

Fader Slavko Barbaric döper Julijana Ebert den 19 maj 1984 i Međugorje.

(J) Julijana framför sitt hus i Schwarzwald – år 2014.

Julijana Eberts dagbok

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Förklaring

Enligt dekretet från Kongregationen för trosläran, antaget av påve Paulus VI (14 oktober 1966), har artiklarna 1399 och 2318 i kyrkolagen upphävts. Religiösa skrifter får läsas och spridas av de troende även utan uttryckligt tryckillstånd från kyrkan, förutsatt att de allmänna kristna sedlighetsnormerna iakttas.

Kommentar:

Den helige Herren och Guden är även i den heliga hostian en levande Gud. Även i de minsta partiklarna är den helige Guden närvarande (synligt i det heliga tecknet från Rodalben: en liten röd prick, synlig längst ner till vänster på blodtecknet).

Därför måste en paten användas vid nattvardsutdelningen.

**Enligt den Allsmäktige Heliga Treenighetens vilja,
† Fadern, Sonen och den Helige Ande, har jag,
Julijana Ebert,
skrivit denna dagbok.**

(Gratis)

Här kan ni ladda ner dagboken, alla böner, underverk och CD-skivor gratis:

**www.gnadenvolle-
gebete.de www.vater-
unser.net**

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – USA

Färdigställd för tryck: mars 2026

Författare: Den Allsmäktige Heliga Treenigheten, Julijana Ebert
Översatt från den ursprungliga dagboken av: Bernhard Koppenhagen
Granskad för stavfel av brodern i Kristus Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebert
Kolpingstraße 19
68789 – St. Leon-Rot (dåvarande adress)

April 1991:

I ungefär sju år tvekade jag att skriva ner det jag upplevt sedan dagen för min dopet, den 19 maj 1984. Jag hade upplevt visioner och hör nu röster – Herrens Jesus Kristus röst, änglarnas röster eller den orena andens röst – och jag känner djävulens angrepp.

Jag tvekade därför gång på gång, eftersom jag inte visste om det verkligen skulle vara till någon nytta. Det finns så många liknande saker, som kassetter och böcker om detta ämne. Dessutom antog jag tidigare att varje katolik hör denna röst och känner denna djupa frid vid föreningen med Herren Jesus Kristus under

den heliga nattvarden. Jag visste inte att detta är en särskild karisma och en Guds nåd. En ytterligare anledning till mitt tvekande var mina bristfälliga kunskaper i tyska. Och det viktigaste: jag tänkte att människor som inte ber, fastar, gör bot och inte lever enligt de tio budorden ändå inte kan tro på Gud, med undantag för dem som Gud skänker nåden att tro. Även jag fick denna stora nåd, inte för att jag var god, utan för att jag var en synderska. Den barmhärtige Guden ger nåden till vem han vill, när han vill, var han vill och hur mycket han vill. För han känner min själ bättre än alla kardinaler, biskopar och präster på hela jorden.

Jag har insett att den treenige Guden är min bästa far och att Jungfru Maria min bästa moder, att det viktigaste är "den sanna kärleken", som ingen annan än ni kan ge. Ty det finns också den pseudo- (falska) kärleken, som döljer sin ondska bakom en fasad av dygd.

Hela mitt liv har jag letat efter någon som inte bara älskar mig, utan som jag också älskar. Efter långt sökande har jag funnit det. Men jag har inte

"någon", utan den sanna, levande Guden, med vilken jag flera gånger om dagen förenar mig andligt och som jag en gång om dagen tar emot i den heliga nattvarden.

Jag förenas särskilt med honom i det allra heligaste sakramentet, när jag tar emot den heliga hostian, där han är närvarande som sann Gud och sann människa av kött och blod.

Genom den himmelska modern Maria, som i Medjugorje kallar sig Fredsdrottningen, fick jag ta det första steget mot Gud.

Innan jag döptes var jag blind och döv. Då kände jag ännu inte till den sanna freden. Om och om igen greps jag av denna inre oro och otaliga nätter kunde jag inte sova. Nu är jag vittne till den sanna freden, som endast den treenige Guden kan ge och ingen annan människa på denna jord. Därför vill jag alltid säga, när jag förenas med honom i den heliga nattvarden: "Du är min fredens konung." Det är inte vi människor som skapar freden, utan vi måste be Gud om freden och ta emot den som en gåva från Gud och som Guds nåd.

24 april 1991

Jag bad i kapellet från kl. 12.05 till 12.40. Jag måste tillägga att jag inte tycker om kapellets yttre utseende. Framför kapellet står fula statyer uppställda och inne i kapellet ser tabernaklet ut som en bakugn. Det är alltså mycket modernt inrett. I början grät jag ofta när jag var i kapellet och bad, för jag uppfattade detta som en förolämpning mot Gud. Ändå drogs jag dit om och om igen för att be, för jag kände att den levande Guden också är närvarande i detta kapell.

Och ändå går så många människor – läkare, sjuksköterskor och patienter – dagligen förbi denna kapell utan att hedra vår Herre.

Precis som varje dag under lunchrasten var jag djupt försjunken i bön till Frälsaren. För första gången hörde jag: "Jag är din själsledare."

Jag blev lite skrämmd, egentligen var jag mer förvånad än skrämmd. Efter en stund upprepades det. Därefter frågade jag Frälsaren vad jag först måste göra om han är min själsledare. Frälsaren sade till mig: "Först måste du helga dig åt mig."

Min första tanke var: "Ännu ett ord som jag har svårt att förstå."

Jag hade visserligen hört ordet "viga" förut, men kände ännu inte till dess inre innebörd. Jag sa till Jesus att jag ju redan hade gett honom allt: mitt hjärta, mitt liv, min själ, min kropp. Men Frälsaren sa till mig: "Jag vill ha din framtid."

Och jag svarade att han också kunde få den.

Sedan frågade jag Jesus om jag skulle säga detta till prästerna, och tänkte då på pastor Dochat, fader Johannes, pastor Vogt och fader Gebhard Heyder, som för närvarande är mina andliga vägledare. Frälsaren sade: "Ja."

Hela dagen var jag lycklig som aldrig förr i mitt liv. Frälsaren skänkte mig så många nådegåvor att jag inte alls kan beskriva dem med ord, och för vilka jag inte kan tacka nog. Det var helt enkelt obeskrivligt att känna denna inre glädje. Jag var helt enkelt en annan människa.

På kvällen gick jag till Rochuskapellet i Mingolsheim. Där biktade jag mig.

Prästen sa visserligen att det inte var några synder, men jag ville vara helt ren. Efter den heliga nattvarden fick jag ännu mer nåd. Jag kunde nästan inte stå ut längre. Mitt hjärta brann av kärlek.

När jag lämnade kapellet grät jag av all den nåd jag fått ta emot. Då träffade jag mina väninnor från bönegruppen, Hilde och Hedwig, som jag berättade om min upplevelse för. De glädde sig med mig. På vägen hem mötte jag en blind svart man som leddes av en kvinna. Jag gav den blinde mannen ett rosenkransband och kvinnan en helgad bild av Jungfru Maria, och bad Frälsaren att också ge dessa människor de nådegåvor som jag hade fått ta emot. Den blinde mannen blev mycket glad och jag åkte sedan hem. Hemma kunde jag inte äta något, eftersom vi hade besök. Vi bad tillsammans en rad av rosenkransen, som jag sedan skänkte till Jungfru Maria.

På natten, omkring klockan 23.30, kom frestelsen genast. Jag låg i sängen och plötsligt kände jag hur någon hoppade på mig och skakade om mig. Jag sa bara "Jesus", och allt var borta. Sedan sov jag vidare.

25 april 1991 – torsdag

På kvällen i Rot. I kyrkan före den heliga mässan bad jag den smärtsamma rosenkransen. Efter den heliga nattvarden förenade jag mig med Jesus. Jesus sade till mig: "Tig." Efter några minuters tystnad frågade jag Frälsaren vad jag skulle göra, eftersom jag ju hade överlämnat min vilja till honom. Jag fick svaret från Frälsaren: "Du ska alltid förbli trogen mot mig." Sedan blev det tyst igen, tills jag hörde: "Du ska inte gå iväg utan mig." Jag funderade på vad Frälsaren menade och tänkte för mig själv att jag borde förena mig andligt med Frälsaren innan jag går. Men jag bestämde mig för att fråga biktfadern om detta. Hemma efter

mässan ringde fader Johannes Ordinski till mig. Han välsignade mig genom telefonen. Några minuter senare räckte min man återigen telefonluren till mig. Den här gången var det fader Gebhard Heyder från Regensburg som var i luren. Vi kom överens om att jag skulle besöka honom nästa söndag klockan 11.00. Även han välsignade mig via telefonen. Denna välsignelse var annorlunda än fader Johannes. Jag kände så mycket kärlek och kraft i fader Gebhard Heyders välsignelse att jag omedelbart efter samtalet bad tre Fader vår för hans skull.

Sedan min dop talar jag till patienterna, inte till alla, utan bara till dem som den Helige Ande leder mig till. Så var det även idag, när en patient berättade för mig att hon i tre dagar haft smärtor i kinderna som inte går över. Jag svarade spontant: "De som har svag tro måste lida längre." (Det är ord som den Helige Ande har gett mig.) Hon log och sa att det var bra.

26 april 1991 – fredag

På arbetsplatsen klagade en patient hos mig under röntgenundersökningen. För 14 dagar sedan hade han opererats och det hade inte hjälpt, och nu måste han opereras igen. Först tänkte jag: "Jag säger ingenting." Men när vi var klara med röntgenbilderna frågade jag honom plötsligt: "Ber du mer eller mindre nu?" Full av stolthet sa han att han var en fri människa, att han inte trodde på Gud och att det inte fanns någon Gud.

Jag svarade: "Om du tror att du har en hjärna, då tror du också att det finns en Gud." Full av glädje sa han då: "Det var ju bra, det har jag inte hört förut." På kvällen i Rot i kyrkan före den heliga nattvarden såg jag systemen (nunnan).

Det kändes verkligen tungt i hjärtat att gå fram till nunnan för att ta nattvarden, och jag frågade Jesus: "Jag har överlämnat min vilja till dig." Jesus sa: "Gå till prästen." Och systemen gick förbi mig utan att erbjuda mig Kristi heliga kropp.

Jag tog emot Kristi heliga kropp från prästen.

27 april 1991 – lördag

Denna morgon hade jag mycket svårt att stiga upp. Men jag hade en stark vilja att delta i den heliga mässan. I pilgrimskyrkan i Waghäusel började den kl. 7.15. Redan på vägen till Waghäusel och före den heliga mässan i kyrkan bad jag för prästen som skulle hålla denna mässa. En äldre präst, fader Alanus, ledde mässan och jag kände och såg också att fader Alanus hade svårt att leda mässan. Han stördes i sin andakt. Innan transsubstantiationen fick jag en vision. Jag såg fader Alanus stå i mörkret vid altaret och leda mässan. Jag blev mycket förvånad över detta och undrade vad det kunde betyda. När han delade ut den heliga nattvarden kände jag hans motvilja mot att ge mig den heliga nattvarden medan jag knäböjde. Eftersom det inte finns någon nattvardsbänk i kyrkan var jag tvungen att knäböja på golvet. Jag kan endast ta emot den heliga nattvarden på knä, eftersom jag hyser stor vördnad inför den treenige Guden.

Han tvekade och höll den heliga hostian ungefär tio centimeter från min mun. Jag öppnade munnen, och den heliga hostian flög av sig själv in i min mun från det avståndet. Det var inte första gången jag upplevde detta här; även hos andra präster har Kristi heliga kropp kommit till mig helt av sig själv.

Klockan 10.30 gick jag till karmelitklostret i Speyer. Där ville jag hämta de ljus som bär symbolen för det dyrbara blodet från Rodalben.

Därefter besökte jag prelaten Bruno Tiebes på Engelgasse 4, äldreboendet i Speyer. Det var vid middagstid, och eftersom jag var tvungen att vänta på honom bad jag en rosenkrans för honom i kapellet. Ungefär ett år tidigare hade jag lärt känna prelaten Tiebes i Mingolsheim, i Rochuskapellet. Tillsammans med fader Zeitler, från Styler-missionärerna från St.

Augustin, talade vi då om Rodalben, även om blodunderverket i Rodalben. Prälat Tiebes trodde inte på det då och uttalade sig uttryckligen emot det.

Under det här året har jag bett för honom och bett Jesus att inte låta honom dö utan att han först fått insikt om händelserna i Rodalben. Prälat Bruno Tiebes kände genast igen mig vid mitt besök. Jag gav honom en bukett röda rosor och ett ljus med symbolen för

Det dyrbara blodet från Rodalben, samt en bok av fader Gebhard Heyder om händelserna i Rodalben. Han blev mycket glad över detta och bad mig hälsa fader Gebhard Heyder och meddela honom att han hade informerat sig väl om händelserna i Rodalben. Han uttryckte inte heller samma starka motstånd som ett år tidigare. Innan detta besök var jag på marknaden i Speyer och visste inte vilka blommor jag skulle köpa till prelaten. Jag frågade Frälsaren, och han svarade mig: "Det du har gett en präst, det har du gett mig." Därför bestämde jag mig för en bukett röda rosor.

Det är helt enkelt vackert att se Jesus i varje präst.

28 april 1991 – söndag

Idag deltog jag i den heliga mässan i karmelitklostret i Regensburg. Där tillbringade jag också ungefär fyra och en halv timme tillsammans med fader Gebhard Heyder. Jag tackar Gud för att vi har sådana fäder. Under vårt samtal ställde jag över 20 frågor till honom, som han besvarade i frid, ro och kärlek. Det var som om jag hade tillbringat den här tiden med Jesus. Han är 86 år gammal, har ett mycket gott hörsel för sin höga ålder och är mycket precis i sina svar. Den trohet mot Gud som fader Gebhard har bör vara ett föredöme för många präster. Efter vårt samtal välsignade han ljus, bilder och vatten åt mig. Genom honom fick jag många nådegåvor, och det var svårt för mig att ta farväl av honom. Jag gav honom pengar som jag samlat in åt honom i vår bönegrupp, så att en ny bok om Rodalben kan ges ut. Fader Gebhard Heyder var vittne till blodunderet 1952, som ägde rum i Rodalben. Varje gång jag har fått ta emot stora nådegåvor känner jag därefter djävulens angrepp desto starkare. Så var det även på hemresan från Regensburg till St. Leon-Rot. Medan min man körde bilen märkte jag hur han förändrades; han blev illamående. I min själ kände jag dock den orena andens närvaro. Min man blev röd i ansiktet och mådde illa. Jag bad honom att stanna på motorvägens vägren, men han svarade att det inte var tillåtet. Jag insåg genast att detta var en ursäkt från den orena anden, så jag stänkte omedelbart min man med vigvatten och sade högt: "Jag befäller dig i Guds namn, kör genast in på vägrenen och stanna." Det gjorde han också omedelbart. Vi bytte plats; i den ena handen höll jag rosenkransen och i den andra ratten, och körde lugnt hem. Min man somnade omedelbart och efter ungefär hundra kilometer vaknade han, och allt var över. Under den tid som min man sov bad jag innerligt för honom. Det var inte första gången jag upplevde en sådan attack från demonen.

29 april 1991 – måndag

Jag hade visserligen redan hört att vår präst hade hittat två nya nattvardsassistentinnor. Efter den heliga nattvarden frågade jag Jesus om det verkligen var så att två kvinnor inom en snar framtid skulle dela ut den heliga nattvarden i rött. Jesus sa: "Ja. Det kommer att bli ännu värre."

På kvällen, omkring klockan 20.00, började vår bönegrupp igen. Pastor Dochat hade också kommit och hade den heliga nattvarden med sig, som han delar ut till de troende efter tillbedjan. Vi tillbad Frälsaren, jag knäböjde ungefär en meter från honom. Under rosenkransbönen hörde jag Frälsaren säga: "Endast de som är sjuka och som inte haft möjlighet att delta i mässan får ta emot den heliga nattvarden." Efter att vi avslutat vår bön biktade jag mig hos pastor Dochat och berättade för honom att Jesus är min andlige vägledare. Han sa att han redan länge hade vetat det. Den dagen kände jag mig angripen inombords, även av fader Dochats närvaro. Jag lät dock inte märkas. Jag hade nästan förlorat mitt förtroende för honom. Därav insåg jag att jag måste be mer för honom. Den kvällen blev min man återigen angripen av den orena anden.

En av de som bad, Marga, märkte detta också. Han hade helst velat slå sönder allt. Men under bönen i vår bönegrupp somnade han.

I bönegruppen, efter nattvardsutdelningen, tog pastor Dochat skålen, i vilken han förvarade Frälsaren under transporten, och hällde resten – de små partiklarna eller smulorna från den heliga nattvarden – i vigvattnet. Det var som en chock för mig. Jag tyckte att det inte var bra. Men sedan gick jag och lade mig.

30 april 1991 – tisdag

Tidigt på morgonen, när jag vaknade, sprang jag genast till det heliga vattnet, i vilket pastor Dochat hade hållt de små smulorna från den heliga nattvarden. Jag tog skålen med heligt vatten i handen och sa: "Jag dricker kalken med dig, Jesus." Sedan drack jag upp hela skålen med heligt vatten, eftersom jag trodde att Jesus Kristus var närvarande.

På kvällen efter den heliga nattvarden frågade jag Jesus om det var rätt vad pastor Dochat hade gjort. Jesus sa: "Det är inte rätt." Jag frågade Frälsaren om jag skulle säga detta till pastor Dochat. Frälsaren sa: "Ja." Jag undrade vad prästen skulle säga till mig, om han skulle skälla på mig. Jesus sade: "Prästen kommer att ta det väl."

Under den här tiden sjöngs sången "Wahrer Leib oh sei gegrüßet" i kyrkan. Jag grät och bad Frälsaren om förlåtelse för alla präster som inte tror att Frälsaren är närvarande även i de allra minsta delarna av den heliga hostian.

Jag måste återkomma till måndagen den **29 april 1991**:

Vid lunchtid i kapellet på arbetsplatsen, efter "Herrens ängel", förenade jag mig med Frälsaren och frågade honom om fader Alanus, som jag hade sett i mörkret lördagen innan och fortfarande inte visste vad detta betydde. Jesus sade till mig:

"Så ser en präst utan nåd ut. Frälsaren tillät mig att gå till fader Aemilian, även i Waghäusel, för att tala med honom om detta. Så gick jag på tisdagen den

30 april 1991 till fader Aemilian. Detta visste även min församlingspräst, pastor Vogt, som jag hade berättat det för.

När jag anlände till klostret i Waghäusel anmälde broder Alois mig hos fader Aemilian. Medan jag väntade på honom kom broder Blasisus, med vilken jag bad två rader av rosenkransen tills fader Aemilian kom. Under samtalet med fader Aemilian kände jag att jag inte var ensam, för jag hade tidigare bett Jesus att följa med mig så att jag inte skulle säga något fel. Jag var stark, saklig och lugn och talade till och med om mun- och knäkommunion, och jag talade också med honom om fader Alanus och om det jag hade upplevt på lördagsmorgonen. Under vårt samtal bad jag honom att be för fader Alanus, och lovade också att be för fader Alanus och även för honom.

Fader Aemilian välsignade mig och jag var glad över att ha fullgjort Guds vilja när jag sedan gick hem.

04.05.91 – lördag

Jag gick återigen till Waghäusel för att delta i den heliga mässan kl. 7.15. Återigen ledde fader Alanus mässan och jag såg honom igen i detta mörker.

06.05.91 — måndag

På kvällen i Rot i kyrkan. Därefter var det bönegruppens samling. Efteråt talade jag med pastor Dochat och bad honom att inte längre hålla de återstående bitarna och smulorna av den heliga hostian i vigvattnet. Jag sa till honom att Frälsaren hade sagt till mig att detta inte var rätt, och berättade för honom att jag hade druckit upp allt helvatten veckan innan, eftersom Jesus Kristus ju var närvarande även i de allra minsta delarna, och att detta är min tro.

Han lovade mig att i framtiden ta med sig smulorna av den heliga hostian hem.

07.05.91 — tisdag

I kapellet på min arbetsplats förenade jag mig med Frälsaren. Jag sa till Frälsaren att jag var ett intet. Vidare sa jag till honom: "Frälsare, jag har redan gett dig allt. Du har också min vilja. Vad ska jag ge dig mer?" Frälsaren svarade: "Jag vill ha din rörelse." Jag kunde inte förstå det. Senare vid röntgenundersökningen frågade en privatpatient varför hon inte fick på sig ett blyförkläde för att skydda sig mot röntgenstrålarna, trots att förklädet redan hängde på stolen där hon just satt och hon hade tillräckligt skydd. Jag svarade henne helt spontant: "Du måste be för att kunna se och höra allt." Hon skrattade och sa att det var bra och gick vidare.

08.05.91 – onsdag

På onsdagen var jag på kvällsmässan inför Kristi himmelfärdsdag i Mingolsheim,

09.05.91 — torsdag — Kristi himmelsfärdsdag

På helgdagen var jag i Rot på mässan i kyrkan och deltog därefter även i processionen i byn. Det var väldigt vackert.

10.05.91 — fredag

På kvällen i kyrkan i Rot, när jag förenades med Frälsaren i den heliga nattvarden •, sa Jesus till mig att jag fick säga till fader Johannes att hans böcker inte stämde, och att jag skulle gå till honom på lördagen och säga detta till honom.

11.05.91 — lördag

Jag hade sovit bort morgonmässan, men bad genast en timme för det. Runt klockan 11.00 kom herr Deris från Zeutern till mig och berättade att Roland hade kommit fram väl till Ryssland med fader Johannes böcker. Det var ett hårt slag för mig, för jag visste att dessa böcker inte är bra. Klockan cirka 15.30 gick jag till vår kyrkoherde Vogt i Rot och berättade för honom att jag nu ville gå till fader Johannes och informerade honom om vad Frälsaren hade sagt till mig om fader Johannes.

Till slut bad jag pastor Vogt om en välsignelse och gick sedan hem. Hemma bad jag en rosenkrans för fader Johannes innan jag begav mig iväg till honom. I min personliga, innerliga bön bad jag Jesus att följa med mig till fader Johannes. När jag kom fram till fader Johannes hälsade han på mig med en kyss. I första stund tänkte jag på Judas kyss och kunde inte besvara den. Redan när jag gick in i huset sa han till mig att jag var helt annorlunda idag. Han sa: "Du är inte som vanligt." Han var mycket orolig. Jag sa: "Ja, jag är inte ensam." Förvånat svarade han: "Åh, så. Och jag var verkligen inte ensam; jag kände en särskild frid inom mig, liksom styrka och ingen som helst oro över vad jag nu skulle säga till fader Johannes. Under vårt samtal berättade jag för honom vad Jesus hade sagt till mig om hans böcker.

Han blev omedelbart plågad. Han visade sin osäkerhet och jag kände att han plågades av flera orena andar, som dock inte kunde göra mig något, eftersom han hyste vördnad för mig och för min följeslagare (Jesus). Jag utstrålade kärlek och lugn och var ödmjuk. Han visade mig flera böcker och försökte rättfärdiga sig. Sedan sa han: "Nu är jag sjuk igen och måste dö." Han var dock mycket impulsiv. Jag svarade honom: "Det är bara en droppe i jämförelse med evigheten." Jag uppmuntrade honom och sa vidare att jag hade kommit för att hjälpa honom. Han frågade vad han nu skulle göra, och jag svarade honom att han skulle stoppa böckerna och att han inte skulle låta dem spridas. Senare berättade fader Johannes för mig att hans biskop, biskop Gorniliak Platon, hade ringt honom **den 7 maj 1991** och att denne hade meddelat honom att hans böcker innehöll villfarelser. Fader Johannes kallade denna biskop för en psykopat och ansåg att han var galen. Han ville inte lyssna på honom. Som gåva hade jag tagit med mig en bukett röda rosor med fresier till fader Johannes, som ett tecken på att jag tyckte om honom och att jag ville hjälpa honom. Fader Johannes förbjöd mig att tala med biskop Gorniliak Platon och ville vid ett tillfälle bjuda in mig för att diskutera hans böcker med andra biskopar. Vidare berättade han för mig att jag nu hade gjort honom helt sjuk och att han inte skulle tro på mig, men att han ändå skulle lita på mig. Mitt svar på det var: "Med sådana splittrade hjärtan kan man inte tro."

Jag var glad över att ha haft detta samtal med fader Johannes. Till en början frågade jag Jesus om jag överhuvudtaget kunde säga detta till honom, eftersom jag ju visste att han är en sjuk man. Men Frälsaren sade: "Sanningen går före sjukdomen."

12.05.91 – söndag

Min man fyllde 50 år idag. Vi firade inte, eftersom vi tänkte på de svältande människorna i världen. Under den heliga mässan i Rot: Predikan hölls denna söndag av fröken Wennebusch. Jag tyckte inte om det, eftersom pastor Vogt också var närvarande, och bad en rosenkrans för detta ärende.

På kvällen frågade jag Frälsaren om jag skulle åka till biskop Gorniliak i München. Jesus sade: "Så snart som möjligt". Jag hoppades att jag skulle kunna åka på lördag.

Marianandakten på kvällen var mycket vacker. Pastor Vogt hade lett andakten på ett bra sätt.

13.05.91 – måndag

Klockan cirka 10.00 på kliniken: Jag frågade Frälsaren vad han skulle ge mig som ett säkert tecken på att jag skulle kämpa mot villfarelserna. Frälsaren sade till mig: "Jag ger dig mitt förstånd." Jag sa: "Åh, det är ju mycket." Kl. 12.00 i kapellet på kliniken: Jag kände att besöket hos biskopen i München var brådiskande, att det var bråttom. Jag frågade Frälsaren när jag skulle åka till biskopen, och han svarade: "På fredag." Jag frågade vidare varför jag egentligen skulle besöka biskop Gorniliak. Frälsaren sade: "För den katolska kyrkans skull." På min nästa fråga, om biskopen överhuvudtaget skulle tala med mig, sade Frälsaren: "Ja." Min nästa oro var: "Jesus, det kommer att vara mycket trafik på fredag, för det är pingst! Men Jesus svarade: "Inte på förmiddagen." Jag lämnade kapellet med glädje och frid.

Mellan kl. 16.30 och 17.00 ringde jag till biskop Gorniliak Platon i München. Innan jag talade med honom bad jag flera rosenkransar för honom. Jag berättade sedan för biskopen varför jag ville besöka honom. Han gav mig en tid, nämligen fredag kl. 15.00.

Jag tackade ja.

Under detta samtal fick jag egentligen inte intrycket att biskop Platon Gorniliak var en psykopat, som fader Johannes hade beskrivit honom. Tvärtom var han saklig, korrekt och hängiven Guds vilja. Jag såg redan fram emot fredagen, eftersom jag då skulle lära känna honom bättre.

Klockan 19.00 var jag på marianandakten i Rot och klockan 20.00 började vår bönegrupp. Denna dag skulle jag, enligt en kvinna vid namn Nuncia från Mannheim, få en uppenbarelse av Jungfru Maria. Men Frälsaren hade redan sagt till mig att jag inte skulle tro på denna kvinna. Under bönen gjorde demonen sig påmind. Jag blev knuffad och stöttad och stördes kraftigt i min andakt. Då stänkte jag vigvatten över min plats. Jag tänkte för mig själv att jag nu kunde ge honom en örfil. Men jag ville inte att någon som knäböjde bredvid mig skulle få en örfil. Vid dessa tankar måste jag plötsligt skratta. När bönen var slut hade jag fått så mycket nåd att dessa störningar inte hade stört mig alls.

14.05.91 – tisdag

Min man stördes på natten av en ond ande, precis som jag. Jag drömmer sällan, eller så minns jag inte mina drömmar, men den här morgonen har jag behållit drömmen i minnet.

Drömmen var intressant och jag vill skriva ner den:

Jag såg väldigt många fåglar, oräkneligt många fåglar, som i verkligheten inte finns på jorden. De såg ut som sparvar, men var som uppblåsta och lika stora som duvor. Plötsligt förvandlades de till människor som var smutsiga, skitiga och eländiga att se på. De bad om hjälp, och man kunde inte låta bli att känna medlidande med dem. Jag välsignade dem och i samma ögonblick hörde jag helt andra människor ropa från andra sidan: "Gå bort från dem, de har aids och spetälska." Jag var inte rädd, knäböjde och skrek av alla krafter: "Jesus, hjälp dessa människor." De smutsiga människorna knäböjde också och bad om hjälp. Plötsligt slog en av dem till min högra hand. I det ögonblicket brände min hand som eld. Då visste jag genast att det var demoner. Sedan vaknade jag, jag kände fortfarande brännande smärta i handen i några minuter och sedan försvann allt. Den dagen sov vi över oss och jag kom för sent till mitt arbete. Det hade inte hänt mig sedan dagen för mitt dop 1984.

Djävulen skulle gärna ha visat sig som Jungfru Maria igår. Men tack vare våra böner, vår trohet och vår kärlek till Jesus och Jungfru Maria fick han inte tillstånd.

För djävulen kan bara göra något sådant om det är Guds vilja och om han har Guds tillstånd.

Mellan kl. 10.00 och 10.30 i sällskapsrummet på kliniken:

Jag frågade Jesus om demonerna från gårdagen. Jesus sa: "Sådana fall kommer att bli ännu fler." Med "fall" menade han demonernas attacker. Jag frågade vidare: "Käre Gud, om man ber mycket, blir man då attackerad ännu mer?" Jesus svarade: "Ja, du tar många själar ifrån dem!"

Min nästa fråga var: "Vet fader Johannes att böckerna inte stämmer?" Jesus svarade: "Ja!" Då tänkte jag: varför stoppas inte böckerna då?, och menade därmed att böckerna borde försvinna. Jesus svarade:

"Satan har makt över honom".

Runt klockan 14.30 ringde min man till mig på kliniken och berättade att han skulle ta en dag ledigt för att åka med mig till München till biskop Platon Gorniliak, trots att han redan på morgonen hade sagt till mig att jag skulle behöva åka ensam. Och i morse hade jag bett att om det var Guds vilja att jag skulle gå till biskopen, så skulle det också ordna sig. Runt klockan 16.30 åkte min man och jag hem från arbetet. Under resan berättade min man för mig hur han hade plågats av djävulen på natten. Han hade haft en syn av helvetet och djävulen hade sagt till honom: "Ser du, Jungfru Maria har inte uppenbarat sig för din hustru. Allt var lögn och bedrägeri. Och i Medjugorje hade hon inte heller någon uppenbarelse av Jungfru Maria." Det var på natten omkring kl. 02.30. Därefter hade han stigit upp, doppat fingrarna i vigvatten och bett 30 Ave Maria utan att ta fingrarna ur vigvattnet. Sedan blev det lugnt och han somnade om.

Klockan 19.00 var jag på marianandakten som pastor Vogt ledde. Det var mycket vackert. Han bad Jomfru Marias litan. Det glädde mig mycket, eftersom den så sällan beds. Redan utanför kyrkan mötte jag en äldre kvinna från Litauen. Hon berättade att hon hade plågats hela natten och inte kunnat sova, och att detta ofta hände henne. Hon följde med mig hem och jag gav henne vigvatten, vigda salt och vigda ljus. När hon gick hem fick jag återigen besök av en kvinna från Rot (Hedwig H.). Hon grät och bad mig om hjälp, eftersom hon hade problem med sin man. Vi bad den smärtsamma rosenkransen tillsammans.

15.05.91 onsdag

Tidigt på morgonen berättade min man om sin dröm, där han såg många svarta fåglar som var lika stora som duvor.

Klockan 10.00 i läkarrummet frågade jag Jesus: "Jesus, om min man plågas så här av demoner, hur ska jag då kunna åka till Polen med honom?"

Jesus svarade: "Jag är med dig!"

Under lunchrasten gick jag in i kapellet, förenade mig med Jesus och bad. Sedan frågade jag Jesus vad de svarta fåglarna betydde. Jag fick svaret: "Det är orenhetens demoner." Därefter frågade jag Frälsaren: "Käre Jesus, är det din vilja att jag ska kämpa mot den katolska kyrkans villfarelser?" Jesus svarade mig: "Ja, det är min vilja." Jag frågade Frälsaren om jag skulle berätta allt för pastor Vogt, och Frälsaren svarade: "Ja." Därefter frågade Jesus mig: "Känner du också frid nu?" Jag svarade "Ja" och hörde Jesus säga: "Den orena anden kan inte ge sann frid."

Klockan 14.15 kom en patient för att röntgas (av halsen) som bara hade en arm. Han berättade att han hade förlorat den under kriget i Frankrike. Jag talade med honom och sa till honom att han gick en svår korsväg utan arm. Han menade då att man vänjer sig vid allt.

Då svarade jag honom omedelbart:

"Det vore bra om alla människor kunde vänja sig vid Gud".

Klockan 19.30 deltog jag i den heliga mässan i Rochuskapellet i Mingolsheim. Prästen hade celebrerat den heliga mässan i ett mycket snabbt tempo. Det var inte vackert och folket sjöng inte heller vackert. Därefter gick jag fram till prästen och förde ett ungefär 20 minuter

långt bikt samtal. Prästen var inombords ganska orolig. I mitt hjärta rådde djup frid, och jag kände att jag inte var ensam, Jesus var hos mig.

När prästen slutade tala sa jag till honom: "Det där var jordisk visdom." Jag ville få absolution och prästen sa till mig: "Ni har inga synder."

Jag bad sedan om hans välsignelse och gick. Utanför väntade redan Julchen från Malchenberg på mig. Hon berättade för mig att det idag skulle hållas ett föredrag om monsignore Lefebvre i Kronau. Jag blev glad och gick genast dit tillsammans med Julchen. Prästen från Mingolsheim talade. Men han talade inte sanning. Han framställde Lefebvre i så dålig dager att jag undrade vilken stor synd han egentligen ville dölja inom den katolska kyrkan. Han såg flisan i Lefebvres öga, men han såg inte bjälken i sitt eget öga.

I slutet av föredraget ställde jag två frågor till honom: 1. "Ni talar om Lefebvres olydnad, och till det vill jag anmärka: 'Jag känner inte Lefebvre väl, men min själ känner vad som är gott och vad som är ont. Och nu vill jag fråga: hur många präster finns det i denna värld som är olydiga, eftersom de har tagit bort nattvardsbänkarna ur kyrkan?"

Men det finns fortfarande förnuftiga kyrkor där nattvardsbänkarna fortfarande finns kvar. Var och en har fri vilja att välja om man vill ta emot nattvarden stående eller knästående, eller om man vill ta emot den med munnen eller med handen. Men de som vill ta emot nattvarden i munnen på knä måste ges möjligheten till det, och man måste ställa fram nattvardsbänken. För i den heliga hostian är den sanna Guden och den sanna människan av kött och blod närvarande, därför knäböjer jag när jag tar emot den levande Guden."

Människorna omkring mig var som besatta av en oren ande. De skrek åt mig och sa: "Försvinn härifrån, vem har egentligen bjudit in dig? Om du vill kan du knäböja hemma hela dagen."

I det ögonblicket tänkte jag på Bibeln och på att det inte gick bättre för Jesus heller. Då frågade jag den Helige Ande inombords om jag skulle ställa den andra frågan. Jag fick svaret: "JA". Jag tackade Gud för den djupa frid jag kände och ställde den andra frågan: "Herr pastor, ni kan inte jämföra Uta Ranke-Heinemann och Lefebvre!" Han tvekade lite med svaret och sade: "Kanske på grund av olydnaden."

Jag gick hem med Julchen och fick många nådegåvor.

Runt kl. 22.30 gick jag hem till vår Vår Fru-staty, tände ett ljus för Lefebvre och bad för honom, eftersom han hade blivit så kränkt. Sedan frågade jag Vår Fru av hela mitt hjärta: "Varför blev Lefebvre exkommunicerad?" Jag fick svaret: "Jesus var med honom". Sedan gick jag och lade mig.

16.05.91 torsdag

Nästan varje gång jag står upp på morgonen skänker jag de avlat som jag skulle be om den dagen till någon. Idag skänkte jag alla avlat till Lefebvre. Klockan 12.00 gick jag till kapellet på kliniken. Först pratade två personer mycket högt med varandra och därefter spelade någon väldigt högt på orgeln. Jag tänkte att jag skulle be Herrens ängel, det var säkert Guds vilja, eftersom klockan var 12.00. Först bad jag flera Ave Maria och ärkeängeln Mikael's bön för de två herrarna. Sedan kom en tredje man till som också pratade med, och jag bad även för honom. Min bön blev hörd, för alla gick ut. Jag tackade Gud och kunde fortsätta be i lugn och ro.

Klockan 15.30 var jag i Stift-Neuburg. I ungefär en halvtimme pratade jag med broder Johannes. Därefter bad jag framför tabernaklet i ungefär två timmar. Sedan gick jag till Rot. Eftersom det inte var någon helig mässa där, gick jag till Malsch och offrade den heliga massan för biskop Platon Gorniliak.

17.05.91 – fredag

Tidigt på morgonen åkte min man och jag till München för att besöka biskop Gorniliak. Det var precis som Jesus hade sagt. Det var ingen trafik på vägarna, inga köer och allt gick underbart.

Biskopen tog emot oss klockan 15.00. Jag blev förvånad över hur mycket kärlek och frid biskop Gorniliak utstrålade. Biskopen berättade för mig att fader Johannes redan en gång hade suspenderats från tjänsten eftersom han hade skrivit mycket felaktigt om Jesu lära. Vidare berättade han att han redan skriftligen hade varnat många präster om att fader Johannes artiklar inte var korrekta, men ingen ville lyssna på honom.

Som man ser var fader Johannes olydig mot sin biskop. Jag var hos biskopen i ungefär en timme och tackar Gud för att jag fick tala med honom.

På vägen hem åkte vi först förbi fader Gebhard Heyder i Regensburg. När vi bytte motorväg mot Regensburg hörde vi en underbar sång. I ungefär 20 minuter hörde vi änglakörerna sjunga – det var ingen jordisk sång. Vi kände en stor vördnad, och i tanken bad var och en av oss mycket innerligt. Jag tackar Gud för att även min man fick höra detta, för jag fick uppleva det redan en gång för några år sedan. Innan vi kom hem hade vi bett sju rosenkransar och andra böner. —Hos fader Gebhard var vi i ungefär en timme.—

18.05.91 — Lördag

Jag gick på morgonmässan kl. 06.30 i Waghäusel. Den heliga mässan hölls för mina avlidna föräldrar och mina syskon. Denna dag var också den sjunde årsdagen sedan Jungfru Maria uppenbarade sig för mig.

På eftermiddagen förenade jag mig med Frälsaren och frågade honom: "Jesus, om du var med biskop Lefebvre, varför tillät du då att han blev exkommunicerad?" Jesus svarade: "För att många själar ska bli frälsta." Det svaret var lite oklart för mig, men sedan fortsatte Jesus: "Genom hans lidande blev många själar frälsta."

19.05.91 — Pingstdagen

Kl. 10.00 — Jag deltog i den heliga mässan i Rot.

Runt kl. 13.00 ringde fader Buran från Mannheim till mig. Han berättade att fader Johannes mådde bra och att han måste åka till Frankrike för att träffa biskopen. Fader Buran berömde Johannes, men jag yttrade mig inte om saken, eftersom jag visste att han inte talade sanning. Jag fick intrycket att fader Buran ringde därför att fader Johannes hade dåligt samvete och hade sökt kontakt med fader Buran.

På eftermiddagen bad jag en rosenkrans tillsammans med Hedwig från Rot. Klockan 19.00 gick jag till marianandakten i kyrkan.

Runt klockan 20.00 fick jag besök av Zita från Rot och vi bad en rosenkrans. Zita berättade för mig att prästen i Mingolsheim hade hållit en dålig predikan. Han talade om att människor inte borde vallfärda till pilgrimsorter. (Denna präst höll också föredraget mot Lefebvre. Under dessa dagar hade jag redan bett mycket för denna präst.

Det var en mycket vacker dag, för det var idag för sju år sedan som jag döptes och jag har förblivit trogen Jesus och Maria. Jag tackar Gud för denna stora nåd som han har skänkt mig. Hur vackert är det inte ändå med Jesus och Maria. Jag skulle inte längre kunna föreställa mig att leva utan Gud. Det vore fruktansvärt, för det finns inget större ont än att skiljas från Gud.

20.05.91 — Pingstmåndag

Klockan 7.00 deltog jag i den heliga mässan i Waghäusel, som hölls för mina avlidna föräldrar och mina syskon. Det var mycket vackert. Jag förenade mig med Jesus och Maria. Jesus sade: "Fortsätt att be så här, min dotter".

Därefter åkte vi till familjen Hambsch i Wiesental och åt frukost där. Hon gav mig en vacker bukett röda rosor till Jungfru Maria. Det var den bukett som hon hade fått av sin man på bröllopsdagen.

När jag kom hem bad jag genast en rosenkrans för den här familjen.

På eftermiddagen blev jag frestad. Jag mådde illa och kräktes.

Jag lade mig ner en stund och plågades av orden: "Gå inte till kyrkan, du är sjuk, du har redan varit i kyrkan idag, osv."

Jag tittade på en bild av Jesus och hörde: "Be!" Jag reste mig genast och bad den smärtsamma rosenkransen och därefter barmhärtighetsrosenkransen.

Då försvann plågorna plötsligt.

Jag gick till kyrkan för marianandakten. En ung präst ledde andakten. Knappt fem minuter efter att jag kommit hem var rummet redan fullt av människor. Och jag som tidigare trodde att ingen skulle komma till bönegruppen på pingstmåndagen. Men jag har bett mycket för vår bönegrupp. Den dagen bad vi särskilt för prästerna.

21.05.91 – tisdag

Från kl. 9.00 till 10.00 var jag hos tandläkaren. Jag offrade smärtan till Guds större ära. I tankarna bad jag under hela behandlingen. Eftersom jag visste att fröken

Bennebusch skulle hålla en andaktsstund på kvällen och därefter dela ut den heliga nattvarden, frågade jag Jesus vad han skulle ha gjort i mitt ställe. Frälsaren sade: "Gå inte dit". Jag bad hemma i ungefär en timme och tog emot nattvarden andligt.

22.05.91 – onsdag

Jag besökte den heliga mässan i Rochuskapellet i Mingolsheim. Jag offrade den heliga mässan och den heliga nattvarden för den unga kvinnan från DDR. Jag gav henne bönelappar, invigda medaljer och en invigd bild av Jungfru Maria. Hon hade fått en kommunistisk uppfostran och blev mycket glad över de invigda föremålen. Jag tänkte knappt på att min man och jag för 26 år sedan idag gifte oss i den katolska kyrkan i Waghäusel, utan att jag tidigare hade blivit döpt. Eftersom jag då bara kunde några ord tyska kunde jag inte alls förstå prästen. Idag ser jag det som en synd som jag redan ofta har ångrat.

23.05.91 – torsdag

Jag var i kapellet på kliniken och frågade Frälsaren om jag skulle gå på fröken Bennebuschs ordgudstjänst. Frälsaren svarade: "Nej." Sedan frågade jag Frälsaren om Calugiero och Wendi från Kronau skulle bli präster. Frälsaren svarade "Ja" för båda.

På kvällen gick jag först till kyrkan i Malsch. Eftersom det inte var någon helig mässa där, gick jag till Mühlhausen och deltog i marianandakten där.

24.05.91 – fredag

Eftersom det inte var någon helig mässa i Rot gick jag till Malsch. Men inte heller där var det någon. Då sade jag till Frälsaren: "Om du vill att jag ska förenas med dig, hjälp mig då att hinna till Mühlhausen i tid, för klockan är två minuter i sju." Med Guds hjälp lyckades jag sedan komma fram till Mühlhausen i tid till den heliga mässan. Det var som ett mirakel. Det var mycket vackert, jag fick många nådegåvor och kunde förena mig djupt med Frälsaren. Jag tackar Dig, min Herre och min Gud.

25.05.91 – lördag

På morgonen var jag kl. 7.15 på den heliga mässan i Waghäusel. På eftermiddagen kom Beate och Marion Hambsch från Wiesental och hade med sig en tårta. Därefter kom även herr Dieter Erben. Tillsammans med honom bad jag sedan tre rader av rosenkransen för hans ärende.

26.05.91 – Söndag

Kl. 10.00 deltog jag i högmässan i Rot i kyrkan. Den dagen led jag av kraftiga huvudvärk, därför lade jag mig ner mellan kl. 13.30 och 15.00. Sedan kom Hedwig från Rot. Vi tre bad den smärtsamma rosenkransen, min man bad med. Från kl. 15.00 hade jag ingen huvudvärk längre.

Jag offrade mina lidanden för syndarnas omvändelse. På kvällen gick jag till marianandakten i Rot.

27 maj 1991 – måndag

Det var en svår dag. Jag kände den orena anden hos flera patienter. I kapellet på arbetsplatsen träffade jag en rumänsk kvinna som tackade för bönerna.

På kvällen gick jag till Rot för den heliga mässan. Kl. 20.00 började vår bönegrupp. Det var väldigt många människor där, även många barn. Vi tillbad Frälsaren, och många människor biktade sig också hos pastor Dochart. Det var väldigt vackert och jag fick många nådegåvor.

28.05.91 — tisdag

En lyckad fiskfångst!

En katolsk kvinna, omkring 30 år gammal, kom till mig som patient och jag kände helt tydligt – besatthet.

Demonen hade helt förändrat hennes näsa och mun. Näsan var helt krokig. Hon var full av hat mot Gud och mycket orolig.

Sedan kom en patient från Rumänien; hon var underkastad sin man som en slavinna. Han var 58 år gammal och hon 32. Jag gav henne en bild av Jungfru Maria, medaljer och böner. Det var intressant, för hon kunde inte tyska, men det jag talade med henne om Gud förstod hon.

Sedan kom en jude, som jag också gav en bild av Jungfru Maria.

Nästa patient var en polsk kvinna, som jag också talade med om Gud. I kapellet bad jag för alla. Från kl. 15.00 till 15.30 bad Veronika, en kollega och jag den smärtsamma rosenkransen.

När jag bad ensam i kapellet förenade jag mig med Frälsaren, kommunicerade andligt med honom och frågade honom om jag också skulle åka till DDR och Polen? Svaret lød: "Rädda själarna". Jag sa att jag ju inte kunde rädda själarna utan Jesus. Frälsaren sa: "Jag är alltid med dig." Jag frågade Frälsaren hur jag kunde hjälpa patienterna och han svarade: "Be för dem".

Vidare frågade jag om jag skulle fasta för dem? Jesus svarade: "Om du kan". Sedan bad jag för den rumänska patienten som jag hade röntgat på förmiddagen och då välsignat med vigvatten och bätt för henne. Jag bad för henne, att hennes man inte skulle kunna ta ifrån henne bönelapparna, för hennes man var elak och förbjöd henne allt. Hon var utmärglad och sjuk, som en slavinna och plågad av djävulen. Jag bad Jungfru Maria om skydd för henne.

Jag bad Jesus på nytt att hennes man inte skulle kunna ta bort bönelapparna, då sade Jesus till mig: "Har du så lite förtroende?" Jag bad Jesus omedelbart att han skulle skänka mig mer förtroende.

Efter bönen i kapellet var jag mycket lycklig, jag var inte ens trött, trots att jag inte hade gått och lagt mig förrän strax före klockan 01.00 på natten. Frälsaren gav mig mycket nåd och styrka.

En läkare, dr Wenig, kom in i röntgenrummet. Under ett samtal med mig förolämpade han Frälsaren. Jag frågade Veronika vad hans ord skulle betyda. Hon sa att han hade svurit mot Gud. Skrattande gick han sedan därifrån igen. Strax därefter hörde jag en röst: "Kasta inte pärlorna för svinen".

I tankarna svarade jag omedelbart: "Frälsare, jag visste inte att han var en gris". Jag blev förskräckt över mina egna tankar. När läkaren kom tillbaka efter en halvtimme berättade jag för honom vad Frälsaren hade sagt till mig och vad som så plötsligt hade dykt upp i mitt huvud. Han rodnade och sa att han hade sagt det på skämt. Jag svarade honom att vi inte ska skämta med Gud, och att vi båda måste gå till bikten.

Klockan var omkring 16.15 när jag lämnade kliniken och skulle hämta min man från jobbet. Jag körde förbi tågstationen. Efter den första korsningen i riktning mot Römerkreis stannade jag, eftersom jag var tvungen att ge företräde åt en annan bil. Medan jag stod stilla krockade en svart bil in i min bil. Min stötfångare var intryckt. Jag kände genast att det fanns en Satan i den där själen.

Han ville inte ringa polisen. Jag sa till honom: "Du har inte biktat dig på länge." Han sa att han aldrig biktade sig. Jag sa till honom att skadan uppgick till minst 500 DM. Han sa att han skulle ge mig 200. Jag sa att det var bra.

Han öppnade plånboken men hade bara 130 DM på sig. Jag tog de 130 DM och sa till honom: "Resten offrar jag för er omvändelse." Han protesterade och sa att han inte behövde Gud, att han hade det bra. Han svarade: "Ni är ju rädd!"

Jag sa då till honom att han skulle vara rädd i evigheten.

Han svarade att när man dör så finns det ingenting längre.

Jag sa: "Jo", och visade honom rosenkransen som jag fortfarande höll i handen och sa till honom att jag skulle be för honom. Han protesterade och svarade ilsket att jag inte behövde be för honom. Jag hämtade min man och bad den smärtsamma rosenkransen för den här mannen ända tills vi kom hem.

Klockan 18.20 gick jag till kyrkan i Rot, bad rosenkransen där och offrade den heliga nattvarden för de patienter som jag hade röntgat idag.

Precis som det blev en god fiskfångst idag, så hade också djävulen gjort motstånd. Jag tror att Jesus ansåg denna själ viktig i samband med olyckan, för jag kommer att fortsätta be för denne man.

29.05.91 — onsdag

Jag var inte i kyrkan, inte på den heliga mässan. Jag bad i kapellet och tyckte synd om att jag inte hade gått på den heliga mässan.

30.05.91 — torsdag — Kristi kropps- och blodsfest

Jag deltog i processionen i Rot. Det var underbart. Innan processionen blev jag angripen av det onda. Efter processionen fick jag många nådegåvor. Vädret var vackert, inte ett moln på himlen och man kunde be andäktigt under processionen. Pastor Vogt hade ordnat det mycket vackert.

1 juni 1991 – lördag

På morgonen gick jag till kyrkan i Waghäusel. Mässan hölls av fader Reinhold, som nyligen hade kommit till Waghäusel. Innan nattvarden såg fader Reinhold mig djupt in i ögonen, och jag gjorde detsamma, för jag bad om att han skulle ge mig nattvarden på knä, eftersom jag satt i den främsta bänken och vissa präster ger nattvarden till de troende i den främsta bänken, så att de kan ta emot Frälsaren på knä. De föregående dagarna, berättade de som gick till kyrkan på morgonen för mig, hade han inte kommit fram till den främsta bänken. Jag stannade kvar på knä i bänken och fader Reinhold kom och gav mig och de andra troende nattvarden. De andra undrade vad som hände.

02.06.91 Söndag

Jag deltog i den heliga mässan i Rot och även i andakten på eftermiddagen, före vilken rosenkransen bades.

På kvällen, efter bönen "Herrens ängel", tog jag emot nattvarden andligt. Därefter sade jag till Frälsaren: "Jag kommer aldrig att finna ro om jag inte får klarhet i frågan om handkommunionen." Jag kände en djup frid i föreningen med Frälsaren. Plötsligt hörde jag röster. "Kommer du att tro mig om jag säger något till dig?" Jag svarade: "Frälsare, om du säger det till mig, så kommer jag att tro dig." Han sade: "De som sträcker fram handen, dem berövar jag nåden." I det ögonblicket stannade andan i halsen på mig. Jag tänkte genast på de personer hos oss i Rot som visserligen tar emot den heliga nattvarden knäböjande, men ändå tar emot den i handen. Frälsaren sade till mig: "Det räknar jag dem till last." Därefter bad jag den härliga rosenkransen och barmhärtighetsrosenkransen.

03.06.91 – måndag

I kapellet på arbetsplatsen bad jag Herrens ängels bön. Därefter förenade jag mig med Frälsaren och kände en djup frid. Jag frågade Frälsaren: Ska jag säga till pastor

Dochart och pastor Vogt att du drar tillbaka nåden när man tar emot Kristi kropp med handen?" Jag hörde: "Ja, min dotter, säg det till dem, det är viktigt."

Jag svarade Frälsaren: "Men vad händer om de säger att de lyssnar på biskopen?" Frälsaren svarade: "Fråga dem då om de lyssnar på allt som biskopen säger."

Klockan 15.30 bad jag tillsammans med min arbetskollega Veronika den smärtsamma rosenkransen för prästerna och för syndarnas omvändelse.

Runt klockan 14.00 förenades jag med Frälsaren, jag kommunicerade andligt. Jag frågade Frälsaren om en upplevelse med pastor Dochart. När han gav välsignelsen såg jag bakom honom en person av samma storlek och figur som han, precis som pastor Dochart med händerna utsträckta för att välsigna, som stod i ett starkt ljus. Jag frågade detta redan för andra gången, eftersom jag inte hade förstått det riktigt första gången. Frälsaren sade till mig: "Det var den orena anden." Jag hade trott att det var Jesus. Frälsaren sade till mig: "Jag befinner mig i prästernas hjärtan och inte utanför."

Det var svårt för mig att förstå, eftersom pastor Dochart är en karismatiker. Men jag tänkte för mig själv att han kanske måste ge välsignelsen så som kyrkan föreskriver.

Därefter kom en patient som mådde mycket dåligt efter en spruta.

Jag tog vigvatten, stänkte det på henne och bad genast ett Ave Maria tillsammans med henne. Hon mådde bättre direkt. Samma patient hade redan varit hos oss på röntgenavdelningen på förmiddagen. Jag hade sagt till henne att hon måste gå och biktas, eftersom hon svär mot Gud.

Klockan 19.00 deltog jag i den heliga mässan i Rot. Jag offrade den heliga nattvarden för herr Wermuth, som hade råkat ut för en olycka och var allvarligt sjuk.

Klockan 20.00 började vår bönegrupp. Pastor Dochart kom också och tog med sig den heliga hostian, Frälsaren. Vi höll tillbedjan. Det var lite svårt för mig, eftersom knäna gjorde ont; jag hade knäböjt oavbrutet i ungefär två timmar.

Sedan var jag den sista som biktade mig hos pastor Dochart. Det var oklart för mig vad han sa till mig, men jag bestämde mig för att fråga Frälsaren efteråt om det stämde.

04.06.91 — tisdag

På eftermiddagen kom en patient från Rumänien till mig, Monika Gorcea. Hon hade redan varit på röntgen flera gånger. Jag gav henne en gång vigd salt. Egentligen hade jag gett det till henne så att hon kunde strö ut det när hon bad, eftersom hon hade berättat att hon kände en sådan oro när hon bad. Detta salt hade vigts av fader Gebhard Heyder, som också hade uttalat helande böner och utfört exorcism över det. Hon berättade för mig att hon ofta använde detta salt. Hon lade några korn av det invigda saltet på tungan under några dagar och blev snabbt botad från en kronisk sjukdom. Läkaren dr Maran från EBO-kliniken undrade varför hon blev botad så snabbt.

Fru Gorcea berättade för mig att hon inte hade vågat berätta något om det invigda saltet för dr Maran, eftersom han inte är katolik utan muslim. Jag gav henne några bönelappar till och hon gick sin väg. Monika Gorcea är en from kvinna och arbetar vid universitetet som lektor i tyska och engelska i staden Klausenburg i Rumänien. Hon hade kommit till Tyskland på grund av sin sjukdom. Hon var glad när hon tog farväl av mig. Hon sa också till mig att hon nu skulle be mer än tidigare, och vi tackade Gud för hennes helande.

På kvällen besökte jag HI. Mässan i Rot.

05.06.91 – onsdag

Jag bad i kapellet på arbetsplatsen. Frälsaren gav mig mer insikt om handkommunionen. Flera faktorer spelar in. Vi ska verkligen ta emot nattvarden med munnen och knäböja när vi gör det. Vi ska fråga oss varför det kallas "det allra heligaste sakramentet på altaret"? Eller: varför finns prästvigningen, och hur stor är vår kärlek till Jesus? Hur viktigt är det inte med vördnad inför Gud, och sedan renhet och lydnad.

Jesus drar tillbaka sin nåd från dem som sträcker ut handen vid den heliga nattvarden, men Jesus lider då, eftersom han inte kan ge dessa människor nåden.

När Jesus sa till mig att han lider vid handkommunionen, blev jag också mycket bedrövad. Jag undrade hur jag skulle säga detta till prästerna. Jag tror att jag måste be mycket för denna sak. På kvällen var jag i Rochuskapellet i Mingolsheim. En missionär från Köln, som bedriver missionsarbete i Paraguay, höll den heliga mässan och predikade. Under predikan talade han mycket snabbt. Jag bad genast Frälsaren: "Käre Jesus, skänk honom kärlek och frid, ge honom kraft att predika det vi behöver veta. Låt honom predika helt långsamt." Genast började han predika långsammare och med mer kärlek. Han förvandlades omedelbart. Efter den heliga nattvarden kunde jag förenas helt och hållet med Frälsaren. Idag frågade jag Frälsaren om jag skulle bli en helgon? Svaret var: "Ja, min dotter, du kommer att bli en helgon." Jag sa: "Forma mig som du vill, för jag har gett dig allt, eller säg mig vad jag ska göra." Frälsaren sa: "Sprid mina ord." Jag sa: "Ja, det ska jag göra. För du kommer alltid att vara med mig." Jag frågade Jesus om jag skulle ge boken från Rodalben och det invigda ljuset från Rodalben till missionären. Frälsaren sa: "Ja." Efter den heliga mässan gick jag till missionären i sakristian och talade med honom i ungefär 20 minuter. Han blev mycket glad. Han berättade att han samma dag hade besökt fader Johannes. Jag fick veta av honom att fader Johannes hade skrivit till många biskopar, eftersom han behöver pengar till sina böcker. Jag informerade missionären om att Jesus hade sagt till mig att fader Johannes böcker inte var korrekta. Till slut välsignade missionären mig och kysste min hand. Jag hoppas att jag får träffa honom igen.

06.06.91 — torsdag

Min önskan var att återigen få höra predikan av fader Josef, missionären från Paraguay. Därför gick jag idag återigen till högmässan i Rochuskapellet i Mingolsheim. Det var en bra predikan.

07.06.91 — Hjärtats Jesu-fredag

Jag frågade Frälsaren om han inte kunde säga mer till mig om människor som lever i allvarlig synd och tar emot den heliga nattvarden, eftersom någon hade sagt till mig att Frälsaren inte kan stanna kvar i dessa hjärtan. Jag ville veta mer om detta från Frälsaren. Jesus svarade: "Man kan inte tjäna två herrar". På kvällen var jag i Rot för den heliga mässan. Därefter åkte vi till Grombach, nära Sinsheim. Det är pastor Docharts församling, som höll en botnatt i sin kyrka på Hjärtats fredagar.

Medan jag väntade på att få bikta mig bad jag den glädjefyllda rosenkransen. Under bönen skänkte Jungfru Maria mig en doft av rosor. Några minuter senare kände även Rita Knoch, en kvinna från min bönegrupp, denna doft. Ungefär två meter från oss fanns en Lourdesgrotta med Jungfru Maria.

08.06.91 – lördag

Fader Josef från Paraguay ville träffa mig. Han befann sig just då fortfarande i Mingolsheim för kur. Vi kom överens om att han skulle besöka mig på lördagen kl. 20.00. Vi talade i ungefär två timmar. Vi kände båda att vi hade fått många nådegåvor. Det var Guds ledning som gjorde att vi träffades. Jag gav honom en bibel av fader Gebhard Heyder, som han hade önskat sig.

9 juni 1991 – söndag

Jag deltog i den heliga mässan i Rot. Därefter åkte jag till Mingolsheim och Rochuskapellet, där jag träffade fader Josef igen. Jesus hade sagt till mig vid nattvarden att jag skulle gå till honom och säga att han borde tala med biskop Platon. Fader Josef lovade mig att ringa honom. Sedan gav fader Josef mig en ikon föreställande Jungfru Maria och Jesusbarnet.

10.06.91 — måndag

Klockan 19.00 åkte min man och jag iväg på semester. Efter att vi hade kört ungefär 20 km blev min man så illamående att han inte längre kunde köra husbilen. Jag tog upp rosenkransen och körde sedan själv. Han somnade sedan. När jag började på den andra rosenkransen mådde han bra igen. Vi sov i husbilen, men vi hade en orolig natt. Min man plågades, kunde inte sova ordentligt och pratade även i sömnen. Den onde ville förhindra att vi besökte fader Gebhard Heyder.

11 juni 1991 – tisdag

Runt klockan 10.00 kom vi till fader Gebhard Heyder utan att ha anmält oss i förväg. Det var viktigt att jag var där. Han gav mig bra böcker som jag skulle dela ut och bad mig be för hans ärende. Han ville ge ut en bok om Rodalben, men kunde inte göra det eftersom systrarna till Anneliese Wafzik var emot det.

På eftermiddagen besökte vi orten Mettenbuch, en pilgrimsort tillägnad Vår Fru av de Bedrövade. Det var mycket vackert där. Det var redan tredje gången jag var i Mettenbuch och där träffade jag Annemarie, som sköter pilgrimsorten. Runt kl. 17.30 var vi sedan redan i Österrike. Jag tackar Gud, för vi kunde be mycket under resan. Vi kände att det strömmade ut mycket nåd från Mettenbuch.

12 juni 1991 – onsdag

Vi anlände till Sintawa, en ort i Tjeckoslovakien. Där besökte jag familjen Markuskova, som jag hade lärt känna vid pilgrimsorten Turzovka 1985. I Turzovka hade Jungfru Maria uppenbarat sig 1958.

13.06.91 — torsdag

Idag höll jag ett föredrag på slovakiska om min omvändelse till den katolska tron i Medjugorje.

14.06.91 — fredag

På morgonen besökte jag pastor Daniel i Sintawa. Jag gav honom böcker av fader Gebhard Heyder. Vi talade med varandra i ungefär en timme. Jag berättade för honom om min omvändelse till den katolska tron och hur jag nu lever mitt liv i tron.

På kvällen kom vi till Litmanova, en ort där Jungfru Maria för närvarande uppenbarar sig för två barn. När jag kom dit gick jag genast in i kyrkan och lärde känna barnen direkt. Efter den heliga mässan gick vi till pastor Jan, hos vilken min man och jag också fick övernatta. Redan den första dagen insåg jag att uppenbarelserna är äkta och att barnen inte ljuger. Barnen och även prästen utstrålar en stor kärlek, och man känner att de leds av den Helige Ande.

På natten plågades jag; demonen ville få mig att sluta tro på dessa uppenbarelser. Jag drömde om en av de synska flickorna. Jag såg henne stå framför mig med stora hörntänder, så att jag blev rädd för henne.

Men jag känner till djävulens verk och hans list. Han spelade upp något för mig för att jag skulle känna avsky mot de synska. Men han lyckades inte.

15.06.91 — lördag

Jag kände mig som hemma hos pastor Jan. Det var som om vi hade känt honom i 100 år. En sådan kärleksfull själ hittar man sällan. En sann gåva från Gud.

På morgonen hade vi alla tillsammans bett rosenkransen på latin.

Klockan 11.00 skulle en kommission från biskopen komma för att undersöka händelserna. Medan pastor Jans syster förberedde lunchen bad jag den Helige Andens rosenkrans för kommissionen, som redan befann sig i rummet intill.

Därefter bad jag den smärtsamma rosenkransen, Vår Fru-litania, Jesus-litania och fem Fader vår till ära för det dyrbara blodet.

Klockan var redan 13.00 och barnen var fortfarande hos kommissionen. Två präster hade anlänt till Litmanova långt före de övriga utredarna. Med dem talade jag i nästan en timme om min omvändelse och mitt liv. Jag berättade också för dem om de uppenbarelser av Jungfru Maria som jag fick uppleva i Medjugorje. En av de två prästerna grät. I kommissionen ingick också en psykiater. Med honom pratade jag på eftermiddagen. Han var mycket trevlig och kunde också sin bibel väl. Senare träffade jag de två seborna Katharina och Iveta, som jag lärde Fader vår, Ave Maria och Gloria patri. De båda lärde sig de latinska bönerna mycket snabbt utantill.

16 juni 1991 – söndag

Idag lag jag mat hos fader Jan Zavacky. Vi var på mässan klockan 7.30. Fader Jan höll en mycket vacker predikan. På eftermiddagen gick vi till uppenbarelseplatsen, som heter Maidan. Det var några tusen pilgrimer på plats och de två barnen som sett uppenbarelserna ledde rosenkransen. På kvällen visade en kvinna från Bratislava en film om uppenbarelserna i Litmanova för oss. Därefter besökte vi fader Jans mor, som bodde cirka 40 km bort.

17 juni 1991 – måndag

Tillsammans med pastor Jan gjorde vi en utflykt till Hohe Tatra, ett bergsmassiv. Efter den heliga mässan på kvällen samlades många människor hos pastor Jan, och jag berättade för dem hur jag hade kommit till tron. Den Helige Ande upplyste mig under mitt tal, och pastor Jan tog med mycket av det i sin predikan nästa dag. Gud skänkte oss en vacker och glad kväll.

18.06.91 – tisdag

På kvällen var vi kl. 19.00 på den heliga mässan i Litmanova. Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om jag skulle säga något till pastor Jan? Jesus svarade på slovakiska: "Povedz mu, že ho ľúbim." Det betyder på tyska: "Säg till honom att jag älskar honom". Jag berättade det för pastor Jan efter den heliga mässan. Pastor Jan log. På eftermiddagen var jag omkring kl. 16.00 i Krakow, i det kloster där syster Faustina bodde. Bilden "Jesus, jag litar på dig", som hänger där, är så vacker och levande att jag grät där i en halvtimme och bad framför den. Klockan 16.45 träffade jag syster Maria Ruth från Tyskland. Hon berättade för mig att hon hade målat den tavla som hänger i kapellet i Mettenbuch. Hon gav mig en barmhärtighetsrosenkrans. Jag lärde känna syster Maria Ruth bättre; hon besitter en skenbar ödmjukhet. Flera gånger störde hon mig under mina inre böner.

19.06.91 – onsdag

Idag var vi i Auschwitz. Samma dag åkte vi också till Częstochowa, till Polens drottning.

20.06.91 – torsdag

På kvällen var vi på HI-mässan, efter att trombonkören hade spelat på eftermiddagen, ungefär klockan 15.30, och ridån framför bilden av den svarta madonnan i Częstochowa hade öppnats. Ungefär klockan 22.30 på kvällen träffade vi under en promenad en äldre kvinna från Warszawa som varken hade någonstans att bo eller några pengar. Vi betalade hennes övernattnings på pilgrimshemmet och åkte sedan vidare.

21.06.91 — fredag

På kvällen anlände vi till Turzovka i Tjeckoslovakien. Vi gick genast in i kyrkan. Efter den heliga mässan ordnade siaren Latus Matus en plats där vi kunde övernatta på en grannes gård.

22.06.91 — lördag

Vi deltog i morgonmässan i Visia, en ort i Turzovka. Därifrån leder vägen upp till uppenbarelseplatsen. En ung präst vid namn Balaž hade hållit den heliga mässan. Han hade predikat mycket vackert. Mässan hölls utomhus eftersom det var så många människor närvarande att det inte fanns plats för alla i kapellet. Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren var i Turzovka en kyrka skulle byggas. Barnen från Litmanova hade nämligen berättat att Jungfru Maria önskade detta. Frälsaren svarade mig: "Tu".

Frälsaren talade återigen slovakiska; "Gör det" betyder just det här.

Strax därefter berättade jag detta för prästen, pastor Michael Balaž. Han sa till mig att två kyrkor redan hade byggts, men tyvärr på fel plats.

På eftermiddagen talade jag inför många människor på uppenbarelseplatsen om min omvändelse och om Litmanova.

Ungefär en och en halv timme senare blev jag ombedd att tala inför människorna från tre turistbussar om min omvändelse och om Litmanova. En av dem hade redan hört mig tala uppe på berget.

Samma kväll anlände vi åter till Litmanova, till pastor Jan.

23 juni 1991 – söndag

Vi deltog i morgonmässan i Litmanova. På eftermiddagen var vi på uppenbarelseberget och bad.

24 juni 1991 – måndag – Johannesdagen

På morgonen deltog jag i den heliga mässan. På eftermiddagen talade jag på uppenbarelseberget inför hundratals människor. Tillsammans med fader Jan, min man och tre andra kvinnor gjorde vi en utflykt ut i naturen och grillade.

Därefter besökte vi en fårbonde hos vilken vi köpte fårost. På kvällen kom återigen många människor och jag talade om min omvändelse och mitt nuvarande liv i tron. Idag var det också exakt 10 år sedan Jungfru Maria uppenbarade sig i Medjugorje i Jugoslavien.

25 juni 1991 – tisdag

Tillbaka i Sintawa besökte vi kyrkan. På kvällen höll jag ett föredrag, dit återigen många människor kom.

26.06.91 — onsdag

Vi var hos pastor Daniel i Sintawa, tog med matvaror till honom och gav honom lite pengar. Tidigt på morgonen hölls den heliga mässan framför kyrkan, eftersom kyrkan var under renovering.

Direkt efter mässan blev jag inbjuden till Jozco, som snart skulle prästvigas. Jag talade och bad tillsammans med honom i ungefär två timmar.

På eftermiddagen följde han med oss på ett besök i en kapell. Där bad vi återigen. På kvällen hade människor samlats igen och jag talade återigen om min tro.

27 juni 1991 — torsdag

Österrike

28.06.91 — fredag

På kvällen kom vi hem till Rot igen.

30.06.91 — söndag

Vi var i Rot för högmässan. Jag bjöd in en polsk präst, fader Stanislav, att följa med oss till Rodalben.

1 juli 1991 – måndag

I Rodalben firades idag det heliga och dyrbara blodet.

På förmiddagen var jag i Rot för att delta i den heliga mässan. Runt kl. 12.30 kom pastor Dochart på lunch. Även fader Josef från Paraguay kom och åt med oss. Det var en stor överraskning för mig att två präster och ytterligare 20 personer åkte med oss till Rodalben.

05.07.91 — Hjärtats Jesu-fredag

Jag var på botnatten i Grombach och biktade mig där. När det var över kände jag mig mycket bedrövad. Fyra präster var närvarande, men trots det gick pastor Dochart längst bak och delade ut den heliga

nattvarden till folket som stod upp, trots att det bara var omkring 8 eller 10 personer där bak. Det kändes för mig som en örfil. När jag tog emot den heliga nattvarden knäböjde jag på golvet. Men jag tänkte på de människor som inte kan knäböja på golvet utan stöd eller hjälp. Jag undrade varför vi egentligen har nattvardsbänkar. Det är inte människornas fel, prästen hade inget tålamod och ville bara att allt skulle gå snabbare. Efter den heliga nattvarden frågade jag Jesus om det var rätt.

Jesus svarade ganska strängt: **"Det var inte rätt"**.

08.07.91 – måndag

På eftermiddagen frågade jag Frälsaren om brevet som systrarna (alla tre) till Anneliese Wafzig hade skrivit till mig. De tre systrarna protesterade i brevet mot att boken om Rodalben skulle ges ut. Som skäl angav de tre systrarna att Anneliese Wafzig till slut blev morfinberoende. Jesus svarade mig att jag skulle lyssna på vad fader Gebhard skulle säga till mig. Så jag måste åka till Regensburg igen för att träffa fader Gebhard.

09.07.91 — tisdag

Jag bad i kapellet på arbetsplatsen. Jag frågade Jesus om han skulle bygga ett bönerum om han var i mitt ställe. Jesus sa: "Ja".

Jag sa till Jesus att jag inte hade några pengar. Jesus sa till mig: "Be för detta". Jag fick många nådegåvor och tackade Jesus för dem.

På förmiddagen kollapsade min kollega Veronika. Just nu befinner hon sig på akutmottagningen inom neurologin.

10.07.91 — onsdag

Jag var i kapellet och bad, men jag deltog inte i den heliga mässan idag.

11.07.91 — torsdag

Jag var i Rot för att delta i den heliga mässan. Kl. 16.30 var jag i klostret Stift-Neuburg för att bikta mig. En äldre präst tog emot min bikt. Jag var inte nöjd.

Han uttryckte sig mycket negativt om dem som tar nattvarden i munnen.

Han tyckte att det var oestetiskt och tillade dessutom att vissa luktar illa ur munnen. Jag sa till honom att Jesus hade tvättat lärjungarnas fötter, varpå han svarade att de också skulle tvätta sina fötter. Därefter sa jag ännu att Jesus inte hade känt avsky för att tvätta lärjungarnas fötter, men jag bestämde mig för att inte gå till denna präst igen.

Klockan 23.00 kom Bernd med sin fru från Ladenburg. Han gav mig fem böcker av Maria Agreda att läsa.

13 juli 1991 – lördag

Min man och jag åkte till Regensburg för att träffa fader Gebhard Heyder.

14.07.91 — söndag

Klockan 10.00 deltog vi i den heliga mässan i karmelitklostret. Från kl. 11.30 till 17.00 tillbringade jag eftermiddagen med fader Gebhard. För mig är denne fader en levande Jesus. Man kan bara lära sig gott av honom. Jag tackar Gud för att jag fick vara tillsammans med honom. Till slut välsignade han oss, välsignade vår husbil och det vi hade med oss för invigning: salt, vatten, rosenkransar, bilder osv.

Han invigde föremålen på ett underbart sätt, på latin med den gamla välsignelseformeln och exorcismen. På hemvägen bad vi fortfarande mycket.

15 juli 1991, måndag

Jag var i kyrkan i Malsch tillsammans med Fridolin. Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om boken om Rodalben och det dyrbara blodet. Jesus svarade mig: "Ja, min dotter, boken ska skrivas." Denna fråga upptog mig fortfarande mycket, eftersom fader Gebhard också hade fått ett brev från de tre systrarna till Anneliese Wafzig. Jag berättade också genast allt för Fridolin, som ju kommer från Rodalben.

På kvällen var Frälsaren återigen hos oss i bönegruppen. Många kom för att be. Pastor Dochart tog emot bikt. Vi tillbad Frälsaren.

Det var väldigt vackert. Jag tackar Gud för denna stora nåd. Jag gick och lade mig klockan 3.00 på natten.

16 juli 1991 – tisdag

Jag kände alla de välsignelser jag fått ta del av, för jag var pigg och glad trots att jag hade gått och lagt mig så sent. Eftersom min kollega Veronika fortfarande var sjuk fick jag ta alla röntgenbilder själv.

17 juli 1991 – onsdag

Jag deltog i mässan i Rochuskapellet i Mingolsheim. Där biktade jag mig också.

18 juli 1991 – torsdag

Fridolin ringde mig och bad mig fråga Frälsaren om de nu, när det ju är krig i Jugoslavien, skulle åka till Medjugorje och om Claude från Luxemburg skulle följa med. På eftermiddagen i kapellet frågade jag då Jesus om detta. Jesus sa till mig: "Ni ska åka. Claude från L. kommer inte att följa med."

19 juli 1991 – fredag

Fridolin ringde mig igen och ville veta vad Frälsaren hade sagt. Jag berättade det för honom.

20 juli 1991 – lördag

Vi åkte till Heidelberg för att hitta ett jobb åt min systerdotter, som just var på besök här. Hon fick ett jobb som köksbiträde.

21.07.91 – söndag

Jag besökte HI-mässan i Rot och klockan 13.00 rosenkransbönen i kyrkan samt andakten. På eftermiddagen gjorde min man och jag en utflykt; vi åkte båt på Neckar och promenerade. Det var mycket trevligt. Min man tyckte också att det var trevligt.

22 juli 1991 – måndag

Jag var i kyrkan i Rot. Pastor Vogt predikade om Maria Magdalena. När han talade om att Maria Magdalena var en sköka blev jag mycket chockad och kände smärta i mitt hjärta. Jag offrade omedelbart denna smärta för syndarnas omvändelse. Detta uttalande drabbade mig hårt, för jag kände att det inte stämde.

Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren: "Vad var Maria Magdalena?" Jesus svarade: "Hon var en synderska." Därefter frågade jag Frälsaren varför pastor Vogt hade sagt det. Jesus svarade: "För att han tyckte bättre om det." Klockan 20.00 var det bönegrupp igen. Jag bad mycket för pastor Vogt. Idag varade bönegruppen lite längre, det var mycket vackert.

23 juli 1991 – tisdag

Runt klockan 18.00 ringde Fridolin och meddelade att Claude inte skulle följa med till Medjugorje. Fridolin berättade att Claude var rädd för att åka till Jugoslavien på grund av kriget. Under vårt samtal märkte jag att även Fridolin var rädd. Han tvekade till och med att åka till Medjugorje. Jag sa till honom: "Ni som har så svag tro, hur kan ni vara rädda när Jesus har sagt att ni ska åka?" På kvällen deltog jag i den heliga mässan i Rot. Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om jag skulle tala med pastor Vogt om handkommunion och om Maria Magdalena. Frälsaren sa till mig: "Ja, på lördag."

24 juli 1991 – onsdag

Efter att jag redan hade bett flera rosenkransar den dagen förenade jag mig med Frälsaren i kapellet på arbetsplatsen. Jag frågade honom om pastor Vogt skulle ändra sin inställning om jag talade med honom om nattvarden i handen på lördagen. Jesus sa att han inte skulle ändra sig. Jag sa till Jesus att jag då inte alls behövde tala med honom. Men Jesus svarade: "Jo. Gör som han säger."

Jag tänkte att det inte skulle vara lätt att göra som pastor Vogt säger, om pastor Vogt inte gör som Jesus säger.

Men jag sa till Jesus: "Jag ska göra det."

Senare frågade jag Frälsaren om min son skulle bli präst eller om han skulle gifta sig. Jesus svarade: "Ja, han ska bli präst."

Det var inte lätt för mig, för jag visste ju att min son inte ville bli präst.

Därefter frågade jag Frälsaren om jag skulle säga det till honom, och Jesus svarade:

"Nej, jag ska ge honom upplysning, han kommer att upptäcka det själv."

Nu vet jag att jag måste be mycket för min son. Min Herre och min Gud, jag tackar dig för att jag vet att min son ska bli präst.

Herre, ske din vilja.

Ja, min Herre, han är min ende son och ändå inte min, för vi tillhör båda dig.

25 juli 1991 – torsdag

Jag var i Rot i kyrkan för att delta i den heliga mässan. Efter den heliga nattvarden frågade jag Jesus när jag skulle gå till pastor Vogt. Han sade: "Lördag".

26.07.91 — fredag

Efter den heliga mässan i Rot frågade jag pastor Vogt om jag kunde tala med honom på lördagen. Han sa ja och vi bestämde en tid för lördagen kl. 16.00.

27.07.91 — lördag

Klockan 07.15 deltog jag tillsammans med min systerdotter i den heliga mässan i Waghäusel. Under transsubstantionen såg jag prästen och kyrkan i ett mörker, men inte helt mörkt. När jag tog emot den heliga nattvarden sa jag till Jesus: "Du är med mig".

Alla stod upp när de tog emot den heliga hostian. Jag knäböjde på golvet. Prästen tvekade att ge mig den heliga nattvarden. Han darrade, som om Satan drog tillbaka hans hand. Efter mässan bad jag knäböjande framför tabernaklet för denna präst. Sedan frågade jag någon vad prästen hette och fick veta att det var fader Florin.

Det var kvinnor från min bönegrupp som jag kände, och jag bad dem att be för mitt ärende och berättade för dem att jag idag skulle ha ett samtal med pastor Vogt.

Sedan bad jag även fru Vetter och min systerdotter att be för mitt ärende mellan kl. 16.00 och 17.00.

När jag kom till pastor Vogt klockan 16.00 tog han vänligt emot mig och vi talade med varandra i ungefär 50 minuter. Vi talade om mun- och handkommunion och om Maria Magdalena. Jag sa till honom att Maria Magdalena inte var någon sköka, utan en synderska.

Mellan kl. 17.45 och 22.30 fick jag besök av Nicol och Adriana, två slovakiska kvinnor.

Jag talade om Gud och om min omvändelse. Därefter läste vi Vår Fru av Litmanowa (Tjeckoslovakien) budskap. Jag lärde dem att be rosenkransen.

Därefter kom ytterligare två kvinnor från Jugoslavien som bor i Tyskland.

28 juli 1991 – söndag

Jag deltog i högmässan i Rot. Tillsammans med min systerdotter Jaquiline bad jag en rosenkrans. Under en skogspromenad bad vi sedan ytterligare två rosenkransar.

29 juli 1991 – måndag

Bönegrupp kl. 20.00. Pastor Dochart hade också kommit.

12 augusti 1991 – måndag

De senaste dagarna har jag nästan varje dag bett om att Jungfru Maria ska skicka många bönare till bönegruppen i kväll. Jungfru Maria har inte svikit mig, aldrig någonsin. Tvärtom, i kapellet i Malschenberg, där pastor Dochart höll en helig mässa, också kl. 20.00 på kvällen, var det få människor närvarande. Det hade varit bättre om pastor Dochart hade valt en annan tidpunkt för detta.

Den dagen läste vi upp Vår Fru budskap i bönegruppen, de som hon gav i Litmanowa.

19 augusti 1991 – måndag

I går ringde pastor Dochart till mig och frågade om han kunde komma idag. Två dagar tidigare hade jag fått besök av fader Buran från Mannheim. Han framförde hälsningar från fader Johannes. Jag märkte att fader Buran inte var ärlig och blev försiktig. Det var mycket jag inte tyckte om hos honom, t.ex. föredrar han nattvarden i handen och då ser man inte att han är präst; han bär varken kors, prästkläder eller något annat tecken. Det kändes för mig som om han hade skickats av fader Johannes som en detektiv. Jag kände också att han var stolt. Han sa: "Ingen har en sådan makt som en präst vid förvandlingen." Jag svarade honom: "Ja, ni har rätt, men ingen har ett sådant ansvar som en präst." Han tyckte inte riktigt om det när jag sa det till honom. Den måndagen sa pastor Dochart på kvällen i bönegruppen att handkommunion skulle vara lika ödmjukt som munnkommunion. För mig var det som att få en örfil och det gjorde mycket ont.

20.08.91 – tisdag

Ingrid Bauer var hos oss i elva dagar. Idag körde min man henne tillbaka till Pirmansens. Hon bodde här gratis och ville stärka sin tro.

21.08.91 – onsdag

Jag plågades. Satan försökte inpränta i mig att det inte var Jesus som talade till mig, utan djävulen. Trots att jag hade biktat mig den 14 augusti och den 19 augusti återkom frestelserna gång på gång. Efter den första heliga nattvarden bad jag Jesus: "Jag ber dig om upplysning. Om Satan talar till mig, säg det till mig. Jag ska vara mer försiktig."

Jag hade knappt hunnit säga det förrän Jesus talade till mig: "Jag har talat till dig." Jag frågade också därför att pastor Vogt menade att jag hade missförstått Jesus för några veckor sedan. Jag tackar Gud för att jag fick denna bekräftelse på att det är Jesus som talar till mig och inte djävulen.

23 augusti 1991 – fredag

Efter mässan åkte min man och jag iväg. Vi ville åka till Chevremont i Belgien.

24.08.91 — lördag

Vi var i Banneaux, hos "De fattigas moder".

25.08.91 — söndag

I Chevremont hålls varje år det "internationella mötet för de små själarna".

Strax före den heliga mässan gick jag till bikt. Jag ville bli av med mina lätta synder och vara helt ren. Under rosenkransbönen hörde jag en röst som uppmanade mig att leda bönen på kroatiska inför alla pilgrimer. En rad av rosenkransen, precis som förra året i Lourdes. Jag tänkte att om det är Guds vilja och Jungfru Maria önskar det, så ska jag också leda bönen. Runt klockan 15.00 på eftermiddagen blev det min tur. Jag bjöd in Jungfru Maria och Jesus att be tillsammans med mig och bad Frälsaren att vara med mig.

Jag bad mycket innerligt, med hjärtat och tydligt, och var inte rädd för att be inför så många tusen människor. Tvärtom kände jag en kraft i bönen som jag aldrig tidigare upplevt. Jag tackar Gud och Jungfru Maria för det förtroende jag har till dem.

26 augusti 1991 – måndag

På förmiddagen röntgade jag en man, Thomas Henze. Han hade blivit misshandlad av någon, var hemlös och skadad. Läkarna hade undersökt honom och skickat iväg honom som sjuk.

Jag sa till honom att han kunde bo hos mig tills han blev frisk. I denne patient såg jag Jesus, hur han led och var hjälplös. Jag ringde min man och berättade för honom att jag skulle ta med en hemlös hem. Han blev ganska arg. Men eftersom jag tidigare hade bett om detta i kapellet, var min man tvungen att göra Guds vilja.

Jag gör detta av stor kärlek till Jesus och Maria, för jag tror att om man älskar Jesus av hela sitt hjärta, så älskar man också de andra.

Runt klockan 16.00 kom patienten Thomas. Jag tog med honom hem. I bilen bad jag den smärtsamma rosenkransen. Lukten från Thomas var outhärdlig. Han stank fruktansvärt. Hemma letade jag fram rena kläder och skor åt honom, och sedan duschade han. På kvällen åt vi gulasch med ris och sallad. Vår gäst åt väldigt mycket.

Efter måltiden bad jag honom att vattna trädgården och jag gick till kyrkan. Jag offrade den heliga nattvarden för honom.

Thomas var också med på kvällen under bönegruppen och bad med oss.

Pastor Dochart har idag tagit med sig en liten nattvardsbänk. Jag hoppas att han nästa gång också tar med sig patenen, så att Frälsaren inte längre faller ner på golvet. Det gjorde mig mycket ont.

Pastor Dochart lovade mig att ta med patenen nästa gång.

27 augusti 1991 – tisdag

Jag tog med patienten Thomas tillbaka till kliniken, hans näsa rättades till.

28.08.91 — onsdag

Jag var med Adriane från Emmertsgrund i Rochuskapellet i Mingolsheim och biktade mig där.

29.08.91 – torsdag

Jag var i kyrkan i Rot tillsammans med Ratko, min brorson.

30 augusti 1991 – fredag

Jag hjälpte Ratko att söka jobb och följde med honom till kyrkan i Rot igen. Han bad rosenkransen tillsammans med mig.

31 augusti 1991 – lördag

På morgonen var jag i kyrkan i Waghäusel tillsammans med Jaulina. Efteråt handlade vi på Globus. På eftermiddagen kom Erich med en tavla som föreställer den elfte stationen på korsvägen.

1 september 1991 – söndag

Vi deltog i mässan i Rot.

02.09.91 – måndag

I kapellet på kliniken frågade jag Frälsaren om det samtal jag hade haft med fader Johannes dagen innan. Fader Johannes ville veta vad biskop Platon hade sagt.

Men jag avslöjade ingenting om det samtal jag hade haft med biskop Platon Gorniliak.

Fader Johannes Ortynskyj hade tydligen dåligt samvete på grund av sina böcker.

Frälsaren sa till mig i kapellet att jag hade gjort rätt.

Deo gratias.

På kvällen var det bönegrupp: Pastor Dochart delade ut den heliga nattvarden, för första gången med nattvardsbänk och paten. Jag märkte att alla var särskilt glada och hade fått nåd.

06.09.91 — Hjärtats Jesu-fredag

På kvällen besökte jag botnatten i Grombach. Efter den heliga mässan tillbads

Frälsaren tillbedd. Jag tittade på monstransen och grät bittert. Biskop Ratzinger hade sagt att Medjugorje inte var övernaturligt, så stod det i Bildpost.

Jag grät i ungefär 15 minuter.

Då talade Jesus till mig. Den inre rösten var tydlig och klar som aldrig förr.

Jesus sa: "Se på mitt kors." Korset hängde över altaret och över monstransen. Jag tittade på korset och hörde vidare: "Har de trott på mig?"

Då slutade jag genast att gråta.

Jag tror att Jesus tog bort mina tårar. För mig var det en bekräftelse på att Medjugorje är äkta, men kyrkan vill inte tro på det.

Under den första veckan i september hade jag frågat Frälsaren om Litmanova i Tjeckoslovakien och fick svaret: "Uppenbarelserna i Tjeckoslovakien är övernaturliga."

Då sa jag att barnen alltså inte ljuger. Sedan gick jag in i kapellet på kliniken och frågade igen, för jag mindes de stela ögonen hos Ivetka, en av de som fått uppenbarelser, och dessa ögon fick mig att fundera. Jag frågade Frälsaren om även djävulen kunde framkalla den blicken. Frälsaren sa: "Ja."

Sedan upprepade han: "Uppenbarelserna är övernaturliga."

Jag förstod inte så mycket av det ännu. Jag kan bara säga det som den helige Paulus säger: Prova allt och behåll det som är gott.

12.09.91 — torsdag

Jag var på bikt i Stift Neuburg. Prästen gav mig som botgöring att låta Frälsaren se på mig. Det hade ingen präst sagt till mig tidigare och jag var glad över att Frälsaren ville se på mig.

13.09.91 – fredag

Aftonmässan i Rot. Inför "Hubertusmässan" var kyrkan dekorerad med granar. Jag tyckte inte om det, för det var som jul och passade inte in.

14.09.91 – lördag

Jag var på högmässan i Malschenberg. Mitt kors, som vanligtvis står i vårt sovrum bredvid min säng, bars in i kyrkan.

Mässan leddes av ungdomar. Det saknades dock vördnad. Man måste bevara traditionen och inte göra kyrkan till en teater.

16.09.91 – måndag

Jag var i kapellet på kliniken. På kvällen gick jag på mässan i Rot. Därefter var det bönegrupp, och pastor Dochart hade också kommit.

Oktober 1991

Efter långt letande hade jag återfunnit min dagbok.

Vid begravningen av vår före detta pastor Köstel var många människor närvarande, däribland många präster. Jag fick intrycket att pastor Köstel hedrades mer än Gud. Prästerna uppmanade de troende att ta emot den heliga nattvarden stående, trots att nattvardsbänken fanns där. När jag tog emot den heliga hostian knäböjde jag på golvet. Jag kände många orena andar och märkte att de helst skulle ha slitet mig i stycken om de hade fått lov. När jag förenades med Jesus efter den heliga nattvarden sade jag till Frälsaren: "Nu har vi så många präster och ändå delar de ut den heliga nattvarden så att folk står upp." Då hörde jag: "Fortsätt att knäböja, min dotter." Då blev mycket klart för mig.

Efter några dagar informerade jag pastor Vogt om detta. Pastor Vogt menade att detta endast gällde mig och inte andra.

23.11.91

Jag var i Rochuskapellet i Mingolsheim för att delta i den heliga mässan. Där biktade jag mig hos en missionär.

25.11.91 – måndag – S:ta Katarinas dag

Jag var i Rot för att delta i den heliga mässan. Vid föreningen med Jesus efter den heliga nattvarden sade Jesus till mig: **"Be, be mycket, min dotter, ett krig kommer från Ryssland!"**

Först blev jag mycket skrämmd och sedan grät jag. Jag frågade om jag skulle gå till pastor Vogt. Jesus sade: "Nej, han kommer inte att tro dig." Då frågade jag vidare om jag skulle berätta det i bönegruppen. Jesus svarade jakande.

Jag undrade, för i bönegruppen fanns ju också en präst närvarande. Jag lämnade kyrkan med stor själslig smärta och grät bittert.

Framför kyrkan väntade redan Rita och två andra kvinnor från Pimasens på mig, som ville följa med till bönegruppen.

Innan jag nämnde något om detta i bönegruppen bad jag pastor Dochart att välsigna mig. Pastor Dochart hade tagit med sig Frälsaren och vi tillbad honom. Men jag kunde inte sluta tänka på Frälsarens ord och grät och snyftade.

26 november 1991 – tisdag

Jag tänkte hela tiden på kriget och frågade Frälsaren när det skulle inträffa.

Frälsaren sade: **"Snart."**

27.11.91 – onsdag

Jag frågade Frälsaren om dessa ord bara var viktiga för mig.

Frälsaren sade: **"Säg det till alla!"**

29.11.91 – fredag

I kapellet på arbetsplatsen. Jag ville vara säker och frågade ännu en gång om kriget. Jag hörde det igen: **"Det kommer att bli krig i Ryssland."**

2 december 1991 – måndag

Kl. 11.15 i kapellet på kliniken. Jag var glad över att återigen få knäböja framför tabernaklet. Jag kommunicerade andligt och frågade Frälsaren var han befann sig när han talade till mig. Jesus svarade: **"I hjärtats djup."**

Vidare frågade jag honom hur jag skulle förklara för andra att jag hör honom. Jesus sade: "Det är övernaturligt, annars skulle det inte komma från mig." Jag frågade vidare om det kunde vara så att jag var hypnotiserad.

Jesus sade: "Den som förenar sig med mitt hjärta kan inte hypnotisera sig själv."

Jag tänkte på kriget i Jugoslavien och på att siarna Ivan och Jakov hade rest utomlands. Jag frågade om jag också borde lämna Tyskland på grund av det krig som ännu ska komma. Men Jesus sade: "Jag gillar inga fegisar."

Då kom jag att tänka på den heliga Johanna av Orléans, som kämpade mot engelsmännen och befriade Frankrike. Jag berättade också för Jesus om min son, att han inte kunde föreställa sig att ett krig skulle komma från Ryssland. Jesus sade till mig: "Han bör skyndsamt gå och bikta sig."

På kvällen i bönegruppen, efter den tredje raden i rosenkransen, höll vi som vanligt några minuters tystnad, så att alla kunde be och be för andra med hjärtat. Jag frågade Frälsaren om jag skulle förmedla något till bönegruppen.

Jesus sade: "Säg till alla att jag älskar dem."

Det var första gången jag hörde Frälsaren i bönegruppen.

03.12.91 – tisdag

I kapellet på kliniken hörde jag Jesu röst:

"Lyssna på mig, min dotter, be, be mycket."

På kvällen i Rot i kyrkan spelades skivmusik under den heliga nattvarden; jag kunde inte öppna mig för Frälsaren, musiken störde mig.

04.12.91 – onsdag

I läkarrummet på kliniken omkring kl. 10.45: Jag förenade mig med Frälsaren och hörde rösten: "Du är min tjänarinna, gör allt vad jag säger dig. Ha stort förtroende för mig.

Håll dig ståndaktig. Du har ett kort liv framför dig. Jag kommer att ta dig till mig. Beviset på detta är din tro."

Jag frågade Frälsaren, precis efter att jag hade skrivit ner det, om jag hade skrivit ner det rätt. Jesus svarade: "Ja, min dotter".

På kvällen: Jag bad varje dag mer och mer för pastor Vogt och för hans upplysning och bad Jesus att ge mig tillstånd att tala med pastor Vogt. Jesus sade: "Gå."

Från kl. 18.00 till 18.45 talade jag med pastor Vogt. Efter detta samtal sa pastor Vogt till mig att han beundrade mig och att jag skulle fortsätta så.

När jag frågade honom vad Jesu ord "beviset på detta är din tro" skulle betyda, svarade han mig: "Måste du förstå allt?"

05.12.91 – torsdag

Klockan 09.00 på morgonen frågade jag Frälsaren om jag verkligen inte behövde förstå allt, som pastor Vogt hade sagt. Frälsaren sade: "Ja, du behöver inte förstå allt. Allt kommer i sinom tid. Det du inte förstår, lämna tillbaka till mig".

Vidare frågade jag Frälsaren om jag skulle skicka varningen om kriget från Ryssland till chefredaktören för Bild am Sonntag.

Frälsaren svarade att jag skulle göra det redan idag.

06.12.91 – fredag

Jag gick in i kapellet på kliniken omkring kl. 8.25 och bad där för att brevet skulle publiceras. Under bönen frågade jag Frälsaren om brevet var bra. Svar: "Ditt brev är bra". Jag fick nåd och grät av glädje över att jag älskar Frälsaren.

Frälsaren sade till mig: "Jag älskar dig mycket, gå i frid".

På kvällen i kyrkan i Rot: Jag frågade Frälsaren hur man kunde avvärja kriget. Frälsaren svarade: "Endast genom fasta och bön".

Jag frågade också Frälsaren varför han just talade till mig, jag är ju en synderska. Frälsaren svarade: "Alla är syndare".

Trots det fortsatte jag att undra varför han talade till mig och hörde hans röst:

"Jag kommer dit jag vill."

07.12.91 — lördag

Tidigt på morgonen besökte jag den heliga mässan i Mingolsheim i Rochuskapellet. Efter den heliga nattvarden sade Frälsaren till mig: "Tala med missionären".

Jag talade med missionären om min omvändelse och om kriget. Han grät medan vi pratade med varandra. På eftermiddagen bad jag tillsammans med Fridolin Keilhauer, teologistudent i Lantershofen.

08.12.91 — Söndag

På förmiddagen deltog jag i den heliga mässan i Rot. Från kl. 12.00 till 13.00 var jag också i kyrkan och bad; det är nådens stund på dagen för Marias obefläckade befruktning. Därefter var det andakt fram till ca kl. 14.00.

På eftermiddagen, under ett samtal med Fridolin, frågade han mig:

"Vad har du som du inte har fått av Gud?"

Efter att ha funderat en stund svarade jag: "Jag har ingenting, och allt jag har kommer från Gud."

9 december 1991 – måndag

För några dagar sedan sade Frälsaren till mig: "Ge mig hela ditt väsen".

Jag förstod inte det och gav tillbaka det till Jesus, precis som han hade sagt. Då fortsatte Frälsaren: "Du måste fråga om allt".

Så frågade jag honom idag, ungefär klockan 9.45: "Frälsare, vad ska jag ge dig?"

Jesus svarade: "Ge mig allt."

Därefter frågade jag om jag skulle förmedla något till vår bönegrupp. Han sa att de ska föröka bönerna och fasta.

På kvällen biktade jag mig hos pastor Dochart.

10.12.91 — tisdag

Kl. 10.10 Läkarrummet: Jag förenades med Frälsaren, sedan hörde jag: "Skriv: Jag älskar mina får och jag vill ha tillbaka alla som gått vilse. Leta efter dem. Hjälp mig. För varje får som hittas finns en stor belöning i himlen. Ditt mål är att ständigt söka. Sluta aldrig. Den onde lurar."

Jag sade: "Herre, jag är ju så svag."

Frälsaren svarade: "Men med mig har du kraft."

På kvällen i kyrkan i Rot: Jag visste inte vilket evangelium som skulle dagen. Jag blev förvånad när Matteusevangeliet om det förlorade fåret lästes upp. Jag undrade varför Frälsaren redan på morgonen hade berättat något om det för mig. Idag bad jag mer än vanligt för pastor Vogt. Jag tog nattvarden, och knappt hade jag förenats med Frälsaren förrän jag hörde rösten, helt långsamt och tydligt: "Hör du mig?" Jag sa: "Ja." Det var en djup tystnad. Sedan hörde jag: "Gå till prästen."

Återigen en tystnad. "Säg det till honom" – tystnad – "Att jag menar allvar med kriget." Det träffade mig som ett slag. Jag upprepade det för mig själv och frågade om jag hade förstått rätt och när jag skulle gå till prästen. Han sa: "Efter den heliga mässan."

Frälsaren bekräftade ännu en gång att jag hade hört rätt. Då började jag gråta bittert. Zita kom fram till mig och frågade vad det var med mig. Därefter kom även fru Speckart fram till mig och frågade. De bekräftade det och sa: "Det är inget nytt, det känner vi till från botnätterna." (De syftade på kriget från Ryssland.) Därefter gick jag genast till pastor Vogt. Pastor Vogt lyssnade på mig och sade sedan: "Man kan inte göra mer än att be." Det hade gått knappt en vecka sedan jag för första gången hade talat med honom om kriget från Ryssland, precis som Frälsaren hade uppmanat mig att göra.

Jag bad honom om välsignelse och gick sedan hem.

11.12.91 — onsdag

Strax efter kl. 10.00 i läkarrummet: Jag förenade mig med Frälsaren. Det rådde då en behaglig ro och tystnad omkring mig. Jag kände en värme, men hörde ingenting.

Kl. 12.30 i kapellet på kliniken: Jag bad Herrens ängel, förenade mig med Frälsaren och kände en behaglig värme, ro och stillhet. En stund hörde jag ingenting, men plötsligt hörde jag: "Jag vilar i ditt hjärta". Det var så vackert och jag glädde mig så mycket att jag inte alls kan beskriva det. Tyvärr kunde jag inte förlänga pausen, eftersom min kollega fortfarande var sjuk och jag var tvungen att sköta allt själv.

Att veta att Frälsaren vilar i hjärtat är en så särskilt vacker känsla, och man känner en frid som bara vår Herre kan ge.

På kvällen i Rochuskapellet: Jag frågade Frälsaren hur länge man inte borde äta innan man tar emot den heliga nattvarden, eftersom Rita från Würzburg hade bett mig om det.

Frälsaren sade: "Flera timmar före den heliga nattvarden är rätt." Jag sa: "Vad skulle prästen säga om jag berättade det här för honom?" Frälsaren svarade: "Jag ska tala för dig. Gå i frid."

12.12.91 — torsdag

Kl. 10.15 i läkarrummet: Jag frågade Frälsaren om jag var en falsk profet, eftersom jag hade läst något om ändens tid i Bibeln. Frälsaren sade till mig: "Du är ingen falsk profet, du är min tjänarinna. Gör allt vad jag säger dig. Det kommer att bli krig. Jag är din Herre och Gud. Du kommer att provas om och om igen."

Jag frågade Frälsaren om jag inte kunde få något tecken. Frälsaren: "Jag ger dig ett tecken när tiden är inne."

Jag frågade om detta tecken var till mig.

Frälsaren: "För alla."

Kl. 12.15 i kapellet på kliniken: Jag bad Herrens ängels bön.

Jag frågade Frälsaren om detta tecken skulle finnas i luften eller på mig?

Frälsaren frågade mig då: "Är du med på det?"

Jag svarade utan att tveka: "Ja."

Men sedan sa jag vidare till Jesus: "Låt mig aldrig skiljas från dig, för jag älskar dig väldigt mycket." Jag frågade Frälsaren om de böner som vi ber i bönegruppen är bra, eller om jag borde ändra något?

Frälsaren sade: "Be mycket; fördubbla bönerna. Alla böner är bra."

13.12.91 fredag

Läkarmottagningen: Jag bad, sedan förenade jag mig med Frälsaren och hörde honom säga: "Lyssna noga, min dotter. Gå till prästerna, säg det till dem."

Jag menar allvar med det här om kriget."

Jag frågade Frälsaren hur jag skulle säga det. Frälsaren svarade: "Jag ska tala för dig."

Jag sa vidare till Frälsaren att de inte skulle tro mig, men Frälsaren svarade mig: "Lämna det åt mig."

Frälsaren: "Du förstår inte det övernaturliga. Ingen kan förstå det övernaturliga utom jag."

Jag kände en värme och en frid inom mig och sade till Jesus: "Jag tror att du är hos mig."

Jesus: "Du tror det! Tro då också på det andra."

På kvällen i kyrkan i Rot. Jag frågade Frälsaren om det jag hittills hade skrivit också var rätt.

Jesus bekräftade med JA och sade: "Gå i frid, min dotter."

14.12.91 – lördag

Klockan 7.00 på morgonen befann jag mig i Rochuskapellet i Mingolsheim. Jag bad för freden och grät. Då hörde jag: "Gå i frid, min dotter."

15.12.91 – söndag

Vi åkte till Regensburg och deltog i den heliga mässan kl. 10.00 i karmelitklostret. Under föreningen med Frälsaren sade Jesus:

"Vill du lyssna till min röst?"

Jag svarade jakande och Frälsaren sade till mig: "Tro då på det."

Jag sa: "Ge mig snälla senapsfröet, annars kan jag inte flytta berg." Sedan blev det tyst.

Sedan sade Frälsaren: "Jag älskar dig."

Efter den heliga mässan talade jag med fader Gebhard Heyder. Han granskade mina inre samtal, som jag hade skrivit ner i dagboken. Jag tackar Gud för att han fortfarande finns, för han är redan 86 år gammal. Han är inte jordiskt klok, utan gudomligt klok.

En sådan person som han måste man leta efter med lupp. Det gör mig inget att jag totalt måste köra över 600 km för att tala med honom. Han har hjälpt mig väldigt mycket. Till slut bekräftade han för mig att det inte är något nytt för honom att ett krig kommer att utgå från Ryssland. Han nämnde Therese Neumann (tysk mystiker – stigmatiserad), som en gång sa att 30 år efter hennes död skulle ryssarna trampa på hennes grav.

Hon dog 1962. Fader Gebhard nämnde också Heroldsbach, Mettenbuch och andra platser där man hänvisar till detta krig.

Han välsignade också de saker som vi hade tagit med oss, t.ex. vatten, ljus, bilder osv. Fader Gebhard välsignade dessa saker på ett alldeles särskilt sätt. Så borde varje präst välsigna.

När jag kom hem lagade jag genast mat, för vi hade fått en hungrig gäst. Jag åt ingenting och gick till kyrkan i Waghäusel. Jag offrade den heliga mässan för de fattiga själarna. Den dagen bad jag väldigt mycket. Men i Waghäusel, i kyrkan, kände jag att helvetet var omkring mig. Jag blev attackerad. Det var särskilt hemskt när jag tog emot den heliga nattvarden på knä. Jag kände hur prästen vägrade att ge mig den heliga

nattvarden medan jag knäböjde. Först vid det tredje Ave Maria gav han mig den heliga hostian.

Jag kände mycket starka angrepp i min själ. Det kommer jag inte att glömma så snart. Men Frälsaren kommer alltid att segra. Efter föreningen med Jesus kände jag en frid inom mig som bara Gud kan ge.

Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter." Därefter bad jag för denna präst.

16.12.91 – måndag

Eftersom jag kände att erkännandet av Kroatien och Slovenien som egna stater inte var bra, frågade jag Frälsaren om det var rätt.

Frälsaren svarade: "Jag behöver inga gränser, jag älskar alla människor."

Klockan 17.00 hölls en julfest hos oss på kliniken.

Prof. Weidauer, direktören för vår klinik, höll tal och delade ut julklappar. Därefter gick jag genast till kyrkan, för jag föredrog att ta emot den heliga nattvarden framför att delta i alla julfester som firades på arbetsplatser över hela världen. Må Gud förlåta dem att de kallar det för julfest. För mig är det fariséiska julfester. Så jag gick till kyrkan i Rot. På vägen till Rot bad jag för de kollegor som hade stannat kvar på festen.

Jag offrade den heliga nattvarden för de döende och för de stackars själarna i skärselden. Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om det var rätt vad jag hade gjort i kväll.

Frälsaren: "Ja, det stämmer, jag tackar dig för det." Det hade Frälsaren aldrig sagt förut.

Jag sa till Frälsaren att jag borde tacka för det.

På morgonen i kapellet på arbetsplatsen hade jag frågat Frälsaren om det som hänt i går kväll i kyrkan i Waghäusel, eftersom fader Werner Egon först hade vägrat att ge mig den heliga nattvarden medan jag knäböjde och jag hade känt kraftiga angrepp i mitt hjärta. Det var en attack, ett angrepp som jag aldrig tidigare upplevt. Jag frågade Frälsaren hur många djävlar som fanns omkring mig.

Frälsaren sade: "Om du hade sett dem, skulle du ha dött."

Denna präst lever inte i Guds nåd. Jag frågade Frälsaren om jag skulle säga det till honom? För jag bad om förlåtelse för denna präst. Frälsaren sade: "Säg det till dem."

Jag tänkte för mig själv att jag skulle gå till fader Aemilian och tala med honom om detta.

18.12.91 – onsdag

Jag var i Rochus-kapellet i Mingolsheim tillsammans med min systerdotter. När nattvarden delades ut knäböjde jag vid nattvardsbänken. Andra stod när de tog emot den heliga hostian eller knäböjde på trappan framför prästen. Jag tackar Gud för att han gav mig så mycket mod att knäböja ensam vid nattvardsbänken.

Jag väntade och bad för prästen tills han kom fram till mig. Efter utdelningen av den heliga nattvarden vände sig prästen om och gick ungefär två steg mot altaret.

En kraft drog sig tillbaka. Han kom fram till mig och gav mig den heliga nattvarden. Jag frågade Frälsaren om det var rätt.

Frälsaren: "Fortsätt så, min dotter. Jag tackar dig för detta mod."

Jag sade till Frälsaren: "Jag tackar dig, för detta mod kommer från dig och inte från mig." På förmiddagen i kapellet på kliniken: Jag frågade Frälsaren om någon som plötsligt dör hinner ångra sina synder. Jag frågade detta eftersom det hade diskuterats några dagar tidigare. En präst sade till och med att det inte skulle finnas tid kvar.

Frälsaren: "Det finns en viss tid för att ångra sina synder. Denna tid beror på Gud."

Sedan frågade jag Frälsaren hur ofta man kan ta emot nattvarden per dag. Frälsaren: "Bara en gång om dagen och andligt så ofta man vill."

Frälsaren fortsatte: "Om man tar nattvarden flera gånger om dagen har man inte tillräckligt förtroende för Gud. För om man tar nattvarden med ett orent hjärta räcker inte den heliga nattvarden ens efter den tionde gången."

19.12.91 – torsdag

Jag funderade på gårdagens telefonsamtal från broder Alois. Han berättade att fader Werner Egon hade fått ett anonymt brev och att jag eventuellt var misstänkt. När jag sedan sa till broder Alois att jag ändå hade tänkt gå till prästerna i Waghäusel, blev han förskräckt och sa att jag inte borde göra det, annars skulle de kasta ut honom ur klostret.

Jag måste nämna att jag aldrig skulle skriva anonyma brev till någon. För jag går personligen till prästerna när jag känner att det strider mot Kristi sanna lära.

Därför frågade jag Frälsaren om jag skulle gå till prästerna i Waghäusel, på grund av det jag upplevde där den 15 december 1991. Frälsaren: "Gå till fäderna och berätta det för dem." Jag tar mig friheten att gå dit, om det är Guds vilja. Därefter sa Frälsaren vidare till mig: "Be mycket varje dag."

20 december 1991 – fredag

I kapellet på kliniken: Frälsaren sade till mig: "Be mycket, min dotter, kriget är nära." Jag frågade Frälsaren när inflationen skulle komma.

Frälsaren: "Redan före kriget."

Vidare frågade jag Frälsaren hur länge man inte borde äta före den heliga nattvarden. Frälsaren: "Att inte äta eller dricka något flera timmar före den heliga nattvarden är en botgöring för icke-troende!"

Jag frågade om jag skulle förmedla något?

Frälsaren: "Pastor Vogt ska tillsammans med de troende be mycket mer inför det Allraheligaste än hittills." På kvällen var jag i kyrkan i Rot.

21.12.91 – lördag

Helig mässa kl. 7.15 i Waghäusel.

Innan den heliga mässan bad jag för prästen som skulle hålla mässan. Det var fader Alanus.

Först såg jag kyrkan i mörker, jag såg inte fadern, trots att han celebrerade den heliga mässan.

Jag bad innerligt för fadern. Sedan såg jag också fadern, men även han i mörkret. Efter konsignationen blev hela kyrkan något ljusare. Jag visste inte vad det betydde och fick heller inget svar. Efter den heliga mässan var jag hos familjen Hambsch.

På kvällen kom herr Zank till mig och berättade att han hade skickat ett brev till en präst i Waghäusel. Han sa att han hade skrivit att han tyckte att prästens predikan var dum och att han i brevet även hade nämnt något om Medjugorje. Jag frågade herr Zank om han hade fått något svar från prästen. Han sa att han inte förväntade sig något svar. Jag kritiserade honom och frågade varför han inte hade gått personligen till prästen. Jag kände på mig att denne man inte var ärlig och att han ljög. Han verkade vara en fegis. Nu har något gått upp för mig, och jag tänkte på det anonyma brevet till fader Werner Egon, som broder Alois hade berättat om för mig. Men jag kommer inte att avslöja honom för prästerna i Waghäusel. Prästerna i Waghäusel kommer säkert att misstänka mig, redan för andra gången. Jag har det inte bättre än Jesus. Skulden läggs på de oskyldiga.

22.12.91 – söndag

Innan jag gick till mässan i Rot:

På söndagsmorgonen bad jag i ungefär en och en halv timme särskilt för pastor Vogt och prästerna i Waghäusel. Jag frågade Frälsaren om applåderna med händerna i kyrkan.

Frälsaren: "Min kyrka är inget teater, man måste lita mer på 'Gud välsigne dig'." Jag bad mycket för prästerna och de människor som var i kyrkan. Jag frågade Frälsaren när han skulle hämta mig till hemlandet (himlen).

Han sade: "Snart." Sedan frågade Frälsaren mig om jag var rädd.

Jag svarade honom: "Nej, om du är med mig."

Vid middagstid var jag i kyrkan för att be rosenkransen och delta i andakten.

På eftermiddagen bad jag två rosenkransar tillsammans med Erich. Jag kände en stark längtan att be, som om någon hade sagt till mig att jag måste be. På kvällen hörde jag på radion att just vid den tidpunkt då jag hade bett hade ett flygplan störtat nära Heidelberg och att 26 människor hade omkommit. Runt klockan 20.00 frågade jag Frälsaren under föreläsningen med honom om min död skulle bli ett martyrskap. En kvinna från Mannheim berättade för mig att hon hade sett min död i en vision. Hon berättade om ett svårt martyrskap, om brännskador.

Eftersom jag kände att demonen var i färd med att verka, ville jag själv få veta av Frälsaren om det stämde.

På min fråga svarade Frälsaren: "Ja, det kommer att bli ett kort martyrskap och jag kommer att vara med dig."

23.12.91 – måndag

Jag bad först hela Psaltaren och andra böner hemma. Sedan kommunicerade jag andligt; jag var förenad med Frälsaren i ungefär 20 minuter. Det rådde en särskild stillhet och jag kände en djup frid inom mig.

Jag skriver bara ner de viktiga sakerna som Frälsaren låter mig skriva.

Sanningen måste komma fram, även om det är svårt att skriva ner den. Jag frågade Frälsaren hur många som skulle omkomma i kriget.

Frälsaren sade: "Nästan alla. De som överlever skulle vara glada om de vore döda. Synden är tung."

Jag tänkte på atombomben.

Frälsaren: "Även kärnkraftverken kommer att förorena jorden." Jag bad Frälsaren att säga något till mig.

Frälsaren: "Jag älskar dig väldigt mycket, förbli mig trogen, stå fast och svik mig inte."

Sedan bad jag Frälsaren att han skulle ge oss ett tecken i bönegruppen, så att vi skulle förbli starka i tron. Jag sa: "Jag vet att vi inte är värdiga att få detta tecken, men jag överlämnar det till Herren, vår Gud."

Därefter kände jag en djup ro och en djup frid som jag aldrig tidigare upplevt. Det kan bara vara så att Frälsaren var i mig och jag i honom.

Det finns inget vackrare än att vara ett med Frälsaren. Ja, Frälsaren ensam räcker. Vid middagstid, strax efter klockan 11.00, gick jag ut i skogen med min systerdotter Jaquelina. Vi bad Immaculata-rosenkransen. Därefter sjöng vi Salve Regina på latin. När vi sjöng mitt i skogen kom plötsligt många fåglar och sjöng och visslade med. Vinden hade tidigare blåst kraftigt, men plötsligt blev det vindstilla – vinden blåste inte längre. Medan vi sjöng fylldes vi av vördnad. När vi var färdiga med sången Salve Regina flög fåglarna iväg och vinden började blåsa igen. Det här med fåglarna hade jag upplevt för tredje gången, och att vinden slutade blåsa – för andra gången.

På kvällen: Bönegrupp. Jag har biktat mig hos pastor Dochart. Idag har många biktat sig i bönegruppen. Vi har tillbett Frälsaren och, som vanligt, bedit rosenkransen och andra böner.

24. 12.91 – tisdag – julafton

Jag gick på julmässan och grät mycket.

25.12.91 – Jul

Innan den heliga mässan bad jag psaltaren, därefter tog jag emot nattvarden andligt. I ungefär 20 minuter var jag förenad med Frälsaren.

Frälsaren: "Jag är alltid hos dig."

Jag frågade Jesus om saker som jag hade talat om med pastor Dochart. Frälsaren:

"Det jag säger till dig gäller dig, prästerna och alla."

Jesus sa till mig att jag skulle gå till prästen när Jesus säger åt mig att göra det, inte när jag vill, utan när rätt tid är inne.

26.12.92 – Andra juldagen

Musikföreningen medverkade i den heliga mässan. Jag tyckte inte om det. Under musiken bad jag litanien till det heligaste sakramentet och litanien till Jesu hjärta.

Jag kunde förena mig väl med Frälsaren och fick många nådegåvor.

27.12.91 – fredag

På kvällen deltog jag i den heliga mässan i Rot.

28.12.91 – lördag

Jag bad hela psaltaren.

29.12.91 – söndag

Från kl. 6.30 till 8.30 bad jag psaltaren före den heliga mässan. Jag förenade mig andligt med Frälsaren och frågade för första gången om min familj. Jag frågade hur det står till med min familj. Frälsaren: "De är alla på den breda vägen. De kan fortfarande vända om de vill." Jag frågade om min man och Jaquelina. Jag fick inget svar.

När jag frågade om min familj tänkte jag på mina syskon som fortfarande lever i Frankrike, Jugoslavien och här i Tyskland. Sedan frågade jag också om min son. Frälsaren: "Han också."

30.12.91 – måndag

Herr Erben har bett mig att fråga Frälsaren om det är rätt vad han just nu gör. Frälsaren: "Den väg han har slagit in på är inte bra."

Jag frågade Frälsaren om nyhetsbrevet från Maria Itten (Rasenkreuz) är korrekt.

Frälsaren: "Brevet är korrekt. Gör många kopior. Den som inte tror på det, överlåt det till mig." Jag har biktat mig hos pastor Dochart.

31.12.91 – tisdag

På kliniken: jag frågade Frälsaren vad det var för fel på min man. Frälsaren:

"Be mycket för honom, min dotter. Det är en kamp mot de orena andarna."

Men jag sa till Frälsaren att han hade biktat sig igår.

Frälsaren: "Han har syndat igen."

Jag berättade för Frälsaren att min man hade sagt att prästen inte hade hjälpt honom. Frälsaren: "Han har inte ångrat sin synd på djupet."

Jag frågade om det var rätt att pastor Dochart höll den heliga mässan i herr Deris privata hem i Zeutern.

Frälsaren: "Det är inte rätt av pastor Dochart, för han behöver tillstånd.

Det betyder att kyrkan vägrar att göra något orätt. I min kyrka kan man alltid be."

Jag frågade Frälsaren om bönerna igår var bra. Frälsaren:

"Det var bra, det behagade mig."

Kl. 12.00 i kapellet på kliniken: Det var särskilt vackert att vara förenad med Frälsaren. Jag sa till Frälsaren: "Åh, Frälsare, jag har inga tvivel nu, det är så vackert och jag tror på allt."

Frälsaren svarade: "Din själ är nu ren." Jag sa också att jag nu hör honom bättre.

Frälsaren: "För att du har öppnat dig mer för mig."

Jag frågade Frälsaren vad han ville säga till mig vid årets slut.

Frälsaren: "Fortsätt, min dotter. Allt du gör behagar mig." Jag frågade om jag skulle bygga bönrummet.

Frälsaren: "Bygg den."

Sedan frågade jag vad jag skulle göra om min man inte skulle gå med på det.

Frälsaren sade: "Han kommer att gå med på det."

Nyårsafton:

Jag var ledsen på natten, jag grät bittert, jag tyckte inte om skottlossningen klockan 24.00, eftersom så många människor svälter. Vid den tiden bad jag.

1 januari 1992 – onsdag

Mässa i rött. Efter kyrkan pratade jag med fru Speckart om kopian från Eisenberg som hade lästs upp i bönegruppen. När vi stod där på gatan spred djävulen en helvetisk stank i ungefär fem minuter, så jag stänkte vigratten. Stanken försvann omedelbart.

Från kl. 16.00 till 19.00 samtalade jag med Artur Wagner, teologistudent. Under samtalet bad vi också på latin.

Jag frågade Frälsaren om detta, eftersom herr Ziegler i boken

"Medjugorje – Guds fredserbjudande till världen", som han hade skrivit, ändrat namnet.

Frälsaren: "Det är inte rätt att förfälska namnen."

Sedan frågade jag också om siaren Ivan. Ivan är ofta i Tyskland, i grannorten. Jag frågade Frälsaren varför han inte kommer och besöker mig,

jag var ofta hos honom i Medjugorje.

Frälsaren svarade: "Låt mig sköta det."

Kl. 12.10:

Jag frågade Frälsaren om rubriken i tidskriften "Medjugorje – Aktuell", sidan 12, i en intervju med prof. Max Thürkau. Rubriken löd: "Vi måste lyckas leva så att man tror på oss, att vi tror."

Frälsaren sade om detta: "Man måste be om tron."

Därefter frågade jag om jag borde läsa tidskriften "Medjugorje – Aktuell".

Frälsaren: "Du behöver inte läsa den tidningen, boken om de små själarna är viktigare än miljoner sådana tidskrifter."

Därefter frågade jag om min man, eftersom han blir attackerad alltför ofta. Jag tänkte på demonen.

Frälsaren: "Ja, min dotter, det finns många demoner. Det är hans korsväg. Det är en besatthet.

Genom detta hjälper du mig att rädda själarna."

Jag berättade för Jesus att många människor tror på det onda som min man säger om mig.

Frälsaren: "Människorna tror mycket mer på det som djävulen säger. Sanningen accepteras sällan. Annars skulle jag inte ha korsfästs."

På kvällen i kyrkan i Rot:

Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om det var rätt vad jag hade berättat för min man kl. 17.20 angående besattheten.

Frälsaren: "Det var rätt. Du behöver inte vara rädd. Jag är med dig." Jag var full av glädje och kände en djup frid inom mig.

03.01.92 — Jesu hjärtats fredag

Besökte den heliga mässan i kyrkan i Rot.

04.01.92 — Lördag

Jag besökte den sjuke fader Müller i Mingolsheim. Jag talade med honom i ungefär 45 minuter.

Senare frågade jag Frälsaren om jag hade talat väl.

Frälsaren: "Det var inte du, utan jag som talade för dig."

Detta samtal var Guds vilja.

Efter vårt samtal biktade jag mig hos honom.

05.01.92 — söndag

Innan den heliga mässan brände djävulen min kopia av Maria Itten (Eisenbergs) nyhetsbrev. Mitt sovrum höll på att brinna upp.

06.01.92 — måndag Trekoningsdagen

Jag besökte HI-mässan i Rot och andakten. På kvällen: bönegrupp, det hade kommit många människor.

07.01.92 – tisdag

Kl. 10.00 Läkarrummet: Eftersom jag dagen innan hade känt en längtan efter att ta emot den heliga nattvarden för andra gången den dagen, men inte gjorde det, frågade jag Frälsaren om det är rätt att endast en gång om dagen ta emot den heliga nattvarden sakramentalt.

Frälsaren: "En gång om dagen är rätt."

Sedan frågade jag Frälsaren om jag skulle säga det till prästerna.

Frälsaren: "Det jag säger till dig gäller dig, prästerna och andra."

Sedan frågade jag Frälsaren om jag skulle förlora bönegruppen om jag berättade för dem att man bara får ta emot den sakramentala nattvarden en gång om dagen.

Frälsaren: "Även om du förlorar dem alla, så gäller sanningen."

Sedan frågade jag Frälsaren om det finns undantagsfall.

Frälsaren: "Bara en gång."

Jag frågade Frälsaren om jag hade skrivit det rätt.

Frälsaren: "Du har skrivit det rätt, låt dig inte påverkas av andra."

Jag kom att tänka på att pastor Vogt på nyårsafton hade tackat de lekmän som delar ut den heliga nattvarden. Jag frågade Frälsaren om det var rätt av pastor Vogt att tacka för det.

Frälsaren: "Därmed har han sårat mig."

Sedan frågade jag Frälsaren om jag skulle få uppleva att lekmännen inte längre delar ut nattvarden.

Frälsaren: "Ja, det kommer du att få uppleva. Be för denna sak."

Sedan frågade jag Frälsaren (ungefär kl. 12.00 på kliniken) om den heliga mässan på lördagskvällen är en söndagsmessa, eftersom så många människor går till kyrkan på lördagen.

Frälsaren: "Söndagen är en helig dag, den får inte vanäras."

08.01.92 – onsdag

På kvällen i Mingolsheim i Rochuskapellet:

Jag knäböjde vid nattvardsbänken, även om ingen annan knäböjde. Jag frågade Frälsaren om nattvarden och den heliga nattvarden var samma sak, eftersom en protestantisk nunna hade sagt det till mig.

Frälsaren: "En protestantisk präst har ingen förvandlingskraft och ingen makt. Det som gällde för Petrus då gäller även idag."

09.01.92 — torsdag

Kl. 10.15 i läkarrummet: Under bönen lovade jag Frälsaren att jag skulle tro och också göra vad han säger till mig, men jag bad honom också att, innan han säger något till mig, ta bort de tvivel som fortfarande finns hos mig, och att han må klä min mänsklighet i gudomlighet och skänka mig renhet och frid. Sedan frågade jag honom när jag skulle gå till prästen, pastor Vogt.

Frälsaren: "Så snart som möjligt! Ett krig är på väg från Ryssland. Prästen ska be mer framför det Allraheligaste och be rosenkransen tillsammans med de troende
."

Jag frågade Frälsaren om han skulle be med mig om jag berättade detta för honom.

Frälsaren: "Ja, han kommer att be med mig. Det kommer att ta en stund."

Jag frågade Frälsaren vidare hur han skulle be rosenkransen, framför den utställda Frälsaren eller inte.

Frälsaren: "Som prästen vill."

Min nästa fråga var om han skulle be den en gång i veckan eller varje dag. Frälsaren: "Varje dag." På min fråga om Frälsaren skulle vara med mig när jag går till prästen svarade han: "Ja, jag kommer att vara med dig."

12.20 Kapellet på kliniken: Jag bad i kapellet. När jag var förenad med Frälsaren, frågade jag honom hur jag skulle säga det till pastor Vogt. Jag menade hur jag skulle formulera det, eller snarare att jag inte visste exakt vilka ord jag skulle välja, "ska" eller "måste".

Frälsaren: "Hör på, min dotter. Han ska be rosenkransen varje dag tillsammans med de troende." Efter arbetet bad jag igen. Av ren och skär bön glömde jag att hämta min man vid Bauhaus. Jag var 30 minuter försenad. På vägen till min man bad jag den andra rosenkransen i bilen och sedan den tredje tillsammans med min man. Jag bad särskilt för pastor Vogt. När jag kom hem gick jag till statyn av Jungfru Maria och bad att hon skulle hjälpa mig att göra det som Gud vill att jag ska göra och att hon skulle visa mig när jag skulle gå till pastor Vogt. Något pressade på mig och gav mig ingen ro, om jag skulle gå till pastor Vogt. Sedan knäböjde jag framför krucifixet, bad till Jesu fem sår och frågade honom när jag skulle gå till pastor Vogt. Frälsaren: "Gå efter den heliga mässan." Jag frågade också om prästen hade tid för mig. Frälsaren: "Ja."

Jag svarade: "Om det är Guds vilja, så ska jag gå till honom." Efter den heliga mässan bad jag några personer ur bönegruppen, som fortfarande var kvar i kyrkan, att be för mig, eftersom jag måste gå till pastor Vogt. Jag mötte pastorn vid dörren till prästgården och frågade honom om jag kunde få tala med honom. Han sa: "Strax." Men han var inte lika vänlig som vanligt och tillade: "Bara några minuter."

När vi var i mottagningsrummet försökte jag kortfattat berätta allt för honom. När jag berättade för honom att han hade sårat Frälsaren genom att tacka de lekmän som delar ut den heliga nattvarden, sa han att han inte trodde på det. Vidare sa jag till pastor Vogt att Frälsaren redan hade sagt till mig att utdelningen av den heliga nattvarden är prästens uppgift. Därefter sa jag också till honom att Frälsaren önskar att han ska be rosenkransen tillsammans med de troende före den heliga mässan.

Då blev han orolig och sa att Frälsaren då borde ge honom präster, eftersom han hade nog att göra med ministranterna.

Därefter sa pastor Vogt vidare att rosenkransen ju redan bads före den heliga mässan. Jag sa då till honom att kanske fler människor skulle be med om även han bad med.

Jag bad om hans välsignelse och gick sedan hem. Jag var hos honom i ungefär 30 minuter.

När jag kom hem bad jag genast till Frälsaren och frågade honom om jag hade sagt något fel till prästen, på grund av hans sorg över nattvardsassistenterna.

Frälsaren: "Du sa rätt, min dotter, han känner till min smärta." Jag sa till Frälsaren att prästen inte skulle tro mig.

Frälsaren: "Lämna det åt mig."

Sedan sa jag till Frälsaren att han inte ville be rosenkransen före den heliga mässan. Frälsaren: "Min dotter, den tiden kommer ännu, då han kommer att be."

10.01.92 — fredag

Kl. 10.15 i läkarrummet: Jag hade bett mycket och sa till Frälsaren att pastor Vogt skulle vilja ha fler präster.

Frälsaren: "Om han hade fler präster, skulle han då fortsätta att dela ut nattvarden i handen?"

Jag kontrollerade ännu en gång om jag hade skrivit ner det rätt.

Frälsaren: "Ja, min dotter, du har skrivit det rätt."

14.15: Jag sa till Frälsaren att om det är Guds vilja att prästen gör allt detta, dvs. ber rosenkransen före den heliga mässan, inte längre dela ut nattvarden i handen, utan endast knäfallande nattvard i munnen och därigenom omvända många själar, då skulle jag vara beredd att lida de öppna sårmärkena för detta, om jag förblev trogen Frälsaren, aldrig vände mig bort från honom och om jag kan bära detta lidande till slutet, och om det är Guds vilja.

Frälsaren: "Jag tackar dig för detta erbjudande. Gå i frid." Återigen kontrollerade jag om jag hade skrivit det rätt.

Frälsaren: "Ja, du har skrivit det rätt."

PS: Jag är medveten om att de öppna sårmärkena innebär fruktansvärda smärtor. Men jag är beredd att lida tillsammans med Frälsaren, om det är Guds vilja och om jag därigenom kan rädda själar tillsammans med Frälsaren. Herre, ske din vilja.

11.01.92 – lördag

Jag besökte morgonmässan i Waghäusel. Under nattvarden såg jag fader Benedikt stå i mörkret. Runt omkring honom var det halvmörkt. Jag såg detta med slutna ögon och frågade Frälsaren vad det betydde.

Frälsaren: "Du ser den lidande Jesus." Därefter bad jag mycket för fadern.

Klockan 11.00 bad jag tillsammans med min systerdotter Jaquelina för att New Age-rörelsen inte skulle sprida sig och för att den inte skulle kunna göra någon skada.

Klockan 17.00 var jag på bikt i Rochuskapellet i Mingolsheim. På kvällen omkring kl. 20.00 kom många människor och vi bad återigen för att New Age-rörelsen inte skulle kunna åstadkomma något ont, och mot satansmässan. Vi bad ungefär till kl. 23.00. Jag berättade om vad Frälsaren säger till mig och stärkte de troende.

12.01.92 – söndag

Redan före den heliga mässan hade jag bett två rosenkransar och Jesu-litania. Ungefär kl.

kl. 11.40 var pastor Vogt hemma hos min svärmor och gratulerade henne till hennes 80-årsdag. Han gick snabbt därifrån igen och när han hade gått grät jag, för jag hade redan bett för honom i åtta år och han hade inte ens kommit upp en minut.

Det gjorde mig väldigt ont, sedan omfamnade jag det stora korset i mitt sovrum och grät. Plötsligt slutade jag gråta, som om gråten hade tagits ifrån mig, och då hörde jag Frälsaren säga:

"Gråt inte, pastor Vogt har tvivel och vörndnad. Be för honom, han kommer att bli bättre."

Därefter blev jag glad och gick sedan också till kyrkan klockan 13.00, bad rosenkransen för pastor Vogt och stannade kvar till andakten.

Klockan 17.00 var Marga F. hos mig tillsammans med sin man. Senare kom även Erich dit. Tillsammans med min man bad vi den smärtsamma rosenkransen.

Klockan 19.00 var jag i Rochus-kapellet i Mingolsheim på den heliga mässan och tog emot nattvarden andligt. Jag frågade Frälsaren om jag kunde räkna med en donation till vårt bönrum.

Frälsaren: "Herr Müller kommer att hjälpa dig lite."

Därefter sade Frälsaren under vårt inre samtal:

"Jag älskar dig väldigt mycket."

Jag kom lycklig hem, men snart var den onde hos min man.

Han var återigen besatt. Jag bad genast Litania över det dyrbara blodet, Litania till Jesu hjärta, Litania till Vår Fru av Loreto och ytterligare andra böner. Därefter blev det återigen lugnt.

13.01.92 – måndag

Som varje morgon bad min man och jag på vägen till Heidelberg en rad av rosenkransen, Herrens ängel, Magnificat, Salve Regina, två bön till den Helige Ande, litanien till Jungfru Maria, Fatimabönen, Ärkeängeln Mikaels bön, skyddsängelns bön, Hjärtats Jesu bön, Sanktus, Gloria och Cor Jesu Sacratissimum. Sedan släppte jag av min man vid Bauhaus och fortsatte att be. På arbetsplatsen fortsätter jag sedan att be tills patienterna kommer. Runt klockan 10.00 går jag sedan in i läkarrummet för att skriva in patienterna i en bok. Medan andra tar en rökpaus fortsätter jag att be i läkarrummet, stänker vigvatten för de fattiga själarna och välsignar patienterna, läkarna, sjuksköterskorna och övrig personal med Benediktuskorset.

Sedan kommunicerar jag andligt med Frälsaren.

Idag var jag i läkarrummet omkring klockan 10.10. Jag kontrollerade ännu en gång om Frälsaren återigen bekräftade det han hade sagt till mig den 10 januari 1992, eftersom pastor Vogt ju ville ha fler präster. Jag frågade Frälsaren om jag hade skrivit ner det rätt.

Frälsaren: "Hör du mig, min dotter?"

Jag: "Ja, Herre."

Frälsaren: "Om han hade fler präster, skulle han då fortsätta att dela ut nattvarden i handen?"

Det var samma ord som tre dagar tidigare.

Frälsaren: "Du kan säga det till honom. Du behöver inte vara rädd, jag kommer att vara med dig." Jag frågade Frälsaren vad som skulle hända om de exkommunicerade mig på grund av detta.

Frälsaren: "Älskar du mig?"

Jag svarade: "Ja."

Frälsaren: "Förbli mig trogen."

Jag frågade vidare: "Det betyder alltså att de kommer att exkommunicera mig." Frälsaren: "Du kommer att exkommuniceras."

Jag frågade igen, eftersom jag trodde att ingen längre blir exkommunicerad i dagens samhälle.

Frälsaren: "Min dotter, du kommer att bli

exkommunicerad." Jag: "Det kommer att göra mycket ont."

Frälsaren: "Men du kommer inte att vara exkommunicerad från mig. Jag kommer att vara med dig." Jag frågade Frälsaren om orsaken till exkommuniceringen var lekmännen och handkommunionen.

Frälsaren: "Ja, på grund av lekmännen och handkommunionen, det kommer att vara orsaken. Du har gissat rätt."

Jag frågade Frälsaren om jag hade skrivit ner det rätt och om jag skulle gå till pastor Vogt.

Frälsaren: "Du har skrivit ner det rätt. Gör som jag säger. Gå till honom."

Innan mitt samtal med Frälsaren idag sa jag till honom att jag kommer att tro på allt han säger till mig. Jag bad: "Jag kommer att tro på vad du säger till mig, men ta först bort mina tvivel, rena min själ, ta bort min mänsklighet och klä mig i din gudomlighet."

Frälsaren sade till mig: "Jag vill ha dina ägodelar."

Men jag förstod inte dessa ord riktigt och sa: "Jag har ju gett dig allt. Jag har ingenting, allt tillhör dig, för jag är också ett intet."

Jag frågade Frälsaren om folk skulle komma till mig för att be om jag blev exkommunicerad.

Frälsaren: "Ja, till och med många."

Jag sade till Frälsaren: "Tack, min Herre, för det du har sagt till mig. Jag säger också JA till det, om själar på detta sätt kan räddas, och om jag alltid ska få vara med dig."

Jag frågade Frälsaren om han tyckte om hur jag hade skrivit ner det. Frälsaren:

"Du vet det, min dotter."

Därefter frågade jag om jag fick berätta detta i bönegruppen och för pastor Dochart om exkommuniceringen.

Frälsaren: "Du kan säga allt. Jag är din Herre och Gud. Allt jag ingjuter i dig är sanning. Gå i frid."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud."

Kl. 12.10 I kapellet på kliniken: Under Angelus, i föreningen med Frälsaren, frågade jag: "Herre, hur ska jag förstå att du vill ha mina ägodelar?"

Frälsaren sade: "Jag måste alltid fråga innan en ny uppgift. Ägande – allt. Din själ, din kropp."

Jag granskade min själ, i vilket tillstånd den befann sig, och kände en särskild ro, kärlek och frid i mitt hjärta, som om jag inte hade någon fläck i mitt hjärta.

Jag kände att jag kunde flyga just då.

På kvällen i kyrkan frågade jag Frälsaren, under den heliga nattvarden, om jag fick berätta för bönegruppen vad han hade sagt till mig idag.

Frälsaren: "Det får du, jag gläder mig redan åt det."

På kvällen i bönegruppen: Först bad vi och sjöng, och sedan berättade jag vad Frälsaren hade sagt till mig.

Trots att jag redan sent på eftermiddagen hade talat med H. Müller från Würzburg i en dryg timme (H. Müller spelade in allt på band), berättade jag även på kvällen i bönegruppen om mina samtal med Frälsaren.

14.01.92 – tisdag

Kl. 10.10 i läkarrummet: Jag frågade Frälsaren om jag skulle gå till påven, eftersom det ju handlade om viktiga saker som skulle vänta mig, och om jag skulle skriva till den helige fadern eller om det vore bättre att gå till honom personligen.

Frälsaren sade: "Gå till honom, min dotter. Det kommer att bli bra om du går till honom. Jag kommer att följa med dig."

Jag: "Jag förstår inte vad du menar med att följa med."

Frälsaren: "Jag kommer att vara med dig."

Jag fortsatte: "Frälsaren, det kommer att bli svårt att tala med honom."

Frälsaren: "Min dotter, han kommer att tala med dig."

Jag sa: "Tack, min Herre och min Gud. Jag ska förbereda mig för att gå till honom med många böner."

Frälsaren: "Tack, min dotter. Gå i frid."

Kl. 12.00 i kapellet efter Angelus: Jag frågade om jag skulle gå till min andlige vägledare, fader Gebhard Heyder.

Frälsaren: "Inte ännu. Allt du gör är rätt, fortsatt så. Gå inte heller till pastor Vogt än, be först för honom."

På kvällen i kyrkan i Rot: Pastor Vogt tryckte den heliga hostian mot mina läppar och tänder vid den heliga nattvarden med sådan kraft att jag trodde att de skulle gå sönder. Det hade aldrig hänt med pastor Vogt tidigare.

Det gjorde ont och jag grät, för jag hade bett mycket för honom den dagen.

15.01.92 – onsdag

Kl. 10.10 på läkarmottagningen: Jag frågade Frälsaren igen om pastor Vogt, eftersom han inte hade gett mig den heliga nattvarden på ett vackert sätt igår.

Frälsaren: "Den orena anden gav honom inte tid, han pressade honom att snabbt dela ut den heliga nattvarden." Eftersom jag också ber för fru Vennebusch, nattvardsutdelaren, frågade jag Frälsaren om inte fru Vennebusch kände att det inte var rätt att dela ut nattvarden på det sättet.

Frälsaren: "Min dotter, de vet alla att det inte är rätt."

Jag: "Men Herre, om jag vet att det inte är rätt att dela ut den heliga nattvarden, då kommer jag inte att göra det."

Frälsaren: "Min dotter, de är rädda för Satan."

Jag förstod inte det så väl och ville att Frälsaren skulle förklara det lite tydligare för mig.

Frälsaren: "Om ni hade vördnad för Gud skulle ni inte dela ut den heliga nattvarden."

Jag frågade Frälsaren vad det innebär när en präst tvingar de troende att ta nattvarden i handen.

Frälsaren: "Han utför inte Guds gärningar."

Sedan frågade jag vad som händer om en präst tvingar de troende att resa sig när de redan knäböjer. Frälsaren: "Han lyssnar på djävulens befallningar och försöker tvinga dem att resa sig."

Kl. 14.30 Röntgenrummet: Jag bad och kommunicerade andligt. Jag frågade vad det innebär om jag tar emot den heliga nattvarden från en lekman.

Frälsaren: "Om du tar emot den, gör du djävulen en tjänst."

Och om jag stannar sittande och inte tar emot nattvarden, eftersom lekmannen delar ut den heliga nattvarden på den sida där jag sitter?

Frälsaren: "Då är du feg och gör djävulen en tjänst."

Jag fortsatte: "Då kan jag gå fram till den heliga nattvarden, och när den leken kommer fram till mig kan jag buga inför Frälsaren, men inte ta emot den heliga nattvarden, utan ta emot den andligt och gå tillbaka till min plats."

Frälsaren: "Ja, det kan du göra."

Jag sa sedan också att biskoparna hade godkänt att lekmän delar ut nattvarden. Frälsaren: "De har det största ansvaret."

Jag frågade Frälsaren om man skulle vara ensam om man berättade detta för de troende.

Frälsaren: "Ensam inför människorna, men du är inte ensam. Min dotter, jag är hos dig." På eftermiddagen syndade jag. Jag ångrade mig. På kvällen gick jag sedan till Rochus-kapellet i Mingolsheim. Före den heliga mässan bad jag de sex stationerna i korsvägsandakten.

Trots att jag hade biktat mig för bara fyra dagar sedan kände jag mig återigen dragen till bikten. Efter bikten tackade jag Gud, jag var lycklig och sa att det inte finns något vackrare än när själen är ren. Därefter offrade jag den heliga nattvarden för den helige Fadern, som lider så mycket.

16.01.92 – torsdag

Kl. 10.10 – läkarrummet: Redan i flera dagar hade jag bett särskilt för pastor Vogt, såsom Frälsaren hade rekommenderat.

Under bönen och föreningen med Frälsaren frågade jag när jag skulle gå till pastor Vogt.

Frälsaren: "Lyssna, min dotter, gå till honom redan i dag. Han kommer att ta emot dig." Jag frågade: "Herre, men vad ska jag säga till honom?"

Frälsaren: "Du oroar dig alltid för vad du ska säga. Jag kommer att tala för dig."

Jag frågade om jag skulle ta med mig dagboken.

Frälsaren: "Den kan du ta med dig."

Därefter blev det tyst, jag hörde inte Frälsaren på ett tag.

Sedan sade Frälsaren: "Du måste alltid bevara tystnaden, den onde lurar, för han vill också lägga sig i och tala till dig."

Jag: "Tack, min Herre och Gud, för de ord du har sagt till mig. Jag måste bara bevara dem, som en pärla som är så vacker att man tar hand om den, så att man inte tappar bort den."

Frälsaren: "Det sa du vackert."

Jag frågade Frälsaren: "Herre, finns det något särskilt tecken när den orena anden lägger sig i?"

Frälsaren: "Den väcker omedelbart tvivel."

Jag: "Min käre Jesus, jag känner nu en så underbar ro, frid och värme. Jag har inga tvivel."

Frälsaren: "Och i detta tillstånd befinner jag mig alltid hos dig, min dotter." "Jag tror att min själ måste vara vacker och ren nu."

Jag blev kallad till röntgenrummet. Herr Pfeiderer, en ingenjör från företaget Müller, ville tala med mig om utrustningen. Jag talade inte mycket om röntgenapparaten, men däremot en hel del om Gud. Herr Pfeiderer är nämligen en stor tvivlare och svär fruktansvärt över påven. Frälsaren gav mig de rätta orden och han gick därifrån nöjd.

Kl. 12.00 efter Angelus: Efter bönen frågade jag Frälsaren om ytterligare kännetecknen för att känna igen den orena anden. Jag sa också till honom att jag var rädd för att gå till pastor Vogt.

Frälsaren: "Ser du, min dotter, rädslan – men du är inte rädd." Jag sa:

"Egentligen inte."

Frälsaren: "Så är det. Den orena anden viskar in rädsla."

Jag upprepade: "Så är alltså rädslan det andra kännetecknet efter tvivlet?"

Frälsaren: "Ja, sedan oro."

Frälsaren: "Människor i detta tillstånd kan ibland inte behärska sig." Jag: "Då kan man inte vända sig till dem i det tillståndet." Frälsaren: "Inte särskilt mycket – allt i ödmjukhet."

På eftermiddagen ringde jag till pastor Vogt och frågade honom om han hade tid så att jag kunde tala med honom. Först sa han nej. Men när jag sa till honom att jag bara ville tala med honom en kort stund för att berätta vad Frälsaren hade sagt till mig om honom.

Då sa han att jag kunde komma klockan 17.30.

På vägen hem bad jag den smärtsamma rosenkransen för pastor Vogt, och hemma bad jag sedan exorcismen, böner till Jungfru Maria och den 7:e, 8:e, 9:e, 10:e och 11:e stationen på korsvägen.

Jag bad ännu en gång i tysthet för pastor Vogt. Sedan gick jag in i kyrkan och framför krubban bad jag återigen för pastor Vogt.

Precis kl. 17.30 var jag hos pastor Vogt.

Han tog emot mig vänligt. Inombords kände jag frid och kärlek till pastor Vogt.

Jag visste att jag inte var ensam, för Frälsaren hade sagt till mig att han skulle vara med mig, och det tror jag på.

När jag berättade för prästen om allt detta, sa han att jag bara sa det som jag själv tyckte om. Alltså talar Gud genom mig det som jag själv tycker om.

Prästen: "Och jag säger er, ni kommer nu att explodera. Ni har psykologiska och teologiska kunskaper och har själv hittat på det här, precis som det passar er."

Jag sa: "Jag kan ju inte teologi." Prästen: "Jo, jo."

Jag tänkte på att jag aldrig hade fått någon katolsk undervisning.

Jag frågade den ärade prästen: "Vad av det jag har berättat för er hittills är fel eller inte korrekt?"

Han svarade inte.

Jag nämnde att han hade varit hos oss den 12 december när min svärmor var på besök och sa till honom att jag hade gråtit bittert eftersom han inte ens hade kommit upp en minut till där jag bor.

Jag berättade för honom att jag omfamnade Jesu kors av hela mitt hjärta och grät samtidigt, och att jag hade frågat Frälsaren varför prästen inte hade kommit till mig, trots att jag ju bad så mycket för honom. Plötsligt slutade jag gråta och Frälsaren sade till mig: "Gråt inte, min dotter, han har tvivel och vördnad. Be för honom."

Även när jag berättade om denna händelse för prästen förblev han tyst. Senare sa han: "Allt kan de inte ha hittat på, till exempel kriget."

Jag sa till honom att han säkert inte skulle vandra den korsväg som Jesus önskar av mig, och att jag redan hade antytt detta i bönegruppen.

Jag fortsatte med att säga att eftersom han ju inte hade tid för mig behövde jag inte berätta något om det just nu, kanske en annan gång, om det är Guds vilja.

Jag bad om en välsignelse. Jag knäböjde på golvet. Han välsignade mig.

Jag var hos honom i ungefär 25 minuter, trots att jag bara hade tänkt prata med honom i cirka 2 minuter. Därefter gick jag in i kyrkan. Jag offrade den heliga nattvarden för den ärade prästen och bad den glädjefyllda rosenkransen för honom.

I början av mässan hörde jag en röst: "Tror du på honom?" Jag tänkte på prästen och svarade omedelbart: "Nej."

I föreningen med Frälsaren frågade jag: "Frälsare, säg mig om prästen har rätt, det kan hända att jag har fel."

Frälsaren: "Du har redan svarat på det, att du inte tror på honom." Jag:

"Men Frälsare, det räcker inte för mig."

Frälsaren talade nu något mer bestämt, annars talar han milt: "Du har sagt allt rätt, min dotter."

"Men prästen sa till mig att jag hade sagt allt detta av mig själv", sa jag till Frälsaren.

Frälsaren: "Ingen kan göra något av sig själv."

Jag kände en inre frid, men också en inre smärta, för jag kände att Frälsaren hade blivit djupt kränkt av pastor Vogt. Jag fortsatte att be för pastor Vogt hemma. Det hade gått exakt sju dagar sedan jag senast hade talat med pastor Vogt.

17.01.92 – fredag

Min födelsedag – men jag var tvungen att arbeta:

En patient, en NATO-soldat, Martin Wolfgang Sp., kom för att röntgas. Jag frågade honom vad han tyckte om förhållandet mellan Tyskland och Ryssland. Han sa att de har sina egna problem. Sedan frågade jag honom vad han tyckte om hungersnöden i Ryssland.

Han var mycket orolig och jag kände den orena anden hos honom, men jag lät inte det märkas.

Sedan visade jag honom min dagbok, där det står: "Be, be, min dotter, ett krig kommer från Ryssland."

Då blev han ännu mer orolig och frågade med samma bestämdhet som en general vem som hade sagt det. Jag svarade: "Jesus." I samma ton fortsatte han: "Det finns ingen Jesus. Jag är ateist."

Sedan frågade han mig om jag kunde bevisa att det finns en Gud.

Jag svarade honom: "Du lever ju." Han sa: "Vem säger att jag lever?", men behöll den skarpa tonen.

Jag sa till honom: "Vet du vad, jag har sagt detta till dig så att du inte inför Guds domstol kan säga att du inte visste något."

Han: "Vem säger att det finns en Guds domstol? Det finns ingen Gud! Vem har sagt det till dig?"

Jag frågade honom: "Och om Gud kallar på dig inom en timme?"

Då slutade jag att prata med honom och bad honom vänta utanför på sin röntgenbild, för jag insåg att det var meningslöst att prata med honom.

Inombords kände jag det som om en hel armé av djävlar vore hos honom. När han gick, stänkte jag heligt vatten över allt.

Ungefär en och en halv timme senare i läkarrummet, omkring klockan 10.10: Jag bad och önskade mig som födelsedagspresent att denna patient, NATO-soldaten, skulle omvända sig. Eftersom jag kände att det fanns en demon hos denne människa frågade jag Frälsaren vilken det var.

Frälsaren: "Min dotter, tänk efter: den som förnekar Gud, det är Lucifer-demonen.

Denna själ är död. Denna önskan kan jag inte uppfylla åt dig."

Då sa jag att jag hade en andra önskan:

"Jag önskar att jag alltid ska vara trogen dig, förbli ståndaktig, älska dig mer och mer och att jag ska uppfylla dina önskningar och att jag fram till mitt sista andetag ska säga "JA" till dig, och att du alltid ska vara med mig."

Frälsaren: "Det bekräftar jag."

Eftersom jag inte förstod det, fortsatte Frälsaren:

"Jag ska uppfylla denna önskan åt dig."

Jag sa: "Tack, min Herre och min Gud. Det var den vackraste gåvan jag någonsin har fått."

Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter. Tro på det."

Jag: "Jag tackar dig för den här buketten med röda rosor."

På kvällen i den röda kyrkan: Systemen, en nunna, delade ut den heliga nattvarden. Innan dess hade jag bett om att inte få den heliga nattvarden av en lekman. När det var min tur gick systemen förbi mig. Det kändes som om min själ slets itu. Mitt hjärta fylldes av stor oro. Sedan kom prästen och jag tog emot den heliga nattvarden.

Under nattvarden, när jag förenades med Frälsaren, frågade jag honom vad det var som hände när jag kände denna starka oro.

Frälsaren: "Det var Satan, han ville förstöra din själ, men han kunde inte, för jag är hos dig."

När jag kom hem fick jag oväntat besök och blev mycket glad. Jag fick dessutom en stor bukett röda rosor, som påminde mig om Frälsaren och om samtalet i morse.

18.01.92 – lördag

Morgonmässan i Waghäusel: Jag såg fader Aemilian och ytterligare en präst stå i mörkret. Han hade problem vid nattvarden. Efter transsubstansionen blev det ljusare igen och jag såg bara en präst. Sedan öppnade jag ögonen och såg att fader Aemilian inte hade något hår. Jag blundade igen och såg Jesus istället för fader Aemilian, men i ett visst mörker, men man kunde ändå se att det var Jesus. Jesus hade axellångt hår.

Hemma frågade jag Frälsaren om det jag hade sett stämde, efter att jag hade granskat situationen ännu en gång.

Frälsaren: "Ja, du har sett den lidande Jesus."

19.01.92 – söndag

Hl. Mässa i rött

Rosenkrans och andakt i Rot.

Min man trodde inte på mig när jag sa att jag skulle bli exkommunicerad. Han menade att sådant inte händer längre nuförtiden. Han sa att man idag blir suspenderad.

Därför frågade jag Frälsaren:

Frälsaren: "Smärtan är densamma, oavsett om det är avstängning eller exkommunikation." Jag bad fem rosenkransar för prästerna och fäderna.

Jag hade en plåga och frågade därför Frälsaren.

Frälsaren: "Det fanns många orena andar där."

Jag: "Då måste jag ju vara rädd."

Frälsaren: "Jag har tagit bort din rädsla."

20.01.92 – måndag

Kliniken – läkarrummet: Broder Alois hade sagt till mig att jag inte skulle sprida det jag upplever med Frälsaren så mycket. Därför frågade jag Frälsaren.

Han sade: "Säg allt som jag ingiver dig. – Tiden kräver det." Han

fortsatte: "Man får inte lyssna på människor som är rädda."

Jag frågade om pastor Dochart.

Frälsaren: "Du kan säga det till honom också. Det kommer inte att gå annorlunda för dig än med pastor Vogt." Jag oroade mig för om prästerna skulle göra något alls om jag förmedlade något till dem.

Frälsaren: "Om prästerna gör något eller inte, när du har talat med dem, det överlåter du åt mig. Annars kommer du inte att fullfölja ens en tredjedel av det jag ingiver dig."

Jag sa: "Skänk nattvardsbänkarna till Waghäusel."

Frälsaren: "Om jag skänker dem nattvardsbänkarna kommer de troende återigen att ta emot nattvarden i handen."

På kvällen var det bönegrupp: Det var många människor där. Det var bikt och Frälsaren tillbads. Efter bönegruppen blev jag mycket irriterad på min man. Han tror inte att Frälsaren talar till mig. Sedan bekräftade pastor Dochart för min man att nattvarden i handen också är rätt.

21.01.92 tisdag

Kvällen innan var jag i kyrkan i Rot. När jag knäböjde vid nattvardsbänken kom herr Anton, en nattvardsassistent, fram till mig och ville ge mig den heliga hostian. Jag bugade inför Frälsaren, men tog inte emot den heliga hostian och gick tillbaka till min plats. Jag tog emot nattvarden andligt och Frälsaren kom till mig; jag fick helt särskilda nådegåvor under den andliga föreningen. Vid lunchtid i kapellet på kliniken frågade jag Frälsaren om jag hade gjort rätt dagen innan.

Frälsaren: "Ja, det är rätt – alldeles utmärkt."

På kvällen i Rot i kyrkan: Inför den heliga mässan brann det eviga ljuset återigen inte.

När jag såg det sprang jag genast ut, såg en mässpojke och sa till honom att han skulle meddela prästen. Eftersom det efter en stund fortfarande inte var någon där, bad jag istället för rosenkransen hela tiden Sanktus. Sedan anropade jag min skyddsängel, de heliga ärkeänglarna Mikael, Rafael och Gabriel, Jungfru Maria och den helige Josef, så att de skulle hämta prästen som tänder det eviga ljuset.

Prästen kom, gick fram till granarna och gick ut igen utan att ha tänt det eviga ljuset. Jag fortsatte att be Sanktus, en hel rad av rosenkransen. Och sedan kom kyrkvaktmästarens fru och tände det eviga ljuset. Jag måste nämna att jag blir inre orolig när det eviga ljuset inte brinner.

22.01.92 – onsdag

Tidigt på morgonen berättade min man för mig att jag hade plågats under natten, att jag hade stönat högt.

Kl. 10.10 i läkarens rum: Jag frågade Frälsaren om orena andar hade varit hos mig under natten.

Frälsaren: "Ja, min dotter, det var flera. De vill förstöra din själ, men de kan inte, för jag är hos dig."

Jag upprepade det för att kontrollera att jag hade skrivit ner det rätt. Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det."

Kl. 12.30 i kapellet: Efter bönen sa Frälsaren till mig:

"Det är Guds vilja att du ska vittna."

Eftersom pastor Dochart en gång hade sagt till mig att det Frälsaren säger till mig endast är avsett för mig, frågade jag därför en gång till.

Frälsaren: "Det är till dig, till prästerna och till alla människor."

Sedan frågade jag Frälsaren vilka ytterligare kännetecken det finns när den orena anden är verksam.

Frälsaren: "Förvirring, brist på tro och bristande kärlek till Gud."

För några dagar sedan hade Frälsaren redan sagt till mig att den orena anden för med sig tvivel, oro och rädsla.

Från kl. 16.30 till 18.00 var jag i klostret i Stift Neuburg. Jag anförtrodde min dagbok åt fader Swidbert. Han är mycket trevlig. Jag biktade mig för honom och han utförde en exorcisering över mig. När jag kom ut ur klostret väntade redan en man på mig som ville köra mig tillbaka till staden. Jag frågade honom om han redan hade bätt psaltaren idag. Han svarade glatt "Ja". Sedan frågade jag om han också redan hade bätt bönen "Andas i mig, du Helige Ande". Han sa "Ja". Jag tog med honom i bilen. När han satt i bilen märkte jag genast att den orena anden var hos honom. På skämt sa jag till honom: "Vet du att du har den orena anden?"

Han: "Ja, jag har många. – Och vad heter den där?"

Jag sa till honom att jag skulle fråga Frälsaren.

Den här mannen drog upp näsan på ett lustigt sätt hela vägen. På kvällen gick jag sedan till Rochuskapellet i Mingolsheim för att delta i den heliga mässan.

Efter den heliga nattvarden kände jag en stillhet och värme inom mig, liksom frid. Jag frågade Frälsaren om mannen som jag hade tagit med mig i bilen. En stund hörde jag ingenting. Sedan hörde jag: "Jag helgar din själ."

Eftersom jag redan hade kämpat mot den orena anden i flera dagar sa jag till Frälsaren: "Min själ ser säkert ut som en uppriven höna." Jag skrattade samtidigt.

Jag kom hem och där väntade redan en man på mig, som tillhör min familj och nu lever i skilsmässa, men som under hela sitt liv bara varit i kyrkan ett par gånger. Han bet oavbrutet på sina naglar och var mycket rastlös. Han ser skuld överallt, bara inte hos sig själv. När jag såg det gick jag in i ett annat rum och bad exorcismen för honom och min man.

23.01.92 – torsdag

Jag frågade Frälsaren ännu en gång om mannen som jag hade tagit med mig i bilen, vilka demoner det var, eftersom jag kände dem hos honom.

Frälsaren: "Den högste är Lucifer. Det var flera. Den högste lider mest. När de är omkring dig är de alltid flera."

Jag frågade Frälsaren om jag redan kämpade mot Lucifer. Frälsaren:

"Ja, min dotter, du har redan kämpat mot honom flera gånger." Men

jag sa att jag inte alls kunde kämpa mot honom.

Frälsaren: "Därför säger jag dig: Jag är alltid med dig."

Lucifer kan vara var som helst, han är fri och kan fresta vem som helst.

Då frågade jag Frälsaren varför pastor Vogt inte hade tänt det eviga ljuset på tisdagen, trots att han var i kyrkan och att fru Messner kom först senare och tände det eviga ljuset.

Frälsaren: "Du ser; du lever."

Jag förstod inte riktigt det och frågade därför. Frälsaren: "Många är redan döda. De lever inte längre och ser inte längre."

Därefter frågade jag om televisionen.

Frälsaren: "Alla som tittar på den är avgudadyrkare."

Jag frågade om jag skulle slå sönder den. Frälsaren gav mig tillåtelse.

När jag kom hem bar jag först ner tv:n och förstörde den, så att ingen längre kan titta på den. Jag ville inte sälja den, trots att den bara var två år gammal, eftersom jag inte ville att någon annan skulle bli förledd av den.

På kvällen: HI. Mässa i rött:

Jag frågade Frälsaren om tv:n.

Frälsaren: "Du gjorde rätt. Det är ett steg närmare mig."

Därefter frågade jag Frälsaren om patenen. Jag frågade vad han skulle göra om han vore i mitt ställe. Om han hellre skulle vilja ta emot den heliga nattvarden med paten eller utan.

Frälsaren: "Min dotter, det skulle inte vara likgiltigt för mig. Jag skulle alltid rekommendera prästerna att använda en paten." Jag frågade om jag kunde säga det till pastor Vogt.

Frälsaren: "Ja, du kan säga allt till honom i kärlek."

Mannen för vilken jag igår bad exorcismen har idag besökt mig på kliniken och berättat att han inte kunde sova hela natten och var badad i svett. Jag har ofta sagt till honom att han ska be och gå till bikt, men han gör det inte.

24.01.92 – fredag

Hi. Mässa i rött.

Ett ungt par som lever i samboende har redan ringt mig ett par gånger och bjudit in mig att titta på en film om en uppenbarelsplats i Schweiz nära St. Gallen. De har också redan pressat mig hårt att åka dit.

Frälsaren hade redan sagt till mig: "Du behöver inte titta på filmen."

25.01.92 – lördag

Mässa kl. 7.15 i Waghäusel:

Jag såg prästen stå i mörkret igen före transsubstansionen. Det var fader Werner Egon. Efter transsubstansionen blev det lite ljusare. Jag bad för honom. Jag satt i den främsta bänken. Fader Werner Egon kunde dock inte se mig i ögonen, som de andra prästerna. Jag blev mycket förvånad över att han inte bad några förböner.

Kl. 12.15 hemma, efter Herrens ängel, tog jag emot nattvarden andligt. Jag frågade Frälsaren varför fader Werner Egon inte hade bätt några förböner.

Frälsaren: "Han kunde inte."

Jag sa: "Det förstår jag inte, kan du inte förklara det tydligare för mig?" Frälsaren: "Satan lät honom inte tala."

Det här är nu den fjärde prästen som jag har sett i mörkret.

Trots att jag idag inte alls ville åka till Waghäusel för att slippa se detta.

Jag ville hellre åka till Rochuskapellet i Mingolsheim. Men min son hade parkerat sin bil så att jag inte kunde köra ut. Därför blev jag försenad, och jag skulle inte hinna fram till Mingolsheim klockan 7.00, när mässan börjar.

Det är ju Guds vilja att jag ska gå till Waghäusel.

Kl. 17.15: Jag grät bittert och funderade på vem jag skulle skriva dagboken för och om någon överhuvudtaget skulle läsa den. Jag frågade Frälsaren om jag skulle skriva den eller inte.

Frälsaren: "Du ska skriva, min dotter, det kommer att hjälpa någon."

Jag frågade för Marions räkning i W. om det är rätt att hon skriver dagboken på skrivmaskin.

Frälsaren: "Ja, jag har också gett henne nåden att göra det."

26.01.92 – söndag

Pastor Vogt var sjuk på söndagen och kunde inte hålla mässan.

Klockan 5.00 på morgonen steg jag upp, bad rosenkransen och andra böner.

Jag tände ljus för de fattiga själarna och för präster och ordensfolk som fortfarande befinner sig i skärselden, och jag stänkte vigvatten för dem. Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren. Jag frågade Frälsaren angående fröken Bennebusch, eftersom hon idag håller ordgudstjänsten, om det är rätt eller fel.

Frälsaren: "Ja, min dotter, det är fullständig villfarelse.

Jag sa till Frälsaren att prästen ju hade godkänt det. Frälsaren:

"Han måste ta ansvar för det."

Jag: "Kan jag säga det i bönegruppen?" Jag tänkte på fru Hambsch, som hade sagt att man inte ska säga något om präster.

Frälsaren: "Lyssna inte på människorna om det strider mot det jag lär dig.

Jag frågade varför lekmännen gör sådant, och syftade på nattvardsutdelningen.

Frälsaren: 'De har ingen vördnad för mig, de lyssnar inte på min röst. Människorna är medskyldiga.'

Jag: "Varför människorna?"

Frälsaren: "För att de inte ber tillräckligt för dem. (för lekmännen)"

Jag: "Men många människor är ju nöjda med det, till exempel min svärmor?"

Frälsaren: "De är blinda."

(Jag ville inte skriva "blinda", men Frälsaren sa till mig: "Skriv det.") Sedan

fortsatte Frälsaren: "Förhårdade hjärtan är svåra att uppfostra." Jag: "Min

Frälsare, vad ska jag bara göra?"

Frälsaren: "Be för dessa angelägenheter."

Jag: "Min Frälsare, då blir du så vanhelgad och så vanärad."

Frälsaren: "Ja, det har jag varit länge."

Jag: "Varför tillåter du det?"

Frälsaren: "För att jag fortfarande älskar

människorna." Jag: "Kan du säga något mer om det?"

Frälsaren: "Jag är fortfarande den lidande Jesus."

På kvällen besökte jag högmässan i Rochuskapellet.

Idag har vi börjat skriva dagboken på skrivmaskin.

27.01.92 – måndag

Jag frågade Frälsaren om ordgudstjänsterna och berättade för honom att biskoparna är för dem.

Frälsaren: "De biskopar som är för det, dem får du under inga omständigheter

lyssna på." Frälsaren: "Lyssna på mig, min dotter."

Jag: "Jag kommer alltid att tro att du är med mig och vid min sida."

Frälsaren: "Ja, tro det, min dotter."

Jag: "Vad måste jag veta när något står för dörren?"

Frälsaren: "Satan kommer att pröva dig. Du kommer också att tala med biskopen. Jag kommer att tala för dig. Förbli mig trogen och stå fast. Satan kommer att anklaga dig för många fel. Det är inte dina fel. Det är de fel som kyrkan begår. Du kommer att få många hot. Dessa hot ska du inte ta till dig. Förbli trogen sanningen, för i slutändan segrar sanningen. Var inte så hastig. Öva dig i tålmod."

Jag: "Tack för dessa vänliga ord."

På kvällen hölls en minnesgudstjänst i kyrkan i Rot. Pastor Vogt var sjuk. Pastor Vetter höll den heliga mässan.

Därefter kl. 20.00 – bönegrupp. Det var många människor där. Pastor Dochart tog emot bikt.

Holger, som ofta har bett Herrens ängel tillsammans med mig i kapellet på arbetsplatsen vid lunchtid, var idag med mig i bönegruppen för första gången. Han var här tillsammans med Christoph från Hirschhorn.

Jag har influensa och är sjukskriven.

28.01.92 – tisdag

Jag stannade i sängen och bad. I går kväll ringde Fridolin och frågade om jag kunde fråga

Frälsaren om det tidigare hade förekommit mariauppenbarelser där Claude bor i Luxemburg.

Jag sa till Fridolin att det skulle kännas pinsamt att fråga Frälsaren om något sådant och att jag inte var säker på om jag skulle göra det, eftersom det kändes som nyfikenhet och det gillar jag inte. Men idag, efter bönen och under föreningen med Frälsaren i den andliga nattvarden, frågade jag ändå.

Frälsaren: "Ja, min dotter, det stämmer. Det var en mariauppenbarelse där." Jag frågade om det bara var en.

Frälsaren: "Flera."

Någon ringde på dörren tre gånger, men när jag skulle öppna var det ingen där längre. Jag fortsatte att be och förenade mig återigen med Frälsaren. Jag frågade om pastor Vetter, vikarien för pastor Vogt. Han delade ut den heliga nattvarden så snabbt att den nästan hade fallit ur min mun igen. Jag frågade Frälsaren om det berodde på mig.

Frälsaren: "Prästen delar ut den heliga nattvarden utan vördnad."

Kl. 9.25 blev jag återigen störd. Fridolin ringde igen och frågade om uppenbarelserna i Luxemburg. Jag berättade för honom vad Frälsaren hade sagt.

Därefter förenade jag mig för tredje gången med Frälsaren och frågade vidare:

"Frälsare, varför delade prästen ut den heliga nattvarden så snabbt, han hade ju tid. Jag frågade vidare om det berodde på att det var så många människor och att det inte fanns några nattvardsassistenter där.

Frälsaren: "Ja, det är människorädsla. Den orena anden försöker först och främst få prästen att känna människorädsla."

Jag sa att Erich tyckte att det var fint hur pastor Vetter gjorde det.

Frälsaren: "Alla ser inte på samma sätt. Du ser alltid mer än de andra."

När jag tog emot den heliga hostian och den hängde halvvägs ut ur munnen, skulle jag just skjuta in den i munnen med fingret. Då hörde jag en röst: "Rör inte med fingret." Det gjorde jag då inte heller, och i samma ögonblick gick den heliga hostian in i min mun. Idag frågade jag Frälsaren vem det var som talade till mig så igår, för jag var i det ögonblicket, när jag hörde rösten, ännu inte förenad med Frälsaren.

Frälsaren: "Det var din skyddsängel. Han talar ofta till dig."

Jag: "Så bra att jag vördar skyddsängeln och ber till honom." I går kväll i bönegruppen:

Medan de andra tog emot nattvarden, förenade jag mig andligt med

Frälsaren andligt, eftersom jag redan hade tagit nattvarden i kyrkan i Rot. Jag kände oro och kunde först efter några minuter förena mig med Frälsaren. Jag frågade Frälsaren vad det var.

Frälsaren: "Den orena anden försöker smyga sig in och ta min plats, men när jag är där känner han min närhet och drar sig undan. Varje själ måste vara uppmärksam på vem som befinner sig i hennes boning. Endast när boningen är ren och fri går jag in."

Efteråt var jag så förenad med Frälsaren att jag inte alls ville skiljas från honom, men folket väntade ju på att jag skulle fortsätta be med dem, trots att prästen, pastor Dochart, stod bredvid mig.

Jag frågade Frälsaren om det var rätt av mig att avbryta föreningen med honom. Frälsaren: "Det står var och en fritt att göra som man vill, ingen kan skilja dig från mig utom din egen vilja."

När jag öppnade ögonen igår tittade alla på mig, för jag hade troligen varit förenad med Frälsaren längre än de andra. Åh, om de andra visste hur vackert det är, skulle de också vara förenade med honom längre. Därefter bad jag tillsammans med hela bönegruppen bönen "Kristi själ – helga mig".

Frälsaren har idag sagt till mig att jag är en nagel i ögat för den orena anden, men jag förstår ännu inte tillräckligt mycket av detta. En mening lägger jag på minnet: Luk. 21:36 "Vaka och be alltid, så att ni kan undkomma allt som skall hända och träda fram inför Människosonen."

Klockan 15.00 bad jag hemma till Jungfru Maria att hon skulle leda mig till Frälsaren.

Jag bad Frälsaren för Claude från Luxemburg, som jag visserligen ännu inte känner personligen, men för vilken jag redan har bett mycket.

Frälsaren: "Han är utvald. Han ska bli präst. Man måste be mycket för honom." Jag sa: "Han är så utsatt."

Frälsaren: "Alla som är utvalda utsätts för starka frestelser." Jag frågade varför.

Frälsaren: "Min dotter, Satan vill vara segrare."

Jag: "Finns det något hopp för Claude?"

Frälsaren: "Satan kommer snart att besegras."

Jag: "Då finns det hopp." Frälsaren:
 "Ja, ni kan hoppas."
 Jag: "Ja, Frälsaren, men han arbetar ju just nu."
 Frälsaren: "Han kommer inte att vara nöjd med det arbetet."
 Sedan frågade jag Frälsaren om den nye studenten i Landershofen, Andreas.
 Fridolin hade rekommenderat mig att be för honom.
 Frälsaren: "Det är provningar som han måste genomgå."
 Jag: "Från dig eller från den orena anden?"
 Frälsaren: "Från den orena anden. För den orena anden älskar inget mer än att tvinga prästerna till handkommunion."
 Jag frågade varför.
 Frälsaren: "För att vördnaden saknas. Satan känner till människornas svagheter." Jag: "Kan jag säga det till Fridolin?"
 Frälsaren: "Det är därför jag har sagt det till dig."
 Jag: "Tack, min Herre och min Gud, jag ska säga det till honom."
 Jag ringde Fridolin direkt och berättade allt för honom. Han skrev ner det. Sedan sa han:
 "Konstigt. Igår vågade jag inte fråga om du kunde fråga Frälsaren om Claude är utvald.
 Jag ville veta det och du frågade Frälsaren. Jag sa till honom att det för mig var en bekräftelse på att det var rätt."

29.01.92 – onsdag

Jag bad i sängen. Efter en lång bön sa jag till Frälsaren att jag är en stor syndare. Ju närmare Frälsaren jag kommer, desto mer känner jag mig som en större syndare. Jag grät och vågade först inte riktigt fråga Frälsaren något. Men sedan frågade jag för min sons räkning om han fortfarande har en chans att bli präst.
 Frälsaren: "Lämna det åt mig."
 Sedan frågade jag om jag överhuvudtaget skulle fortsätta, att jag avvisar nattvardsassistenterna.
 Frälsaren: "Gör, min dotter, vad jag hittills har sagt till dig."
 Jag frågade om jag måste vara tyst som syster Faustina.
 Frälsaren: "Du behöver inte vara tyst, tiden kräver det." Jag: "Jag förstår inte att tiden kräver det."
 Frälsaren: "Min dotter, vi har mycket lite tid.
 Det var återigen oklart för mig och jag frågade om det var ungefär som när jag går till arbetet och anstränger mig för att vara snabbare, så att jag inte kommer för sent.
 Frälsaren: "Och jag vill ha er där jag behöver er." Jag: "Men tiden är evig."
 Frälsaren: "För mig."
 Jag: "Då har vi alltså en knappt begränsad tid."
 Frälsaren: "Ja, min dotter."
 Jag: "Vem kan då fortfarande räddas?" Frälsaren:
 "Mycket få. De vet alla vad de gör."
 Jag: "Men du sa ju på korset: Fader, förlåt dem, för de vet inte vad de gör." Frälsaren: "De har alla haft tid att inse vad de gör."
 Jag: "Så mycket avskyvärdheter och respektlöshet. Jag ser världen i stor synd."
 Frälsaren: "Och den kan jag inte längre lyfta."
 Jag: "Herre, du säger att du har evigheten på dig att straffa."
 Frälsaren: "Åh, min dotter, den är överfylld av grymheter."
 Det var så tungt för mig att jag inte längre kunde ställa frågor eller prata med Frälsaren. Det måste jag först smälta.
 Jag: "Åh Herre, ska jag överhuvudtaget gå till en präst?"

Frälsaren: "Kan du det nu?" Jag sa: "Nej."

Frälsaren: "Lämna det åt mig."

Jag var förenad med Frälsaren i ungefär 30 minuter. Men jag kunde inte skriva så mycket som jag gärna hade velat. Det är inte enkelt, man måste alltid vara mycket koncentrerad och bevara lugnet för att kunna fortsätta höra Frälsaren.

I morse bad jag från kl. 06.40 till kl. 09.50.

Klockan 11.00 gick jag till kyrkan i Rot. Precis framför Jungfru Marias altare tände jag två ljus. Jag bad barmhärtighetsrosenkransen för hela världen. Den smärtsamma rosenkransen hade jag redan bett hemma.

På eftermiddagen gick jag på promenad i skogen och bad flera rosenkransar för många olika ärenden. Det var vackert väder och solen sken. Sedan stannade jag till, sjöng Lourdes-Ave och plötsligt var det återigen många fåglar där som visslade och sjöng tillsammans med mig.

Det var väldigt vackert. Eftersom jag ändå passerade kyrkogården gick jag till pastor Köstls grav och bad där.

På kvällen deltog jag i den heliga mässan i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Jag grät under rosenkransen före den heliga mässan, under mässan och efteråt. Jag kunde inte hålla tillbaka tårarna, som om någon grät tillsammans med mig.

30.01.92 — torsdag

Jag bad ungefär en timme i sängen. Sedan förenade jag mig med Frälsaren och grät igen. Därför frågade jag Frälsaren om gårdagen, när jag grät så mycket i Rochus-kapellet.

Frälsaren: "Din Jesus gråter med dig, för tillståndet i världen."

Det var tyst och en djup frid rådde. Jag sa till Frälsaren:

"Du talar för lite till mig."

Frälsaren: "En Gud som älskar talar lite."

Jag: "Men jag hör dig inte så bra."

Frälsaren: "Men du har förstått." Jag: "Ja."

I går knäböjde jag ensam vid nattvardsbänken och bad därför för de människor som tar emot den heliga nattvarden stående.

Frälsaren: "Att stå eller knäböja vid den heliga nattvarden är ett uttryck för hur var och en hedrar mig." Jag: "När de troende står, hedrar de dig då?"

Frälsaren: "Nej. Det är högmod."

Jag: "Men prästerna, när de ger varandra den heliga nattvarden, står de upp."

Frälsaren: "En präst är en andra Kristus, honom måste man visa vördnad. En präst som är i Guds nåd kommer inte att tvinga någon att ställa sig upp vid mottagandet av den heliga nattvarden."

Frälsaren: "Den orena anden kan inte tvinga någon, bara om människan ger honom sin vilja."

Frälsaren: "Säg till människorna att de ska be varje dag: 'Herre, befria oss från människofrykt. Ty nästan alla har fallit offer för den.'"

Jag: "Vad är viktigt för mig att veta om människofrykt?" Frälsaren:

"Människofrykt orsakas alltid av Satan."

Jag: "Men vi är ju Guds barn och inte Satans barn."

Frälsaren: "Därför måste man ha vördnad för Gud och inte för Satan."

Frälsaren: "Hur lite ber människorna: 'Herre, skänk oss gåvan att kunna skilja mellan andarna.'"

Jag: "Då måste man ju be om allt."

Frälsaren: "Ja, min dotter. Människorädsla är ett stort ont som kan drabba människor."

Jag: "Kan människorädsla leda människor till helvetet?" Frälsaren:

"JA."

Jag: "Kommer prästerna att tro på det?"

Frälsaren: "Bara ett fåtal."

Hela tiden kände jag en värme och ro, en särskild stillhet inom mig. Det är en mycket skön känsla och man känner sig avskild från allt världsligt. Jag tackar dig, min Herre. I ett sådant ögonblick tror jag särskilt djupt. I dessa stunder av förening har jag inte det minsta tvivel och ingen känsla av att något skulle kunna vara fel med mig. Varför kan det inte alltid förbli så här? Varför drabbas jag alltid av dessa ständiga frestelser?", sade jag till Frälsaren

Frälsaren: "Från det blir du först befriad i himlen."

Jag: "Menar du i paradiset?"

Frälsaren: "Ja, ja, du har gissat rätt."

Jag: "Jag älskar dig, min Herre och min Gud, av hela mitt hjärta, med hela mitt väsen." Frälsaren:

"Jag älskar dig också, min dotter, gå i frid."

Från kl. 9.00 till 11.00 bad jag många böner och den Helige Andens rosenkrans. Därefter var jag förenad med Frälsaren i ungefär 30 minuter. Jag måste också nämna att jag i natt mellan kl. 02.00–03.00 bad den smärtsamma rosenkransen, sårrosenkransen och litania till det heliga dyrbara blodet.

På eftermiddagen i skogen bad jag ytterligare två rosenkransar på latin och andra böner. Efter den första rosenkransen sjöng fåglarna återigen vackert tillsammans med mig, Lourdes-Ave.

Jag har redan i flera dagar bett för fader Lesch, som jag lärde känna i Rochuskapellet. En kraft drog mig att gå till honom och tala med honom. När jag kom tillbaka från skogen gick jag till statyn av Jungfru Maria och bad där, sedan gick jag till Jesu kors och bad en kort stund. Därefter förenade jag mig med Frälsaren. Jag var lite otålig och lyssnade inte riktigt på min själ.

Även om jag också fann en stillhet inom mig, hände följande:

Jag frågade Frälsaren om jag skulle gå till fader Lesch, om det var Frälsarens vilja och om fadern skulle tala med mig.

Då hördes rösten: "Vad vill du hos prästen?"

Jag sa tveksamt: "För att bikta mig och tala om det du har berättat för mig de senaste dagarna."

Rösten: "Du behöver inte gå till honom. Stanna hemma idag."

Jag blev först förvånad, funderade på saken och upprepade orden för mig själv ("stanna hemma idag") och undrade vad det skulle betyda, eftersom Frälsaren ju ville ha mig i kyrkan idag.

Jag blev tveksam och gjorde korstecknet. Sedan förenade jag mig återigen med Frälsaren.

Då hörde jag:

"Känner du igen min röst nu?"

I mina tankar sa jag till mig själv: "Inte riktigt."

Då hörde jag: "Gå till prästen. Han kommer att tala med dig."

Jag sa till Frälsaren: "Då måste jag vara uppmärksam på om den orena anden har talat till mig, och jag har skrivit ner det i dagboken."

Frälsaren: "Allt stämmer hittills. Då skulle jag redan ha påpekat det för dig."

Därefter gick jag lugn och trygg till fader Lesch. Jag talade med honom ungefär från kl. 17.30 till 18.30. Han sa till mig vad jag behövde veta, och det hjälpte mig också. Fader Lesch kommer från Saarland och är missionär i Afrika; för närvarande är han på kur i Mingolsheim. Han lyssnade uppmärksamt på mig och sa att jag skulle fortsätta att lyssna till rösten och absolut skriva ner allt, eftersom Frälsaren vill upprepa vissa saker. Till slut biktade jag mig hos honom. Jag sa till honom att även om det är lätta synder så tynger de mig och jag ville vara helt ren. Sedan gick jag in i kapellet, bad fyra stationer av korsvägen och därefter rosenkransen tillsammans med de troende: fader Lesch höll den heliga mässan. Det var mycket vackert.

31.01.92 — fredag

Jag bad i över en timme i sängen. När jag hade bett klart den smärtsamma rosenkransen tog jag emot nattvarden andligt. Jag frågade Frälsaren: Var det en demon som först talade till mig igår? Frälsaren: "Ja."

Jag: "Och vilken var det?"

Frälsaren: "Demonen Lucifer. Jag har tillåtit att du blir frestad." Frälsaren: "Så bedrar han nästan alla människor."

Jag tänkte återigen på gårdagen och på demonens röst. Det fanns ingen mildhet i den rösten, som hos Frälsaren, utan det var en befallande, skarp röst.

Då sa jag till Frälsaren: "Det var ju till dig jag vände mig, varför kan han då tala till mig?"

Frälsaren: "Jag har tillåtit det, annars får han inte göra det."

Man måste alltid vara vaksam, för som Frälsaren har sagt, så bedrar han nästan alla människor.

Jag: "Jag pratade med fader Lesch i ungefär en timme igår. Hade det någon mening?" Frälsaren: "Ja, det har en mening, en stor mening för honom."

Just nu har jag smärtor i höger hand och höger fot, på de ställen där Frälsaren genomborrades med spikar. Det har hänt flera gånger, ibland mindre, ibland mer. Ibland skulle jag kunna skrika av smärta.

Jag frågade Frälsaren vad det betyder.

Frälsaren: "Det är Satan. Men den stora smärtan tar jag bort från dig."

När jag under dessa smärtor ber "Jag offrar dessa smärtor för att många själar ska bli frälsta" eller "Må massor av själar omvända sig", då har smärtan ofta försvunnit. Precis så är det med mina huvudvärkar. När jag ber och förenar mina huvudvärkar med Jesu lidande för syndarnas omvändelse, då försvinner huvudvärkarna. Sedan jag döptes för åtta år sedan har jag inte behövt någon tablett längre. Istället använder jag nu mycket väl invigt vigvatten, invigt salt till matlagningen och invigda ljus. Väl invigt betyder: invigt enligt den gamla riten på latin för kroppens och själens frälsning.

Enligt den gamla riten ber man också exorcismen över de invigda föremålen. Denna bön är särskilt viktig i vår tid. Och i det invigda vattnet tillsätts även invigt salt, vilket de moderna prästerna inte längre gör.

Fader Gebhard Heyder välsignar på det sätt som det ska göras. Han tar sig också den tid som behövs för välsignelsen. Jag tackar Gud för att jag fortfarande fick uppleva detta.

Efter en timmes bön förenade jag mig med Frälsaren och frågade honom vilka själar som befann sig i leran. För jag hade kommit att tänka på att Frälsaren tidigare hade sagt till mig att jag skulle be för dem som befinner sig i leran. Jag hade redan frågat fem präster vad det betydde, och var och en hade sagt något annat.

Frälsaren: "Skriv ner det. De själar som tar nattvarden på ett ovärdigt sätt befinner sig i leran." (Lera är synd.)

Frälsaren: "Leran äcklar mig."

Jag: "Vilka själar tar emot nattvarden på ett ovärdigt

sätt?" Frälsaren: "De som föraktar Guds ära!"

Frälsaren: "I leran befinner sig de som bara deltar i botgudstjänsten 1–2 gånger om året och inte går till bikt. Alla präster som (endast) delar ut nattvarden i handen befinner sig i leran. De troende tar den heliga hostian i handen; de är medskyldiga, för de har ingen vördnad för Gud."

Jag: "Då hade fader Gebhard Heyder rätt, han sa till mig att de som tar nattvarden på ett ovärdigt sätt befinner sig i leran, de andra prästerna har sagt något annat. Min lokala präst, pastor Vogt, trodde inte på vad fader Gebhard Heyder sa." Frälsaren: "Trodde de på mig?"

Jag måste skriva: Det är intressant att de fyra andra prästerna som jag också frågade delar ut nattvarden både i munnen och i handen.

Fader Gebhard Heyder har aldrig delat ut nattvarden i handen, utan endast i munnen, så som det hör sig. Jag känner till ännu fler präster som endast delar ut nattvarden i munnen. Tack Gud för att det fortfarande finns sådana präster som inte delar ut nattvarden i handen.

Frälsaren: "Be att denna smuts ska rensas bort ur kyrkan." Jag: "Åh

Frälsare, så få tar nattvarden i munnen.

Frälsaren: "Och hur få är det som vandrar på den smala vägen som leder till mig.

Den breda vägen är överfylld. För närvarande finns det fler syndare i kyrkan än utanför." Min Herre och min Gud, jag orkar inte skriva mer.

Det är för tungt för mig och det känns som om denna synd tynger mig. Jag gråter, det är bittert tungt för mig.

Jag: "Vem kommer att tro mig?"

Frälsaren: "Oroa dig inte för vem som kommer att tro dig. Det är mitt problem."

Jag: "Tack, min Herre och min Gud, jag gör vad du har sagt åt mig och vad jag överhuvudtaget kan göra."

Därefter bad jag för alla som tar nattvarden i handen, att Gud må förlåta dem och att Gud må ge dem en djup ånger och väcka en vördnad inför Gud i dem. Jag bad för människorna, att alla må få ljuset och inse att detta är en förolämpning mot Gud.

Därefter fick jag många nådegåvor. Jag kände en värme i mitt hjärta, en djup frid, och den börda som jag hade känt tidigare var borta.

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och min Gud. Du ger och du tar." Sedan bad jag ännu en stund innerligt,

och Frälsaren sade: "Gå i frid."

Med stor glädje läste jag sedan ytterligare en timme i en bra bok.

Kl. 11.50: Jag gick till läkaren. När jag satt i väntrummet hörde jag den inre rösten: "Be." Först kände jag den orena anden hos en kvinna, sedan hos ytterligare två män. Jag utsattes för inre angrepp och bad för dem. Sedan fick jag huvudvärk som blev allt starkare. Läkarassistenten hade glömt bort mig och prioriterat andra patienter. Jag offrade detta tålamod för präster som snabbt delar ut den heliga nattvarden. Det gick ungefär 45 minuter, sedan kom läkarassistenten och bad om ursäkt för att hon hade glömt bort mig.

Jag sa till henne: "Nej, ni har inte glömt mig, det var Guds vilja. För jag har bett för patienterna, där fanns demoner."

När jag satt hos läkaren började vi prata om Gud. Min huvudvärk blev värre, och jag trodde att mitt huvud skulle spricka. Jag sa till läkaren att det var botgöringslidande och att jag offrade detta för syndarnas omvändelse och för att rädda själarna.

Läkaren sa att han inte skulle göra något sådant. Han mätte mitt blodtryck och sa: "Det vågar jag inte ens säga."

Jag frågade: 'Hur mycket?'

Mitt blodtryck var 180/90.

Mitt huvud var helt rött och jag hade väldigt stark huvudvärk.

Läkaren skrev ut något mot det höga blodtrycket åt mig. Jag gick hem och lade mig i sängen.

Hemma blev smärtan ännu starkare. Med den här huvudvärken bad jag korsvägen och därefter andakten över Jesu sju sista ord.

Klockan 15.00 försvann smärtan. Jag hade dock inte tagit några mediciner. Därefter kände jag mig ganska kraftlös, och klockan 15.30 reste jag mig igen, som om ingenting hade hänt. Smärtan var helt borta.

På kvällen deltog jag i den heliga mässan i Rot. Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren: "Snälla Frälsare, säg mig, var det mellan kl. 12.00 och 15.00, det var försoningslidande som du gav mig?"

Frälsaren: "Ja."

Jag sa undrande att det inte var första gången. Frälsaren: "Nej. Vill du ha det igen?"

Jag: "Ja, om det kan rädda själarna. Men Frälsare, du vet hur mycket jag tål."

01.02.92 — lördag

Kl. 7.15 under den heliga mässan i Waghäusel.

På eftermiddagen förenade jag mig med Frälsaren och frågade om det "eviga ljuset", eftersom det hade slocknat i Rot i kyrkan. Jag var i Rot i kyrkan och kunde inte stå ut med att det eviga ljuset hade slocknat. Det plågade mig inombords och jag kunde inte be. Jag frågade Frälsaren om det var rätt att kalla på någon som kunde tända det.

Frälsaren: "Du har gjort det mycket bra."

Jag frågade Frälsaren vidare om jag skulle gå till pastor Vogt för att tala med honom om Jesu angelägenheter?

Frälsaren: "Vänta lite till."

Jag: "Det betyder alltså att jag ska be för honom." Frälsaren: "Så är det."

Kl. 17.10: Jag kom hem och bad genast för pastor Vogt i ungefär 30 minuter. Strax därefter utsattes min själ för angrepp. Jag fortsatte då att be oavbrutet i ytterligare en timme. Min man var i min närhet, men han var inombords missnöjd, orolig och arg. Allt störde honom.

Jag visste att de orena andarna var tillbaka och bad ännu mer.

Efteråt fick jag besök. Den här gästen visste inte ens om han var döpt, eftersom hans far tillhörde de högre befälen i den serbiska, kommunistiska armén.

Det var mycket svårt för mig, jag har ofta förödmjukat mig själv och försökt hjälpa honom med hans problem. Inombords tänkte jag att det var hela den serbiska armén som hade gått emot mig. Under den här tiden kunde jag inte heller prata med min man, så jag fortsatte att be tills armén av orena andar hade försvunnit och stämningen blev bättre.

02.02.92 – söndag — Maria ljusmessa

Jag bad i ungefär en timme. Jag berättade för Frälsaren att jag hade lagt märke till att när jag ber för prästerna blir jag särskilt utsatt för angrepp.

Frälsaren: "Att ha en god präst kräver mycket kraft för att kämpa mot djävulen. Du har bett mycket för din präst. Glöm inte att en god präst är en andra Jesus. Och för en andra Jesus måste man be mycket."

Jag: "Jag känner att de orena andarna också påverkar min man för att fresta mig."

Frälsaren: "Han måste be mer."

Jag: "Men den här kampen med min man pågick i går i ungefär tre timmar i sträck." Frälsaren: "Satan är rasande för att du tar många själar ifrån honom."

Jag: "Jag är inte rädd för att kämpa mot honom."

Frälsaren: "Den rädslan har jag tagit bort från dig."

Jag: "Jag slutar inte kämpa, för jag älskar dig, eftersom alla själar tillhör dig." Frälsaren: "Det stämmer. Men Satan vill också ha dem."

Jag: "Då kommer kampen att pågå hela tiden?" Frälsaren: "Ja, tills den sista skulden är betald." Jag: "Jag förstår ingenting av det här."

Frälsaren: "Tills den sista synden har sonats."

Jag: "Åh, Frälsare, ska jag inte skriva något mer?"

Frälsaren: "Jo, skriv, människorna ska be mycket, utan uppehåll. Synden överväger det goda. Människorna befinner sig i en stor sörja. Sörjan hotar att kväva mänskligheten."

Jag kan inte skriva mer nu, för det är svårt för mig att skriva ner allt detta.

Jag tackar dig, min Herre och Gud, jag älskar dig och älskar dig även för dem som inte älskar dig.

Jag vill alltid tillbe och prisar dig för dem som inte gör det.

Min Herre, jag lägger allt som drabbar mig i dina händer genom Marias obefläckade hjärta.

03.02.92 – måndag

Jag frågade Frälsaren om jag skriver min dagbok på rätt sätt.

Frälsaren: "Var säker på att det du har skrivit är rätt. Den orena anden kommer alltid att försöka avleda dig från sanningen."

Jag: "Ge också de andra nåd."

Frälsaren: "Om de tar emot den."

(Jag tänkte på min man och på de människor som drabbats av plågor).

Jag: "Vad är det du inte gillar med vår bönegrupp?"

Frälsaren: "Det saknas ödmjukhet, det finns

fortfarande så mycket stolthet." Jag: "Och ska jag säga det till dem?"

Frälsaren: "Du måste säga det till dem. De får inte stänga sina hjärtan, annars kan jag inte ge dem nåden."

Jag: "Varför är det så?"

Frälsaren: "Man måste be andäktigt. Bönen måste komma från hjärtat och inte bara från munnen."

Jag: "Vad kan du säga oss om bikten?"

Frälsaren: "Det måste finnas mer ånger. Oftast saknas den fasta föresatsen. Förbli trogna mig. Frälsaren: "Be mer än hittills."

Jag: "Frälsaren, det kommer säkert att finnas några som inte tror på det jag har sagt till dem."

Frälsaren: "Du har sagt det, det räcker."

Jag: "Hur ska jag förstå att det räcker?" Frälsaren: "Den som har öron, han höre."

Jag fortsatte att be innerligt, särskilt för min bönegrupp, för att de skulle bli friska. Sammanlagt bad jag i ungefär en och en halv timme.

På kvällen deltog jag i den heliga mässan i Rot.

Därefter, klockan 20.00, samlades vår bönegrupp och jag berättade vad Frälsaren hade sagt. Den kvällen bad vi på ett mycket vackrare och andaktsfullare sätt än vanligt.

Efter bönegruppen berättade jag också detta för pastor Dochart. Han yttrade sig dock inte om saken.

04.02.92 — tisdag

Tidigt på morgonen var jag försjunken i bön i ungefär två timmar. I går kväll i bönegruppen tog jag emot nattvarden andligt; tidigare hade jag varit på den heliga mässan i Rot och tagit emot nattvarden sakramentalt. Jag frågade Frälsaren om han inte var hos mig i går kväll när jag tog emot nattvarden andligt.

Frälsaren: "Jag var hos dig."

Jag: "Varför slog mitt hjärta så hårt? Herre, du talar inte till mig."

Frälsaren: "Din Herre talar när han vill."

Frälsaren tystnade.

Jag grät och sa: "Hur kan det finnas ett intet utan Gud?"

Trots det befinner jag mig i en stillhet och en frid. Jag är inte ensam, Herren är med mig, men han tigger. Normalt kan jag inte föreställa mig att Gud sover.

Då kände jag en särskilt behaglig ro. Jag kände mig fri från allt och kunde stanna så i timmar, för jag tror att du är hos mig, Herre.

Herren har tagit bort de tvivel jag hade. Det fanns inget kvar. Jag tackar dig, min Herre och min Gud, det kändes som om min själ hade helats från gårdagens smärta, för jag led på grund av leran i kyrkan. Jag kände mig som ett litet barn som fadern håller i sina armar och som vilar vid hans bröst. Barnet älskas av fadern och den kärleken räcker för barnet, och det fortsätter att vila i hans armar.

Hur snabbt kommer inte det onda. Lite senare hörde jag en röst:

"Är du nu förenad?"

Jag svarade "Ja", men jag tror inte att det är min Herres röst; min Herres röst låter annorlunda. Jag hörde inte heller rösten riktigt inifrån mitt hjärtas djup, som vanligt. Kanske var det återigen den pratsamma, den orena anden som verkade, som bara vill förvirra mig.

Så jag bad igen för att jaga bort honom, annars blir jag inte av med honom.

För han vill bara försätta mig i oro, förvirring och tvivel; det är bara den orena anden. På kvällen i Rot i kyrkan vid rosenkransbönen och vid den heliga mässan.

05.02.92 — onsdag

Jag hade blivit irriterad eftersom en präst hade den där stirrande blicken i ögonen under min bikt. Det var motbjudande att se in i hans ögon. Något sådant har jag ännu inte upplevt hos fader Gebhard Heyder. Jag frågade Frälsaren om detta.

Frälsaren: "Det var en oren ande som försöker förstöra din fasta tro." Jag: "Vet prästen vad han gör med ögonen?"

Frälsaren: "Ja, det vet han. Det är frestelser som din själ känner och som den gör motstånd mot." Denna stirrande blick har jag redan upplevt tre gånger.

Jag: "Varför gör han så?"

Frälsaren: "För att han saknar den övernaturliga tron. Det är väldigt få präster som har den övernaturliga tron."

Den här prästen tror inte på det där med exkommuniceringen. Inte min man heller. Jag:

"Vad ska jag säga till dem om de inte tror?"

Frälsaren: "Det bästa är att tiga."

Jag: "Vad uppnår jag med att tiga?" Frälsaren:

"Ödmjukhet."

Jag talade innerligt med Frälsaren en hel stund till. Sedan sa jag till Frälsaren:

"Jag avskyr det världsliga."

Frälsaren: "Skriv ner det."

Jag: "Så lite tid har vi ändå att förbereda oss för det himmelska livet. Hur glad är jag inte över att jag har slängt ut tv:n ur lägenheten. Min Herre och min Gud, jag kan inte tacka dig nog för det."

07.02.92 – fredag

Den här dagen var jag hemma. Från kl. 7.00 till 8.30 bad jag. Jag frågade Frälsaren om jag skulle få lida försoningssmärter igen."

Frälsaren: "Du kommer att få lida försoningssmärter igen."

Jag: "Jag kommer att offra dem för att pastorn ska be rosenkransen tillsammans med de troende före den heliga mässan, precis som Frälsaren önskar. Och för att pastorn endast ska dela ut nattvarden i munnen, och att lekmännen inte längre ska dela ut den heliga nattvarden.

Dessutom offrar jag dessa lidanden för att prästen ska befrias från människorädsla, och jag ber dig, käre Frälsare, att han må få ödmjukhet.

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Soning för alla som förolämpar mig i din ort och som tar emot den heliga nattvarden utan vördnad."

Jag: "Jag ber dig, min Herre och min Gud, skänk mig många nådegåvor, så att jag kan uthärda de lidanden som du ger mig. Jag kommer att ta emot dessa lidanden, också av stor kärlek till dig, min Herre och min Gud, och för att rädda de själar som befinner sig på den breda vägen.

Min Herre och min Gud, men ske din vilja. Frälsaren: "Gör så, min dotter, som du har skrivit."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, redan i förväg för de lidanden som du kommer att ge mig. Att lida med dig, det är jag beredd på, för du vet bäst vad jag kan uthärda.

Jag sa till Frälsaren att jag ville fortsätta att vara kvar i hans hjärta och bad Frälsaren oavbrutet i några minuter: "Min Frälsare, förlåtelse, nåd och barmhärtighet för mig och för hela världen.

På egen hand kan jag inte göra någonting, men med dig kan jag allt. Fram till kl. 10.40 läste jag återigen i en bra bok.

08.02.92 — Lördag

Jag besökte den heliga mässan i Waghäusel. Jag tyckte inte alls om hur fader Werner Egon höll mässan; han bad inte ens förböner.

Från kl. 16.20 till 17.50 bad jag oavbrutet på knä fyra rosenkransar och andra böner enbart för pastor Vogt.

Denna tid offrade jag gärna för honom, för jag har också fått nåden att göra det. Det räcker att Gud ser hur mycket jag ber för pastor Vogt. Jag vet att jag inte kommer att älska honom så mycket som jag älskar Kristus, men jag önskar det, för han är den andre Kristus, och jag är medveten om att han har ett stort ansvar för de själar som Gud leder till honom. Därför säger jag att man inte kan be nog för prästerna, för en präst som lever i Guds nåd kan varna många själar för helvetets avgrund och leda dem till paradiset.

09.02.92 – Söndag

Kl. 6.30–8.00: Jag bad i ungefär en timme och var förenad med Frälsaren i ungefär 30 minuter.

Frälsaren: "Just nu härskar Satan över hjärtana."

Jag: "Men du är ju alla hjärtans konung."

Frälsaren: "Nästan alla stänger sina hjärtan för mig."

Jag: "Har jag skrivit ner det rätt?" Frälsaren: "Du har skrivit det åt mig."

Jag: "Frälsare, av vilken anledning stänger de sina hjärtan?"

Frälsaren: "Av stolthet, brist på kärlek till mig, hat och för att de inte vill vända om från den breda vägen."

Jag: "Frälsare, när jag grät nyss, när jag sa 'Avertere, avertere', det som du

Don Bosco sa och som betyder att förändra sitt liv, rann tårarna ur mina ögon som pärlor och i snabb takt. Det var helt övernaturligt och jag blev fylld av vördnad. Frälsaren: "Ja, det var också mina tårar."

Jag: "Jag behöver en god andlig vägledare. Ja, jag har dig, men jag behöver också en präst."

Frälsaren: "Du kan inte gå till pastor Vogt ännu. Låt rätt tid komma."

Jag: Frälsaren, igår bad jag fyra rosenkransar för honom (pastor Vogt), hade det någon verkan?"

Frälsaren: "Ja, det hade effekt på honom."

Jag: "Frälsare, pastor Vogt tror att jag talar om mig själv." Frälsaren:

"Så tänker ni alla, men utan mig kan ni inte göra någonting."

Frälsaren: "Hur mycket ödmjukhet behöver ni ännu för att inse er skuld? Be, min dotter, be mycket."

Jag besökte högmässan i Rot.

Från kl. 13.00 bad jag rosenkransen för pastor Vogt. Jag blev glad när jag såg att han knäböjde framför det Allraheligaste och bad till Jesu hjärta. Jag bad om att han skulle vara ett föredöme för alla präster i de omgivande byarna. Jag önskar mig präster som är sådana att jag bara ser Jesus i dem, och sådana präster måste man be om. För vår Gud har överflödande nåd, om vi bara ber om den. Jag tror att pastor Vogt är en omtyckt präst när han fullgör Guds vilja.

Det kommer att komma dagar då han förstår mig bättre än nu. Jag kommer aldrig att sluta be för honom.

Kl. 14.30. En herr Pavar har ringt från Schweiz. Han ringer då och då. Vi stärker varandra i tron. Jag lärde känna honom i Jerusalem. Han var den ende i pilgrimsgruppen som lyssnade på mig. De andra kroaterna och prästerna skrattade åt mig, hånade mig; jag kände mig ensam, som om alla hade övergivit mig.

När vi vandrade från Jerusalem till Masada bad jag flera rosenkransar för pilgrimsgruppen och för prästerna. Alla fick huvudvärk, medan jag kände mig så lätt att jag hade kunnat springa uppför berget en gång till. Genom detta fick jag många nådegåvor. Herr Pavar från Schweiz var den ende i gruppen som trodde på min omvändelse i Medjugorje.

17.00–18.00. Först läste jag en bok av syster Faustina. Efter en timme kände jag en längtan efter att förenas med Frälsaren. Jag bad innerligt till Herren. Men jag utsattes också för frestelser. Jag grät bittert och trodde att jag hade gjort något fel. Därefter fick jag dock frid. Jag bad Frälsaren att än en gång tala till mig om munnlig nattvard och lovade att tro på honom.

Frälsaren: "Jag vill ha nattvarden i munnen, på knä och med vördnad, genom prästens invigda händer."

Sedan frågade jag om ministranterna; jag trodde att de, eftersom de tjänstgör vid mässan, hade särskilda privilegier hos Gud. Frälsaren: "Det gäller även ministranterna."

Jag: "Det betyder alltså att pastor Vogt inte gör det på rätt sätt?" Frälsaren: "Ja."

Jag: "Ska jag säga det till honom, Frälsaren?"

Frälsaren: "Det har jag väntat på hela tiden."

Jag: "Och om jag säger det till honom, kommer han då att lyssna på vad de andra prästerna säger och gör?" Frälsaren: "Han kommer inte att göra som de andra prästerna gör, men biskoparna kräver det av honom."

Frälsaren: "Den högste biskopen är den helige Fadern, det är honom han måste lyssna på."

Jag: "Åh, Frälsare, jag ska göra allt för att du inte ska bli förolämpad och vanärad."

Ge mig nåd och säg något till mig, jag lyssnar."

Frälsaren: "Fortsätt så, min dotter."

Runt klockan 19.00 ringde Maria från Augsburg. Jag sa till henne att hon skulle återvända till sin man och fullfölja Guds vilja. En gång publicerades en artikel om mig i tidskriften "Frau im Spiegel". Maria från Augsburg läste den, skrev till mig och besökte mig. Hon blev en ivrig kristen. Då hade Frälsaren efter den heliga nattvarden sagt till mig att hon skulle återvända till sin man. Hittills har hon ännu inte gjort det.

Idag, efter den heliga nattvarden, frågade jag Frälsaren om pacifismen var rätt, eftersom Fridolin hade ringt och berättat att Josef var pacifist och att han inte visste exakt om det var rätt.

Frälsaren: "Min dotter, pacifismen är rätt – alla får också försvara sig."

Det förstod jag inte riktigt, för jag vet inte exakt vad pacifism innebär.

10.02.92 – måndag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Frälsaren: "Fråga mig vad du klarar av." Jag: "Jag är så oförmögen."

Heiland: "Du har mig, du behöver bara ge mig till de andra. Varje ord från mig är mitt liv, och i dem som du ger ordet till, där lever det."

Jag: "Åh min Gud, hur viktigt är det då att tala om dig. Nu förstår jag bättre när jag ber vid Angelus: Ordet har blivit kött och har bott bland oss."

Det är återigen detta ofattbara för en människa.

Jag: "Nu förstår jag när du säger till mig att jag bara ska fråga om det jag klarar av."

Jag har talat med två patienter om tron och om att de borde gå till bikten. Jag frågade Frälsaren om det var rätt.

Frälsaren: "Det var rätt, fortsatt så." Frälsaren:

"Älska mig mycket, min dotter."

Jag: "Men jag kan bara älska dig med din kärlek, hur ska jag förstå det?" Frälsaren:

"Älska de andra som om du älskade mig."

Jag: "Så du vill bli älskad i de andras själar. Jag ber dig, Frälsare, om nåden att jag ska älska de andra som jag älskar dig."

Jag sa till Frälsaren att det gör ont i mig när de andra avvisar honom.

Frälsaren: "Den smärtan är min smärta som du känner. Ge patienterna mer kärlek."

Kl. 12.45 i kapellet på kliniken: Under föreningen med Frälsaren frågade jag honom om även de evangeliska måste gå till bikt.

Frälsaren: "Ja."

Jag: "Men de älskar ju inte den helige

Fadern." Frälsaren: "Då älskar de inte mig."

Jag frågade detta eftersom många redan har svarat, när jag sa till dem att de borde gå till bikt, att de är protestanter och därför inte behöver gå till bikt.

På kvällen vid den heliga mässan i Rot.

Kl. 20.00 – bönegruppen. Det var så många människor där att vissa gick därifrån igen. Under en halvtimme berättade jag vad Frälsaren säger till mig. Jag hade inte förberett mig. Men när den Helige Ande ger orden, då måste man säga dem. En kvinna från bönegruppen ställde en fråga till mig; hon sa att den helige fadern också ger den heliga nattvarden i händerna.

Jag svarade henne: "Påven var tvungen att göra det, eftersom människor har fri vilja och biskoparna har godkänt det, och eftersom frimurarna också finns i Vatikanen."

11.02.02 — tisdag

Jag frågade Frälsaren om det var rätt vad jag svarade kvinnan igår, angående nattvarden i handen och den helige fadern.

Frälsaren: "Du svarade rätt."

Kl. 12.20 i kapellet i kyrkan. Frälsaren:

"Du behöver bara lyssna på mig."

Jag: "Min man sa att jag talade för länge igår i bönegruppen." Frälsaren: "Kan någon stoppa mig när jag talar?"

Klockan 10.40 hade jag fortfarande frågat Frälsaren om jag hade förstått det där med pacifismen rätt.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, pacifismen är rätt. Alla får försvara sig." Jag: "Kan du säga något mer om det?"

Frälsaren: "Ni har Bibeln."

Jag: "Frälsaren, skulle du också fråga om du var i mitt ställe?"

Frälsaren: "Du kan fråga mig, det är helt rätt, min dotter."

12.02.92 – onsdag

Jag besökte den heliga mässan i Rochus-kapellet. Som alltid bad jag rosenkransen före den heliga mässan. Jag bad också för prästen som skulle hålla den heliga mässan.

Jag såg denna präst för andra gången. Jag hade inte tyckt om det när han ledde den heliga mässan första gången, och idag, vid det andra tillfället, utförde han transsubstantiationen så snabbt och i slutet av den heliga mässan böjde han sig mot altaret och inte mot tabernaklet. Jag frågade Frälsaren: "Vad är nu rätt?"

Frälsaren: "Mot tabernaklet."

Jag: "Ska jag säga det till honom,

Frälsare?" Frälsaren: "Om du vill."

Jag bad först för prästen och gick sedan till honom. När jag knackade på dörren frågade jag om jag kunde få tala med honom. Under vårt samtal, efter att jag hade sagt till honom vad som var fel, började han genast försvara sig och sa att han var professor.

Jag sa till honom att jag då förstod allt.

Först sa jag till honom att han hade bett nattvardsbönen väldigt snabbt, och han svarade att de andra också gjorde så. Då svarade jag honom att man måste lyda Frälsaren mer än människor.

Jag förklarade för honom att jag ville hjälpa honom och att jag efter den heliga mässan hade frågat Frälsaren varför han böjde sig mot altaret för att ta farväl och inte mot tabernaklet.

Då kritiserade fadern det förflutna en aning. Han var ganska orolig och stolt. Jag sa till honom att Frälsaren var densamma då som nu.

Fadern lovade mig att fira den heliga mässan i ett lugnare tempo. Sedan bad jag om välsignelsen och gick. Inte heller den här gången var jag ensam. Jag vet att Frälsaren var med mig.

När jag kom hem tog jag genast upp telefonluren; det var Fridolin som ringde. Han berättade att den unge studenten Andreas nu inte längre tog nattvarden i munnen, eftersom deras subregens hade sagt att det skulle se bättre ut för honom om han tog nattvarden i handen.

Den **28 januari 1992** hade Frälsaren redan sagt något till Andreas.

Andreas hade ljugit för Fridolin. Han hade letat efter en ursäkt och sagt att hans läppar var öppna och att han därför inte kunde ta nattvarden i munnen.

Men han hade inte sagt sanningen, nämligen att det var subregens som hade sagt det till honom.

Klockan 13.30 i kapellet på kliniken frågade jag Frälsaren om bönrummet. Frälsaren: "Du kan redan börja. Tiden är redan inne."

Jag: "Men jag har inte tillräckligt med pengar

än." Frälsaren: "Lämna det åt mig."

13.02.92 — torsdag

Jag frågade Frälsaren om vårt samtal skulle ha någon inverkan på den präst som hade firat den heliga nattvarden så snabbt."

Frälsaren: "Ordet lever i honom."

Sedan frågade jag för Andreas, Fridolins studiekamrat, varför Frälsaren hade tillåtit att Andreas nu tar nattvarden i handen.

Frälsaren: "Han har fri vilja, och denna vilja är sjuk."

Jag: "Jag kan inte föreställa mig att vissa professorer gör något sådant och uppmuntrar teologistudenterna att ta nattvarden i handen."

Frälsaren: "Det är de skriftlärda och fariséerna som korsfäste mig. För Andreas måste man fasta på onsdagen – det är förräderi."

Jag: "Vad måste man göra när viljan är sjuk?"

Frälsaren: "Fasta och be psalmerna."

14.02.92 – fredag

10.30 i läkarrummet: Jag frågade igen om jag överhuvudtaget ska fortsätta skriva.

Frälsaren: "Ja, min dotter, skriv din dagbok, det är viktigt."

Jag: "Talade du till mig igår?" Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Herre, vad är din vilja? Låt mig nu förstå vad jag ska göra, för du är min själsledare, men Herre, bara om det fortfarande är din vilja."

Frälsaren: "Be mycket, min dotter. Bönerna är mycket nödvändiga."

15.02.92 Lördag

Fader Aemilian höll en underbar HI-mässa. Det var en maria-högtid. Jag såg återigen hur fadern stod i mörkret, men efter transsubstansionen såg jag något ljust runt hans huvud. Det var första gången jag såg det, sedan försvann det igen.

Jag har bett mycket för pastor Vogt, en hel psalmbok.

En sak har jag insett idag: om man vill ha en god präst, måste man be Gud om det. Jag tycker mycket om denna präst, även om jag vet att han inte gör allt som Frälsaren vill. Men jag har hopp om att han en dag kommer att bli en föredömlig präst.

Jag lämnade biktstolen lycklig, mina böner blev hörda.

Jag tackar dig, min Herre och min Gud, för denna nåd som du har skänkt prästen och mig.

16.02.92 Söndag

Jag bad i två timmar hemma inför den heliga mässan. På söndagar vill jag förbereda mig särskilt inför den heliga mässan. Innan jag börjar be ställer jag ett kors och en staty av Jungfru Maria på bordet samt vigvatten för de fattiga själarna. Sedan ber jag Confiteor, exorcismen och många andra böner, såsom litanier och rosenkransarna. Till slut tar jag emot nattvarden andligt. Det är också förberedelsen inför den sakramentala nattvarden. Då blir den heliga mässan mer andaktsfull, och man får mer upplysning och inser också vad som är fel, och man känner bättre igen de orena andarna, för de finns också i kyrkan.

Eftersom jag hade biktat mig hos pastor Vogt igår frågade jag Frälsaren: "Varför talade jag inte om handkommunionen?"

Frälsaren: "Tiden är inte inne än."

Jag: "Tror prästen nu att jag hör din röst?" Frälsaren: "Ja, det tror han, min dotter."

Jag: "Har han fortfarande sådana tvivel, eller inte lika mycket längre?" Frälsaren: "Fortsätt att be för honom."

Jag: "Herre, men han skrev ju i kyrkbladet igår att varje döpt person kan leda en ordgudstjänst och därefter dela ut den heliga nattvarden om prästen är frånvarande."

Frälsaren: "Om han visste att det är jag som finns i den heliga hostian, skulle han inte skriva om det i församlingstidningen. I hans hjärta finns fortfarande så mycket oklarhet."

Jag: "Men Herre, han utför ju nattvardsförvandlingen, han vet ju att du är den levande Guden, verkligt och väsentligt, av kött och blod, kropp och själ, av mänsklighet och gudomlighet, närvarande i den heliga hostian – eukaristin!"

Frälsaren: "Tro är olika hos var och en."

Jag: "Varför är tron olika?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det beror på det första och det andra budet, den bristande kärleken till mig och till nästa."

Jag: "Så tron beror alltså på kärleken, och kärleken måste man be om och leva efter. Den är en stor nåd från Gud."

Frälsaren: "Kärleken strömmar in i rena hjärtan."

Jag: "Herre, hur ska jag förstå 'strömmar'?"

Frälsaren: "Kärleken är en källa; kom till källan och låt den vederkvicka dig."

Jag: "Hur ser professorernas tro ut?"

Frälsaren: "Det är, min dotter, den världsliga tron som inte bär frukt." Jag: "Men

Frälsare, de utbildar ju de framtida prästerna."

Frälsaren: "Därför måste ni be för dem."

Jag: "Frälsare, måste man be om allt?"

Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag tackar dig, min Herre och min Gud, för den kärlek och nåd som du har skänkt mig. Jag skyndade mig att komma till kyrkan tidigare. Den heliga mässan började kl. 10.00. Innan den heliga mässan bad jag litania till den Helige Ande för alla som just då befann sig i kyrkan. Pastor Vogt ledde den heliga mässan väl. Evangeliet handlade om Bergspredikan (Lukas-evangeliet). Vid utdelningen av den heliga nattvarden hjälpte två lekmän och en teologistudent, herr Artur Wagner.

Tidigare har jag tagit emot den heliga nattvarden av honom. Nu tänkte jag att Herren hade sagt till mig att kyrkan ligger i leran. Hur skulle jag då kunna ta emot den heliga nattvarden av herr Wagner, vars händer ännu inte är vigda som en prästs?

Jag bad till Frälsaren: Herre, om det är din vilja att jag ska ta emot den heliga nattvarden av diakonen herr Wagner, så ja. Men bara om det är din vilja.

Om inte, låt honom då inte komma till mig. Jag lägger hela mitt förtroende i dina händer. Herr Wagner delade ut den heliga nattvarden bredvid mig. Men han kom inte till mig och jag kände tydligt att det var Guds vilja att han inte skulle ge mig den heliga nattvarden. Jag fick den heliga nattvarden sist och av pastor Vogt.

Efter den heliga nattvarden sa jag till Frälsaren att om han ville skulle jag tala med herr Wagner, men jag sa också att Frälsaren måste ge honom upplysning så att han förstår att han inte får dela ut den heliga nattvarden.

Jag frågade Frälsaren om jag skulle skriva ner detta.

Frälsaren sade: "Skriv ner det."

Därefter bad jag ytterligare en kvart.

När jag lämnade kyrkan väntade en pojke på mig utanför, Christian Fellhauer, ett kära Guds barn. Efter sin första heliga nattvard kom han fram till mig och frågade vad han måste göra för att också få ta emot den heliga nattvarden med munnen?

Jag sa till honom att han varje dag skulle be en rad av rosenkransen till den heliga Jungfru Maria i detta ärende. Följande söndag, en vecka senare, kom han överlycklig fram till mig och berättade full av glädje: "Julijana, jag har tagit nattvarden med munnen."

Sedan dess hälsar han ofta på mig efter den heliga mässan, precis som idag. Jag gav honom välsignelsen med vigvatten, som jag alltid bär med mig, och han frågade mig om vattnet var ordentligt vigat. Jag svarade ja och berättade för honom att detta vatten hade vigts av fader Gebhard Heyder från Regensburg.

Min Herre och min Gud, om något inte stämmer, säg det till mig så att jag kan stryka över det. Jag har gett dig allt, och allt kommer från dig.

Frälsaren: "Då är allt rätt, även det du har skrivit."

17.02.92 – måndag

10.00 Läkarrummet: Jag frågade Frälsaren om diakonerna får dela ut den heliga nattvarden.

Frälsaren: "Min dotter, en diakon får inte dela ut den heliga nattvarden, eftersom han saknar fullständig vigning."

Jag: "Men kyrkan har tillåtit det."

Frälsaren: "Det är en villfarelse. En diakon är ingen präst. Endast en präst får dela ut den heliga nattvarden."

Jag hade tidigare bett att Gud skulle tala om för mig varför H. Wagner inte skulle ge mig den heliga nattvarden. Jag lovade Frälsaren att jag skulle tro på vad han än ville säga till mig. Må Frälsaren därför skänka mig en fast tro och klä min mänsklighet i gudomlighet. Även om det inte är uppenbart för andra att diakoner inte får göra detta, har jag skrivit ned det precis som Frälsaren har sagt. Amen.

Kl. 12.15 i kapellet på arbetsplatsen: Idag bad jag längre i kapellet än vanligt. Jag grät över den villfarelse som är så utbredd inom den katolska kyrkan.

Jag tänkte också på en kvinna från vår bönegrupp som en gång i förtroende berättade för mig att hon hade sagt till prästen, som tog emot bikt i bönegruppen, att hon kände störningar när hon bad rosenkransen. Prästen hade då svarat henne: "Varför ber du då rosenkransen?"

Jag frågade Frälsaren vilken sorts ande det var som sa något sådant.

Frälsaren: "Det var en oren ande."

Därefter bad jag: Frälsare, bevara min bönegrupp från villfarelser och låt ingen varg i fårakläder ta sig in.

Senare på arbetsplatsen bad min kollega Veronika och jag rosenkransen. Det kan vi bara göra när det ännu inte finns några patienter där.

Jag tackar Gud för denna nåd, för de flesta andra går oftast ut för att röka en cigarett.

13.50: Jag röntgade en mycket överviktig patient. När han såg mitt kors, som jag bär på en kedja över bröstet, och de olika medaljerna som hänger där, frågade han mig vad det var för vackert jag hade där.

Jag förklarade för honom och visade honom också: "Det är korset med de 14 stationerna. Vi måste alla gå igenom dem. Med 13 kommer vi inte till himlen, bara med alla 14."

(På baksidan av korset finns de 14 stationerna på korsvägsstationen avbildade.) Patienten frågade nyfiket om korset var av guld.

Jag sa till honom: "Jag gillar inte guld och silver. Det har jag uppe i himlen."

Han svarade: "Skicka ner något till mig därifrån när du är där uppe."

Jag sa: "Om du försonar dig med Gud och biktar dig ordentligt, då kan du också få del av det själv." Han skrattade och gick sedan."

18.02.92 tisdag

10.00 Läkarestund: Som vanligt bad jag. Under den andliga föreningen frågade jag Frälsaren varför jag hade plågats fram till kl. 02.30 på natten, trots att vi hade bett så mycket igår kväll.

Frälsaren: "De som plågade dig i natt var Lucifer-demoner. Jag tillät det för att du ska veta att du tar många själar ifrån honom, och hur han nu återigen måste kämpa."

Jag: "Men jag kunde inte be i natt."

Frälsaren: "Han försökte binda dig, men han kunde inte, för jag var hos dig. De kommer redan i oräkneliga skaror. Jag tillåter bara så mycket som du kan uthärda."

Jag: "Den orena anden ville viska i mitt öra och sa hela tiden att det var söndag, att jag inte behövde be före den heliga mässan, att jag hade bett tillräckligt, att jag skulle sova och vila. Jag sov nästan bort."

Min man väckte mig, även om jag vanligtvis vaknar av mig själv. När min man frågade mig om jag inte ville gå till jobbet idag, sa jag till honom: "Det är ju söndag idag, låt mig sova."

När han sedan sa: "Var det inte måndag igår?", då gick allt upp för mig.

När jag igår berättade för pastor Dachart om vad Frälsaren hade sagt till mig om diakonerna, att de inte får dela ut den heliga nattvarden, sa pastor Dochart till mig att det bara gällde mig.

Jag frågade Frälsaren om det stämde.

Frälsaren: "Det du sa till pastor Dochart är rätt." Jag: "Varför sa han något annat?"

Frälsaren: "Lämna det åt mig."

Sedan frågade jag Frälsaren om religionslärares, som nu vill bli diakon och studerar för det, får dela ut den heliga nattvarden när han är färdig?

Frälsaren: "Det får bara prästen göra, han som har vigda händer."

Jag hade huvudvärk och frågade Frälsaren om det var botgöringssmärter.

Frälsaren: "Ja, det är botgöringssmärter, min dotter."

Jag blev plötsligt orolig för att jag skulle dö plötsligt. Frälsaren: "Då kommer du till mig."

Jag frågade detta eftersom jag tänkte på att min bror helt plötsligt hade dött av för högt blodtryck. Därför lät jag senare systrarna mäta mitt blodtryck, men det var normalt.

Jag hade så stark huvudvärk att jag offrade den för syndarnas omvändelse. På eftermiddagen kom det få patienter. Min kollega Veronika och jag läste i Bibeln. Jag läser helst Bibeln av fader Gebhard Heyder. Därefter lärde jag mig sången utantill: "Åh, Jesus, du är hela mitt liv." Jag tycker mycket om den sången. De flesta latinska bönerna har jag lärt mig utantill på arbetsplatsen eller bakom ratten i bilen. Gud ensam vet hur många rosenkransar jag redan har bätt i bilen, i skogen och i kyrkan.

Efter jobbet ville jag gå och simma, men bestämde mig sedan för att gå till kyrkan istället. Jag kände återigen störningar under rosenkransbönen. Jag har ofta märkt att jag blir särskilt angripen när jag ber för prästerna, teologistudenterna och de professorer som utbildar dem.

Så jag bad särskilt för Fridolin, Andreas och subregens i Landershofen.

Subregens övertalade teologistudenterna att ta nattvarden i handen, precis som hos Andreas.

Jag bad också för pastor Vogt och för pastor Dochart. Redan i flera dagar hade jag inkluderat pastor Vogt i mina böner, så att han bättre skulle kunna urskilja andarna och förstå mig bättre.

I kyrkan i Rot, innan den gemensamma rosenkransen började, kände jag attacker från de orena andarna. Jag märkte också genast varifrån de kom.

Diagonalt framför mig satt en man, medellång, med helskägg. Han kom in, satte sig och höll båda händerna framför ansiktet, så att han inte kunde se tabernaklet. Plötsligt skakade han på huvudet med sådan kraft, värre än om han hade frossa. Detta hände oftast när pastor Vogt talade särskilt om Guds ära, t.ex. vid läsningen eller evangeliet, när Guds ord förkunnades.

Då skrattade han också väldigt fult. Messtjänarna skrattade och en av dem var till och med tvungen att gå ut.

Vid transsubstantiationen blev han särskilt rasande. Mannen reste sig, gick närmare prästen och altaret och hotade prästen med upplyfta händer och knytnävar och skällde ut honom. Under mässan har jag redan bätt för denne man. För jag känner redan till de inre angreppen från demonerna.

När främlingen höjde rösten sa jag befallande till honom: "Tig."

I samma ögonblick vände han sig om, gick förbi mig och såg bittert argt på mig. Jag sa bara: "Gå bort från mig." Han skällde och gick ut ur kyrkan.

Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren vad det var för en demon.

Frälsaren: "Det var en Lucifer-demon och många var med honom."

Jag sa till Frälsaren att han hade varit hos mig i natt. Frälsaren:

"Han kan vara var som helst."

Jag tackar dig, Frälsare, för denna prövning i kyrkan, eftersom många inte tror att djävulen finns.

I alla fall var många troende rädda efter den heliga mässan och deras ben darrade.

Pastor Vogt sjöng äntligen för en gångs skull den tredje versen av sången "Maria, bred ut din mantel".

Jag har redan flera gånger upplevt sådana fall med den orena anden i kyrkan.

Även i andra kyrkor, såsom i Lourdes, Jerusalem, Medjugorje, Waghäusel, på kliniken på arbetsplatsen, i Rot i rådhuset (åtta personer från Rot var närvarande) och i Rom på resan till en biskop i Vatikanen samt vid föredrag som jag redan har hållit osv.

För mig är detta också Guds nåd, så att de troende blir mer andaktsfulla och ber mer och äntligen tror att djävulen och helvetet existerar.

Efter gudstjänsten träffade jag flera troende som också hade märkt att det var djävulen och som också hade bett för denne man. En kvinna märkte det inte och hon sa att denne man var sjuk. Hon berättade också att de stackars själarna kom till henne. Jag undrade: om hon inte hade gåvan att urskilja andarna, hur kunde hon då veta om det verkligen var de stackars själarna? Men jag sa ingenting.

Denna kvinna hade suttit i samma bänk som främlingen.

19.02.92 – onsdag

Kl. 10.00 Läkarens mottagningsrum: Jag frågade Frälsaren om den frestelse som hade inträffat igår.

Frälsaren: "Min dotter, denna frestelse var bara början. Det kommer fler. Satan kämpar om de själar som han har förlorat."

Jag: "Ska jag göra något för vår kyrka?" Frälsaren:

"Be, be, be mycket."

Jag kände då en värme och en frid inom mig, det var en mycket skön känsla.

På kvällen var jag i Rochuskapellet, först vid rosenkransbönen och sedan vid den heliga mässan.

20.02.92 – torsdag

10.10 Läkarrummet: Jag frågade Frälsaren om samvetet.

Frälsaren: "Det ofattbara med samvetet är att jag själv är det." Jag: "Vem är du, denna 'själv'?"

Frälsaren: "Skriv ner det, min dotter, jag är din Herre och Gud." Jag:

"Varför lär man oss inte direkt att Gud är samvetet?" Frälsaren: "Det

är det världsliga. Det ofattbara kommer från mig."

Jag: "Varför inser inte vissa präster att den inre röst jag hör kommer från dig?" Frälsaren: "Därför att de inte känner till andebedömningen. De har en svag tro, predikar Bibeln, men lever inte efter den."

På kvällen deltog jag i den heliga mässan i Rot. Jag bad rosenkransen. När jag skulle ta emot den heliga nattvarden gick nunnan förbi mig och försökte inte ens ge mig den heliga nattvarden, eftersom hon visste att jag inte skulle ta emot den från henne. Jag gick då omedelbart tillbaka till min plats och tog emot nattvarden andligt. Jag fick så många nådegåvor, sedan hörde jag rösten:

"Vill du inte offra den heliga nattvarden för systemen?"

Jag svarade genast: "Ja." Men jag tillade: "Jag offrar den för systemen, så att hon får upplysning och inser att hon inte får dela ut den heliga nattvarden."

När mässan var slut, och jag fortfarande var djupt försjunken i bön, kom systemen fram till mig och frågade: "Var det inte rätt av mig att göra så?"

Hon frågade eftersom hon trodde att jag skulle vänta och ta emot den heliga nattvarden av pastor Vogt.

Jag sa till henne: "Nej, syster, det är inte rätt. Ni ska inte dela ut den heliga nattvarden, för ni har redan frågat mig om det en gång och Frälsaren sa: 'Säg till henne att vi har präster.'

Hon protesterade med händer och fötter och sa att även hon var vigd och att biskoparna hade godkänt det.

Jag sa att hon måste lyssna på den högste biskopen.

Hon var upprörd och lite arg, och hon störde mig vid en olämplig tidpunkt. Hon sa att jag måste byta sida. (dvs. gå över till den sida där den helige prästen delar ut den heliga nattvarden)

Jag sa: "Där Gud placerar mig, där stannar jag." Jag

bad för henne.

Därefter gick jag med Hedwig och Hilde till Rochuskapellet. En helig mässa började genast igen.

Där kunde jag sedan ta emot Frälsaren sakramentalt. Jag offrade den heliga nattvarden för de fattiga själarna.

21.02.92 – fredag

Kl. 10.30 Läkarrummet:

Frälsaren: "Det där med nunnan, det gjorde du rätt – till och med utmärkt."

Jag frågade fortfarande om jag måste byta sida i kyrkan, som nunnan hade sagt. Frälsaren: "Det behöver du inte göra, för du har rätt."

I går kväll, när jag kom hem, försvarade min man nunnan. Han var mycket upprörd och sa att jag måste byta sida osv.

Jag tog fram vigvatten och stänkte det på honom och omgivningen, för jag kände den orena anden. Det berättade jag för Frälsaren.

Frälsaren: "Det var Judas-demonen hos din man."

Jag sa att jag hade sagt till min man att han borde gå och bikta sig. Men min man hade sagt att det inte var någon synd.

Frälsaren: "Han insåg inte synden, eftersom han stängde sitt hjärta." Jag:

"Vad betyder det att han stängde sitt hjärta?"

Frälsaren: "Då kan jag inte komma in."

Jag: "Det betyder att den andre var där

inne." Frälsaren: "Den här gången, ja."

På eftermiddagen bad jag mycket för nunnan och pastor Vogt.

När jag bad såg jag alltid en person stå framför mig i andlig form. Jag kände igen den här mannen, för han hade stått framför mig flera gånger tidigare. Jag vet att han delade ut den heliga nattvarden och att jag inte tog emot Frälsaren från honom. Under sommaren hade en nattvardsassistent plötsligt avlidit, omkommit i en olycka på motorvägen, men jag visste inte om det var den här mannen som nu alltid stod framför mig, så andligt. Denna person var så påträngande att jag bad ett Fader vår, ett Ave Maria och ett Ära vare Fadern för hennes skull. Men jag trodde inte att det räckte för den här mannen.

Jag besökte Marga Fellhauer i Rot och frågade henne om hon hade ett foto av sångarna i kyrkokören, för jag visste att den här mannen, som ständigt hade stått framför mig i andlig form, också hade sjungit i kyrkokören. Hon visade mig det och jag kände igen honom. När den här mannen omkom i en olycka i somras var jag just på pilgrimsfärd i Slovakien.

På kvällen bad jag rosenkransen i kyrkan för denne man, som hette Werner Heinzmann, och offrade den heliga mässan för honom. Jag bad honom att också be för mig, så att jag skulle vakna på natten för att kunna fortsätta be för hans själ. Jag ångrade att jag hade sagt att han redan gick mig på nerverna med sin påtränglighet. Men då visste jag ännu inte att han var död.

På natten, omkring klockan 01.30, vaknade jag och bad rosenkransen för honom och litanian till det dyrbara blodet. Jag tände ett vigelt ljus för honom och gav honom vigvatten.

Sedan frågade jag Frälsaren vad jag skulle göra om lekmännen skulle komma tillbaka för att ge mig den heliga nattvarden.

Frälsaren: "Gör samma sak igen."

22 februari 1992 – lördag

Jag deltog i den heliga mässan i Waghäusel. Fader Werner Egon celebrerade mässan tillsammans med en främmande präst. När jag skulle ta emot den heliga nattvarden tvekade fader Werner Egon att ge mig Kristi kropp, eftersom jag knäböjde framför honom. Han sade inte heller, som vanligt, "Kristi kropp", utan förblev tyst. Min man kom strax efter mig till nattvarden och såg fortfarande hur prästen skakade på huvudet.

Vilken listig präst han måste vara. Det har blivit en vana tack vare honom att de troende i den främsta bänken får ta emot den heliga nattvarden på knä. Men bara de i den främsta bänken. Ja, och de andra då? Ska de inte knäböja inför vår Frälsare? Så går det inte. Alla ska knäböja inför vår Gud. När mässan var slut började en kvinna vid namn Alice sjunga sången "Segne du Maria". Det tyckte inte heller prästen om, för han skakade på huvudet.

När han hade lämnat kyrkan bad jag fortfarande den lauretanska litanin tillsammans med de troende.

Därefter sjöng vi Salve Regina. Dessa böner offrade jag för prästerna. Sedan gick jag fram till tabernaklet och knäböjde på golvet. Där bad jag mycket innerligt för prästerna och de troende som befann sig i kyrkan. När jag lämnade kyrkan kom en man (Walther från Hockenheim) fram till mig och sa: "Det gjorde du bra."

"Be gärna för min fru. Hon har cancer."

Jag lovade honom att be för henne. Jag tror att Gud har besvarat min bön, bönen för de troende som befann sig i kyrkan, annars skulle inte denna främling ha kommit fram till mig.

Kl. 16.30: Jag bad rosenkransen tillsammans med de röda troende i kyrkan.

Därefter bad jag ytterligare tre rosenkransar och offrade dem alla för pastor Vogt. Det krävde en uppoffring av mig, eftersom jag hade knäböjt hela tiden.

23 februari 1992 – söndag

Klockan 7.30 började jag be, ungefär en timme innan jag gick till kyrkan.

Jag klagade till Frälsaren över fader Werner Egon.

Frälsaren: "Du behöver inte lyssna på honom. Lyssna på mig." Jag: "Menar du att jag ska fortsätta att knäböja inför Kristi kropp?" Frälsaren: "Ja."

Jag: "Kan jag också gå därifrån om han tvekar att ge mig den heliga nattvarden när jag knäböjer?"

Frälsaren: "Du kan gå därifrån, jag kommer ändå att besöka dig, även om du inte har tagit emot mig sakramentalt."

Jag: "Hur är det då, Frälsare, när jag vaknar på natten? Vem väcker mig så att jag kan vaka och be? Är det du eller är det de fattiga själarna?"

Frälsaren: "Det är jag. Jag vill att du ska vaka med mig."

Jag: "Ja, men då ber jag för de stackars själarna."

Frälsaren: "Då gläder jag mig särskilt mycket."

Jag: "Herre, men jag kämpar tills jag börjar be."

Frälsaren: "Du måste inse att du inte kan göra någonting på egen hand. Till det behöver du min nåd, för den onde tycker inte om när du ber."

Jag: "Är den onde så nära mig?"

Frälsaren: "Ja. Där jag är, där är också han."

Jag: "Käre Frälsare, jag har gett dig allt, jag tillhör dig helt och hållet, varför lämnar den orena anden mig inte ifred?"

Frälsaren: "Då skulle han ju ha mitt förstånd. Men mitt förstånd är inte hans förstånd."

Jag: "Men han är ju intelligent."

Frälsaren: "Intelligens är inte förnuft."

Jag: "Då återstår inget annat för mig än att hålla mig vaken? Ja, nu kommer jag att tänka på vad som står i Bibeln: Vaka därför alltid i bön, så att ni kan undkomma allt detta som skall komma och stå inför Människosonen."

Jag: "Käre Frälsare, vill du säga något till mig? I dag har jag varit gift i 27 år." Frälsaren: "Fortsätt så, fortsätt att be, min dotter."

Jag: "Ja, min käre Jesus, jag ska be av kärlek till Dig och till människorna, för mina medmänniskors eviga liv och för att rädda mitt eget liv."

Därefter väntade jag en stund för att se om Frälsaren skulle säga något mer. Då hörde jag Frälsaren säga: "Gå i frid."

Jag: "Tack för din stora kärlek. Jag älskar dig över allt annat."

Jag deltog i den heliga mässan i Rot och var där också med på andakten och rosenkransen mellan kl. 13.00–14.00.

24 februari 1992, måndag

Kl. 10.00 i läkarrummet: Jag bad och förenade mig med Frälsaren.

Jag: "Varför tvekade fader Werner Egon att ge mig den heliga nattvarden medan jag knäböjde och varför sa han inte 'Kristi kropp', och varför skakade han på huvudet?"

Frälsaren: "Du har tagit emot mig, min dotter. Du har trott att jag finns i den heliga hostian. Det har inte han."

Jag: "Men om han inte tror, kan han ju inte be övervandlingsbönen."

Frälsaren: "Jo, jag har makt över honom."

På kvällen var jag först på rosenkransbönen och sedan på den heliga mässan i Rot. Klockan 20.00 var det sedan bönegrupp. Pastor Dochart var också där.

Jag tyckte inte om diskussionen med pastor Dochart. Lioba hade berättat att djävulen också hade varit i Waghäusel och att prästerna hade skickat bort honom från kyrkan.

Det var kanske samma man som var i kyrkan i Rot för några dagar sedan. Pastor Dochart håller inte med om att prästerna borde tala mer om djävulen för att informera och varna de troende.

Han sa: "Vad skulle folk väl säga?"

Jag: "Man tiger för mycket om djävulens existens."

Jag sa att prästerna borde predika mer om detta. Hur många människor befinner sig idag i Satans nät och snaran utan att märka något, bara för att man alltid talar om det glada budskapet och för att det sägs:

Gud är godhet, Gud är barmhärtighet, Gud straffar inte.

Allt detta stämmer visserligen, men Gud har evigheten på sig att straffa.

Jag tyckte inte om det när pastor Dochart kort därefter reste sig och stirrade på mig med hårt blickande ögon, som om jag hade gett honom en örfil. Det var inte första gången jag såg dessa blickande ögon.

25.02.92 — tisdag

Redan tidigt på morgonen bad jag rosenkransen för prästerna.

Kl. 10.30 i läkarrummet: Jag frågade Frälsaren om pastor Dochart. När jag sa till honom att prästerna borde varna de troende när djävulen tränger in i kyrkan och skrämmar människorna, och att det är ett misstag som prästerna begår när de tiger om detta, såg jag den där blicken hos honom. Det var motbjudande.

Frälsaren: "Det var den orena anden när du talade om den sanna läran." Jag:

"Kan den orena anden gå över prästen och drabba mig?"

Frälsaren: "Ja, det kan den, om du försvarar den sanna läran."

Egentligen skulle jag gå till pastor Dochart i Bretten för att be. Jag skulle alltid fråga Frälsaren vart jag skulle gå.

Jag frågade Frälsaren om torsdagen, för jag ville inte lita enbart på mig själv (på torsdagar var det bönkväll i Bretten).

Jag: "Frälsare, du vet vad jag vill fråga dig, innan jag frågar dig, så vet du det."

Svaret kom omedelbart, innan jag ens hunnit formulera frågan ordentligt.

Frälsaren: "Gå inte dit, min dotter." Jag:

"Tack, min Herre och Gud."

I kväll, när jag gick hem från den heliga mässan, tilltalade en kvinna vid namn Östringer mig. Hennes röst darrade och lät rädd.

Hon sa till mig: "Du ska inte tala inför folket. Andra gör allt detta i det tysta." Jag sa till henne att jag ju hade frågat Frälsaren när och var jag skulle tala och att han ger mig de ord jag ska säga."

Frälsaren sade senare om detta: "Tala, min dotter, lyssna inte på vad andra säger. Lyssna på mig. När andra uppmanar dig att göra något i det dolda, är det avund. Jag har gett dig gåvan att tala."

Jag: "Herre, samtycker du till att jag går till Zönackel?" Frälsaren:

"Ja, gå dit."

Jag: "Ska jag skriva ner något mer? Vill du det?"

Frälsaren: "Fortsätt så, min dotter."

Jag tackar dig, min käre Gud.

Kl. 13.00 i kapellet på kliniken:

Jag bad först. Mitt hjärta var tungt, så att jag var tvungen att gråta. Ja, det är smärtsamt, för Gud blir förolämpad genom människorna. Patienterna förolämpar ofta Gud, vissa utan att veta om det. För de känner inte längre igen synden. De flesta säger att de inte har några synder.

Idag var en patient hos mig som sa att det räcker med att bikta sig en gång om året.

Samtidigt var hon mycket orolig och självgod och menade att hon inte hade några synder.

Hon berättade för mig att hon kände en kvinna som är så ond och som går till kyrkan varje dag.

Hon sa att hon redan hade sagt till denna kvinna att hon borde hålla sig borta från kyrkan och även från bikten.

Till denna patient sa jag rakt ut: "Det är demonen som talar genom er."

Hon kunde inte längre se mig i ögonen.

Åh, det finns tusentals sådana. Det är mycket svårt att hjälpa dessa patienter, eftersom deras själar oftast är förtvinade. Jag inkluderar patienterna i mina böner. Vissa är tacksamma och går därifrån glada, andra med tårar i ögonen när de tar farväl och ber mig att be för dem.

Men det smärta mig ännu mer när prästerna sprider eller predikar villfarelser. Jag känner en borrhande och brännande smärta i mitt hjärta, som om jag hade ett hjärtfel.

Ja, det är prästerna som orsakar mig mest hjärtesorg. Förstår de inte att de har ett så stort ansvar för själarna?

När jag grät framför tabernaklet frågade jag Frälsaren vad han nu skulle fråga i mitt ställe?

Frälsaren: "Jag skulle fråga dig: 'Älskar du mig?'"

I det ögonblicket tänkte jag att Gud är kärlek och sa: "Men jag älskar dig ju."

Frälsaren: "Ser du, och jag älskar dig ännu mycket, mycket, mycket mer."

I det ögonblicket log jag tillsammans med Frälsaren och grät inte längre. Jag kände att lidandet var borta, som om någon hade raderat bort det.

Tack, käre Gud, för denna stora nåd som omedelbart helade min själ. Skulle en neurolog eller en psykiater kunna göra detsamma?

Den bästa själsläkaren är vår käre Frälsare:

Hur många patienter skulle man kunna bespara röntgenundersökningar om de först gick till bikten och först därefter till läkaren? Nästan inga patienter går till bikten. Men människorna verkar vilja hamna i skärselden först och sedan i paradiset. Många av dem förkastar Gud fullständigt. De visar ingen ånger och har själva valt sin herre, Satan, som plågar dem dag och natt i all evighet.

På kvällen deltog jag i högmässan och rosenkransbönen i Rot.

26 februari 1992 – onsdag

Kl. 10.30 – Läkarrummet: Vid föreningen med Frälsaren infann sig en djup ro och frid inom mig, och en värme. Jag vet att Frälsaren då är hos mig. Han vilar hos mig och jag hos honom.

Jag: "Käre Frälsare, du helgar nu min själ. Du vill att jag ska tiga." Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Hur nödvändigt det är för en själ att få några minuters stillhet med Frälsaren. Det visste jag inte. Det är kärlekens opium. Det världsliga är långt borta. Vad går så många människor miste om? Åh Herre, förbarma dig över dem. Så förenad med Frälsaren har man allt. Det är så vackert. Det är som Guds rike. Nu förstår jag mycket bättre när jag ber 'Låt ditt rike komma'

Ja, den andliga nattvarden är så värdefull, man känner sig allt närmare paradiset. Just nu har jag känslan av att jag inte längre har några problem, inga bekymmer och inga frågor. Jag tror att allt har tagits ifrån mig. Min Herre och min Gud, jag tackar dig för denna nåd.

Kl. 12.30 i kapellet på kliniken:

Först viskade demonen till mig att jag inte skulle gå till kapellet, eftersom jag fortfarande ville gå till Zönackel. Jag trodde nästan på det. Men min kollega sa till mig: "Du ska gå till kapellet"!

Då gick jag dit genast.

Jag fick återigen mycket nåd och bad för alla som befann sig på universitetssjukhuset och bad Frälsaren att han skulle kalla på dem, precis som han hade kallat på mig, så att de skulle komma hit.

Frälsaren: "De lyssnar inte."

Jag tänkte på Bibeln, där Frälsaren säger: "Mina får lyssnar på min röst."

Jag ville offra denna heliga andliga nattvard för någon och frågade Frälsaren vem jag skulle offra den för?

Frälsaren: "Offra den för den som nu står mig så nära."

Sedan bad jag: Fader vår, Ave Maria, Gloria Patri och Cor Jesu sacratissimum. Klockan 15.00 var jag i Bocksberg i Zönackel. Jag biktade mig.

Jag offrade den heliga nattvarden för pastor Vogt. Må Gud ge honom upplysning, så att han inser Guds vilja och inte längre delar ut nattvarden i handen.

27 februari 1992 – torsdag

Kl. 12.30 i kapellet på arbetsplatsen: Jag knäböjde som vanligt framför tabernaklet och bad. Mitt hjärta var tungt och jag grät igen, eftersom patienterna förolämpar Gud så mycket. Jag insåg ännu tydligare hur liten jag är inför Gud.

Jag sade till Frälsaren: "Jag är ovärdig att höra din röst och jag känner allt större vördnad inför dig. Och ändå är jag ett intet."

Då hörde jag: "Fortsätt att vara ett barn."

Jag bad "Lovsång – Gud vare lovad" och ytterligare inre böner. Idag, på torsdagen, var det återigen bönegrupp i Bretten hos pastor Dochart. Jag frågade Frälsaren igen om jag skulle gå dit.

Frälsaren: "Nej. Gå inte dit."

Jag frågade om jag kunde säga det till pastor Dochart om han frågade mig om det.

Frälsaren: "Jag skulle bli glad om du sa det till honom."

Senare gick jag en liten promenad vid sjön, bakom kapellet. Jag hade fortfarande rast och hade med mig en bit bröd för att mata ankorna, måsarna och den enda svanen. Svanen kom fram till mig och ville ha av brödet. Jag kastade brödet en bit längre ut i vattnet. Svanen var den smartaste. Den kom upp ur vattnet, rakt fram till mig och ville ha hela brödbiten. Jag talade till den som till en människa. "Vad vill du?"

Han sträckte ut sin stolta hals och mumlade och blev arg; man kunde ha blivit rädd för honom. Hittills hade jag aldrig stått bredvid en

svan. Jag sa åt den att gå tillbaka i vattnet. Svanen lydde och gick tillbaka i vattnet, och jag fortsatte att mata ut det kvarvarande brödet, en bit till var och en.

Jag tänkte att till och med djur lyssnar bättre än människor.

Efter jobbet gick jag och simmade. Därefter bad jag rosenkransen och gick till mässan och offrade den återigen för pastor Vogt.

28 februari 1992 – fredag

Jag kunde återigen be mer. Klockan 10.00 gick jag in i läkarrummet. Först gav jag den stackars själen vigvatten, sedan förenade jag mig med Frälsaren och bad.

Jag sa till Frälsaren att jag skulle tro på allt han säger till mig, om han först tar bort all rädsla och alla tvivel, så att ingen kan förvirra mig. Jag bad om att han skulle ta bort min mänsklighet och klä mig i sin gudomlighet. Jag har alltid bett Frälsaren om ödmjukhet, så att jag ska bli ödmjuk och mild.

Här hos oss talas det inte mycket om kriget i Jugoslavien, trots att Dubrovnik bombades igen i natt.

Jag frågade Frälsaren om det krig som ska drabba Tyskland har mildrats genom bönerna.

Frälsaren: "Ett krig kommer." Jag:

"Från Ryssland?"

Frälsaren: "Ja."

Jag: "De tror inte på det."

Frälsaren: "Min dotter, de kommer inte att tro förrän det är för sent." Jag: "Ska jag berätta det för bönegruppen?"

Frälsaren: "Ja, säg till dem att de ska be mer."

Jag frågade vidare om jag kunde säga det även när pastor Dochart är närvarande tillsammans med Frälsaren och vi håller tillbedjan?

Frälsaren: "Självklart."

Jag funderade på hur reaktionen skulle bli om jag sa det.

Frälsaren: "Lämna det åt mig. Det viktiga är att du har sagt det."

Jag: "Ska jag säga det någonstans till?"

Frälsaren: "Du har redan sagt det till din präst."

Jag: "Måste man förbereda sig för detta krig med böner eller något annat?"

Frälsaren: "Man måste alltid vara förberedd."

Efter arbetet gick jag på en promenad i skogen och bad fyra rosenkransar för pastor Vogt. Därefter gick jag till kyrkan och fortsatte att be för honom. Jag offrade den heliga nattvarden för honom. Bara Gud vet hur mycket jag ber för denna präst. Min belöning väntar jag bara på i himlen. Även om pastor Vogt har förolämpat mig, tycker jag mycket om honom och vill alltid se Jesus i honom.

Jag har ingen lätt uppgift, men det har inte heller pastor Vogt. Så för oss båda gäller: Per crucem ad lucem (genom korset till ljuset)

29 februari 1992, lördag

Jag gick på morgonmässan i Waghäusel. Vid transsubstansionen hörde jag den orena anden vråla. Den rösten hade jag redan hört i Schweiz hos fader Rudolf. Då var klockan omkring 01.30 på natten, och jag bad, eftersom djävulen hade skrämt mig väldigt mycket.

Rösten är inte som en människas.

Här i Waghäusel höll fader Aemilian mässan idag. Före mässan hade jag bett särskilt för fäderna. Nu skriver jag också ner vad jag bad vid de stora pärlorna: "Evige Fader, jag offrar dig kroppen och blodet, själen och gudomen hos din över allt älskade Son, vår Herre Jesus Kristus, till försoning för våra synder och för fädernas och brödernas synder i Waghäusel."

På de små pärlorna bad jag: "För hans smärtsamma lidandes skull, förbarma dig över oss och över prästerna och bröderna i Waghäusel."

Till slut bad jag tre gånger: "Helige Gud, helige mäktige Gud, helige odödlige Gud, förbarma dig över oss och över fäderna och bröderna i Waghäusel."

Sedan bad jag ännu den glädjefyllda rosenkransen, exorcismen och andra böner. Efter den heliga mässan uppmanade Alise mig att leda bönen.

Vi bad Jungfru Marias litanian.

Därefter bad jag knästående på golvet framför tabernaklet för många olika ärenden.

Knappt hade jag hunnit ut ur kyrkan förrän jag hörde att en kvinna hade klagat på att litanien till Jungfru Maria var för mycket för henne. Men jag vet att denna bön var önskad av himlen, för djävulen tycker inte om litanien till Jungfru Maria – tvärtom blir han rasande av denna bön, det har jag redan upplevt.

Jag har nämligen upplevt detta flera gånger; denna demoniska vrede var särskilt svår i Medjugorje en gång, när en ung student från Wien, under bönen av litanien till Jungfru Maria, skrek högt: "Sluta, det brinner." Jag fortsatte ändå att be. Då trodde jag att djävulen skulle slita sönder min själ medan jag bad.

Efter att jag hade handlat vid lunchtid och städat lägenheten gick jag klockan 16.15 återigen till kyrkan i Rot och stannade där till klockan 18.15. Jag började be men var tvungen att sluta, eftersom det eviga ljuset återigen inte brann. Kvinnan i prästgården gav mig tändstickor och jag tände ljuset.

Jag bad flera rosenkransar för pastor Vogt. Det var så svårt för mig att be, jag hade helst velat gråta.

Jag skulle vilja ha ett biktmöte med pastor Vogt, men jag hoppas att även han vill det och tar kontakt med mig. Jag bad att Gud skulle ge honom nåden till det, för jag har mycket att berätta för honom om allt som Frälsaren hittills har sagt. Frälsaren har också sagt till mig att jag ska be för honom.

När jag kom hem plågade den orena anden, skvallraren, mig. Han försökte övertala mig: "Ser du, det hjälper ingenting. Det är meningslöst, sluta be för honom."

Men jag lyssnade inte på den orena anden, utan fortsatte att be.

01.03.92 – söndag

Jag bad i ungefär en timme och sedan var jag förenad med Frälsaren i ungefär 30 minuter. Jag insåg att jag återigen är ett intet och att jag måste be Frälsaren om allt jag behöver. Jag grät bittert och bad Frälsaren om hans hjälp. Utan honom är jag ingenting, men med honom kan jag åstadkomma mycket.

Det som tynger mig mest just nu är nattvarden i handen, eftersom den inte avskaffas, tvärtom fortsätter den att praktiseras, för jag vet att Frälsaren inte vill att de troende ska ta emot den heliga nattvarden i handen. Jag bad böner till den gudomliga barmhärtigheten, barmhärtighetsrosenkransen, böner av den heliga Teresia av Lisieux, Franciskus av Assisi, stormböner och många andra böner.

Jag hade ännu inte förstått vad Frälsaren en gång sa till mig, nämligen att han drar tillbaka sin nåd genom nattvarden i handen.

Jag var tvungen att fråga Frälsaren om detta igen, eftersom jag ville förstå det bättre. Frälsaren: "Det är en förolämpning och en likgiltighet gentemot mig."

Jag: "Ger du dem nåd vid handkommunionen?"

Frälsaren: "Nej. Jag drar tillbaka den från dem."

Jag: "Vad betyder det, att dra tillbaka?"

Frälsaren: **"Ett träd måste bära frukt, men genom handkommunionen kommer de inte att ha någon frukt."**

Jag: "Vad är det värsta med handkommunionen?"

Frälsaren: "Att alla befinner sig i leran."

Jag: "Men Frälsaren, beror det inte bara på människorna, för prästerna ger ju också nattvarden i munnen."

Frälsaren: "Vem har lärt människorna det?" Jag:

"Min Herre, är det Satans verk?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, det är Satans verk, helt klart. Han vill inte ha goda frukter, han vill bara ha dåliga. De dåliga frukterna tillhör alla honom."

Jag: "Jag förstår inte, varför tror inte prästerna på det?" Frälsaren:

"För att de inte längre har tron."

Jag: "Hur ska man få bort denna smuts ur kyrkan?" Frälsaren:

"Genom bön och fasta."

Jag: "Det är så svårt att fasta."

Frälsaren: "Lika svårt är det för de rika att komma in i paradiset." Jag: "Kan du berätta något mer om handkommunion?"

Frälsaren: "Be oavbrutet för att den ska avskaffas." Jag:

"Ja, min Herre, det ska jag göra."

Jag: "Hur många fiender kommer jag att ha nu?"

Frälsaren: "Fler än du kan föreställa dig. Jag är med dig, du behöver inte vara rädd." Jag:

"Frälsare, har jag förstått det rätt?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, du har skrivit det rätt."

Just nu känner jag lugn, frid och klarhet inom mig, inga tvivel, ingen rädsla.

Det är en underbar känsla. Ja, Frälsaren är med mig. Jag tackar dig, min Herre och min

Gud. Jag frågade Frälsaren vidare:

"Herre, igår sa du ingenting till mig i kyrkan, trots att jag bad i två timmar för prästen, pastor Vogt.

Var mina böner inte bra?"

Frälsaren: "Jag led med dig, för prästen lyssnade inte på min röst." Jag:

"Herre, om jag fastar för hans skull, kommer det då att ske en

förändring?" Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Min Herre och min Gud, min gode andlige vägledare, jag ska fasta för min präst, pastor Vogt."

Min Jesus, jag älskar dig över allt annat. Jag tackar dig för detta samtal.

Jag gick lite tidigare till högmässan och bad för mina fiender.

Jag såg den unge studenten Wagner, han är diakon.

Då frågade jag Frälsaren:

"Om det inte är rätt att H. Wagner ger mig den heliga nattvarden, ber jag dig att prästen ger mig den heliga nattvarden."

Jag fick den heliga nattvarden av prästen.

När jag kom hem satte jag steken i ugnen, gjorde spätzle själv och skärde upp salladen.

Kl. 12.00 bad vi Herrens ängel. Kl. 12.15 åt vi.

Klockan 12.45 var jag tillbaka i kyrkan. Det var tillbedjan, det allra heligaste var utställt. Jag stannade i kyrkan och bad fram till klockan 14.45.

Klockan 15.30 kom en kvinna vid namn Barbara. Hon öste ur sitt hjärta om sin son hos mig. När hon gick kom Marion och stannade till klockan 17.30.

Vi skrev dagboksanteckningarna.

Klockan 18.15 bad jag två rader av rosenkransen framför det allra heligaste i kyrkan för pastor Vogt, eftersom det eviga ljuset återigen inte brann.

Tyvärr såg han det inte. Jag mådde inte så bra känslomässigt. Det gjorde ont i mig att pastor Vogt ställde upp en strålkastare precis framför monstransen. Jag tror att den levande Guden är närvarande i den heliga hostian.

Normalt ställer man inte upp en strålkastare ungefär en halv meter framför en människa. Det är bara det att monstransen är starkt upplyst och lyser vackert och bländar på avstånd. Måste Frälsaren lida även här, undrade jag, och kände hur ljuset brände i mina ögon. I vissa stunder kunde jag inte titta ditåt.

Till slut kunde jag inte lämna kyrkan förrän jag såg kyrkvaktmästaren och sa till henne att det eviga ljuset inte längre brann.

Hon mumlade för sig själv och sa: "Det är släckt igen."

Innan jag gick och lade mig bad jag den smärtsamma rosenkransen för de stackars själarna. Min dag är över på ett ögonblick, så snabbt.

Jag var glad över att inte ha någon tv och tackade Gud för styrkan och kärleken under dagen.

02.03.92 – måndag

Kl. 10.00 Läkarrummet: Jag besprutade rummet med vigvatten och välsignade samtidigt alla som befann sig på kliniken med Benediktkorset. Jag förenade mig med Frälsaren och sade: "Du vet vad jag vill fråga dig, du vet allt och jag kommer att skriva ner och tro på det du säger till mig." Jag tänkte på strålkastaren som brann igår och kanske fortfarande brinner idag framför det Allraheligaste.

Under de tre fastlagdagarna hålls alltid tillbedjan framför det Allraheligaste hos oss. I tystnaden hörde jag:

"Skriv ner det, min dotter, det är inte rätt att hålla lampan framför mig. Han ska försöka hålla lampan framför sig i tre minuter."

Jag: "Herre, jag får ingen ro när jag vet att lampan fortsätter att brinna så nära dig. För jag känner själv detta lidande."

Frälsaren: "Om du vill, så ring honom."

Jag: "Herre, har jag kanske inbillat mig detta?"

Frälsaren: "Du är nära förbunden med mig."

Jag: "Ska jag läsa upp det jag har skrivit för pastor Vogt?" Frälsaren: "Är du rädd?"

Jag: "Egentligen inte."

Frälsaren: "Gör det då."

Jag: "Ja, Frälsare, jag ska ringa honom, för jag tror att du, den levande Guden av kött och blod, kropp och själ, mänsklighet och gudomlighet, verkligen och väsentligen finns i den heliga nattvarden."

12.30 Jag har röntgat en femtonårig pojke som heter Markus.

En sjuksköterska följde med honom. Hon berättade för mig att alla på avdelningen hade blivit skrämda när han mådde dåligt och hans ögon blev helt stela.

Jag frågade när det hade hänt och insåg att det var vid den tidpunkt då jag bad exorcismen för alla som befann sig på kliniken, till och med flera gånger.

När jag tittade på pojken och frågade honom om han ville ha lite vigvatten, svarade han genast: "Nej, det har jag hemma, det ger jag till djuren."

Jag gjorde då ett kors på hans panna med vigvatten och omedelbart blev hans ögon stela igen. Inför sjuksköterskan frågade jag honom om han kunde be Ave Maria. Han svarade "Ja" och började be, men redan vid det tredje ordet kunde han inte längre uttala det, så då fortsatte jag att be själv.

Jag gav honom ytterligare en bönelapp om det dyrbara blodet och sa till honom att jag skulle be för honom.

Kl. 12.45 i kapellet: Jag bad för Markus och frågade Frälsaren om den orena anden var hos honom.

Jag visste det, men jag ville ha bekräftelse från Frälsaren.

Frälsaren: "Ja, det har han, och han måste stanna kvar där."

Jag bad Frälsaren att han skulle skicka tillbaka patienten Markus till mig.

Klockan 14.10 kom han faktiskt, den här gången tillsammans med sin mamma. Pojken låg i sängen. Han kunde tydligen inte stiga upp. När han såg mig bad han genast om vigvatten, och jag gav honom det. Sedan sa han till sin mamma att hon skulle titta på bilden av Jungfru Maria. När mamman såg bilden sa hon till honom: "Måste du se allt det här igen?"

Hon var full av stolthet och sa: "Förhoppningsvis är du snart hemma igen."

När mamman gick lite åt sidan sa jag till Markus: "Du har lekt med glas." Han förstod genast vad jag menade och sa: "Ja. I Berlin och här, det är ofarliga saker." Jag tittade på honom och frågade: "Ursäkta?"

Och han svarade: "Min mamma också."

Nu hade det gått upp för mig varför demonen måste stanna kvar. Jag tryckte en madonnamedalj i hans hand och han tog emot den. Den här pojken måste genomgå en exorcisering och han får inte stanna kvar på neurologiavdelningen. Jag kan inte göra något här, för varken mamman eller läkaren kommer att tro mig. Jag har bett för honom.

På kvällen i Rot-kyrkan bad jag rosenkransen för Markus och offrade därefter den heliga mässan för honom.

Kl. 20.00 – bönegrupp:

Idag hade många män kommit, herr Deris, herr Artur Wagner, teologistudenten Fridolin, pastor Dochart osv.

Det var trevligt. Vi bad också för den sjuke Markus. Herr Dochart och herr Deris var lite oroliga. Jag hade fått ta emot mycket nåd.

03.03.92 – tisdag

Kl. 10.00 Läkarrummet: Jag frågade Frälsaren om H. Deris.

Frälsaren: "Deris ska inte bli diakon, han är inte utvald för det. Det är högmodet som får honom att vilja bli diakon. Hos pastor Dochart var den orena anden återigen närvarande."

Jag: "Vilket Confiteor ska vi be, det gamla eller det nya?"

Frälsaren: "Det gamla, min dotter."

Jag: "Frälsare, du gav oss mycket nåd igår, mer än vanligt." Frälsaren:

"Jag tyckte om de böner ni bad."

Jag: "Vad kan jag hälsa till bönegruppen, vad ska vi veta och vad är viktigt för oss?"

Frälsaren: "Be med hjärtat." Jag:

"Hur då, Frälsare?"

Frälsaren: "Låt era hjärtan tala, inte munnen. Be om mycket kärlek." Jag:

"Måste vi alltså åkalla den Helige Anden mer?"

Frälsaren: "Ja, min dotter. När den Helige Anden tänder era hjärtan med kärlek, då kan ni be med hjärtat. Rensa era hjärtan, så att den Helige Anden också kan ta sin boning hos er.

Håll inte längre fast vid era synder, de bildar ett stort sår och det läker långsammare än ett litet sår. Stora sår orsakar stor smärta, och då ber man inte lika gärna längre."

"Skriv, min dotter, att bara be med munnen beror på att vi inte låter den Helige Anden verka i våra hjärtan. Be så att kärlek uppstår under bönen."

Jag: "Min Herre och min Gud, skänk oss nåden att kunna be med hjärtat. Frälsare, du har sagt att det fortfarande finns orena andar hos min man. Men han tog emot nattvarden igår."

Frälsaren: "Din man ska gå och bikta sig."

Jag: "Han kommer säkert att säga till mig att han har biktat

sig." Frälsaren: "Säg till honom, min dotter, att han ska bikta

sig ordentligt."

Mellan kl. 16.00 och 17.00 var jag inplanerad att leda bönen och hålla tillbedjan framför det Allraheligaste i kyrkan. Min man, Fridolin och jag gjorde det tillsammans och ledde bönen. Min man var lite orolig, trots att jag hade bett för honom.

Pastor Vogt hade ännu inte tagit bort Schenwerfer, trots att jag redan hade sagt det till honom.

Klockan 18.30 var det sedan helig mässa och jag offrade den heliga nattvarden för pastor Vogt.

04.03.92 — onsdag — askonsdagen

Jag fastade på vatten och bröd och hade huvudvärk under hela 24 timmarna. Ibland var det outhärdligt. Det var botgöringslidanden och jag offrade dem för pastor Vogt och för syndarnas omvändelse.

Jag fastade för pastor Vogt och för Andreas (teologistudent).

Jag frågade Frälsaren varför nunnan i går kväll hade fortsatt att dela ut den heliga nattvarden, trots att hon vet att hon inte ska göra det. Jag offrade sedan den heliga nattvarden för henne.

Frälsaren: "Man kan inte ge nåd till ett förhärdat hjärta. Be för henne, fasta för henne."

På kvällen i kyrkan. Tre lekmän och pastor Vogt hjälpte till med att sätta askekorset. Jag bad Frälsaren om att få ta emot askekorset genom vigda händer. Och pastor Vogt kom fram till mig, trots att han vanligtvis befann sig på andra sidan. Vid nattvardsmottagandet bad jag Frälsaren återigen om att få ta emot den heliga nattvarden genom vigda händer, och jag tog emot den heliga hostian genom pastor Vogt.

Jag offrade den heliga nattvarden för pastor Vogt.

Jag frågade, eftersom jag såg att lekmän gjorde askekorset. Bland lekmännen fanns också en teologistudent (akolyt).

Frälsaren: "Skriv, min dotter, att askan endast ska delas ut av vigda händer. Endast prästerna, endast prästerna. Det hör också till smutsen i kyrkan."

05.03.92 — torsdag

Tidigt på morgonen bad jag barmhärtighetsrosenkransen och litanian till Guds barmhärtighet samt andra böner.

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag kunde inte skänka nåden, eftersom lekmännen delade ut askekorset. Jag skänker nåden vid askutdelningen genom prästens invigda händer."

På eftermiddagen bad jag i en timme, det fanns inga patienter där, och därefter bad jag rosenkransen.

På kvällen i kyrkan i Rot bad jag först rosenkransen tillsammans med de troende och därefter den heliga mässan. Jag offrade återigen den heliga nattvarden för pastor Vogt. I kyrkan fanns också en präst från Polen, pastor Stanislau.

06.03.92 Jesu hjärtas fredag

Klockan 13.00 gick jag till kapellet. Det var dock stängt. Det gjorde mig ont, men jag gick för att leta efter nyckeln. Jag hämtade vaktmästaren i sjukhusbyggnaden och han öppnade kapellet. Efter den andliga nattvarden frågade jag Frälsaren om det var rätt vad fader Stanislau från Polen gjorde, och menade att han också delar ut den heliga nattvarden i händerna.

I början kom jag mycket bra överens med denna präst, men nu kändes han så främmande för mig. Jag frågade Frälsaren vidare om han tidigare också hade delat ut nattvarden i händerna. Frälsaren: "Nej, han gör det för pengarnas skull. Därmed har han förrått mig."

Jag: "Får jag skriva det i dagboken?"

Frälsaren: "Ja, skriv det, han har därmed förlorat många nådegåvor." Jag: "Vem har påverkat honom att dela ut nattvarden i handen?"

Frälsaren: "Det är Lucifers verk. Så länge de delar ut nattvarden i handen tjänar de Satan." Jag: "Min Herre, får jag säga det till fader Stanislau?"

Frälsaren: "Min dotter, han kommer inte att komma till dig." Jag: "Vet han att det inte är rätt? Känner han det?"

Frälsaren: "Min dotter, är du medveten om din synd när du begår den?" Jag: "Men Herre, kanske han tror att det är rätt?"

Frälsaren: "Min dotter, om man inte inser synden, då är man illa ute." Jag: "Vad betyder det, att vara illa ute?"

Frälsaren: "Man befinner sig inte i Guds nåd."

Jag blev lite skrämmd och andan stockade sig lite i mig, och jag bad Frälsaren att säga det en gång till, kanske hade jag inte förstått det rätt.

Frälsaren: "Skriv ner det, min dotter, man befinner sig inte i Guds nåd."

På förmiddagen hade jag bett Frälsaren att berätta något för mig om själarna på universitetssjukhuset.

Frälsaren: "Kommer du att klara av det jag ska säga dig?" Jag: "Frälsare, du känner mig bättre än jag känner mig själv."

På kvällen i kyrkan i Rot såg jag inte längre fader Stanislau.

I slutet av den heliga mässan blev jag utskälld av kyrkvaktmästaren, eftersom jag hade påmint henne om att det eviga ljuset inte brann. Hon skrek högt genom hela kyrkan i vrede:

"Gå hem, det angår inte dig." Jag bad för den här kvinnan. En man från Rot, Erich, pratade fortfarande med henne där ute.

Jag offrade den heliga nattvarden för Marion. Klockan 20.00 bad jag exorcismen och den helige Andens rosenkrans, för att ingen lekman längre skulle dela ut den heliga nattvarden, eftersom nattvardsassistenterna hade ett möte vid den tiden.

Erich var hos mig och bad tillsammans med mig. Jag inkluderade även min man i bönen. Men han var mycket nervös och rasade, så Erich gick hem. Jag tror att exorcismen påverkade min man. Allt störde min man den kvällen. Innan jag gick och lade mig bad jag ytterligare två rosenkransar.

07.03.92 – Mariahjärtats försoningslördag

Tidigt på morgonen var jag i kyrkan i Waghäusel tillsammans med fru Cordula.

Från kl. 16.15 till 18.15 bad jag för pastor Vogt. Det eviga ljuset brann inte när jag kom in i kyrkan. Jag bad om att någon skulle komma och tända det. Sedan sade jag till Frälsaren: "Jag offrar detta till dig, så att 100 000 själar ska räddas, om ingen kl. 17.00 ingen kommer och tänder det eviga ljuset."

Klockan var 17.05 när kyrkvaktmästaren kom och tände det eviga ljuset; hon skyndade sig verkligen. Jag knäböjde i två timmar och bad fyra rosenkransar och många andra böner.

8 mars 1992 – söndag

Klockan 05.45 på morgonen stod jag upp och bad i ungefär en timme, först till den Helige Ande, sedan det gamla Confiteor, exorcismen, en bön till den helige ärkeängeln Mikael och till skyddsängeln, invigningen till Jungfru Maria, en bön till Jesu hjärta och den glädjefyllda rosenkransen,

sedan tog jag emot nattvarden andligt.

Jag började återigen gråta av hela mitt hjärta, för så många plågor drabbade mig. Värst är de som drabbar min man. Helst skulle jag ha gett upp allt och slutat be så mycket.

Jag bad Frälsaren om hjälp och klagade för honom. Jag bad också till Jungfru Maria om att det var för mycket för mig. Jag sa: "Jag plågas från alla håll och dessutom är jag besviken på min präst.

Plötsligt slutade jag att gråta. Därefter kände jag en djup frid och en stillhet inom mig. Jag bad Frälsaren om ett tecken som prästen och alla i kyrkan skulle kunna se.

Jag sa till Frälsaren att jag var en synderska och ovärdig att få detta tecken och tillade: "Herre, ske din vilja."

Frälsaren: "Ja, du ska få ett tecken som alla ser."

Jag: "Jag vill också veta om prästen då också ser det." Frälsaren:

"Ja."

Jag: "Kommer det att bli ett gott tecken, så att människorna omvänder sig, eller kommer du att skrämma oss?"

Frälsaren: "Gud skrämmer ingen."

Jag: "När kommer detta tecken, före påsk eller efter?" Frälsaren:

"Före påsk."

Jag: "Kommer prästen att förändras genom detta tecken?"

Frälsaren: "Nej, han kommer inte att förändras av det."

Jag: "Varför, Frälsaren? Nu är jag helt förtvivlad. Jag trodde att han en gång skulle förändras?" Frälsaren: "Det trodde du."

Jag: "Men varför, Frälsare?"

Frälsaren: "Det finns fortfarande så mycket stolthet."

Jag: "Herre, jag ber dig, ge mig då en annan präst som jag kan anförtro min dagbok åt."

Frälsaren: "Lämna det åt mig."

Jag: "Min Herre och min Gud, är det rätt för dig att jag tilltalar dig så här, t.ex. min Herre, min Frälsare, käre Jesus, min stora kärlek, min helige, starke och evige Gud, kungarnas kung, min fredskung, allsmäktige och barmhärtige Gud, osv. Är det rätt för dig?" Frälsaren: "Det som kommer från hjärtat, det säger du."

Jag tackade för detta samtal och offrade den heliga nattvarden för alla människor över hela världen och för de fattiga själarna i skärselden, precis som jag varje dag offrar avlatsbönerna för de fattiga själarna.

Klockan var ungefär 8.30. Min man reste sig och gick till Waghäusel för att bikta sig. Min bön blev hörd, för jag bad i rosenkransen om att Gud skulle ge honom nåd till en god bikt.

Från kl. 9.45 till 11.10 var jag i kyrkan i Rot. Före den heliga mässan bad jag Guds barmhärtighetslitani för alla kyrkobesökare. Den heliga nattvarden offrade jag återigen för de fattiga själarna i skärselden.

När jag kom hem var min man som förvandlad. Han var som en ny människa och följde med till andakten. Hela dagen rådde frid, han var kärleksfull och vänlig. Tack Gud för denna nåd.

På natten väcktes jag klockan 02.30 och fick nåden att kunna be.

Jag bad de sju sista orden, var och en följd av ett Fader vår och ett Ave Maria samt "Ära vare Fadern", därefter barmhärtighetsrosenkransen. Sedan gav jag de fattiga själarna vigvatten och sov sedan vidare underbart.

09.03.92 – måndag

Kl. 10.00 Läkarrummet:

Jag frågade Frälsaren om människorna på kliniken, de som arbetar där.

I fredags hade Frälsaren frågat mig om jag kunde stå ut med det han skulle säga till mig, därför sa jag nu till honom att han åtminstone borde säga det mildaste till mig, om han ville.

Frälsaren: "De ska alla omvända sig. Nästan alla befinner sig på den breda vägen." Jag: "Vad ska jag göra för dem, Frälsare?"

Frälsaren: "Be för dem."

Jag: "Men mina böner kan inte rädda många."

Frälsaren: "Jo, för tillsammans med mig kan du rädda många."

En läkare hade kommit till oss på röntgenavdelningen, en gäst från Turkiet, en muslim, som ville informera sig om röntgen och röntgenbilder.

Jag berättade mer för honom om den katolska tron än om röntgen. Jag berättade särskilt för honom hur viktig den Helige Ande är.

Jag frågade Frälsaren om det var rätt, eftersom läkaren ju är muslim.

Frälsaren: "Alla behöver samma tro."

Jag: "Kan du säga mig hur jag ska vara?"

Frälsaren: "Förbli som du är."

Kl. 13.00 i kapellet på kliniken.

Jag sa till Frälsaren att det är så många i kyrkan på söndagar och så få på vardagar. Jag frågade: "Skulle inte prästen kunna dela ut nattvarden själv, behöver han lekmännen?"

Jag tänkte att de andra måste vänta tålmodigt, och om de inte kan vänta, så ska de be för unga blivande präster, så att vi får fler präster.

Frälsaren: "De flesta som bara tar nattvarden på söndagar gör det på ett ovärdigt sätt." Jag: "Det måste man säga till prästen. Ser inte prästen det?"

Frälsaren: "Om han inte delade ut nattvarden i handen skulle han se det." Jag: "Får jag skriva det i dagboken?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, skriv ner det."

Jag: "Många säger att de syndar mer med munnen än med handen."

Frälsaren: "Det tror jag inte på. Men det är likgiltigheten som gör att de inte längre skiljer mellan den treenige Guden i den heliga hostian och vanligt bröd. Prästerna måste predika om skillnaden för dem, men eftersom de praktiserar handkommunion kan de inte längre predika om det."

Jag: "De säger att det är vördnadsfullt även med handen."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, att det är ovärdigt att ta emot den heliga hostian med handen, och om någon tar emot den ovärdigt är det samtidigt också respektlöst."

Jag: "Orsakas många helgerån genom handkommunionen?" Frälsaren:

"Fler än du kan föreställa dig."

På kvällen i Rot, i kyrkan, medan prästen läste evangeliet, rusade en kvinna genom hela kyrkan ända fram till prästen.

Hon var så högljudd med sina skor och sina bestämda steg att alla troende lade märke till henne. Hon påstod att det fanns någon i kyrkan som med sin bil blockerade utfarten för henne. Men hennes oro föreföll mig märklig.

Hon vinkade till kyrkvaktmästaren, som kom fram till henne och sedan avbröt prästen och berättade allt för honom. När prästen frågade vem bilen tillhörde, var det ingen som svarade. Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om fader Johannes, för Roland hade berättat för mig på telefonen att biskop Platon hade omvänt sig till fader Johannes och nu accepterade hans böcker.

Frälsaren: "Fader Johannes böcker stämmer inte."

Sedan frågade jag om föreläsningen som skulle äga rum den 13 mars 1992 och handla om Garabandal. Jag sa till Frälsaren: "Jag tror på uppenbarelserna i Garabandal, men den här visningen av filmen och den efterföljande diskussionen, samt all reklam för den, stör mig. Är det inte demonen som är i färd med att förstöra det goda?"

Frälsaren: "Du har gissat rätt."

Kvällsgrupp kl. 20.00. Det var många människor där.

10.03.92 — tisdag

Jag frågade Frälsaren om kvinnan som kom till kyrkan igår.

Frälsaren: "Det var den orena anden. Jag tillät det. Det kommer fler av dem. Jag var i kyrkan i Rot och offrade den heliga nattvarden för pastor Vogt.

11.03.92 — onsdag

Kl. 10.10 på läkarmottagningen:

Jag frågade Frälsaren igen om tecknet. Frälsaren:

"Du kommer att få ett tecken i kyrkan." Jag: "Vad kommer det att vara?"

Frälsaren: "Låt mig sköta det."

Jag: "Kan jag skilja på vad som kommer från dig och vad som kommer från mig?"

Frälsaren: "Ja, det kan du."

Frälsaren gav mig mycket nåd. Jag tackar dig, min Herre och Gud.

Jag: "Säg något till mig, jag vill också höra något från dig."

Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter."

Jag: "Det känns så skönt att höra det."

Kl. 16.30: Jag var i Zönackel i Boxberg och lyssnade på ett föredrag. Eftersom jag kom för sent kunde jag inte delta i den heliga mässan där.

Klockan 19.00 gick jag sedan till den heliga mässan i Mingolsheim i Rochus-kapellet.

Jag knäböjde återigen ensam vid nattvardsbänken. En ny präst gav mig nattvarden först i slutet.

Medan jag väntade bad jag flera Ave Maria för denna präst.

Jag offrade nattvarden för Marion.

Klockan 20.30 kom Marion och vi skrev dagboksanteckningarna.

12.03.92 — torsdag

Det var redan andra dagen som jag arbetade ensam på kliniken. Det kom många patienter. Trots det kunde jag be mycket.

Kl. 12.30 i kapellet på kliniken:

Jag ville veta om det var rätt att jag igår knäböjde ensam vid nattvardsbänken i Rochuskapellet.

Många som jag kände stod när de tog emot den heliga nattvarden eller knäböjde direkt framför prästen på trappan, trots att nattvardsbänken fanns där.

Kanske har jag gjort ett misstag, tänkte jag. Frälsaren:

"Fortsätt att knäböja som hittills."

Jag: "Vad är anledningen till att de andra inte knäböjer vid nattvardsbänken?"

Frälsaren: "Falsk ödmjukhet, människorädsla, rädsla för prästen."

Jag tänkte på personer ur bönegruppen och frågade Frälsaren om jag skulle säga det till dem?

Frälsaren: "Ja, men med kärlek."

Det känns lite konstigt. När man vill göra något gott för Frälsaren står man där helt ensam. Vi är ju alla skyldiga att ära Gud.

På vägen hem bad jag som vanligt rosenkransen.

Klockan 16.00 åkte jag till Mingolsheim för att simma i saltbadet i ungefär en och en halv timme.

På kvällen gick jag till kyrkan i Rot och bad där också rosenkransen tillsammans med de andra. Vid nattvardsutdelningen gick nunnan förbi bredvid mig.

Jag reste mig och gick tillbaka till min plats utan att ha tagit emot den sakramentala nattvarden.

På vägen från nattvardsbänken till min plats tänkte jag att djävlarne skulle vilja slita mig i stycken.

Men Frälsaren kom andligt till mig och jag fick mycket nåd, en särskild nåd. Jag offrade nattvarden för personerna på den klinik där jag arbetar.

Strax därefter åkte jag till Mingolsheim, till Rochus-kapellet.

Där hölls ytterligare en helig mässa klockan 19.30, och där tog jag också emot den sakramentala nattvarden, som jag offrade för prästerna och ordensfolket som fortfarande befann sig i skärselden, för nunnan som delade ut nattvarden och för alla andra själar i skärselden.

13 mars 1992 – fredag

I morse bad jag i ungefär en timme och reciterade minst tio gånger exorcismen för hela kliniken, för min familj, för pastor Dochart och pastor Vogt.

Jag hade mycket att göra, men ändå hade jag tid för Frälsaren. Det saknas två personer på röntgenavdelningen; den ena är sjuk och den andra börjar inte förrän i maj. Jag bad Frälsaren att han skulle ge mig nåden att arbeta för tre.

Han gav mig den, och med Guds kraft kunde jag arbeta bra.

Klockan 10.10 gick jag in i läkarrummet. Där kommunicerade jag andligt, redan för andra gången idag. Jag frågade Frälsaren vad det var som hände igår, när nunnan gick förbi mig med Frälsaren och jag reste mig och gick tillbaka till min plats utan att ha tagit emot Frälsaren; då kände jag inombords stora angrepp.

Frälsaren: "Min dotter, det var väldigt många orena andar."

Jag: "Trodde de att du inte skulle besöka mig om jag inte tog emot dig sakramentalt?" Frälsaren:

"Ja, det tror de alltid."

Jag: "Jag hade en känsla av att de ville slita mig i stycken just i det ögonblicket. Har jag kanske inbillat mig det?"

Frälsaren: "Min dotter, om de hade kunnat, skulle de ha styckat dig."

Jag: "Min Herre, när du sedan kom till mig andligt och jag förenades med dig, mottog jag mer nåd än om jag hade tagit emot nattvarden sakramentalt. Vad är orsaken till det?" Frälsaren: "Därför att jag önskar att jag ska ges till de troende genom prästens invigda händer.

Jag: "Hur ska jag förhålla mig till prästen?"

Frälsaren: "Du ska alltid lyssna på prästen, men om han kränker min ära, då ska du inte göra det." Jag ville veta om det var rätt att jag hade sprungit iväg från systemen utan att ta emot den heliga nattvarden; jag tänkte att det kanske inte var rätt i Frälsarens ögon.

Frälsaren: "Nej, min dotter, tvärtom, du har gjort något gott."

Jag: "Men min Herre och Gud, om prästen säger att jag inte får göra det?" Frälsaren:

"Gör då som han säger, på hans ansvar."

Jag: "När kan jag tala med pastor Vogt? Jag vill veta det av dig. Herre, ske din vilja."

Frälsaren: "Ja, min dotter, tala med honom."

Jag: "När?"

Frälsaren: "Så snart som möjligt."

Jag: "Kränker jag Guds ära genom att jag går bort, eller de som stannar kvar och tar emot den heliga nattvarden från en lekman?"

Frälsaren: "Min dotter, lyssna noga. Alla som tar emot nattvarden i handen och de lekmän som delar ut den heliga nattvarden, alla kränker Guds ära.

Jag: "Käre Frälsare, jag ville fråga dig en sak till: ska jag läsa upp allt för pastor Vogt eller bara vissa dagar?"

Frälsaren: "Allt, min dotter, allt."

Jag: "Herre, kommer du att vara med mig när jag går till honom?" Frälsaren: "Ja, jag kommer att vara med dig."

Jag: "Min Herre och min Gud, jag känner så mycket kärlek och värme, så mycket nåd i mitt hjärta just nu. Är det en bekräftelse på att jag ska gå till pastor Vogt? Gläder du dig över att jag går till honom?"

Frälsaren: "Jag gläder mig särskilt mycket över det."

Jag: "Jag har redan fastat så mycket, bett och offrat den heliga nattvarden så ofta för hans skull. Kommer han att förändras lite nu när jag talar med honom?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, han förändras redan, men han kommer att veta vad jag vill av honom." På kvällen var jag i kyrkan i Rot och offrade den heliga nattvarden för de fattiga själarna.

14.03.92 – Lördag

Jag gick på den heliga mässan tidigt på morgonen i Waghäusel. Fader Alanus celebrerade mässan. Efter mässan bad jag den lauretanska litanie i kyrkan. Därefter gick jag med Marion för att skriva dagboken.

Från kl. 16.30 bad jag för pastor Vogt. Kl. 16.45 gick jag till honom för att bikta mig. Jag var mycket besviken och grät till och med. Sedan fortsatte jag att be för pastor Vogt.

15.03.92 – Söndag

Kl. 03.45 på natten började jag be för alla människor. Jag inkluderade även pastor Vogt i bönen. Jag sade till Frälsaren: "Alla själar tillhör dig, alla ska bli frälsta."

Jag bad i ungefär en och en halv timme, sedan förenade jag mig med honom. Jag grät. Det var mycket svårt för mig efter gårdagens bikt samtal med pastor Vogt.

Då började jag återigen tvivla på om Frälsaren talade till mig. För om jag skulle göra det som pastor Vogt hade sagt till mig, skulle jag inte behöva gå till kyrkan alls längre.

Jag bad Frälsaren om ett svar.

Jag sa: "Min Herre och Gud, min Jesus, min själsledare, min treenige Gud, är det du som talar till mig?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag är din Herre och Gud, din Jesus, din själsledare."

Jag: "Hur ska jag efter bikt samtalet gå till pastor Vogt och läsa upp ur dagboken för honom?"

Frälsaren: "Vänta ännu."

Sedan frågade jag igen om tecknet.

Frälsaren: "Ett tecken kommer att uppenbara sig i kyrkan. Lita på mig."

Jag: "Kommer själar att omvända sig genom detta?"

Frälsaren: "Ja."

Jag: "När?"

Frälsaren: "Det kommer att ske redan före påsk."

Jag: "Jag känner en brännande smärta i hjärtat. Vad är det?" Frälsaren:

"Det är mitt sår. Jag lider i dig."

Jag: "Har du talat till mig genom prästen?" Frälsaren:

"Nej, han släpper inte in mig i sitt hjärta."

Jag frågade om jag hade handlat rätt i biktstolen hos pastor Vogt.

Frälsaren: "Du handlade rätt i biktstolen. Min dotter, förbli mig trogen." Jag: "Ja, Herre, det ska jag göra, för jag älskar dig."

Runt klockan 06.00 gick jag och lade mig igen och sov ytterligare 2 1/2 timmar. Från klockan 10.15 till 11.15 bad jag för kyrkan i Rot, särskilt för pastor Vogt, mässhjälparna, lekmännen, kyrkokören och alla som tar nattvarden på ett ovärdigt sätt i kyrkan. På eftermiddagen deltog jag i andakten.

På kvällen deltog jag i den heliga mässan i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Fadern predikade mycket vackert och jag fick uppleva en mycket vacker förening med Frälsaren. Det var redan tredje dagen jag hade influensa och jag tackade Gud för att jag fick gå till kyrkan.

16.03.92 — måndag

Jag plågades av en kraftig förkylning. Jag kunde nästan inte sova hela natten och hade kraftiga huvudvärk, hals- och bröstsmärtor.

Min hosta gick knappt att stilla, vilket också gjorde mycket ont. Även bröstryggen gjorde mycket ont.

Jag stannade hemma och fick en tid hos läkaren kl. 11.30.

När jag steg upp i morse bad jag i 1 1/2 timme. Sedan förenade jag mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Ditt liv ligger i mina händer. Du är helt i mig och hos mig."

Jag: "Men jag förstår fortfarande ingenting av detta. Jag längtar så mycket efter himlen."

Frälsaren: "För att du tillhör mig helt och hållet."

Jag: "Du har sagt att jag har ett kort liv på jorden. Vad betyder det?" Frälsaren: "Jag tar dig redan till mig. Men tiden tillhör mig."

Jag: "Har jag redan fullgjort min uppgift på jorden?"

Frälsaren: "Åh, min dotter, det finns fortfarande så mycket att göra."

Frälsaren: "Bär inte dina problem med dig. Lägg dem i mina händer. Du tillhör mig helt och hållet." Jag: "Min Herre, jag är så svag. Jag lägger min svaghet i dina händer."

Jag: "Jesus, det är skönt att vara med dig. Man vill inte skiljas från dig." Frälsaren: "Ingen kan längre skilja oss åt, min dotter."

Jag: "Jag önskar att det alltid ska förbli så här. Jag älskar dig, min Herre och Gud, av hela mitt hjärta och med all min kraft. Guds rike har vi redan här på jorden."

Jag tror att om man har dig, har man allt. Den fullkomliga tillfredsställelsen finns bara hos dig, min Herre och Gud.

Jag frågade om pastor Vogt, eftersom jag var så besviken efter det senaste biktmetet. Frälsaren sa först att pastor Vogt var en fegis. Jag ville inte skriva ner det. Men Frälsaren upprepade det en andra gång.

Jag: "Säg något annat än fegis."

Frälsaren: "Han kommer att ha ont om tid att göra det jag har anförtrott honom." Jag: "Jag förstår ingenting av det här."

Frälsaren: "Men han kommer att förstå det."

Jag: "Kommer jag att få en ny chans att tala med honom?"

Frälsaren: "Ja, det kommer du att få."

Jag: "Men han kommer inte att tro på vad jag säger till honom, han är neutral." Frälsaren: "Det finns inget som heter neutral. Antingen tror han eller så tror han inte." Jag: "Min Herre och min Gud, jag lägger detta problem i dina händer."

På kvällen i Rot i kyrkan bad jag rosenkransen för pastor Vogt och offrade den heliga nattvarden för honom.

Kl. 20.00 bönegrupp:

Det var mycket vackert. Vi bad korsvägsandakten och alla kommunicerade andligt.

Jag sa i bönegruppen att om det inte finns någon präst i närheten när något händer, då ska vi kommunicera andligt och förena oss andligt med Frälsaren, och det måste man lära sig och öva på, helst flera gånger om dagen.

På så sätt kommer man allt närmare Jesus, man lär sig att älska honom mer och mer och får mycket kraft och nåd för det andliga livet. Vi har alla fått mycket nåd.

Pastor Dochart var inte med.

17.03.92 – tisdag

I går fick jag nåd och i morse grät jag. Frestelsen kom över mig. Den orena anden ville övertyga mig om att det inte var Frälsarens röst och att det inte kan stämma att prästen är en fegis.

Han sa: "Ser du, det är du själv." Jag började gråta och bad sedan omedelbart. Hur snabbt infinner sig inte tvivlet.

Jag sade till Frälsaren: "Herre, jag kommer inte att fråga dig förrän jag har fått det tecken som du har lovat mig. Ett tecken som prästen ser och som får människorna att omvända sig och som ger min präst upplysning. Jag kan inte vara utan en präst. Jag vill inte dö med synder. Endast en vigd präst kan förlåta synd. Du har gett honom fullmakten. Jag älskar dig, min Herre och Gud, men jag måste ha en präst som jag kan anförtro allt som du säger till mig.

Herre, jag är beredd att lida även för denna präst, som du också kallar fegis. Men Herre, ske din vilja.

Efter allt jag hade sagt infann sig en tystnad och en ro, jag ville inte fråga Frälsaren något mer.

Då hörde jag en röst.

Jesus sade: "Ja, min dotter, så skall det bli."

Jag blev förvånad över att höra det. Sedan bad jag andäktigt i ungefär en timme, som aldrig förr.

Jag var borta i ungefär 40 minuter för att träna, på grund av diskarna, som gör ont just nu.

När jag kom tillbaka var brandkåren och polisen hos vår granne. Garaget och bilen hade brunnit. Det fanns en flaska med ett explosivt ämne i garaget; flera hus i omgivningen kunde ha sprängts i luften.

Jag tänkte att den onde inte bara hade plågat mig i morse, utan också hade vållat grannen skada. Det var bra att jag hade bett mycket, annars hade kanske mer hänt.

På eftermiddagen gick jag ut i skogen och bad ytterligare tre rosenkransar. Jag försökte be ännu mer för pastor Vogt. I kyrkan bad jag återigen rosenkransen och offrade den heliga nattvarden för pastor Vogt.

Jag glädde mig, för det var den andra dagen i kyrkan då inga lekmän delade ut den heliga nattvarden, trots att det var en minnesmessa och många människor var närvarande vid mässan.

Det går alltså utmärkt när den helige pastorn själv delar ut den heliga nattvarden.

Man behöver bara be mycket för honom och för lekmännen, så att de inte delar ut den.

18.03.92 – onsdag

Tidigt på morgonen bad jag i ungefär en och en halv timme. Under föreningen hörde jag ingen röst, men Frälsaren var hos mig, bara att han inte talade till mig.

Jag kände frid och ro och var inte ledsen över att han inte hade talat till mig, för jag visste orsaken.

Vid middagstid bad jag rosenkransen och deltog i den heliga mässan i Rochus-kapellet i Mingolsheim. Jag fastade idag för pastor Vogt och offrade den heliga mässan för honom.

19.03.92 — torsdag

Klockan 3.30 stod jag upp och hälsade den helige Josef med kärlek. Jag bad i över en timme innan jag gick och lade mig igen. Efter två timmar gick jag upp för att be igen. Jag bad för pastor Vogt, bara för honom den glädjefyllda rosenkransen. Sedan bad jag 50 gånger, istället för rosenkransen, bönen till ärkeängeln Mikael med tillägget

"Heliga Maria, kyrkans moder, alla änglar och helgon, be för oss", därefter Fader vår på de stora pärlorna, liksom Gloria patri, Magnificat, tre gånger Sanctus och bönen "Åkallan till Guds moder Maria mot de upproriska änglarna". I denna "exorcism-rosenkrans" inkluderade jag alla mina fiender, den helige pastor Vogt, prästerna i Waghäusel och klostret Neuburg, i Speyer och Freiburg samt alla präster i trakten. Även min bönegrupp, den helige pastor Dochart och de lekmän som delade ut den heliga nattvarden, ingick i bönen.

Därefter tog jag emot nattvarden andligt. När jag förenades med Frälsaren hörde jag rösten: "Tack, min dotter."

Jag undrade lite över att Gud tackade mig, för han ensam vet hur jag har bett. Sedan tackade även jag för den kraft som han gav mig att be. "Jag tackar dig, min Herre och Gud, för nåden att få tjäna dig."

På kvällen i Rot i kyrkan kom den lekmänniskan, nattvardsutdelaren, fram till mig. Jag bugade inför Frälsaren och gick tillbaka till min plats utan att ha tagit emot nattvarden sakramentalt. Jag tog emot den heliga nattvarden andligt och Frälsaren kom till mig. Den andliga nattvarden offrade jag för den helige Josef.

20.03.92 – fredag

Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren. Jag frågade återigen om det var rätt att inte ta emot den heliga nattvarden från den leken.

Frälsaren: "Ja, min dotter, det var rätt. Fortsätt så, så långt det går." Jag frågade om pastor Dochart, eftersom jag hade hört att han på annat håll försvarade handkommunionen.

Frälsaren: "Han gör vad han vill."

Jag: "Hur ska jag förhålla mig till en sådan präst, om han också talar om nattvarden i handen och anser att den är rätt?"

Frälsaren: "Säg till honom vad jag har sagt till dig, att den rätta vägen är munnlig nattvard." Jag frågade Frälsaren om Grön torsdag. Broder Alois hade berättat för Hedwig att något skulle hända den dagen.

Frälsaren: "Sådant behöver du inte tro på."

Jag: "Jesus, vill du säga mig något?" Frälsaren: "Ja. Förbli mig alltid trogen."

Jag: "Min kärleksfulle Fader, jag önskar att alltid vara dig trogen. Därför ber jag om nåden att alltid kunna förbli dig trogen, även om det kors som du ger mig blir tyngre."

På kvällen i Rot i kyrkan offrade jag rosenkransbönen och den heliga nattvarden för pastor Vogt.

21.03.92 – lördag

Jag deltog i morgonmässan i Waghäusel och bad särskilt för fader Werner Egon.

Jag tyckte inte om att han uppmanade oss att sitta kvar under evangeliet. Jag knäböjde och tänkte att jag nu knäböjde för alla som satt. I det

ögonblicket kom en inre kamp. Från djupet av mitt hjärta bad jag sedan för fader Werner Egon.

Den här gången gav han mig den heliga nattvarden utan att tveka, medan jag knäböjde på golvet.

Jag tackade Gud, Guds Moder, de heliga ärkeänglarna Mikael, Gabriel och Rafael och alla stigmatiserade, såsom fader Pio, för jag hade bjudit in dem alla att vara med mig när jag knäböjde inför Frälsaren.

På eftermiddagen mellan kl. 16.15 och 18.15 bad jag inte bara för pastor Vogt, utan också för leran i kyrkan och för att nattvardsassistenterna inte längre skulle dela ut den heliga nattvarden, för att de troende inte längre skulle ta emot nattvarden på ett ovärdigt sätt med handen och för att Gud inte längre skulle bli så kränkt av handkommunionen. Jag gick till bikt hos pastor Vogt. Jag hade en synd som störde mig. Pastor Vogt gav mig absolution och sa inte ett enda ord till mig, som om jag hade biktat mig i ett främmande land. Jag gick ut ur biktstolen och fortsatte att be, ytterligare ett rosenkransbön. På kvällen läste jag ytterligare en timme i Bibeln.

22 mars 1992 – söndag

Klockan 7.00 började jag be. Jag bad i en timme, sedan förenade jag mig med Frälsaren. Jag grät för pastor Vogt och tackade Gud för absolutionen. Sedan frågade jag Frälsaren varför prästen inte hade sagt ett enda ord till mig.

Frälsaren: "Be för honom, min dotter. Han har själv problem just nu." Jag: "Jag trodde att du skulle tala genom honom?"
Frälsaren: "Jag skulle gärna ha talat genom honom, men det går inte ännu." Jag: "Jag känner mig som om prästen har övergivit mig."
Frälsaren: "Så känner jag också."
Jag har ofta funderat på om jag verkligen är utvald, eller om jag bara inbillar mig det. Jag sa till Frälsaren: "Om du vill, så säg det till mig."
Frälsaren: "Tänk noga igenom det, min dotter."
Jag tänkte då först på Jesu ord: "Jag är din själsledare osv."
Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Du är utvald och förutbestämd." Jag: "Men jag har syndat i så många år."
Frälsaren: "Men du har ju kommit till mig."
Jag: "Har jag varit vilse så länge?"
Frälsaren: "Ja. Precis som så många miljoner människor nu." Jag: "Kan man kalla tillbaka dessa miljoner människor?" Frälsaren: "Be för dem."
Jag tackade Frälsaren och Jungfru Maria.
Jag gick till kyrkan lite tidigare, innan den heliga mässan började. Där bad jag litanien till den Helige Ande för alla som skulle komma till mässan. Jag bad innerligt om att ingen skulle ta emot den heliga nattvarden på ett ovärdigt sätt.
Jag tror att mina böner blev hörda, för det var färre än någonsin som gick fram för att ta nattvarden. Jag tror att jag inte behöver några tecken från Frälsaren längre. Man måste be för att människor ska gå till bikten.
När jag knäböjde vid bänken för att ta emot nattvarden sa jag till Frälsaren: "Herre, ske din vilja, oavsett vem jag nu kommer att ta emot den heliga nattvarden av, prästen eller lekmannen."
När lekmannen kom närmare mig och såg mig vände han sig blixtnabbt om och gick bort från mig, som om han hade blivit skrämmd. Så kom pastor Vogt och gav mig den heliga nattvarden.
Vid lunchtid var jag i kyrkan för att be rosenkransen och delta i andakten. På eftermiddagen var Marion hos mig och vi skrev i dagboken.

23.03.92 – måndag

Redan tidigt på morgonen började jag be. Efter ungefär en och en halv timme förenade jag mig med Frälsaren och bad innerligt.
Sedan frågade jag Frälsaren om tecknet var till mig, eftersom så få hade tagit nattvarden på söndagen.
Frälsaren: "Det kommer ytterligare ett tecken före påsk, min dotter, tro mig, tvivla inte." Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill att du alltid ska vara mig trogen."
Jag: "Herre, ske din vilja."
Frälsaren: "Jag ska leda dig på den väg som leder till mig."
Jag: "Jag är rädd att jag ska gå vilse."
Frälsaren: "Håll dig alltid fast vid min hand."
Jag: "Herre, om jag redan är utvald, vad måste jag då göra?"
Frälsaren: "Be om att villfarelsen ska undanröjas.
Skriv, min dotter, nattvarden i handen måste avskaffas." Jag: "Det är en svår uppgift."
Frälsaren: "Ja, min dotter, det måste du göra."
Frälsaren: "Gå i frid."
Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, för detta samtal. Jag ska göra vad som står i min makt."
Min själ befann sig i djup frid och djup ro. Jag tror att jag måste ta allt mycket allvarligare än hittills. Innan den heliga mässan bad jag rosenkransen. Jag lade alla mina böner i denna rosenkransbön. Den heliga mässan offrade jag för de fattiga själarna.

Kl. 20.00 Bönegrupp: Det hade kommit många människor. Vi bad i ungefär två timmar, särskilt för prästerna, så att de inte längre ska dela ut nattvarden i handen.

24 mars 1992 – tisdag

Först bad jag i en timme, sedan tog jag emot nattvarden andligt.

En kroatisk professor, en präst, höll ett föredrag i Speyer den 21 mars 1992. Jag har redan lyssnat på kassetten om detta.

Jag frågade Frälsaren om prästen, professorn, från Kroatien. Jag frågade om det var öknen som talade.

Frälsaren: "Men du har ju inte gått dit." Jag: "Du har inte heller kallat på mig."

Frälsaren: "Hos en präst kommer du alltid att hitta något som inte är bra. Leta också efter något gott hos honom."

Jag: "Herre, jag älskar prästerna, varför älskar de inte mig?"

Frälsaren: "För att du ser deras onda gärningar."

Jag: "Herre, men de kan inte dölja sina onda gärningar för dig." Frälsaren:

"Nej, det kan de inte, men inför människorna kan de det." Jag: "Det känns för mig som om blinda leder blinda."

Frälsaren: "Ja, det har du gissat rätt."

Jag: "Herre, befinner vi oss i ett sådant mörker?"

Frälsaren: "Be, så att det blir ljusare."

Jag: "Herre, du är ljuset. Genomträng mörkret med ditt eviga ljus, snälla."

Frälsaren: "Nästan alla befinner sig i detta mörker. De vill alla ha två fäder. De kan inte bestämma sig för vilken av dem de ska välja."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, alla människor måste omvända sig."

Jag: "Då kan man alltså säga, som du sa till Don Bosco: 'Avertere, avertere!' Jag frågade om Petrus nyckel, om alla apostlar hade nyckeln till himmelens port.

Frälsaren: "Mitt hus är inget jordiskt hus. Här finns bara en nyckel, och det är Petrus som har den. Alla måste lyssna på honom."

Jag: "Men han har ju så många motståndare."

Frälsaren: "Men DET är ett tecken på att han leds av min Ande."

Kom ihåg, min dotter, den som motsätter sig den erkända läran om Jesus Kristus syndar mot den Helige Ande. Det är den värsta synden.

Dem kan man inte längre hjälpa."

Jag: "Herre, jag kan inte skriva mer, det är svårt för mig att skriva ner detta. Jag tackar dig för den nåd du har gett mig."

Från kl. 13.00 till 14.00 var jag och simmade. Precis som överallt, så bad jag korta böner även i vattnet. I tankarna sade jag till Frälsaren: "Käre Gud, jag älskar dig så mycket som det finns vattendroppar i simbassängen."

Jag fick genast svar från Frälsaren: "Och jag älskar dig lika mycket som alla vattendroppar i alla simbassänger som finns."

Jag log då.

På kvällen i kyrkan i Rot. Jag offrade rosenkransen och den heliga nattvarden för min man, som idag opererades i benet och låg på sjukhuset.

25 mars 1992 – onsdag

Eftersom jag har satt Frälsaren i första rummet i mitt liv måste jag först be. Jag bad i ungefär en timme, därefter kunde jag be väl inombords med hjärtat.

Jag sa till Frälsaren: "Idag frågar jag dig ingenting, kanske har du något att säga mig, eller vill uppmana mig till något."

Tala, min Herre och Gud, din tjänarinna lyssnar. Men Herre, din vilja ske.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, pastor Vogt måste lyssna på det du har skrivit."

Jag: "När ska jag gå till honom?"

Frälsaren: "Gå till honom, fråga honom

igen." Jag: "Kommer du då att vara med mig?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag kommer att vara hos

dig." Jag: "Kommer du nu att tala genom honom?"

Frälsaren: "Lämna det åt mig."

Jag: "När ska jag gå till honom? Före påsk eller efter påsk?"

Frälsaren: "Gå nu, inom de närmaste dagarna."

Jag: "Han vill inte göra det jag säger till honom från

dig." Frälsaren: "Det räcker för mig att han lyssnar."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Vi har så lite tid."

Jag ville inte skriva det, eftersom Frälsaren hade sagt det till oss. Men Frälsaren upprepade det ytterligare två gånger.

Jag: "Ska jag hälsa något till pastor Vogt?" Frälsaren:

"Säg till honom att jag älskar honom mycket."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ska göra som du har sagt. Jag

tackar dig för detta samtal."

Under föreningen med Frälsaren kände jag en särskilt djup frid och ro. Jag kan inte alls beskriva hur fri jag var och hur jag kände Frälsarens kärlek. Jag fick också mycket nåd.

Hur viktigt det ändå är hur man ber och vad man ber, helt inombords med hjärtat,

tänkte jag. Det visste jag inte förut. Tack, Gud, för denna nåd.

Kl. 15.45 var jag hos pastor Vogt. Sedan gick jag in i kyrkan och bad två rosenkransar för pastor Vogt.

Kl. 16.30: Jag fick veta av Marga F. vilken dag det var idag, "Herrens bebudelse".

Både Marga och jag fick gåshud, eftersom Frälsaren just idag hade sagt att jag skulle gå till pastor Vogt och att pastor Vogt måste lyssna på

vad jag hade skrivit.

Jag gick hem och bad ytterligare cirka 30 minuter för pastor Vogt.

Klockan 18.00 ringde jag en gång på prästgården, men ingen öppnade. Sedan gick jag till kyrkan och bad tillsammans med de troende. Efter rosenkransen gick jag till pastor Vogt.

Nu blev jag mottagen. Jag lät pastor Vogt läsa det som Frälsaren hade sagt till mig idag den 25 mars 1992.

Pastor Vogt yttrade sig inte om detta. Jag bad om välsignelsen, knäböjde på golvet och gick sedan därifrån.

Klockan 19.00 var jag redan i kyrkan i Mingolsheim. Där deltog jag i den heliga mässan och offrade den heliga nattvarden till Jungfru Maria.

Det var mycket vackert, man bad mycket på latin. Jag blev helt överraskad och tänkte att biskop Lefebvre måste be för denna präst, eftersom denne präst hade hållit ett föredrag mot Lefebvre. Till slut gick jag fram till prästen och tackade honom för denna vackra mässa. En sådan nästan helt latinsk mässa har jag ännu inte hört i vår omgivning.

Tack vare Gud.

26 mars 1992 – torsdag

På natten mellan kl. 04.00 och 05.00 bad jag två rosenkransar och många andra böner för alla själar.

Klockan 9.30 började jag be igen, men först grät jag. Jag grät så bittert att jag var tvungen att snyfta. Jag tänkte på pastor Vogt och på att han uppträdde så kallt mot mig. Han gav mig inte ens handen, som han brukar. Han kan inte dölja vad som döljer sig bakom hans mask. Jag har till och med berättat för honom att jag inte gärna kommer till honom, för jag vet att han inte tar emot mig med glädje.

Jag sa till honom att jag gör det för att Frälsaren vill det.

När min gråt blev starkare hörde jag Frälsaren säga: "Är det inte mer värt att bli älskad av mig än av alla människor?"

Då slutade jag genast att gråta.

Jag sa till Jesus: "Ja, det stämmer, för din kärlek är starkare än alla människors kärlek tillsammans."

Jag: "Herre, du har tagit bort min gråt. Din smärta var mycket större än min." Frälsaren: "Ja, det stämmer, min dotter."

Jag: "Jag trodde att jag hade gjort något fel hos prästen, eftersom jag kände mig så tom inombords när jag gick därifrån."

Frälsaren: "Du gjorde rätt hos prästen, det andra kommer senare. Lämna det åt mig. Lita på mig."

Jag: "Och det som Marga sa till mig igår, att det talades illa om mig." Frälsaren: "Du får inte ta till dig vad människor säger."

Jag: "När jag bad i natt mellan kl. 04.00 och 05.00 kunde jag inte somna. Vilken oro var det som plågade mig?"

Frälsaren: "Min dotter, du har tagit många själar ifrån djävulen. De små frestelserna har jag tillåtit, så att du ska veta hur viktigt det är att be på natten." Denna förening med Frälsaren var underbar. Jag kände en djup frid, en ro och värme inom mig. Man kunde ha trott att jag tillhörde enbart Jesus, men så är det inte.

Jesus älskar alla själar, annars skulle han inte vara kärlekens Gud. Min sårade själ blev helad under några minuter. Det är ju övernaturligt. En jordisk läkare kan inte göra det, utan endast den himmelske, vår Frälsare.

Jag kommer alltid att tänka så, även om alla sviker mig och överger mig, att Frälsarens kärlek är starkare än alla prästers och människors kärlek tillsammans. Jag tackar dig, min Herre och Gud, för att du inte överger din tjänarinna.

Jag frågade Frälsaren om jag hade skrivit det rätt.

Frälsaren: "Du skulle inte ha skrivit det om det inte hade ingivits dig."

Jag: "Herre, ta gärna bort mitt impulsiva temperament från mig, så att jag blir lugnare och så att jag får fortsätta att vara din tjänarinna."

Frälsaren: "Det tycker jag om hos dig nu, min dotter."

Jag: "Herre, man kan ge dig allt, det är vackert. Du kan forma mig som du vill, för jag tillhör helt och hållet dig. Jag skulle kunna prata med dig hur länge som helst, men nu måste jag gå."

Frälsaren: "Gå i frid."

När jag tittade på klockan var den redan 10.40. Klockan 10.30 hade jag en tid på gymnastiken. Jag sprang snabbt dit. På vägen bad jag om att jag fortfarande skulle bli antagen.

Gymnastikinstruktören sa till mig att jag var försenad, men gav mig en ny tid klockan 11.30, som precis fortfarande var ledig den dagen. Jag gladdes mig över att min bön blev hörd. För det finns inga tillfälligheter. Jag tackar dig, min Frälsare, för att jag fortfarande fick en tid, eftersom tiderna för denna ryggradsgymnastik redan är fullbokade några veckor i förväg.

På kvällen var jag i kyrkan i Rot för att be rosenkransen. Den heliga mässan som följde offrade jag för de fattiga själarna.

Hedwig och Hilde var hos mig en kort stund. Därefter kom Marion och vi skrev dagbok.

27 mars 1992 – fredag.

Efter ungefär en sekunds bön kommunicerade jag andligt. Därefter frågade jag Frälsaren, eftersom det fortfarande var oklart för mig vad Frälsaren hade sagt igår: "Det där tycker jag om hos dig nu..."

Jag frågade om jag borde ändra mitt impulsiva temperament?"

Frälsaren: "Förbli som du är, min dotter."

Jag frågade igen om H. Pastor Vogt, eftersom han återigen inte hade sagt ett ord, varken i biktstolen eller hos honom i prästgården.

Frälsaren: "Är det svårt för dig nu?"

Jag: "Nej."

Frälsaren: "Allt kommer i sinom tid."

Jag: "Min Herre, snälla säg mig om det finns något som väntar mig, som jag måste vara uppmärksam på och försiktig med."

Frälsaren: "Ja, många frestelser kommer att drabba dig. Med böner kan du avvärja dem." Jag: "Och du låter det drabba mig?"

Frälsaren: "Ingen är befriad från det."

Jag: "Vilket är det starkaste vapnet mot frestelserna?" Frälsaren:

"Du vet det, min dotter, kärleken."

Jag: "Då ber jag dig, låt mig aldrig skiljas från denna kärlek."

Frälsaren: "En människa utan kärlek är inte längre en människa, utan Satans slav. Man skördar bara helvetiska frukter från dem. Be om att de ska utplånas."

Tack, min Herre och Gud, dagens läxa räcker för mig. Frälsaren:

"Gå i frid, min dotter."

På eftermiddagen hos frisören. Jag bad mycket där. Men till slut fick djävulen ändå tag i mig. En frisörska talade illa om en troende och jag bekräftade det. Jag insåg genast att det var en synd, för jag har ingen rätt att döma. Senare försökte jag försvara den personen, men jag tror att det som har hänt, har hänt.

På kvällen ångrade jag djupt denna synd och gick till rosenkransen. Jag tog emot den heliga nattvarden, men det var inte som vanligt.

28 mars 1992 – lördag

Kl. 01.45–02.50 bad jag andäktigt för alla själar.

Nu hörde jag Frälsaren säga: "Jag tackar dig, min dotter", inget annat.

På förmiddagen bad jag återigen i ungefär en timme och förenade mig med honom, men hörde ingen röst.

Kl. 15.45–17.15: Jag bad två rosenkransar, men var ouppmärksam. Sedan gick jag återigen till bikten. Jag ville bli av med synden som skvallret innebar.

Vid bikten sade pastor Vogt inte ett ord utöver absolutionen. Jag tackade Frälsaren för att han hade tagit bort synden genom prästen. Sedan bad jag ytterligare en rosenkrans för pastor Vogt.

Klockan 19.00 var jag redan i kyrkan i Bad Schönborn. Även här bad jag innerligt för att de troende inte skulle ta emot den heliga nattvarden på ett ovärdigt sätt, av vana eller med stor synd, ty Frälsaren har redan blivit tillräckligt förolämpad.

Två lekmän och prästen delade ut den heliga nattvarden. Jag satt längst bak i kyrkan. Lekmannen kom bakåt för att dela ut nattvarden, och fler människor gick fram till lekmannen för att ta emot nattvarden än till prästen längst fram i kyrkan. Prästen var redan klar och lekmannen blockerade vägen för mig. Jag gick ändå förbi honom fram till altaret. Prästen var redan tillbaka uppe, men jag knäböjde på trappan och väntade tills prästen kom och gav mig den heliga nattvarden. Jag kände hur alla iakttog mig. Det var viktigare för mig vad Gud ville av mig än vad människorna tyckte.

Efter mässan tömdes kyrkan blixtnabbt. Ingen orkade be en stund till efter den värdefulla nattvarden. Man kunde ha trott att de hade tagit emot vanligt bröd och inte den treenige Guden i brödets skepnad.

29 mars 1992 – söndag

Efter att ha bett i 45 minuter förenade jag mig med Frälsaren. Jag frågade igen om prästen, eftersom han fortfarande inte hade sagt något till mig.

Frälsaren: "Det måste fortsätta så här."

Sedan frågade jag om det var rätt vad jag hade gjort i Bad Schönborn, att jag inte gick till en lekman utan till prästen, även om det hade krävt en stor ansträngning av mig.

Frälsaren: "Min dotter, du har fullbordat min vilja."

Jag: "Jag hade en sådan oro inom mig tidigare. Mitt hjärta var som sönderslitet." Frälsaren: "De orena andarna kämpar för att du inte ska göra något sådant."

Jag: "Först när du kom till mig kände jag en djup frid och märkte att oron och attackerna i mitt hjärta plötsligt var borta, som om ett krig hade tagit slut."

Frälsaren: "Min dotter, det är min önskan, fortsatt så."

Jag: "Kärleksfulle Fader, det gör mig inget om människor ser på mig som om jag gjorde något fel, men den inre kampen är mycket värre. Hade du inte kommit till mig hade jag inte kunnat uthärda det. Men eftersom jag vet att du kommer, inte bara vid den sakramentala nattvarden utan även vid den andliga nattvarden, har jag stort förtroende för dig, och jag kommer att fortsätta göra så som du

önskar av mig.

Jag: "Vem leder lekmannen så att han går bakåt för att dela ut den heliga nattvarden? Är det prästens vilja?"

Frälsaren: "Min dotter, det är Satans verk."

Frälsaren: "Skriv, min dotter: Alla som tar emot den heliga nattvarden från lekmännen har tagit emot den på ett ovärdigt sätt."

Jag: "Min Herre, jag har läst i vårt kyrkblad att fröken Vennebusch tar med sig den heliga nattvarden till de sjuka. Stämmer detta överens med Kristi sanna lära?" Frälsaren: "Det är villfarelse."

Jag frågade ännu en gång om jag hade hört rätt."

Frälsaren: "Det räknas som villfarelse."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, människorna är så djupt nedsänkta i leran att de inte längre vet vad som är rätt."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ska be för denna sak." Jag bad ännu en stund innerligt.

Då sade Frälsaren: "Gå i frid."

Jag deltog i den heliga mässan i Rot. När jag skulle ta emot den heliga nattvarden stod lekmannen alldeles intill mig. Han vågade inte ge mig den heliga nattvarden. Jag kände återigen attacker. Det var fruktansvärt. Prästen kom och gav mig den heliga nattvarden.

Först vid föreningen kände jag en djup frid. Jag offrade den heliga nattvarden för personalen på ÖNH-kliniken.

Kl. 13.00 deltog jag i rosenkransbönen, sedan i andakten i kyrkan. Kl. 14.30 besökte jag min man på sjukhuset.

30 mars 1992 – måndag

Jag var ensam på arbetsplatsen. Min kollega var fortfarande sjukskriven. Innan patienterna kom hann jag be mycket.

Sedan kom överläkaren och tog hand om mig när jag berättade för honom att jag var ensam och att två medarbetare saknades.

Han sa att han skulle skicka hjälp till mig i en och en halv timme. En civilpliktig från akutmottagningen kom, och jag kunde ta hand om patienterna trots att jag var ensam på jobbet.

Runt klockan 10.30 gick jag in i läkarrummet. Jag frågade min skyddsängel om det fanns en patient som väntade på mig där bak.

Jag hörde "gå dit", men kände genast en viss tvekan. När jag kom bakom till röntgenavdelningen var det ingen patient där.

Runt klockan 13.00 var jag i kapellet. Jag frågade Frälsaren om det var skyddsängeln, för det kändes lite konstigt för mig.

Frälsaren: "Min dotter, den orena anden lägger sig i. Pröva rösten noga. Du var för snabb. Man måste känna igen den milda rösten."

Jag: "Säg något till mig, så att jag kan känna igen vad som kommer från dig." Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter."

Jag: "Jag hör dig så dåligt."

Frälsaren: "Men du hörde det ju."

Jag: "Det kommer från hjärtats djup."

Frälsaren: "Bevara lugnet och friden när du talar med mig." Jag:

"Du har sagt att skyddsängeln också talar till mig." Frälsaren: "Ja, men inte när du vill det."

På kvällen var jag i kyrkan i Rot. Jag bad rosenkransen och offrade den heliga mässan för de fattiga själarna.

Kl. 20.00 bönegrupp.

Pastor Dochart hade också kommit och vi tillbad Frälsaren. Folk biktade sig också.

Jag försökte stärka de troende genom att berätta om de nådegåvor jag hade fått av Frälsaren. Efter att vi hade bett i två timmar diskuterade vi, precis som förut, lite med prästen.

Jag tyckte inte om allt som prästen sa. Jag biktade mig idag återigen hos pastor Dochart.

31 mars 1992 – tisdag

Kl. 11.30 i läkarrummet:

Eftersom jag inte tyckte om det som pastor Dochart hade sagt om påven i går kväll, frågade jag Frälsaren idag.

Frälsaren: "Den helige fadern är ofelbar. Han är Kristi sanna kyrka, som leds av min Ande. Och alla måste underordna sig denna kyrka."

Jag frågade om det var rätt vad jag hade sagt i bönegruppen. Frälsaren: "Det var jag som ingav dig det du sa."

Jag frågade om jag skulle åka till Bretten, eftersom Frälsaren ju är min andlige vägledare.

Frälsaren: "Min dotter, du behöver inte åka dit."

01.04.92 — Onsdag – Vördnad av det dyrbara blodet – Rodalben.

Tills patienterna kom bad jag i ungefär en och en halv timme. På

kvällen gick jag till Rochuskapellet i Mingolsheim.

Där bad jag rosenkransen och deltog i den heliga mässan.

02.04.92 – torsdag

Jag var i kyrkan i Rot för att be rosenkransen och delta i den heliga mässan.

03.04.92 – Jesu hjärtas fredag

Kl. 11.00 Läkarrummet:

Efter bönen, i förening med Frälsaren:

Frälsaren: "Gå till prästen, berätta för honom vad du har skrivit. Som präst har han plikten att lyssna på dig."

Jag: "Herre, och om han kastar ut mig?"

Frälsaren: "Då gör han detsamma mot mig."

Jag: "När ska jag gå?" Frälsaren:

"Gå idag, fråga honom."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska gå och göra som du vill. Min kärleksfulle Fader, vad är den främsta anledningen till att jag ska gå till prästen?"

Frälsaren: "Att han ska be mycket tillsammans med de troende, och att de ska vända sig bort från villfarelsen." Jag: "Och det ska jag säga till honom?"

Frälsaren: "Det måste du säga till honom."

Jag: "Och om han frågar mig, vad är villfarelsen?"

Frälsaren: "Det vet du, min dotter."

Jag: "Jag ska göra det, min Herre och Gud."

På kvällen offrade jag rosenkransbönen och den heliga nattvarden för

pastor Vogt. Efter föreningen med Frälsaren frågade jag Frälsaren, eftersom jag ville vara säker på när jag skulle gå till pastor Vogt.

Frälsaren: "Gå dit, redan i dag."

Jag började gråta. Det kostade mig mycket kraft att gå till pastor Vogt. Denna förödmjukelse. Jag kunde inte ta mig ut ur kyrkan för att jag grät så mycket.

Jag bad Frälsaren att ge mig styrka.

När jag stod framför dörren till prästgården kunde jag inte trycka på ringklockan för att jag grät så mycket. Då kom en korgosse och ropade på prästen.

Prästen kom, såg att jag grät och sa: "Nå, kom in."

Jag sa till honom: "Ni som präst har en plikt att lyssna på mig och höra vad Frälsaren vill."

Han pratade hit och dit, men sa inte det rätta.

Han menade att jag borde vända mig till en annan präst, från en annan ort. För om han skulle vidarebefordra detta skulle han hamna i en ond cirkel.

Det gjorde mig bittert ont och jag sa till honom:

"Frälsaren hamnar inte i en ond cirkel. Det är inte snällt vad du säger, sådant säger man inte."

Sedan sa jag till honom att jag ber för honom, på grund av de dumma skämten i kyrkbladet. Sedan var jag tvungen att säga att man på kvällen i kyrkan, efter den heliga nattvarden, måste gå ut ur kyrkan så fort, eftersom lamporna strax släcks.

(En gång blev jag till och med inlåst i kyrkan).

Då sa han att kyrkvaktmästarens fru måste gå hem direkt.

Jag sa till honom att man också kunde ge nyckeln till kyrkan till någon annan. Jag insåg att det var lönlöst och gick hem med tungt hjärta.

Hemma grät jag som aldrig förr.

Sedan gick jag till fru Hambsch, ville skriva dagbok, men det blev inget av det. När jag kom hem bad jag i ungefär en timme.

04.04.93 – lördag

Jag var i kyrkan i Waghäusel tidigt på morgonen. Efter den heliga nattvarden bad jag innerligt på golvet framför tabernaklet.

Jag tänkte att jag kanske hade sagt något fel till pastor Vogt. Frälsaren: "Du talade rätt till honom."

Jag: "Ska jag då fortsätta skriva dagboken eller ska jag sluta med den?" Frälsaren: "Fortsätt skriva, min dotter."

Därefter gick jag till familjen Hambsch. Där åt jag frukost och sedan skrev jag dagboken tillsammans med Marion.

Från kl. 16.15 till 18.15 bad jag knästående i kyrkan i Rot för pastor Vogt, för Frälsarens angelägenheter och för alla själar.

05.04.92 – söndag

Före den heliga mässan bad jag i ungefär en och en halv timme. Jag förenade mig med Frälsaren och bad innerligt. Jag var besviken över vad pastor Vogt hade sagt på fredagen, att om han gjorde det skulle han hamna i en ond cirkel. Dessa ord gav mig ingen ro.

Egentligen betyder dessa ord att jag befinner mig i en ond cirkel.

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Alla befinner sig i en ond cirkel om de inte ändrar det som jag kräver av dem."

Jag: "Vad kräver du av dem?"

Frälsaren: "En djup vördnad inför den treenige Guden. Handkommunionen måste avskaffas så fort som möjligt. Förutom de vigda händerna får ingen dela ut den heliga nattvarden. Detta har redan bekräftats av tidigare påvar och så måste det förbli även i dag."

Jag: "Pastor Vogt ville att jag skulle gå till en annan präst, som inte är från denna ort; han skulle vara bättre för mig."

Sedan rådde djup tystnad i en halv minut.

Frälsaren: "Min dotter, det kommer." Jag:

"Vad då, vad kommer?" Frälsaren: "Den rätta prästen."

Jag: "Kommer den nye prästen då att läsa min dagbok?"

Frälsaren: "Han kommer att göra vad jag säger åt honom."

Jag: "Kan jag då redan be för den nye prästen?"

Frälsaren: "Ja, gör det."

Inombords gjorde det ont, för jag hade känt pastor Vogt i sju år nu och hade till och med bett för honom i åtta år, eftersom han ännu inte hade fått sin röda prästrock och jag bad för den nye prästen, eftersom den gamle prästen, pastor Köstel, redan hade gått i pension och dessutom var sjuk.

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, jag ska göra allt du säger åt mig." Herre, ske din vilja.

Frälsaren var lite strängare idag. Han sade: "Det räcker för dig idag."

Jag tog krucifixet som stod på bordet framför mig, tryckte det mot mitt hjärta och tröstade Frälsaren. Sedan kysste jag krucifixet, som jag alltid gör. Jag bad Frälsaren om förlåtelse för dem som av

likgiltighet tar emot Frälsaren med handen.

Jag sade till Frälsaren: "Prägla ditt ansikte i mitt hjärta, så att människorna ser vad du har gett mig, ty jag är din tjänarinna och förblir det så länge du vill, min Herre och Gud, min själsledare."

Jag: "Min käre Jesus, gör med mig vad du vill, jag tillhör dig helt och hållet. I din kärlek, min Herre och Gud, finns allt. Utan din kärlek var jag ingenting och är jag ingenting. Och allt jag har kommer från dig, och det lägger jag i ditt sårade hjärta, barmhärtighetens källa."

Min själ befann sig då i en alldeles särskild frid och värme. Frälsarens kärlek kändes starkare än vanligt. Och ändå är han en levande, fruktansvärd, rättvis och barmhärtig Fader.

Kl. 10.00: Jag deltog i den heliga mässan i Rot.

Kl. 18.00 var det botgöringsandakt, och jag kände mig inte väl till mods inombords. Det är inte konstigt att så få går till bikt.

Kl. 20.00 kom Marion och vi skrev dagbok i ungefär en och en halv timme. Därefter bad jag ännu en rosenkrans.

Jag måste också skriva att jag blev frestad i eftermiddags, omkring kl. 13.30.

Jag låg på soffan i bönrummet. Först läste jag en bok av Margarete. Sedan överkom mig en stark trötthet, helt plötsligt. Jag ville resa mig, eftersom jag fortfarande ville skriva något i dagboken. Men det gick inte. Det var nästan som om någon hade gett mig narkos. Då bad jag till Jesus: "Hjälp mig snälla, jag vill resa mig, jag har ingen kraft."

Det pågick en stund, sedan sa jag: "Mitt kött är svagt, men min ande är villig." Plötsligt hörde jag: "Stå upp och gå och skriv."

Plötsligt kände jag ingen trötthet längre. Jag var så pigg och fortsatte att skriva i dagboken.

06.04.92 — måndag

Efter att jag hade bett ville jag ännu en gång kontrollera om jag hade hört rätt, det där med den nye prästen.

Frälsaren: "En ny präst kommer." Jag:

"Är det hans vilja eller din vilja?"

Frälsaren: "Det är min vilja."

Jag: "Jag kände mig inte bekväm under botgöringsandakten igår, det saknades något." Frälsaren: "Botgöringsandakten behagade djävulen, men inte mig."

Jag: "Då kommer så många ovärdiga att ta emot den heliga nattvarden."

Frälsaren: "Ja, min dotter, du har gissat rätt."

Frälsaren: "Be för denna sak.

Skriv, min dotter, att den muntliga bikten fortfarande är giltig. Vid botgöringsgudstjänsten finns det fortfarande så mycket stolthet, och de troende saknar ånger."

Några tankar kom till mig, som om allt verkligen kom från mig själv. Frälsaren: "Min dotter, det har jag ingjutit i dig. Av dig själv kan du ingenting." Frälsaren: "Gå i frid."

Kl. 12.00 i kapellet på arbetsplatsen: Först bad jag Frälsaren att han skulle ge mig en chans till att få tala med pastor Vogt igen. Jag bad en stund, sedan hörde jag:

"Var ödmjuk."

Sedan blev det tyst igen, tills jag hörde:

"Pastorn kommer att tala med dig igen." Jag frågade om jag skulle ta upp det med honom.

Frälsaren: "Han kommer att tilltala dig."

Då frågade jag Frälsaren: "Vad menar du, Frälsare, med ordet 'ödmjuk'?" Frälsaren:

"Var liten."

På kvällen bad jag rosenkransen i kyrkan för pastor Vogt och deltog därefter i den heliga mässan. 20.00 Bönegrupp:

Vi bad i ungefär två och en halv timme. Även här bad jag för pastor Vogt, för jag tycker om honom och vill inte förlora honom, jag vill inte heller att han ska gå sin väg.

07.04.92 — tisdag

Jag frågade Frälsaren om bönegruppen hade varat länge.

Frälsaren: "Nej, min dotter, det var inte länge. Ni måste be ännu mer."

Jag frågade Frälsaren om han hade tyckt om det jag hade sagt i bönegruppen.

Frälsaren: "Allt du säger är sanning."

Försoningsrosenkransen, världens räddningsankare, som vi hade bett i bönegruppen, var mycket ansträngande. Många var trötta och utmattade.

Frälsaren: "Det är en försoningsrosenkrans."

Jag: "Hur ska jag förhålla mig när det gäller Kristi sanna lära? Måste jag försvara mig då?"

Frälsaren: "Det räcker om du säger det till dem. Resten sköter jag."

Kl. 13.00 i kapellet på kliniken:

Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren:

Frälsaren: "Svik mig inte, förbli mig trogen."

Jag: "Käre Frälsare, på vilket sätt skulle jag kunna svika

dig?" Frälsaren: "Det du har skrivit."

Jag: "Och om prästen säger till mig att jag måste göra som han vill?" Frälsaren:

"Gör då som han vill, på hans ansvar."

När jag tar röntgenbilder skickar jag ofta patienter till bikten. Så var det även idag med en ung kvinna, en student. Jag frågade henne om hon kände sig yr.

Hon svarade: "Ja."

Jag frågade vidare om hon hade kallsvettningar och om hon kände illamående. Hon svarade ja igen.

Jag: "Har du inte biktat dig på länge?" Hon: "Ja."

Då började hon gråta. Jag omfamnade henne och tittade lugnt på Jesuskorset och bilden av Jungfru Maria som hängde i röntgenrummet och bad i tankarna:

"Käre Frälsare, kära Jungfru Maria, jag överlämnar denna själ till er."

Jag gav den unga kvinnan några bönelappar att be med. Hon blev glad och gick därifrån lycklig.

Det finns tusentals patienter med dessa symtom och denna diagnos som jag redan har röntgat.

Och på röntgenbilden syns ingenting. Det är ett tecken på att besvären inte är organiska.

(Röntgenbilderna sparas alla som bevis i tio år, därefter förstörs de.)

Det vore bättre om patienterna gick till bikten innan läkarbesöket; då skulle man kunna spara in på många röntgenbilder, eftersom strålningen är skadlig.

Besvären är inte organiska, det vill säga de är psykiska, och välsignelsen genom botens sakrament skulle avsevärt förbättra själens hälsotillstånd.

På kvällen i kyrkan i Rot:

Jag offrade rosenkransen och den heliga mässan för pastor Vogt, vilket jag hade föresatt mig att göra.

När prästen gav nattvardsassistenten skålen med de heliga hostierna visste jag att nattvardsassistenten skulle komma till mig och ge mig den heliga hostien.

Och så blev det. Men jag tog inte emot den heliga nattvarden, böjde mig inför Frälsaren och gick tillbaka till min plats utan att ha mottagit nattvarden sakramentalt.

Frälsaren kom andligt till mig. Men innan han kom fick jag kämpa mot den orena anden. Därefter fick jag dock stora nådegåvor, eftersom jag inte ville ta emot den heliga nattvarden genom en lekmanns ovigda händer och inte ville förolämpa Frälsaren.

08.04.92 – onsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Jag frågade om att jag avböjt nattvarden.

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det, det var rätt vad du gjorde."

Jag sa: "Det var en sådan oro från den orena anden, eftersom jag vägrade ta emot den heliga nattvarden."

När du sedan kom till mig andligt, blev det fullkomlig frid. Du är ju dold för dem (de orena andarna), hur kan det hända så?

Jag trodde att de orena andarna visserligen ser att Frälsaren inte kommer till mig sakramentalt, men att de inte kan uppfatta att du andligt besöker mig.

Frälsaren: "Jag förblir fortsatt dold för dem, men där jag är måste de vika undan." Jag:

"Var det pastor Vogts vilja att jag skulle ta emot den heliga nattvarden från en lekman?"

Frälsaren: "Ja, det var hans vilja."

Jag: "Varför gör han något sådant när han vet att jag inte tar emot den heliga nattvarden från en lekman?"

Frälsaren: "För att han inte har den tro som du har."

Jag: "Men jag ber för honom. (Herre, ge honom den levande tron, den senapsfrö-liknande tron som kan flytta berg.)"

Frälsaren: "Den tron måste man också ta emot."

Jag: "Ska jag fortsätta att ta emot vissa tillsammans med nattvardsassistenterna när de kommer till mig?" Frälsaren: "Ja, gör det."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska göra det. Ge mig snälla nåden, kraften och kärleken till det, men ta bort min rädsla och min människorädsla. Tack, min kärleksfulle Fader."

Jag var i Zönackel i Boxsberg nära Heidelberg, på den heliga mässan, vid tillbedjan och lyssnade även på ett föredrag.

Därefter besökte jag en sjuk person på sjukhuset i Bruchsal. Klockan 21.00 skrev

jag dagbok tillsammans med Marion.

Klockan 22.00 ringde H. Ziegler från Frankfurt och berättade att uppenbarelseberget i Medjugorje hade bombats.

Kl. 22.45 skickade vi ett telegram till förbundskansler Helmut Kohl, som vi lämnade in per telefon:

Till
förbundskanslerämbe-
tet 5300 Bonn

Ärade förbundskansler, vi ber er innerligt att internationellt protestera mot de militära attackerna mot mariapilgrimsorten Medjugorje i Jugoslavien – Bosnien och Hercegovina

Bönegruppen
Julijana Ebert
6837 St. Leon-Rot – (Telegram nr H 261)

9 april 1992 – torsdag

Kl. 10.30 i läkarrummet:

Jag bad och förenade mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Håll fast vid det du hittills har skrivit." Jag
frågade igen om tecknet.

Frälsaren: "Ett tecken kommer."

Jag: "Det där med 'svika mig inte' förstod jag inte." Frälsaren: "Att du
håller fast vid det du har lovat mig."

Jag: "Fader Maier sa till mig i Zönackel, efter att jag hade berättat för honom att jag skulle bli
exkommunicerad, att om man är skild från påven, så kommer man också att vara skild i himlen."

Frälsaren: "Du är med mig, min dotter, och du stannar hos mig."

Jag frågade om kriget i Jugoslavien.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, kriget fortsätter. Be, min dotter."

Klockan 16.45 var jag i kyrkan i Rot. Under tillbedjan framför det allra heligaste ledde jag bönen.
Därefter var det 15 minuters tystnad. Tillbedjan.

Kl. 18.00 bad vi sedan rosenkransen.

Klockan 18.30 var det sedan helig mässa. Efter den heliga nattvarden grät jag på grund av Medjugorje. Då kom jag återigen att tänka på de ord som pastor Vogt yttrade efter konsignationen, ungefär så här: "Bevara henne från falsk trygghet." Jag tänkte att jag kanske hade den falska tryggheten.

Då frågade jag Frälsaren: "Om jag har en falsk trygghet, säg det till mig, så slutar jag genast att skriva dagboken."

Frälsaren: "Du har ingen falsk trygghet. Jag älskar dig, min dotter."

Rösten var mycket tydligare och klarare än vanligt. Jag slutade genast att gråta. Det var en känsla som bara Gud kan ge. Jag gav Frälsaren ett leende och gick hem från kyrkan.

10 april 1992 – fredag

Kl. 9.00 i röntgenrummet:

Jag bad i ungefär en timme och förenade mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Min dotter, gå till prästen, fråga honom om han har tänkt över saken och vill tala med dig."

Jag: "Du har sagt till mig att han skulle ta kontakt med mig, det är motsägelsefullt." Frälsaren: "Jag måste förkorta tiden. Den stora faran står framför er."

Jag: "När ska jag gå till pastor Vogt?" Frälsaren:

"Gå, min dotter, redan i dag." Cirka 30 minuter senare:

Jag: "Ska jag ringa honom eller gå till honom?"

Frälsaren: "Ring honom, och när du kommer dit ska jag säga dig vad du måste säga till honom." 20 minuter senare:

Jag frågade vad Frälsaren menade med tiden.

Jag sa: "Tiden är ju evig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Tiden tillhör bara mig."

Jag: "Jag förstår inte det. Jag skriver ner det, om du säger det, så är det så." Jag frågade om jag skulle skriva ner något mer.

Frälsaren: "Gå till honom, gå (till prästen)."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska göra det. Herre, ske din vilja."

12.15 Kapellet på kliniken:

Efter bönen:

Jag frågade igen: "Kommer prästen att tala med mig?"

Frälsaren: "Vad önskar du, min dotter?"

Jag: "Det du vill." Frälsaren:

"Tala då med honom."

Cirka kl. 15.40:

Jag ringde till pastor Vogt och berättade för honom vad Frälsaren hade sagt idag.

Han sa: "Jag har redan sagt åt dem att de ska gå till en annan präst. Lämna boken, annars hamnar vi i svårigheter."

Pastor Vogt var inte vänlig i telefonen.

Jag bad: "Min Herre och min Gud, det är ett stort sår inom mig. Det gör mycket ont. Helst skulle jag inte vilja göra någonting alls längre. Men för din skull, min Frälsare, fortsätter jag med det du vill att jag ska göra."

Ju mer jag ber för prästen, desto hårdare reagerar han mot mig.

I Rot var det ingen högmässa idag. Fridolin och jag åkte till Bad Schönborn efter att vi hade bett rosenkransen tillsammans i kyrkan i Rot.

I Bad Schönborn – Mingolsheim, i kyrkan, höll en präst från Zaire den heliga mässan.

Han predikade mycket vackert och man kände att han leddes av den Helige Ande.

Tyvärr hör man sällan sådana predikningar. Jag tackar Gud för denna predikan. Jag offrade den heliga nattvarden för pastor Vogt.

11 april 1992 – lördag

Kl. 7.15: Jag var i kyrkan i Waghäusel för att delta i den heliga mässan. Efter att ha tagit emot nattvarden bad jag innerligt. Efter den heliga mässan ledde jag den lauretanska litaniebönen. Därefter sjöng vi Salve Regina och bad bönen "Jungfrau Muttergottes mein!" Sedan sade jag högt inför de troende: "Vi ber ytterligare ett Fader vår för Medjugorje, ty på den uppenbarelseplats som redan miljoner människor har besökt har bomber fallit." Därefter gick jag fram till tabernaklet, knäböjde på golvet och bad. Jag frågade Frälsaren: "Ska jag lägga bort boken om den medför svårigheter?" Frälsaren: "Det skulle leda till en förbättring, men inte till svårigheter." Jag frågade Frälsaren en gång till, eftersom jag inte hade förstått det helt. Frälsaren upprepade det ännu en gång och jag skrev ner det. Redan i fredags i kyrkan i Bad Schönborn hade det upptagit mina tankar mycket att pastor Vogt hade sagt att boken skulle ställa till med svårigheter för oss. I går hade Frälsaren också sagt: "Det kommer att leda till en förbättring för kyrkan, min dotter." I går hade Frälsaren också sagt till mig, efter att jag hade frågat honom om han var hos mig: "Jag är alltid hos dig." Efter gudstjänsten gick jag till Marion och vi skrev dagbok. Från kl. 16.20 till 18.20 bad jag i kyrkan i Rot, knästående, flera rosenkransar för pastor Vogt och för alla själar och för Frälsarens angelägenheter. Hemma bad jag från kl. 20.30 till 21.30 flera gånger exorcismen, särrosenkransen, den Helige Andens rosenkrans och andra böner för pastor Vogt

12 april 1992 — Palmsöndagen

Jag bad i ungefär en halvtimme, sedan tog jag emot nattvarden andligt. Frälsaren: "Det kommer en präst." Jag: "Då är det inte min rätta präst." Frälsaren: "Nej." Jag: "Varför skickade du mig då till honom? Det förstår jag inte." Frälsaren: "Med varje människa prövar jag vad hon kan." Jag: "Men du visste ju redan i förväg vad han kan." Frälsaren: "Jag prövar även dig med detta." Jag: "Då har jag underkänts i det här provet." Frälsaren: "Min dotter, du har hittills klarat dig utmärkt." Jag frågade om tecknet före påsk: "Ändrar du ditt löfte?" Frälsaren: "Nej, jag ändrar inte mitt löfte." Sedan blev det en kort tystnad. Sedan hörde jag Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill", en kort tystnad följde och jag undrade vad som nu skulle komma – "få ett svar från pastor Vogt, från honom personligen, utan att han frågar någon." Frälsaren fortsatte: "Om han befann sig i nöd, skulle han då först fråga de andra eller mig?" Frälsaren fortsatte: "Du behöver inte vänta på något svar, det är till mig. Du kan skriva till honom eller gå till honom, precis som du vill." Jag: "Min Herre och min Gud, jag har valt att skriva till honom." Frälsaren: "Gör det." Jag: "Min Herre, Son till den levande Guden, vad ska jag skriva till slut?" Frälsaren: "Jag älskar er, mina barn." Jag deltog i den heliga mässan i Rot. Jag offrade den heliga mässan för Marion. Må Gud ge henne nåden att fortsätta skriva det som Herren vill att jag ska skriva. Mellan kl. 13.00 och 14.00 bad jag rosenkransen i kyrkan och stannade kvar där för andakt. Efter kl. 15.00 skrev jag brevet till pastor Vogt. Klockan 20.15 på kvällen lade jag det tillsammans med Marion i brevlådan vid prästgården.

I brevet skrev jag vad Frälsaren hade sagt till mig tidigt på palmsöndagen.

13 april 1992 – måndag

På arbetsplatsen omkring kl. 8.00 på morgonen bad min kollega Veronika och jag den smärtsamma rosenkransen.

Klockan 10.00 bad jag i läkarrummet.

Jag bad och förenade mig med Frälsaren.

1984, några veckor efter Jungfru Marias uppenbarelse, hade jag tidigt på morgonen en vision av jordbävningar som varade i cirka 20 minuter. Hela jorden omkring mig skakades kraftigt.

Allt var grönt, precis som på våren. Då sa jag till min man att han skulle titta, så att han kunde se att jag inte sov. För jag såg detta medan jag var vaken.

Men min man sov och gick inte att väcka.

I natt tänkte jag att det var jordbävningen. (Det var verkligen en jordbävning på natten, vilket senare rapporterades i radion.)

Frälsaren: "Nej, min dotter, det kommer ännu."

Troligen kommer den kraftiga jordbävningen, som jag såg i denna vision 1984, fortfarande att inträffa, precis som Frälsaren har sagt.

Därefter frågade jag om pastor Vogt.

Frälsaren: "Pastor Vogt kommer inte att stanna länge hos er."

Jag: "Kommer det då en annan präst?"

Frälsaren: "Så är det. Den som kommer kommer att bli din andlige vägledare." Jag: "Kommer han då att tro på det du säger till mig?"

Frälsaren: "Inte direkt från början."

Jag: "Det är inte likgiltigt för mig att pastor Vogt lämnar sin tjänst, men det måste bli som du säger. Då måste jag börja om från början med att be för den nye prästen. Det är inte lätt.

Det kommer återigen att kosta mig många uppoffringar."

Jag: "När kommer pastor Vogt ungefär att lämna oss, får man veta det?"

Frälsaren: "Det kan bli snart."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du kommer att bli hånad, förnekad och förlöjligad, ta allt på dig."

Jag: "Herre, men jag förstår inte vad 'hånas' betyder. Jag ska slå upp det i ordboken."

Frälsaren: "Dina fiender finns i större utsträckning i kyrkan än utanför." Jag: "Men de är ju troende."

Frälsaren: "Bland de troende finns det många hycklare."

Jag: "Säg gärna ett annat ord för hycklare, det förstår jag inte så bra." Frälsaren: "Skeintrogna."

Jag: "Kan man säga det på något annat sätt?"

Frälsaren: "Det är de likgiltiga troende som försvarar handkommunionen." Jag: "Har jag skrivit ner det rätt?"

Frälsaren: "Ja, så är det."

Jag: "Frälsaren, om jag säger att de som tar nattvarden i handen är hycklare, så förolämpar jag dem."

Frälsaren: "Så förolämpar de mig hela tiden."

När jag igår kväll, omkring klockan 20.15, lade brevet i brevlådan vid prästgården, kände jag flera gånger en dov stickande smärta i mitt hjärta, precis som när jag blir angripen när jag står framför lekmännen vid nattvardsutdelningen.

Frälsaren: "Även där finns orena andar. De står som vakter framför prästgården."

Kl. 12.25 i kapellet på kliniken: Holger var också där. Senare kom Holger in i röntgenrummet och vi diskuterade brevet till pastor Vogt. Holger berättade intressanta saker för mig. Jag måste avvakta.

På kvällen i Rot i kyrkan. Jag offrade rosenkransen och den heliga mässan för de själar som nu har fallit i kriget.

Kl. 20.00 bönegrupp:

Det var väldigt många människor där. Jag måste absolut bygga bönrummet. Jag tyckte inte om hur pastor Dochart började be. Han gjorde inte korstecknet i början idag utan började genast recitera en psalm utan att först säga vilken sida det var. Därför kunde vissa inte hänga med i texten och be med. Efteråt satt vi tillsammans i köket och pratade. Vi var sju personer tillsammans med pastor Dochart var vi sju personer. När pastor Dochart sa att man inte behöver tro på de privata uppenbarelserna från kyrkans sida, kände jag en stor smärta i mitt hjärta. Jag talade om Fatima och Lourdes och sa att de troende skulle bli ljumma utan pilgrimsplatserna. Pastor Dochart upprepade ännu en gång att man inte behövde tro på dem. Då sa jag till honom att man känner igen trädet på dess frukter. Jag sa att om alla trodde på uppenbarelserna i Medjugorje skulle kriget inte ha brutit ut. Jungfru Maria sade i början av uppenbarelserna: "Be rosenkransen, så kan ni stoppa kriget."

14 april 1992 – tisdag

Hemma mellan kl. 8.30 och 10.30:

Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren. Jag klagade över att pastor Dochart igår hade sagt att man inte behövde tro på de privata uppenbarelserna.

Frälsaren: "Prästen har inte rätt." Jag:

"Varför kände jag den här smärtan?"

Frälsaren: "För att du får känna av mina smärtor när jag blir förolämpad." Jag: "Var denna förolämpning en synd?"

Frälsaren: "Skriv ner det. Ja, min dotter."

Jag: "Om jag inte hade dessa privata uppenbarelser, skulle pastor Dochart då komma till mig?"

Frälsaren: "Nej, min dotter. Han skulle inte ha kommit."

Jag: "Vad är anledningen till att han har kommit (till bönegruppen) i så många år?"

Frälsaren: "Satan vill genom honom förstöra det som jag har ingjutit i dig för kyrkans bättring."

Jag: "Vad ska jag göra nu?" Frälsaren:

"Du kommer att besegra honom tillsammans med mig."

Jag: "Fader Buran har sagt att djävlarne inte går på prästerna." Frälsaren: "Skriv, min dotter, nästan alla hör vad djävlarne säger till dem."

Jag frågade om Maria Itten, eftersom pastor Wagner inte hade talat så väl om henne som de troende i bönegruppen hade berättat för mig. Jag frågade igen om hennes skrift var äkta.

Frälsaren: "Lappen från Maria Itten är äkta och korrekt. Satan är stark. Man måste stå fast vid det jag har sagt. Min dotter, hon har samma problem som du." Jag: "Vad är det för problem?"

Frälsaren: "Förbli mig trogen."

Jag: "Min Herre, jag skulle vilja besöka henne, Maria Itten." Frälsaren: "Gör det."

Jag frågade om brevet som jag hade skrivit till pastor Vogt och om jag kunde förvänta mig något.

Frälsaren: "Du kommer att råka ut för lite besvär." Jag:

"Hur ska jag förhålla mig?"

Frälsaren: "Du behöver inte svara, för jag har redan sagt till dig att du inte behöver förvänta dig något svar. Förbli ödmjuk, min dotter."

Jag fortsatte att be innerligt. Det fanns en så djup frid och kärlek inom mig att man ständigt kunde säga: "Jag älskar dig, min Herre och Gud, av hela mitt hjärta och med all min kraft."

Jag var inte jag själv, det var Herren i mig.

Sedan hörde jag ännu: "Gå i frid, min dotter."

Jag: "Tack, min Herre och Gud, för denna nåd som bara du kan ge."

Från kl. 13.00 till 15.00 var jag i skogen och bad tre rosenkransar.

Klockan 17.00 var jag hos min brorson, Ratko. Han berättade för mig att han på natten blev strypt och att han kände en hand och nästan inte fick luft. När han sa "Jesus" försvann det. Han är ännu inte döpt. Han ber, men inte tillräckligt ännu.

Han vill låta sig döpas, men vet ännu inte när.

Kl. 18.00 i Rot i kyrkan: Det eviga ljuset brann återigen inte, men den här gången kom kyrkvaktmästaren genast och tände det och väntade inte så länge som vanligt.

Kl. 20.30 kom Marion och vi skrev dagbok.

15 april 1992 – onsdag

Jag röntgade en äldre kvinna som, när hon kom in, tvekade att överhuvudtaget gå in för att bli röntgad. Jag kände den orena anden, välsignade henne och gav henne vigvatten.

Hon mumlade för sig själv. Sedan bad jag Ave Maria, hon började häda och talade så fort att man inte kunde förstå vad hon sa: "Bebebebebe".

När min kollega såg detta sa hon till patienten: "Det där är inte snällt, så gör man inte."

Patienten sa till henne: "Jag ska slå dig."

Kl. 10.30 i läkarrummet:

Jag bad Frälsaren om hjälp för den här patienten.

Frälsaren: "Det är flera orena andar. De stannar kvar. Hon ville ha det så."

Jag: "Vilken är den orena anden som hånar under Ave Maria?"

Frälsaren: "Alla hånar."

Jag: "Måste jag förbereda mig på tecknet när det kommer?"

Frälsaren: "Nej, min dotter, du behöver inte förbereda dig. Det kommer att komma ett."

Jag: "Kommer du också att tala om för mig när detta tecken är här, för jag vet inte vilket slags tecken det kommer att bli."

Frälsaren: "Ja, det ska jag göra."

Jag: "Frälsare, måste jag göra något, vidta någon åtgärd? Och om jag måste göra något, ta då bort min rädsla och mina tvivel och allt som kan hindra mig från att tro på det du säger till mig och göra det du vill, för jag tillhör dig helt och hållet."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du måste inom kort gå till påven och berätta för honom vad du har skrivit."

Jag: "Måste jag inte först tala med en präst?" Frälsaren:

"Det kan du göra, men du måste gå till honom." Frälsaren:

"Skriv personligen till honom att du kommer."

Jag: "Vad ska jag göra om prästerna förbjuder mig att gå till påven?" Frälsaren: "Min dotter, gör som jag säger."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ska göra det. Herre, ske din vilja."

Frälsaren: "Påven kommer att vara förberedd på ditt besök."

Jag: "Herre, det är obegripligt för mig, men om du säger det, så är det så och jag tror att det kommer att bli så."

Frälsaren: "Skriv: Du skall vara med mig."

Jag: "Herre, jag har inga fler frågor."

Frälsaren: "Gå i frid, min dotter."

Jag: "Tack, min käre Jesus, min själsledare. Jag ska hålla fast vid din hand så att jag inte går vilse. Herre, beskydda mig, led mig dit du vill, för jag är bara din tjänarinna."

I dag var jag inte på den heliga mässan. Här i Rot var det ingen, och inte heller i Rochus-kapellet, men jag talade med fader Josef från Zaire.

Hemma väntade Marion på att jag skulle skriva i dagboken.

I natt bad jag i ungefär 45 minuter. Klockan var över tre på natten, jag kunde inte sova. Det var plågor inför påsken.

Vid lunchtid i kapellet på arbetsplatsen, efter bönen "Herrens ängel", frågade jag Frälsaren hur jag skulle vända mig till den helige fadern.

Frälsaren sade till mig att jag skulle skicka ett brev till den helige fadern med rekommenderat brev, inte ett telegram."

16.04.92 — torsdag

Kl. 10.10 i läkarrummet:

Marion hade bett mig att fråga om det vi hittills hade skrivit var rätt. Frälsaren: "Skriv, min dotter, det som Marion hittills har skrivit var bra."

Jag: "Frälsare, kanske har du något att säga mig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag tycker om ditt sätt att vara." Jag: "Jag har gett dig min rörelse."

Frälsaren: "Du har gett mig din rörelse, det behagar mig."

Jag: "Vad menade du med 'rörelse'?"

Frälsaren: "Att alltid fullfölja min vilja."

Jag: "Var det också din vilja igår att jag talade med fader Josef från Zaire i drygt en halvtimme och då talade om villfarelsen?"

Frälsaren: "Ja, det var min vilja, min dotter."

Jag: "Herre, jag sa också till honom att jag måste tala med så många präster. Han sa ingenting om det."

Frälsaren: "Men han förstod varför."

Jag: "Fadern sa att det är omöjligt att få alla att sluta med handkommunionen så att de tar munnkommunionen. Jag tänkte att allt är möjligt hos Gud, och du, Frälsare, vad säger du om det?"

Frälsaren: "Efter straffdomstolen kommer alla att ta nattvarden i munnen."

Jag: "Vad är det, straffdomstolen?"

Frälsaren: "Det är reningen av själarna." Jag:

"Jag förstår inte så mycket av det."

Frälsaren: "Det räcker för dig idag. Gå i frid, min dotter."

Jag lovade Frälsaren att jag skulle tro på och skriva ner allt han säger till mig.

Kl. 18.00–19.15 Högmässa och rosenkrans i rött.

Mellan kl. 03.00 och 04.00 på natten hade jag tillbedjan i kyrkan. Normalt var det min man som skulle hålla tillbedjan under den här timmen, men han kunde inte på grund av sitt sjuka ben. Jag bjöd in Jungfru Maria att be tillsammans med mig.

Ja, och jag kände att jag inte hade bett ensam; jag sjöng bättre än vanligt och bad helt tydligt och med hjärtat.

Men det går inte att förklara eller beskriva för någon vad jag kände då; det var som den 18 maj 1984, när Jungfru Maria uppenbarade sig för mig och bad tillsammans med mig – en sådan känsla.

När jag gick hem med Rosswita och hennes mamma sa Rosswitas mamma till mig att jag hade lett bönen vackert och sjungit vackert. Det förvånade mig, för jag kan inte sjunga vackert.

Jag hade bett hela natten, hemma till klockan 03.00 och sedan i kyrkan, där jag stannade i tre timmar, till ungefär klockan 06.00 på morgonen.

17 april 1992 – Långfredagen

Jag hade sovit ungefär tre och en halv timme, sedan var jag tvungen att stiga upp. Klockan 14.30 gick jag återigen till kyrkan.

Vid den heliga nattvarden stod Anton, en nattvardsassistent, mitt i kyrkan. Jag gick förbi honom, men bugade inför Frälsaren. Eftersom vi i rött

När jag såg nattvardsbänken önskade jag att även där få ta emot Frälsaren, knästående, som det hör sig. Jag bad från djupet av mitt hjärta om att få ta emot den heliga nattvarden av pastor Vogt.

Fru Vennebusch hade möjlighet att komma fram till mig för att ge mig den heliga nattvarden. Hon försökte också. Hon tog ett steg mot mig men tog genast därefter ett steg tillbaka, tittade på mig och tog återigen ett steg mot mig, sedan gick hon tillbaka igen. Vår Herre hade inte tillåtit det, det var helt tydligt att fru Vennebusch ville ge mig den heliga nattvarden. Jag tänkte att det redan var ett tecken, eftersom så många hade sett vad som hade hänt.

Sedan fick jag den heliga nattvarden av pastor Vogt.

När jag var djupt förenad med Frälsaren, utan att ha bett honom om något, sade Frälsaren: "Det här är det största tecknet som finns."

Då tittade jag på korset framför altaret, som jag tidigare hade kysst i anden. I

Medjugorje kysses korset på långfredagen av alla troende.

Här bugar endast prästen och ministranterna inför den korsfäste Jesus. De troende stannade kvar i bänkarna. Jag frågade min man om han hade en kulspetspenna så att jag kunde skriva ner vad Frälsaren hade sagt till mig. Han hade ingen.

Jag bad Frälsaren att upprepa det en gång till.

Frälsaren: "Du kan skriva ner det nu, men kom ihåg det för alltid:

"Det här är det största tecknet som finns."

Jag tittade på Jesuskorset som stod framför altaret för korsvördnad. Då hörde jag:

"Gå i frid."

Jag offrade den heliga nattvarden för de fattiga själarna.

18.04.92 – Stilla lördagen

Tidigt på morgonen bad jag i över en timme. Jag förenade mig med Frälsaren och bad innerligt, jag väntade en stund, men jag hörde ingen röst. Det slog mig att jag kanske hade gjort något fel, eller att jag inte längre skulle få någon röst...

Idag bad jag särskilt för hycklarna, för prästerna, för nattvardsassistenterna; jag bad flera gånger exorcismen, särskilt för mina fiender.

På eftermiddagen, mellan kl. 16.30 och 18.45, bad jag knästående i kyrkan för vår kyrkoherde och för den nye som ska komma. Det var ansträngande att be, eftersom herr Blank övade på orgeln. Jag tänkte på hur Frälsaren måste känna sig när han övar i kyrkan.

Om han trodde att den levande Guden var här, skulle han inte spela så högt på orgeln i kyrkan.

20.00 Uppståndelsehögtid

Det var mycket oklart för mig, eftersom vi i trosbekännelsen bad "som på den tredje dagen uppstod från de döda", för idag var det ju bara den andra dagen. Det saknades något för mig, jag var inte lika lycklig som i Medjugorje. Där firades uppståndelsehögtiden från midnatt. Där jublade mitt hjärta under uppståndelsehögtiden. I kyrkan hörde jag inte heller någon röst från Frälsaren. Egentligen var det för mycket ceremoni här med ministranterna. Emellanåt hade jag hjärklappning och mådde inte bra.

Hemma grät jag sedan, jag var som förvirrad, som om jag inte hade uppstått med Frälsaren.

19.04.92 – Påskdagen

Jag bad från kl. 06.00 till 08.10. Min Herre och Gud, jag mår inte bra efter denna uppståndelsemessa. Sammantaget kändes det som om något inte stämde. Jag hade bett en hel del igår, över fyra timmar, och ändå kände jag mitt sårade hjärta. Vad är orsaken, vad har jag inte förstått?

Min Herre, ta bort min rädsla, min förvirring och mina tvivel, och skänk mig snälla den frid som bara du kan ge. Upplys mig med den Helige Andens ljus.

Herre, tala, din tjänarinna lyssnar, för jag kommer att tro på det du ingiver mig att skriva, men Herre, må din vilja ske. Jag är ingenting, och ur intet har du skapat en tjänarinna, och eftersom du, min Herre och Gud, är min själsledare, öppnar jag mitt hjärta för dig.

Forma mig som du vill, och gör med mig vad du vill.

Du ensam är min Herre och Gud, min kärleksfulle Fader, min käre Jesus och Frälsare.

Först frågade jag om jag hade hört detta på långfredagen efter den heliga nattvarden, om jag hade förstått det rätt när jag tittade på krucifixet framför altaret, som låg där på golvet för tillbedjan. Jag har ofta kysst det i anden.

Frälsaren: "Ja, min dotter, du har hört rätt. Det största tecknet genom tiderna är min korsfästelse för er syndare."

Sedan frågade jag om uppståndelsefirandet, eftersom jag var så bedrövad att jag till och med var tvungen att gråta.

Frälsaren: "Min dotter, uppståndelsen sker på den tredje dagen."

Jag: "Det kan förvirra och göra en förvirrad om den redan firas på den andra dagen."

Frälsaren: "Ja, det stämmer. Förbli mig trogen."

Jag fortsatte att tänka på alla ceremonier i kyrkan.

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Satan vill ha ceremonier överallt för att avleda människornas uppmärksamhet från sanningen."

Jag: "Jag har sett att ministranterna kan buga djupt, men när de tar emot den heliga nattvarden kan de inte göra det."

Frälsaren: "De känner inte till vördnaden och de hyser ingen vördnad inför mig."

Jag: "Min Herre och Gud, vill du efter uppståndelsen tala om för mig vad jag ska skriva ner och vad som är viktigt just nu?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, människorna måste omvända sig omedelbart."

Jag: "Jesus, levande Gud, vad menas med 'brådskanie'? Det är svårt för mig att skriva. Herre, du är sanningen, och om du säger det, så måste det stämma. Vad betyder 'brådskanie'?"

Jag: "Herre, men berätta det för mig endast om du anser att jag kan hantera det. Herre, ske din vilja."

Frälsaren: "Många katastrofer väntar er. Skriv, min dotter, det måste bedjas mycket under den närmaste tiden."

Jag: "Jag älskar dig, min Herre och Gud, jag ska be mer än hittills." Jag bad innerligt för de saker som Herren vill att jag ska göra.

Jag: "Är det rätt, det jag har skrivit?" Frälsaren: "Det räcker för mig, min dotter."

Frälsaren: "Gå i frid, min kära dotter." Jag: "Men du har aldrig sagt 'kära dotter' förut." Frälsaren: "Det kan du skriva så."

Jag: "Herre, är jag en kär dotter för dig?"

Frälsaren: "Ja, du är mig kär."

Jag: "Tack, min Herre och Gud. Tack."

Kl. 10.00: Helig mässa i rött. Jag tyckte inte om predikan. Efter den heliga nattvarden var jag lycklig och fick många nådegåvor.

Kl. 12.30: Fridolin kom, en teologistudent.

13.30: Jag var med Fridolin vid rosenkransen och andakten.

Kl. 15.00–18.30 läste jag upp för Fridolin vad Frälsaren hade sagt till mig. Vi stärkte varandra i tron.

20 april 1992, påskmåndag

Runt kl. 3.00 på natten väckte en röst från den gode Anden mig. Jag kände ro och frid, till skillnad från vissa nätter då jag varit orolig och därför vaknat.

Orden jag hörde var klara och tydliga som aldrig förr.

Jag hörde: "Be mycket, min dotter, för efter en stund kommer Ordet att segra."

Sedan var det tyst en stund och sedan hörde jag:

"Ordet lever."

Något mer än en halvtimme senare upprepades det. Man kunde lyssna på den om och om igen, så behaglig var rösten.

Jag drömde inte, jag var vaken. Jag reste mig, knäböjde framför krucifixet och sa: "Ja, Herre, jag ska be. Ge mig den Helige Andens kraft, så att jag kan be."

Så började jag be omkring klockan 03.30. Jag bad sedan böner för fienderna, exorcismen, sårrosenkransen, barmhärtighetsrosenkransen och många andra böner, sedan tog jag emot den andliga nattvarden och offrade den för hela världen.

Idag förstår jag orden bättre: "Mina får lyssnar på min röst". Jag bad till klockan 04.30 och gick sedan och lade mig.

När jag hade stigit upp satte jag på radion, klockan var 08.00 och jag hörde på nyheterna att staden Mostar hade bombats i natt.

Staden Mostar ligger nära Medjugorje och där bor biskop Žanić, som förnekar Medjugorje. Han sa att barnen ljög.

När jag var hos honom 1985 på skärtorsdagen och berättade om mina upplevelser och om Jungfru Marias uppenbarelse, hade han tårar i ögonen.

Han sa till mig: "Ni känner till min situation."

Jag svarade: "Ja", och visste att han var rädd för kommunisterna – eller, för att uttrycka det tydligare, rädd för Satan. Biskop Žanić hade tron, men det saknades honom modet att bekänna den.

Men var är de andra biskoparna, av vilka så många var i Medjugorje?

Jag har redan gett Klaus Ziegler rapporten om samtalet med biskop Žanić, så att han kan ta med den i sin bok, som han gav ut under namnet Peter Zimmermann.

Han har skrivit om mig, men har inte publicerat redogörelsen för samtalet med biskopen, vilket jag beklagar.

Jesus dog för många, men biskop Žanić ville inte ge sitt liv för Jesus. Människans fria vilja för henne till paradiset, skärselden eller helvetet.

Jag säger att när Gud kallar sitt folk genom Maria, då vill han rädda alla och inte överlämna dem till djävulen. Tyvärr hör de världsliga prästerna inte längre Herrens röst. De är blinda och döva.

Idag lär man i kyrkan att man inte behöver tro på privata uppenbarelser.

Kanske kommer de att tro när det är för sent.

Jag fortsatte att be direkt efter nyheterna. Runt klockan 8.45 förenade jag mig och kommunicerade andligt. Jag frågade Frälsaren om det var han som hade kallat mig i natt för att be.

Frälsaren: "Ja, det har tagit lång tid."

Jag: "Herre, förlåt mig för att jag inte reste mig genast och bad."

Jag ångrar det djupt. Herre, jag kan inte ens säga till prästen att många katastrofer kommer. Vad ska jag göra tills den nye prästen kommer?"

Frälsaren: "Be, min dotter, be mycket."

Jag: "Men det är ju sorgligt om de inte tror på de privata uppenbarelserna."

Frälsaren: "Det måste de stå till svars för."

Frälsaren: "Gå i frid, min kära dotter." Jag: "Tack, min kära Frälsare."

Kl. 10.00: Helig mässa i Rot.

Kl. 12.30 – Efter lunchen bad jag en stund på balkongen. Frälsaren upprepade ännu en gång orden: "Ordet kommer att segra, ordet lever."

Jag hade inget papper på balkongen. När jag senare tittade efter märkte jag att det var samma ord som han hade sagt till mig i natt. När jag läste igenom det från i natt insåg jag att det hade gått mig precis som för lärjungarna på vägen till Emmaus. Jag hade först senare i anden känt igen Frälsaren. (I dag lästes evangeliet om lärjungarna på vägen till Emmaus.)

21.04.92 – tisdag

Kl. 10.10 i läkarens rum:

Efter bönen, i föreningen med Frälsaren, sade han: "Skriv, min dotter, det ryska kriget närmar sig."

Jag: "Hur ska jag förstå det? Är det bara Ryssland som drabbas?"

Frälsaren: "Alla drabbas."

Jag: "Kommer det att bli liknande som med serberna och kroaterna?" Frälsaren: "Det här kriget kan man inte jämföra med det."

Jag: "Hur ska jag då bygga ett kapell om något sådant inträffar?"

Frälsaren: "Bygg kapellet så fort som möjligt."

Jag: "Jag har ingen präst som jag kan berätta allt detta om dig för."

Frälsaren: "Min dotter, prästen kommer snart."

Jag: "Kommer han att stanna i min by?"

Frälsaren: "Ja, han kommer att stanna i din

by." Jag: "Kommer vi att ha två präster?"

Frälsaren: "Nej, pastor Vogt kommer att flytta till en annan ort." Frälsaren:

"Ha tålamod, min dotter, allt kommer i rätt tid." Jag: "Ska jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Be mycket, min dotter. Jag älskar dig, min kära dotter."

Jag: "Så kan jag inte skriva ner det."

Frälsaren: "Skriv det så."

Jag: "Min käraste Frälsare, jag känner dina ord i mitt hjärta som eld. Det är inte bara det man hör, utan det gör gott när du säger något sådant, och det verkar omedelbart. Det bekräftar för mig vad du redan har sagt till mig: 'ORDET LEVER', och det stämmer.

Jag kan inte tacka dig nog med mina ord. Min Herre och min Gud, jag älskar dig över allt."

Frälsaren: "Gå i frid, min kära dotter." På kvällen rosenkrans och högmässa i rött.

22.04.92 — onsdag

Jag bad som vanligt, men hörde ingen röst, inte heller i kapellet, och inte heller på kvällen efter den heliga nattvarden. Men under föreningen med Frälsaren kände jag hans närvaro. Frälsaren hade inte lämnat mig, han vilade hos mig.

På kvällen kom Marion och vi skrev dagbok.

På jobbet hade jag idag patienter som jag hade svårt att övertyga om tron; jag frågade till exempel en herre om han inte hade gjort påskbikt. Han sa att han ju inte hade några synder. Då frågade jag honom hur ofta han inte hade varit i kyrkan den senaste tiden.

Han: "Ja. Det stämmer."

Nästa patient klagade över att han redan hade varit sjuk i tio år. Jag kände demonens närvaro hos honom och stänkte vigvatten på honom. Han vek undan, tog ett steg tillbaka och sa: "Gå bort med kemikalierna." Avskyn mot vigvattnet var tydligt märkbar.

På senare tid har flera zigenare kommit för att röntgas. De som varit hos mig för röntgen tillhör alla samma sekt. När jag lyssnade på allt de berättade kan jag bara säga att de har hamnat i en total villfarelse.

Alla, ungefär 6–7 personer, gick mot mig och deras röster blev allt högre. Jag tog vigvatten och stänkte på dem alla. Sedan välsignade jag dem alla med

Benediktkorset. Plötsligt var de alla borta.

På kvällen rosenkransbön och helig mässa i rött.

23 april 1992 – torsdag

Kl. 10.10 i läkarrummet:

Efter bönen kände jag flera gånger kraftiga stickningar i höger hand, på den plats där Jesus bär sårmärkena. Smärtan var stark, som om någon hade stuckit mig, men det fanns inget att se.

Jag frågade därför Frälsaren.

Frälsaren: "Ja, det är den orena anden. Om de kunde, skulle de ha korsfäst dig för länge sedan. De tycker inte om det du ber."

Jag: "De andra ber också."

Frälsaren: "Du tar många själar ifrån dem." Jag:

"Alla har en skyddsängel."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Du har mer än en skyddsängel."

Jag: "När jag känner stickningarna i handen, är skyddsänglarna då inte där?"

Frälsaren: "Jo, men det tillåter jag. Hur skulle du annars kunna tro att de orena andarna finns omkring dig?"

Jag: "Det vore illa om jag slutade be." Frälsaren: "Fortsätt så, min dotter, som hittills."

Jag: "Vad skulle du rekommendera mig att göra under den

kommande tiden?" Frälsaren: "Fasta."

Jag: "Ja. Min Herre, jag ska göra det."

Jag: "Min Herre, gäller det bara mig, eller kan jag säga det även i bönegruppen?" Frälsaren: "Det gäller alla."

Frälsaren: "Gå i frid, min kära dotter."

På kvällen bad jag rosenkransen i kyrkan i Rot. Eftersom det inte var någon mässa i Rot åkte jag till Mingolsheim, till Rochuskapellet, och deltog där i mässan.

24 april 1992 – fredag – Frälsaren har talat till mig i ett år nu.

Kl. 10.10 i läkarens rum:

Jag bad.

Frälsaren: "Skriv ner det, min dotter. Detta år och de kommande åren tillhör alla mig."

Jag: "Ja. Herre, eftersom jag är en obetydlighet."

Frälsaren: "Ja, det har du sagt rätt. Min dotter, jag har varit nöjd med ditt arbete hittills." Jag:

"Jag har en känsla av att jag inte har gjort några framsteg."

Frälsaren: "Har du verkligen inte gjort det?"

Jag: "Jag tillbringar snart en timme i bön, då vet man inte så mycket om vad man har gjort. Det här året med dig har gått så fort som inget år tidigare.

Hur blir det nu med mig? Kommer du att fortsätta vara min andlige vägledare?" Frälsaren: "Ja, min dotter, jag kommer att fortsätta vara din andlige vägledare."

Jag: "Jag är bedrövad, för alla de utvalda har en präst som man kan berätta allt för, och jag har ingen."

Frälsaren: "Det måste bli så, min dotter, men inte så länge till." Jag frågade Frälsaren om det krig som närmar sig.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, kriget från Ryssland kommer att bli ett stort krig. Ingen kan stoppa detta krig."

Jag: "Herre, men du kan stoppa det."

Frälsaren: "Min dotter, synden är för tung."

Jag: "Kan du säga mig något, eftersom det idag är ett år sedan jag hörde din röst?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, be utan uppehåll."

Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra. Vad jag kan, tillsammans med dig." Frälsaren: "Jag älskar dig mycket, min dotter. Gå i frid."

På kvällen rosenkrans och helig mässa i rött.

25 april 1992 – lördag

På morgonen besökte jag den heliga mässan i Waghäusel. Efter den heliga nattvarden knäböjde jag framför tabernaklet. Jag frågade Frälsaren om vi skulle skriva ett brev till den helige Fadern, eller om det fortfarande var tid kvar.

Frälsaren: "Den rätta tiden är här."

Jag: "Hur är det med det, Frälsaren, eftersom andra säger att du inte talar teologiskt till mig. Du talar som jag talar, i min stil."

Frälsaren: "Om jag talade så som alla andra tyckte om, skulle du inte förstå mig."

Därefter gick jag till Marion och vi skrev ett brev till den Helige Fadern.

Från kl. 16.30 till 18.30 bad jag knästående i kyrkan i Rot.

26 april 1992 – söndag

Klockan 06.00 på morgonen stod jag upp och bad särskilt för dem som idag på ett ovärdigt sätt vill ta emot den heliga nattvarden och särskilt för pastor Vogt.

Efter föreningen med Frälsaren frågade jag om vi borde ändra något i det brev som vi hade skrivit till påven.

Frälsaren: "Min dotter, brevet är bra. Skicka iväg det."

Jag: "Min Herre och Gud, det var mycket tungt i mitt hjärta igår när jag hörde vad den nykommunicerade Jyng berättade för mig, att de inte får böja sig inför Frälsaren och inför tabernaklet när vi sjunger eller ber framför altaret, eftersom pastor Vogt hade förbjudit dem det. Hon berättade det för mig i närvaro av sin styvfar och min man, när jag frågade henne. Frälsaren: "Skriv, min dotter, denna präst lever inte i Guds nåd."

Först ville jag inte tro på det som Frälsaren sa till mig, men sedan upprepade han det för tredje gången.

Jag: "Och hur är det med nattvardsförvandlingen hos honom?"

Frälsaren: "Han har befogenheten vid nattvarden. Det kan jag inte ta ifrån honom."

Jag: "Min Herre, det är ju fruktansvärt. Det kommer jag snart inte att kunna stå ut med längre. Min Herre, ingen kommer att tro mig."

Frälsaren: "Det råder stor blindhet."

Jag: "Min Herre, du vet hur jag ber för pastor Vogt. Vad ska jag bara göra?"

Frälsaren: "Lämna den här prästen åt mig."

Åh, vad svårt det var för mig. Jag kunde knappt skriva det, det drabbade mig som ett slag. Jag:

"Ja, min Herre och Gud, nu förstår jag varför jag ska gå till den helige Fadern.

Min Herre, är prästerna i fara?"

Frälsaren: "Ja, min dotter. De är nästan alla i fara. De fullgör inte min vilja." Jag: "Vill de inte, eller kan de inte fullgöra din vilja?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, de är likgiltiga när de står inför mig. De måste omvända sig."

Jag: "Men de har väl tron?"

Frälsaren: "De ber för lite för denna tro."

Jag: "Jag trodde att tron var en gåva från Gud?"

Frälsaren: "Ja, men jag kan ge den till vem jag vill."

Frälsaren: "Min kära dotter, gå i frid."

Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig för din undervisning, din godhet, ditt tålmod med mig och din mildhet. Jag älskar dig också för prästerna. Ha barmhärtighet med dem. Jag ska be för dem."

Egentligen har jag redan i flera år bett för dem i min bönegrupp.

Kl. 10.00 högmässa i rött.

Jag kunde knappt stå ut och var tvungen att stänka vigvatten framför mig. Det kändes som om helvetet hade släppts lös över mig. Oavbrutet bad jag för de troende och prästen och offrade den heliga nattvarden för pastor Vogt.

Jag tyckte inte om ceremonin. Det var inte bra att pastor Vogt lät fröken Vennebusch predika. Att pastor Vogt gav förstakommunionisterna deras första heliga nattvard i Steten och i handen – det måste han verkligen stå till svars för någon gång.

Till lunch var jag inbjuden av Jyng, barnet från den vita söndagen, till skytteklubben.

Strax efter lunchen åkte en nunna från Karlsruhe hem med mig och vi bad tillsammans.

Därefter kom Marion och vi skrev dagbok.

Därefter fick jag återigen besök av min bror Vladimir och min brorson Ratko.

Även Hedwig från Rot kom på besök. Därefter skrev jag av dagboksanteckningarna i en ren kopia.

27 april 1992 – måndag

På väg till jobbet i bilen fastnade jag i en trafikstockning. På så sätt kunde jag be mer än vanligt. Arbetsplatsen:

Jag tände genast ett ljus för de avlidna själarna och gav dem vigvatten. Innan patienterna kom bad min kollega Veronika och jag tillsammans den glädjefyllda rosenkransen och böner till den Helige Ande. Därefter röntgade jag några patienter och gick sedan till tandkliniken för att få en tand lagad. Jag låg i tandläkarstolen i ungefär två timmar. Tandläkaren frågade mig om jag ville ha en spruta. Jag svarade nej och offrade smärtan för syndarnas omvändelse och själarnas frälsning. Sedan bad jag oavbrutet under hela undersökningen för den helige Fadern, för den Helige Faderns fiender, för biskoparna och prästerna, sedan för läkarna och sjuksköterskorna och andra själar. Behandlingen varade i ungefär två timmar. Tandläkaren svettades väldigt mycket. Till slut sa jag till honom att han inte hade biktat sig. Men han skyllde svettningen på lampan, som var så varm och stark.

Återigen röntgade jag några patienter.

Kl. 12.00 i kapellet på kliniken:

Jag bad först Herrens ängel och fortsatte sedan att be mycket innerligt. Jag sa till Frälsaren att jag inte skulle fråga honom om något, eftersom jag är ett intet, och att om han ville säga något till mig, så skulle han göra det.

När jag var djupt förenad med honom, kommunicerade jag andligt.

Frälsaren sade till mig: "Skriv, min dotter, du måste tala med pastor Vogt." Jag: "Innan jag skickar brevet till påven, eller efter att jag har skickat iväg brevet?" Frälsaren: "Efter att du har skickat iväg brevet till påven."

Jag: "Ja, Herre, vad vill du att jag ska säga till honom?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter: 'Kommer han att ändra sig eller inte?'" Jag: "Åh, min Herre, det förstår jag inte alls just nu."

Jag: "Store Gud, mäktige Gud, odödlige Gud, hur ska jag säga det till honom och när?"

Frälsaren: "Gå till honom redan i dag."

Jag: "Herre, men jag vet inte vad han tycker."

Frälsaren: "Han vet det."

Jag: "Vad uppnår jag med att gå till honom?"

Frälsaren: "Hans frälsning."

Jag: "Min Herre och Gud, men det är det svåraste jag hittills har varit tvungen att göra." Frälsaren: "Gör det, min dotter, det är viktigt."

Jag: "Herre, jag kan inte skriva mer, jag får en hjärtinfarkt om jag går till honom."

Frälsaren: "Är du rädd?"

Jag: "Jag är inte rädd, men efter allt detta tror jag nu också att han inte kommer att förändras. Men om du återger honom den stora nåden, då kan allt bli bra igen."

Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det." Jag:

"Ska jag skriva något mer?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, att jag fortfarande älskar honom väldigt mycket." Jag: "Min Herre, ska jag också läsa upp gårdagens brev för honom?" Frälsaren: "Det från idag."

Jag: "Ja, Herre och Gud, det ska jag göra. Herre, ske din vilja."

Sedan frågade jag Frälsaren om han skulle följa med mig till prästen, eller om jag skulle vara ensam."

Frälsaren: "Jag kommer alltid att vara hos dig, vart du än går."

Jag tackade Frälsaren och gick ut ur kapellet till min arbetsplats för att arbeta. Jag hade varit i kapellet i ungefär 40 minuter. I genomsnitt stannar jag bara ungefär 15 minuter i kapellet. Efter arbetet lämnade jag brevet till den helige fadern som rekommenderat brev på postkontoret. Klockan var ungefär 16.15. På vägen hem bad jag rosenkransen för pastor Vogt. Runt klockan 16.45 bad jag en stund i kyrkan och klockan 16.50 var jag hos pastor Vogt. Pastorn lyssnade på mig.

Han var vänlig och sa: "Vi får väl se hur det går vidare."

Jag gav honom en kopia av det brev som jag hade skickat till den helige Fadern att läsa.

När han läste brevet frågade jag i mitt hjärta Frälsaren vad jag nu skulle säga, och jag hörde: "Tig nu."

Det var ett kort samtal, kortare än någonsin. Jag bad om välsignelse av pastor Vogt. Han välsignade mig och jag gick därifrån.

På kvällen var det ingen helig

mässa i Rot. Kl. 20.00 bönegrupp:

Vi tillbad Frälsaren. Som alltid knäböjde jag direkt framför Frälsaren.

Vi bad tre litanier: Magnificat, Treenighetslitanian, Mariahjärtats litanian och Alla helgons litanian. Jag kände en stark värme och glädje som kom från Frälsaren. Vi bad i 2 1/2 timmar. Många hade återigen biktat sig, och till slut gjorde jag det också. Alla gick därifrån lyckliga. Frälsaren skänkte oss många nådegåvor.

28 april 1992 – tisdag

Kl. 9.45–10.45 i läkarrummet:

Idag hade jag inte bett så mycket som vanligt. Jag oroade mig för pastor Vogt och undrade hur det skulle gå vidare.

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Herr pastor kommer redan att fundera på det." Jag:

"Kommer jag nu att tala med andra personer inom kyrkliga myndigheter?" Frälsaren:

"Du kommer att tala med flera."

Jag: "Kommer pastor Vogt att anmäla mig i Freiburg?"

Frälsaren: "Ja, ärkebiskop Oskar har redan fått information om din röst från mig."

Jag: "Ja, har han hittills inte visat något intresse för att tala med mig?"

Frälsaren: "Det kommer. Han kommer att tala med dig."

Frälsaren: "Även om andra hånar, förnekar och förlöjligar dig, måste du acceptera allt.

Tillsammans med mig kommer du att hålla ut till slutet."

Jag frågade också om nattvardsassistenten Franziska.

Frälsaren: "Hon kommer att tala med dig."

Jag: "Ska jag berätta något för henne om nattvardsutdelningen?"

Frälsaren: "Säg till henne vad jag har sagt till dig."

I går kväll efter bönegruppen, efter att jag hade berättat lite om samtalen med Frälsaren, sa två kvinnor till mig att de inte skulle fråga Frälsaren om han var med dem om de var tvungna att gå till prästen, för det var ju självklart att Frälsaren var med dem.

Frälsaren: "Var försiktig. Svara inte på sådana kommentarer; jag vet bäst vad de skulle ha gjort."

Jag: "Säg det till mig, Frälsare, om du vill säga mig något."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, kan du nu föreställa dig vad jag säger till dig?" Jag:

"Nej, Herre. Jag är nyfiken."

Frälsaren: "Du kommer att få ett brev från den helige Fadern.

Du får komma till honom."

Först ville jag inte tro det, sedan trodde jag att jag hade skrivit något fel och bad Frälsaren att upprepa det för mig.

Jag sa: "Snälla, upprepa det för mig igen, käre Jesus, min själsledare." Då hörde jag det för andra gången.

Frälsaren: "Du kommer att få ett brev och du får gå till den Helige Fadern."

Jag: "Min Herre och Gud, när ska jag åka dit? Det lägger jag i dina händer, för du vet hur det står till med mitt arbete här. Och om jag måste åka nu, så flyger jag också dit med flyg."

Jag: "Min Herre och Gud, jag gläder mig redan nu över att få tala med den Helige Fadern. Store Gud, du vet allt, du ser allt, du gör allt som du vill och allt är rätt, så som du gör det. Min stora kärlek. Man får inte skiljas från dig.

Jag tror att det skulle kunna vara det allra största ondskan om någon tror att han kan klara sig och leva utan dig.

Jag tackar dig av hela mitt hjärta för din kärlek och mildhet, min Herre och min Gud." Frälsaren: "Gå i frid, min kära dotter."

Min själ var full av kärlek och frid, och jag var så lycklig. Jag hade talat med Frälsaren i över 30 minuter.

Kl. 12.00 i kapellet på kliniken. Därefter gick jag en liten promenad utomhus och plockade en liten bukett blommor till Jungfru Maria.

Från kl. 15.00 till 15.45 skrev jag dagbok. Först bläddrade jag i den och läste vad Frälsaren hade berättat de föregående dagarna.

Jag deltog i den heliga mässan i Rot och offrade den heliga nattvarden för den helige Fadern och för Marion.

Efter kyrkan kom Marion och vi skrev dagbok.

29 april 1992 – onsdag

I morse bad jag återigen mer.

Klockan 10.00 i läkarens rum förenade jag mig med Frälsaren. Frälsaren:

"Skriv, min dotter, du måste gå till dekan Enz." Jag: "Min Herre och min Gud, min Jesus, min andlige vägledare. Varför?" Frälsaren: "Du måste berätta det viktigaste för honom, det som jag har ingivit dig." Jag: "Vad är det viktigaste för dig?"

Frälsaren: "Berätta för honom om kriget, ty kyrkan måste omedelbart bättra sig." Jag: "Och vad skulle denna bättring bestå i?"

Frälsaren: "Skriv, min kära dotter. Handkommunionen måste omedelbart avskaffas. Och den heliga kommunionen får endast förmedlas genom prästens vigda händer

Jag: "Ska jag säga till honom att jag har skrivit ett brev till den helige fadern?"

Frälsaren: "Du kan visa det för honom."

Jag frågade också hur Frälsaren ville att de troende skulle ta emot den heliga nattvarden, stående eller knäböjande.

Frälsaren: "Min dotter, kom ihåg detta för alltid. Jag är Herren och Guden, inför mig måste var och en visa den djupaste vördnaden."

Jag: "Herre, men den djupaste vördnaden är när man böjer sig inför dig och knäböjer och tar emot dig med ett rent hjärta."

Frälsaren: "Ja, min dotter, det vet du."

Jag: "Herre, måste jag gå direkt till dekanen, eller ska jag informera pastor Vogt om detta så att han ordnar en tid åt mig, eftersom han är min lokala präst?" Frälsaren:

"Gå till pastor Vogt och säg till honom att han ska boka en tid med dekan Enz."

Jag: "Och om prästen, pastor Vogt, säger att jag ska göra det själv?" Frälsaren: "Då gör du det på hans ansvar."

Jag: "När ska jag göra det?"

Frälsaren: "Min dotter, gör det så fort som möjligt." Jag:

"Herre, du är lite sträng idag."

Frälsaren: "Min dotter, kalken har redan länge runnit över."

Jag: "Käre Frälsare, jag förstår inte riktigt. Förlåt mig, vad betyder det: 'Kalken rinner över'?"

Frälsaren: "Min dotter, synden är så tung att jag inte längre kan bära den."

Jag: "Min Herre och Gud, förbarma dig över oss, rädda oss, vi är ju dina barn. Jesus, den levande Gudens Son, måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Min kära dotter, det räcker. Gå i frid."

Jag: "Min Herre och Gud, det ska jag göra. Herre, ske din vilja. Jag tackar dig av hela mitt hjärta för dina ord."

Jag var förenad med Frälsaren i ungefär 30 minuter.

Kl. 12.00 i kapellet: Jag bad innerligt, sedan förenades jag med Frälsaren. Jag: "Min Herre och Gud, jag har skrivit ner några ord, vad skulle du skriva om du var i mitt ställe?"

Frälsaren: "Kom ihåg, min dotter, det är ett budskap till prästerna."

Jag frågade om jag skulle åka till fader Gebhard Heyder nu, redan den här veckan.

Frälsaren: "Nästa helg."

Jag frågade sedan vidare om jag skulle gå till pastor Vogt, eller om jag skulle ringa honom, för då kunde jag redan efter jobbet gå till till herr dekan.

Frälsaren: "Ring honom." (Pastor Vogt)

Jag: "Har jag skrivit det rätt?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du har skrivit det rätt."

Jag: "Herre, om de frågar hur jag hör dig, så kan jag inte förklara det ordentligt." Frälsaren: "Säg till dem att du hör mig i hjärtats djup och där befinner jag mig hos dig."

Jag: "Men jag arbetar på öronkliniken och har mycket att göra med hörselgången, och jag hör dig inte genom mina öron."

Frälsaren: "Det är övernaturligt."

Jag: "Men de kommer att säga att det övernaturliga också kan komma från djävulen."

Frälsaren: "De ska be om förmågan att urskilja andarna. Då kommer de att inse om det övernaturliga kommer från den gode eller den onde anden."

Klockan 13.15 ringde jag till pastor Vogt. Jag berättade för honom att Frälsaren hade sagt till mig att jag skulle gå till dekan Enz, och att han skulle boka en tid hos dekanen. Han blev förvånad och frågade en gång till.

Jag upprepade det en andra gång.

Herr pastor Vogt sa att jag själv skulle boka tiden. Jag tackade.

Herr pastor Vogt var något ovänlig.

Kl. 14.00 i kapellet på arbetsplatsen:

Jag grät bittert, sedan bad jag en kort bön och förenade mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Gå personligen till honom (herr dekan Enz) efter arbetet, efter arbetet. Ring inte till honom i förväg."

Jag: "Kommer han att vara hemma när jag kommer till honom?" Frälsaren: "Ja."

Jag: "Jag vet inte ens var han bor. Och om han inte vill lyssna på mig?" Frälsaren: "Han kommer att lyssna på dig."

Jag: "Min Herre och Gud, jag lägger hela mitt förtroende i dina händer.

Herre, ske din vilja. Jag tackar dig, jag ska göra som du har sagt." Jag var i kapellet på kliniken i ungefär 15 minuter.

Jag fick nåd, min själ blev omedelbart helad igen och jag var lycklig och kunde återigen arbeta.

På vägen till Wiesloch för att träffa H. dekan Enz bad jag en rosenkrans och andra böner för H. pastor Erz. Strax efter kl. 17.00 var jag redan i Wiesloch i St. Laurentius-kyrkan. Jag bad en stund där inne och sade till Frälsaren: "Nu är jag här och vet inte ens var den ärade dekanen Enz bor."

Jag bad Frälsaren att ge mig styrka och frid, och att han skulle ingjuta i mig allt det jag behövde säga när jag kom till den ärade dekanen Enz. Och jag tror att Frälsaren var med mig. Jag gick ut ur kyrkan och frågade en äldre kvinna var den ärade dekanen Enz bodde. Hon berättade det för mig och i ett ögonblick stod jag framför prästgården. En vacker kvinna öppnade dörren för mig och jag sa till henne att jag måste tala med herr dekan, eftersom Frälsaren hade skickat mig hit. Hon sa genast att herr dekan inte var där.

Jag frågade om hon var säker på det, eftersom Frälsaren hade skickat mig. Hon svarade att han var upptagen med nattvardsbarnen i dekanatet på Adenau-torget. Jag frågade när han skulle komma tillbaka. Hon sa att jag skulle försöka igen vid 19.00-tiden och jag sa till henne att jag skulle leta efter honom.

Först gick jag till dekanatets hus vid Adenau-torget. Där sa en man till mig att dekan Enz hade varit borta länge. Sedan gick jag tillbaka till kyrkan och sa till Frälsaren: "Käre Frälsare, du har sagt till mig att när jag kommer till dekanen, så skulle han vara hemma."

Frälsaren: "Han är hemma."

Jag: "Då har kvinnan ljugit."

Frälsaren: "Gå in i huset."

Då lämnade jag kyrkan och gick fram till dörren till prästgården. Jag ville inte gå in och började be, för inombords kände jag också att herr dekan Enz var i huset. Jag höll rosenkransen i händerna och bad flera gånger Ave Maria på latin, bönen till ärkeängeln Mikael och flera gånger Sanctus på latin. Då kom en ung man och gick in. Han såg att jag bad rosenkransen. Sedan kom en äldre kvinna, prästgårdens hushållerskas mor. Därefter kom ännu en hantverkare, som jag redan hade sett i dekanatshuset och i kyrkan. Den fjärde mannen som kom ställde sig rakt framför mig och skrek och vrålade högt: "Kan ingen hjälpa mig?". Hans röst lät desperat.

Jag kände genast djävulen inom mig och gav honom inget svar. Men jag fortsatte att andäktigt och halvhögt be ett Ave Maria efter det andra.

Men HAN kunde höra min bön. Han blev arg och ringde på dörren flera gånger, han blev rastlös och hotade mig att jag skulle sluta be.

Han hånade rosenkransen, lyfte handen mot mig och sa att han skulle slå mig. Jag rörde mig inte ur fläcken och fortsatte att be.

Sedan ringde han på dörren igen och genom intercomen hördes hushållerskans röst som sa att det inte var någon hemma. Mannen gick sedan därifrån full av vrede och ilska. Jag fortsatte att be och en stund senare anropade jag Jungfru Maria och änglarna och bad om deras hjälp. Jag bad: "Jungfru Maria, bred ut din mantel över detta hus."

Plötsligt öppnades dörren och kvinnan sa till mig att jag kunde komma in, prästen hade kommit under tiden. Hon såg osäker ut och jag kände att hon inte var ärlig.

Jag sa till henne: "Där jag är, där är också djävulen strax i hämlarna."

Jag höll fortfarande rosenkransen i handen när jag kom fram till dekanen och berättade för honom att jag hade bett utanför dörren, eftersom Frälsaren hade sagt till mig att prästen var i huset och att jag därför inte ville ringa på dörrklockan. Han såg förvånad på mig.

Jag berättade för honom vad Frälsaren hade sagt till mig, att dekanen måste få veta detta.

Vi talade med varandra i ungefär 25 minuter, och jag läste upp de tre sista sidorna ur dagboken för honom och gav honom också brevet att läsa, det som jag hade skickat till den helige fadern.

Han sa till mig att han skulle tala med pastor Vogt.

Jag bad om hans välsignelse och knäböjde framför honom på golvet. Han gav mig en mycket vacker välsignelse och jag gick därifrån.

På parkeringen, där min bil stod, träffade jag prästgårdens hushållerska och sa till henne att hon måste gå och bikta sig. Hon svarade att det var en nödlögn. Jag sa till henne att Gud hade sett det. Då skrattade hon och gick vidare.

Klockan 18.25 var jag redan i kyrkan i Rot. Jag offrade den heliga nattvarden för dekan Enz och för pastor Vogt.

Efter den heliga nattvarden, när jag hade förenats med Frälsaren, frågade jag honom om allt hade varit rätt när det gällde dekanen.

Frälsaren: "Allt var rätt."

Frälsaren: "Jag tackar dig... Efter en stund fortsatte Frälsaren: Frälsaren:

"Jag älskar dig, min kära dotter, gå i frid."

Efter kyrkan hade jag ett samtal med en nunna (Steinhauser). Jag räddade henne från villfarelsen och talade med henne i över 20 minuter. Hemma lagade jag något att äta och redan var det besök igen. Jag talade återigen om Gud, för besökaren visste inte om han var döpt.

Djävulen rasade i min man. Ilskan och hatet hade visat sig i honom, han hade till och med stukat sitt sjuka ben. Därefter kom även Lucia.

Hon lovade mig att hon skulle be för mig och sa att hon redan såg fram emot måndagen och bönegruppen. Hon kommer gärna hit för att be.

Klockan 22.45 gick jag och lade mig.

Jag har redan haft många nätter då jag sovit så lite, det vet bara den käre Guden.

Och ändå ger Frälsaren mig kraften att fortsätta arbeta.

Jag tror att denna dag var en stor läxa för mig. För Frälsaren bekräftade för mig att jag hör hans röst och samtidigt visade han mig hur rasande Satan är på mig. Utan Frälsaren skulle jag säkert inte kunna besegra honom.

Jag tackar dig, min Herre och min Gud, för denna stora nåd som du har skänkt mig idag.

För mig gäller: "Den som söker, han finner", och för herr dekan gäller: "Vaka, ty ni vet inte i vilken stund han kommer."

30 april 1992 – torsdag

I morse bad jag mycket. Tillsammans med min kollega bad jag sedan rosenkransen. Kl.

kl. 10.00 var jag i läkarrummet och arbetade. Under mitt arbete kunde jag be väl. Senare omvände jag mina patienter som kom för röntgen, de förlorade fåren som inte anser sig ha någon synd och inte biktat sig.

En patient var från Ungern, en annan från Italien, en tredje kom från Rumänien och sedan kom ännu en tysk från Mauer. Det blev en god fiskfångst. Så fick jag budskapet från Frälsaren först kl. 12.30 i kapellet på kliniken.

Jag: "När jag igår bad framför dekanens dörr och mannen med den orena anden stod framför mig, då var du hos mig."

Frälsaren: "Ja, jag var hos dig."

Jag: "Därför kunde han inte angripa mig."

Jag: "Vilken oren ande var det hos den mannen? Jag frågar dig eftersom du är min andlige vägledare, och om jag behöver veta det, så säg det till mig, om du så önskar."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det var Lucifer." Jag:

"Lucifers demon eller Lucifer själv?"

Frälsaren: "Lucifer själv."

Jag: "Var han där ensam eller var det andra med?"

Frälsaren: "Hela skaror var med."

Jag: "Min Herre och Gud, vad var hans syfte? Var det därför att jag bad framför dekanens dörr? Han kom just nu, när jag hade viktiga saker att diskutera med dekanen. Min Herre, säg mig om detta är viktigt för prästerna."

(Satan var rasande därför att jag talade med dekanen om avskaffandet av handkommunionen och införandet av munkommunionen, ty handkommunionen är Satans verk.)

Frälsaren: "Skriv, min dotter, prästerna måste uppfylla min vilja." Jag: "Men vad är Lucifers mål?"

Frälsaren: "Han vill ha dem alla."

Jag: "Min Herre, har jag skrivit det rätt?" Frälsaren: "Ja, så är det rätt."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, prästerna hamnar nu i förvirring." Jag: "Varför?"

Frälsaren: "För att de befinner sig i leran. Min dotter, förbli mig trogen och stå fast."

Jag: "Frälsare, något är på väg mot mig. Du kan berätta det för mig, jag är ju med dig och jag kommer att tro på det."

Frälsaren: "Du kommer att siktas."

Jag: "Käre Gud, vad betyder 'siktas'?"

Frälsaren: "Du kommer att bli utfrågad av många. Lyssna noga på min röst."

Jag: "Min Herre och Gud, det är ju inte lätt."

Frälsaren: "Jag har redan sagt till dig, i slutändan kommer du att segra tillsammans med mig." Jag: "Tack, min Herre och Gud, det sker som du har sagt."

Jag var i kyrkan, klädd i rött. Jag offrade den heliga nattvarden för Marion.

Jag bad särskilt för henne.

Arkitekten Wolfgang kom och tittade på var vi vill bygga bönrummet. Roswita var också med.

På kvällen kom Marion, hennes mamma och Erich. Medan jag skrev dagboken tillsammans med Marion bad min man, Irma och Erich rosenkransen.

Tack Gud för denna nåd.

01.05.92 – fredag

Hemma kl. ca 7.00:

Efter 45 minuters bön förenades jag med Frälsaren.

Jag: "Min Herre och Gud, min goda Fader och Frälsare, vad vill du säga till mig som jag ska skriva ner? Herre, ske din vilja. Min Herre, jag är ingenting. Jag vågar inte ens fråga dig något idag. Kanske därför, min Herre, att jag är så besviken på prästerna. Mitt hjärta värker på grund av dem. Ja, Herre, jag gråter över prästerna. Man vill rädda dem ur leran, men de lyssnar inte."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Du måste tala för mig under den kommande tiden. Du kommer att bli inbjuden till ärkebiskopen."

Jag: "Till vem? Ärkebiskop Saier?"

Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Vad ska jag tala med honom om?"

Frälsaren: "Det som jag har ingivit dig."

Jag: "När ska jag tala med honom, innan jag går till den helige fadern eller efter att jag har talat med den helige fadern?"

Frälsaren: "Innan du har talat med den Helige Fadern."

Jag: "Min mäktige, odödlige och helige Gud, måste jag förbereda mig för detta?"

Frälsaren: "Be och fasta."

Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra. Och du kommer att vara med mig." Frälsaren: "Ja, jag kommer att vara med dig."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Ja. Skriv ner något till, min dotter. Allt som jag hittills har ingivit dig, håll fast vid det och var trogen det."

Efter en stund sade Frälsaren:

"Gå i frid."

Jag var innerligt förenad med Frälsaren i ungefär 30 minuter. Därefter bad jag fortfarande, men jag skrev inte ner allt. Jag måste fatta mig kort, annars hinner Marion inte med att skriva.

På kvällen var jag i kyrkan för rosenkransbönen. Det var invigningsceremonin för Maria-maj-andakten. Det skulle kunna vara trevligare om fler deltog i bönen.

Marion var här på eftermiddagen och vi skrev dagbok.

Hilde och Hedwig kom på besök efter gudstjänsten och jag stärkte dem i tron. Jag bad för fröken Wennebusch, så att hon inte längre ska dela ut den heliga nattvarden.

Frälsaren sade till mig: "Man måste be för denna sak."

02.05.92 — lördag

Klockan 7.15 fördes jag till Waghäusel för den heliga mässan, till den första bänken framför tabernaklet. De andra troende som deltog i den heliga mässan satt i den bakre, mindre delen av kyrkan, bakom altaret. Därifrån kan man inte se tabernaklet och Vår Fru av Waghäusel, modern med det godhjärtade hjärtat.

Jag kan inte alls beskriva hur jag på denna plats framför tabernaklet omedelbart mottog nåd. Den heliga mässan leddes av tre präster. Jag tog emot nattvarden andligt och kände att Frälsaren hade kommit till mig.

Därefter gick jag till Marion och vi skrev i våra dagböcker.

Klockan 12.00 bad vi Herrens ängel. Under bönen hörde jag att min svärmor skulle hämtas redan denna månad. Det var inte helt klart för mig och jag berättade det för Marion. När jag kom hem klippte jag den sista delen av gräsmattan i trädgården och sådde sedan grönsaker.

Klockan 16.25 gick jag till kyrkan i Rot, där jag stannade till omkring klockan 20.00.

Först bad jag rosenkransen tillsammans med några kvinnor. Därefter fortsatte jag att be ensam till omkring kl. 17.25. Sedan förenade jag mig med Frälsaren.

Jag: "Frälsare, var det rätt i morse i Waghäusel att jag deltog i den heliga mässan framför tabernaklet?"

Frälsaren: "Fortsätt så, min dotter."

Jag: "Fader Berthold ville ge mig den heliga nattvarden. Men eftersom jag knäböjde på andra sidan kyrkan, alltså inte tillsammans med de andra troende utan framför tabernaklet, var jag andligt så djupt förenad med Frälsaren att jag kände att han var hos mig.

Och så tog jag inte emot nattvarden sakramentalt, trots att fader Berthold gav ett tecken på att jag kunde göra det. Frälsare, var det rätt?"

Frälsaren: "Om han vill ge dig den heliga nattvarden, gå då till honom."

Jag: "Men när jag förenades andligt med dig, då var du ju hos mig." Frälsaren: "Ja, jag var hos dig."

Jag ville inte fråga något mer.

Sedan blev det tyst.

Sedan hörde jag: "Skriv, min dotter."

Sedan blev det tyst igen.

Jag undrade vad som nu skulle hända.

Sedan hörde jag vidare: "Jag tar din svärmor till mig redan denna månad. Be för henne."

Jag: "Ja, Herre, jag ska be för henne."

Jag: "Min Herre, jag har inga fler frågor till dig. Du är god och barmhärtig. Jag älskar dig över allt."

Det blev tyst igen.

Plötsligt rann en stor tår ur mitt högra öga. Jag undrade vad det skulle betyda och vad som skulle hända nu.

Då hörde jag:

"Skriv, min dotter: 'Även i Serbien kommer det att bli krig.'" Jag:

"Men det är ju sorgligt, min Herre."

Jag frågade: "Kommer mitt hemland att förstöras?"

Då tänkte jag på de två stora städerna Belgrad och Pančevo. Frälsaren:

"Så kommer det att bli."

Jag: "Min Herre och Gud, vad ska jag göra?"

Frälsaren: "Be mycket."

Jag: "Herre, jag vet inte längre hur jag ska be för allt. Det är så mycket som väntar mig."

Jag: "När kommer det att ske, min Herre och Gud?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, inom kort." Frälsaren:

"Min dotter, förbli stark."

Jag: "Ja, Herre, jag ska vara stark, eftersom du vill det."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud."

Efter att ha knäböjt och bätt i kyrkan i två och en halv timme stannade jag kvar för den heliga mässan. Jag offrade den heliga nattvarden för min svärmor.

När jag kom hem var min man arg för att jag hade varit borta så länge. Jag kunde inte berätta för honom vad jag hade hört om hans mor. Jag teg, för han tror mig inte och oftast strider han mot mig.

03.05.92 — söndag

Kl. 7.30 hemma:

Jag började be, därefter förenade jag mig med Frälsaren.

Jag sa till Frälsaren: "Vad ska jag göra? Om jag berättar om det som kommer att hända där hemma, kommer de att tro mig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, de kommer inte att tro dig."

Frälsaren: "De människor som inte är försonade med Gud måste omvända sig omedelbart, bara då kan de räddas."

Jag: "Min Herre och Gud, om Belgrad och Pančevo förstörs, räknas det då som en straffdom?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det."

Jag: "Herre, i den här staden har de flesta barn aborterats." Frälsaren:

"Du har gissat rätt."

Jag: "Herre, kan jag göra något för dessa människor?"

Frälsaren: "Här hjälper bara fasta och bön."

Efter en stund hörde jag Frälsaren säga:

"Min dotter, jag älskar dig. Förbli mig trogen. Gå i frid."

Jag: "Min kärleksfulle Fader, nåd och barmhärtighet och förlåtelse för alla människor som ännu inte är försonade med dig. Min Herre och Gud, rädda dem så att de inte går förlorade. Jag tackar dig, min käre Jesus, min själsledare, för dina levande ord och de många nådegåvorna som du har gett mig."

Klockan 10.00 deltog jag i den heliga mässan i Rot.

Jag led under mässan. Barnen och prästen visade ingen vördnad inför Gud. På eftermiddagen var jag på pilgrimsfärd till Letzenberg.

Jag gick hem återigen besviken. Domkapitularen predikade, men inte det som människorna idag borde höra. Han gick hela tiden runt och kring.

När jag efter andakten gick nerför vinodlingen från Letzenberg, från kapellet till den smärtande Jungfru Maria, mötte jag domkapitularen framför prästgården, utan att jag hade tänkt på det. Jag sa till honom att nästa gång skulle jag predika om Medjugorje. Han såg förvånat på mig. Jag sa att jag snart skulle besöka ärkebiskop Oskar.

Han skakade hand med mig och jag gick därifrån. Det var nog något jag var tvungen att säga till honom. Hemma bad jag rosenkransen. Därefter kom Marion och vi skrev dagbok.

Under tiden som vi skrev bad min man, Irma och Hedwig Heger tillsammans rosenkransen. Den onde plågade mig även idag med de kraftiga stickningarna i höger handled. Varje gång jag håller vigvatten på den och offrar smärtan för själarnas frälsning, försvinner smärtan.

04.05.92 – måndag

Mellan kl. 10.00 och 11.00 bad jag innerligt i tandläkarstolen på kliniken.

Kl. 12.00 i kapellet på kliniken:

Efter bönen bad jag Fatima-bönen och andra böner innerligt.

Jag frågade Frälsaren, eftersom jag hade lidit så mycket i kyrkan igår när barnen dansade runt altaret.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det hör sig inte till runt altaret. Det är ett offeraltare. På det sättet kommer prästen att avleda barnen från vördnaden."

Jag: "I går eftermiddag tyckte jag inte heller om predikan på Letzenberg." Frälsaren: "Predikan passar inte in i vår tid."

Jag: "Det jag har hört räcker för mig." Sedan infann sig en djup stillhet.

Då hörde jag Frälsaren säga:

"Skriv, min dotter, –" Tystnad – "Du kommer att behöva gå, " –Tystnad– "du vet inte vad som väntar nu, eller hur?"

Jag: "Min Herre och Gud," – tystnad – "Store Gud, helige Gud, vart måste jag gå, men innan du säger det till mig, ta bort min rädsla och min människorädsla och ge mig nåden att göra och fullborda vad som är din vilja."

Frälsaren: "Du måste gå till förbundskansler Kohl. Han måste uppmana folket till bön." Jag: "Vad ska jag säga till honom om han frågar mig varför?"

Frälsaren: "Säg till honom att kriget kommer."

Jag: "Ska jag också säga till honom att Belgrad och Pančevo kommer att förstöras?"

Frälsaren: "Ja, skriv det, du måste säga det till honom."

Jag: "Min Herre, men det är ju en allvarlig sak."

Frälsaren: "Gör det, min dotter."

Jag: "Ja, Herre, jag ska göra det. Herre, ske din vilja." Jag:

"När måste jag gå?"

Frälsaren: "Gå så snart du kan."

Jag: "Min Herre, när jag kommer till honom, kommer han då att lyssna på mig?" Frälsaren: "Ja, han kommer att lyssna på dig."

Jag: "Jag ska göra det, ge mig snälla nåden och allt jag behöver för att kunna göra det."

Då hörde jag Frälsaren säga: "Jag älskar dig och tackar dig, min dotter. Gå i frid."

Holger bad bredvid mig i kapellet och såg på när jag skrev ner det.

Jag berättade för honom vad Frälsaren hade uppdragit åt mig, och han gav mig en idé om hur jag skulle kunna träffa förbundskanslern.

I Ludwigshafen finns ett maria-kloster, dit går även hans söner. Jag tänkte genast också på fader Stefan, men han befinner sig nu i närheten av Köln; jag vet bara att Fridolin har hans telefonnummer.

Därefter frågade jag Frälsaren om den här vägen var rätt.

Frälsaren: "Ja, min dotter, så går det också."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer, eller är det så här du vill ha det?" Frälsaren:

"Min dotter, så är det."

Min paus var slut. Jag hann inte ut i friska luften utan fortsatte genast att arbeta.

Klockan 18.15 fick jag av Fridolin, som befann sig i Landershofen, telefonnumret till fader Stefan i Köln: 0221—214535 – St. Columba.

Jag försökte nå honom tre gånger på det numret. Men ingen svarade.

Kl. 18.40 kom sex personer från Pirmasens och omgivningen till mig. Vi gick tillsammans till Mingolsheim, till Rochuskapellet, och deltog där i den heliga mässan, eftersom det inte fanns någon i Rot. Jag sa till dem att vi alla måste offra den heliga mässan för förbundskansler Kohl och hans familj. Vi var sju personer som gjorde det.

Hemma kom jag till bönegruppen ungefär 15 minuter senare. Aldrig tidigare hade så många människor som idag kommit för att be. Även fadern som för närvarande var i Rochuskapellet hade kommit, fader Söllner.

Vi bad mycket. Till slut gick de troende därifrån glada. Prästen vägrade först att ge välsignelsen.

Sedan ställde han flera frågor till mig, och först därefter gav han oss alla en underbar välsignelse. En troende, Toni, som nästan alltid kommer till bönegruppen, blev upprörd och kände sig lite kränkt över att prästen först vägrade att ge oss välsignelsen när vi bad honom om den.

Han sa att Jungfru Maria redan hade gett oss välsignelsen. Jag sa:

"Ja, det tror jag och det stämmer."

Och ändå ville prästen inte välsigna oss, trots att jag hade bett honom om det en gång till.

Då sa Toni: "Då är han inte heller en riktig präst."

Fadern frågade vem som talade där uppe, om det var en helgon, för Toni satt på trappan upp till övervåningen eftersom det inte fanns någon plats kvar. Toni svarade: "Ja, Antonius."

05.05.92 – tisdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren. Jag frågade om prästen som var på besök hos bönegruppen igår kväll.

Frälsaren: "Det var en frestelse."

Jag: "Vad menar du med frestelse? Du säger ju att nattvarden i handen måste avskaffas, och prästen säger att han måste lyssna på biskoparna."

Frälsaren: "Du måste hålla fast vid det jag har ingivit dig." Jag: "Min Herre, det är så oklart."

Frälsaren: "De ord som jag har ingjutit i dig är levande ord." Jag: "Vad betyder det?"

Frälsaren: "Orden består och ingen får stryka dem." Jag:

"Biskoparna kommer säkert att stryka dem."

Frälsaren: "Men inte de biskopar som lever i Guds nåd." Jag: "Har Toni gjort rätt?"

Frälsaren: "Jag har tillåtit det."

Jag: "Hur ska jag förstå det, min andlige vägledare?"

Frälsaren: "En präst måste alltid ge en välsignelse när någon ber om det."

Jag berättade att jag inte hade lyckats nå fader Stefan per telefon.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, gå till klostret."

Jag: "Var ligger det, i Ludwigshafen eller i Oggersheim?"

Frälsaren: "I Oggersheim."

Frälsaren: "Där kommer du att träffa en präst som snabbast kan förmedla kontakt med förbundskanslern, herr Kohl."

Jag: "Måste jag inte gå via förbundskanslerns söner?"

Frälsaren: "Lyssna noga på fadern."

Jag: "Kommer den här prästen att veta att jag kommer?"

Frälsaren: "Ja, han kommer att veta det."

Jag: "När ska jag åka dit?"

Frälsaren: "Åk redan i dag."

Jag: "Ska jag berätta för prästen varför jag måste träffa förbundskansler Kohl, eller ska jag tåga?"

Frälsaren: "Berätta för honom varför du måste tala med honom."

Jag: "Min Herre och Gud. Jag ska göra som du har sagt. Herre, ske din vilja. Men jag ber dig, min barmhärtige Gud, led mig så att jag inte går vilse. Och skänk mig nåden att jag må fullborda din vilja."

Sedan tillade jag: "Hur det kommer att gå vidare lägger jag i Guds händer. Det oroar jag mig inte för."

Frälsaren: "Nej. Min dotter, det behöver du inte oroa dig för."

Jag frågade om min man, eftersom jag igår återigen hade känt att den orena anden var hos honom. Jag frågade om jag hade misstagit mig, eller om jag kanske hade inbillat mig det.

Frälsaren: "De orena andarna finns i din närhet i större utsträckning än du tror." Jag: "Jag utsätts ständigt för frestelser."

Frälsaren: "Ja, du måste alltid vara vaken."

Jag: "Min Herre, utan dig är jag förlorad."

Frälsaren: "Det stämmer. Men med mig kommer du aldrig att gå vilse."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer, efter att jag har ställt så många frågor?"

Frälsaren: "Jag tackar dig, min dotter, för att du har frågat mig. Gå i frid, min kära dotter."

Kl. 12.15 i kapellet:

Innan jag kom in i kapellet blev jag frestad. Jag hade trott att jag hade skrivit ner något fel, att klostret låg i Ludwigshafen. Jag var lite förvirrad, eftersom Frälsaren hade sagt till mig att det låg i Oggersheim.

När jag kom in i kapellet kom även Holger för att be, samtidigt som jag.

Jag sa till honom att jag måste fråga Frälsaren en gång till om det som var oklart för mig.

Sedan frågade jag honom om han kanske visste exakt var klostret låg.

Han sa: "I Oggersheim."

Då sa jag att jag i så fall inte behövde fråga Frälsaren längre. Denna förvirring kom alltså bara från den orena anden, som alltid vill viska mig motsatsen till det som Frälsaren säger till mig.

Jag bad en kort stund och förenade mig med Frälsaren.

Jag frågade Frälsaren, eftersom jag ofta känner denna stickande smärta på höger handrygg, som ett skarpt knivhugg.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, den orena anden försöker, om du tillåter det, att inpränta sårmärkena i dig. Men det är inte min vilja."

Jag: "Varför gör han det?"

Frälsaren: "För att du snabbare ska ge efter för det jag ingjuter i dig."

Jag: "Men det är en obehaglig smärta, vad ska jag göra?" Frälsaren:

"Du har hittills gjort rätt, min dotter. Be mycket."

Jag: "Min Herre, om jag ber mycket, kommer han att angripa mig ännu mer."

Frälsaren: "Men han blir svagare."

Jag: "Tack, min Gud, nu måste jag gå till jobbet." Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter. Gå i frid."

Kl. 16.00: Jag åkte till Ludwigshafen direkt efter jobbet. Under bilresan bad jag redan rosenkransen för den präst som jag skulle träffa. Jag kände inte till vägen alls, men blev ledd till kyrkan i Oggersheim. Inne i kyrkan fanns bara en man som bad framför tabernaklet. När jag hade bett en stund frågade jag Frälsaren vad jag nu skulle göra.

Frälsaren: "Gå, jag ska visa dig."

Jag gick ut ur kyrkan och redan då var mannen, som just nyss knäböjt framför tabernaklet, bakom mig. Jag frågade honom om det fanns ett kloster här.

Mannen sa "här" och pekade på byggnaden framför mig. Sedan frågade jag om det var ett kvinnokloster eller ett mannskloster. Mannen sa bara: "Män."

Jag gick in i klostret och såg en bild av den helige Franciskus i förrummet. Där bad jag genast till den helige Franciskus ett Fader vår, ett Ave Maria och Gloria Patri och bad honom att skicka ut rätt präst till mig.

En präst kom fram och jag tilltalade honom. Vi gick in i ett mötesrum.

Först var vi båda tysta och jag fördjupade mig en stund i bön och prövade om detta var rätt präst. Jag hörde Frälsarens röst: "Tala med honom."

Jag kunde tala fritt med honom, för han var också ödmjuk och jag kände den frid han utstrålade. Jag stannade kvar där för den heliga mässan. Efter den heliga nattvarden hörde jag Frälsaren säga: "Det var rätt, min dotter."

Jag offrade den heliga nattvarden för denna präst, för förbundskanslern, herr Kohl, och för min svärmor.

På vägen hem bad jag återigen rosenkransen i bilen för prästens angelägenheter.

Förutom den hjälp jag bad prästen om, nämligen att han skulle ordna en tid för ett samtal med förbundskanslern, talade jag också om kriget som kommer från Ryssland och om handkommunionen, som ska avskaffas.

06.05.92 — onsdag

Från kl. 8.30 till 11.30 låg jag hela tiden i tandläkarstolen på kliniken.

Mina tänder fylldes. I tankarna bad jag oavbrutet och jag bad med hjärtat. Jag hade inte låtit mig få någon spruta och offrade smärtan för många ärenden, särskilt för H. Dr. Ebert, som hade arbetat på denna ÖNH-klinik och som under dessa dagar omkommit i en bilolycka.

De två tandläkarna som behandlade mig har också långsamt omvänt sig. En av dem hade jag redan en gång uppmanat att gå till bikten.

Efter tandläkarbesöket gick jag tillbaka till min arbetsplats och röntgade patienter i två timmar.

Klockan 13.30 gick jag in i kapellet: Jag ville inte ställa fler frågor till Frälsaren, men jag längtade efter att förenas med Frälsaren.

Jag bad innerligt och hörde Frälsaren säga: "Skriv, min dotter." Jag: "Ja, min Herre och Gud, min käre Jesus, min själsledare, jag ska skriva ner det. Men ge mig nåd och skydd, så att jag kan göra det du vill att jag ska göra."

Frälsaren: "Du måste gå" – tystnad – "min dotter" – tystnad –

Jag: "Store Gud, helige Gud, vart?" (Inombords var jag så spänd på vad som nu skulle hända.)

Frälsaren: "Till förbundskanslern, H. Kohl, så fort som möjligt."

Jag: "Min Herre och Gud, jag har redan sagt till fader Joachim att jag måste tala med H. Kohl."

Frälsaren: "Han kommer att ringa dig."

Jag: "Måste jag då vänta tills han ringer mig?"

Frälsaren: "Ja, vänta."

Jag: "Måste jag säga något annat?"

Frälsaren: "Det jag har sagt till dig." Jag:

"Att kriget kommer."

Frälsaren: "Ja, att kriget snart kommer."

Jag: "Och du har sagt att han uppmanar folket till bön." Frälsaren:

"Ja, det måste han göra."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, ni befinner er i mycket stor fara. Faran kommer från Ryssland."

Jag: "Vem är 'ni'?"

Frälsaren: "Människorna i Europa."

Jag: "Jag har hört av dig att det bara är Tyskland som är i fara på grund av detta

krig." Frälsaren: "Alla är i fara."

Jag: "Åh, min Herre, jag kan inte skriva detta, det är så komplicerat för mig. Min Herre och min Gud, får jag en tid hos fader Joachim så att jag kan tala med förbundskanslern, H. Kohl?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du kommer att få ett möte av fadern så att du kan träffa förbundskanslern, H. Kohl."

Jag: "Ja, min Herre, jag har förstått. Herre, ske din vilja."

Jag: "Min Herre och Gud, jag älskar Dig så mycket och jag är beredd att göra allt Du säger åt mig.

Frälsaren: "Min dotter, det räcker för idag. Gå i frid."

På eftermiddagen, omkring klockan 15.00, läste jag för första gången budskapet från den 25 april 1992 från Medjugorje, från Fredens Drottning. Jag blev förvånad. Det gjorde så stort intryck på mig att jag nu måste skriva ner den sista delen:

"Medjugorje är ett tecken för er alla och en uppmaning att ni ska be och leva de dagar av nåd som Gud ger er. Därför, kära barn, ta uppmaningen till bön på allvar."

På kvällen gick jag till Rochuskapellet i Mingolsheim. Där biktade jag mig. Jag offrade den heliga nattvarden för flera olika avsikter.

07.05.92 – torsdag

Jag tyckte inte om den heliga mässan som prästen höll i Mingolsheim. Vissa saker strider mot den sanna tron. Därför frågade jag Frälsaren:

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det, var försiktig med sådana präster." Jag:

"Min käre Fader, vad betyder uttrycket 'sådana präster'?" Frälsaren: "De som förvränger den helige Faderns lära."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, prästen måste vara lydig mot den helige Fadern." Jag:

"Kommer jag att få ett samtal med fader Söllner igen på Rochuskliniken?" Frälsaren:

"Ja, du kommer att ha ett samtal med honom igen."

Frälsaren: "Min dotter, förbli mig trogen. Håll fast vid det som jag har ingivit dig."

Jag kan inte skriva ner allt jag ber och ber om hos Frälsaren. Men jag vet att jag också ber mycket om att Frälsaren ska ge mig en sådan tro, som till exempel: När Petrus gick på vattnet och Frälsaren stod på vattnet mittemot honom.

Jag sa till Frälsaren att jag inte vill sjunka i vattnet när tvivlet griper tag i mig. Jag vill ha en sådan tro att jag kan gå på vattnet fram till dig.

Frälsaren: "Skriv ner det, min dotter, jag skänker dig den levande tron." Jag:

"Ska jag skriva ner det?"

Frälsaren: "Ja."

Frälsaren fortsatte: "Denna tro är min gåva till dig."

Jag: "Min Herre, det är ju den vackraste gåva jag kan önska mig."

Man kan inte tacka nog för det. Men Herre, du kräver säkert mycket av mig när du ger mig något sådant?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag kommer att kräva det av dig."

Jag: "Min Herre och Gud, jag är också beredd att göra vad du än kräver av mig. Herre, ske din vilja."

Jag sa till Frälsaren att jag nu måste gå till arbetet. Frälsaren:

"Kom till mig senare, fråga mig."

Kl. 12.15–13.00 i kapellet på kliniken:

Jag bad och förenade mig sedan med Frälsaren. Jag:

"Vad är en levande tro?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Du har mig och jag är din tro." Jag: "Det är ju underbart. Jag tackar dig av hela mitt hjärta."

Jag: "Min kung över alla kungar, min kärleksfulle Fader, vad begär du av mig?"

Jag vet att du inte begär något omöjligt, och jag skriver gärna ner det om du vill."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Jag begär ditt liv av dig." Jag: "Min Herre och min Gud, min Jesus, jag ger det till dig."

Jag: "Varför begär du mitt liv, jag har ju redan gett det till dig?" Frälsaren: "Du har gett det till mig, men jag har ännu inte begärt det av dig."

Jag: "Min Herre och Gud, jag vill inte fråga dig något mer nu, det är svårt att förstå. Säg till mig om det är något jag behöver veta."

Frälsaren: "Jag är ditt liv. Skriv, min dotter." Jag: "Min

Herre och Gud, vad ska jag skriva?" Frälsaren: "Jag bestämmer över ditt liv."

Jag: "Ja, Herre. Det ska ske som du vill. Jag är ditt intet och du kan bara få mig genom den heliga Jungfru Maria."

Frälsaren: "Ja, min dotter, det behagar mig."

Frälsaren: "Min kära dotter, gå i frid."

På kvällen var jag i Rochuskapellet i Mingolsheim för att delta i den heliga mässan. Jag offrade den heliga nattvarden för de fattiga själarna.

08.05.92 – fredag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren och frågade:

"I går sa du: 'Jag bestämmer över ditt liv', kan du berätta lite mer om det, om du vill?"

Frälsaren: "Allt du gör är mitt verk."

Kl. 13.00 i kapellet på kliniken:

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, Herre, jag ska skriva ner det. Herre, ske din vilja." Frälsaren:

"Du måste gå till fadern, till Oggersheim."

Jag: "Kanske till en annan fader?" Frälsaren:

"Till Oggersheim, till fadern."

Jag: "Jag ville först åka till Regensburg, till fader Gebhard."

Frälsaren: "Gå först till fadern i Oggersheim."

Jag: "Du sa att han skulle ringa mig." Frälsaren:

"Ja, det kommer han att göra."

Jag: "Nu återstår bara frågan: när?" Frälsaren: "I helgen."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ska gå. Herre, ske din vilja." Jag: "Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Min dotter, fråga mig igen senare."

När jag sedan tittade på klockan, som hängde i hallen utanför kapellet, märkte jag att jag redan hade överskridit min lunchrast med en halvtimme. Tiden går mycket fort när man är förenad med Frälsaren.

Kl. 15.30:

Jag: "Min Herre och Gud, kommer prästerna att tro mig när jag kommer till dem?" Frälsaren: "Nej, min dotter, de är i tvivel."

Jag: "Varför ska jag gå till dem om de tvivlar? Det förstår jag inte." Frälsaren: "Min dotter, de har inte ett så öppet hjärta som du, med vilket de kan höra mig. Min dotter, lyssna noga på min röst."

Jag: "Min Herre och Gud, det jag kommer att säga till prästerna lägger jag i dina händer."

Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det rätt."

Jag: "Vad uppnår jag genom att tala med prästerna?"

Frälsaren: "Att du så snart som möjligt talar med förbundskansler Helmut Kohl." Jag: "Käre Frälsare, ska jag skriva ner något mer, eller räcker det?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du ska meddela prästerna att jag menar allvar med kriget. Min dotter, förbli mig trogen. Gå i frid."

09.05.92 — lördag

Kl. 7.15 vid den heliga mässan i Waghäusel.

Därefter var jag hos Marion fram till kl. 13.00, och vi skrev dagbok. Från

kl. 16.15 till 17.30 bad jag i kyrkan i Rot.

På kvällen rasade djävulen mot mig, närmare bestämt genom min man. Jag var tvungen att be mycket igen. Sedan blev det lugnt.

10.05.92 — söndag

Innan den heliga mässan bad jag.

Kl. 10.00 var det helig mässa i Rot, som jag deltog i.

Runt kl. 14.30 drabbades jag av en plåga. I ungefär 30 minuter ville jag be, men jag kunde inte. Jag låg på soffan. Sedan bad jag Frälsaren om hjälp. Då hörde jag: "Gå, min dotter, gör som jag säger. Be den smärtsamma rosenkransen."

Jag fick en kraft, helt plötsligt, och bad genast två rosenkransar och en litania. Runt klockan 16.50 förenades jag med Frälsaren.

Jag: "Du sa att de skulle ringa." Frälsaren: "Jag har sagt det."

Jag: "Vem är du, JAG?"

Frälsaren: "Din Jesus, min dotter. Satan har makt över klostret. Vänta tills jag säger till dig hur det ska gå vidare. Fader Joachim kommer att höra av sig. Fortsätt att be för dem, min dotter."

På kvällen: Mariaandakt.

11.05.92 – måndag

Vid lunchtid i kapellet kl. 12.00:

Jag ville veta om jag hade hört fel angående kriget i Serbien. Frälsaren: "Skriv, min dotter, kriget i Serbien kommer att bryta ut och Belgrad och omgivningarna kommer att förstöras."

Sedan ville jag veta om den onde hade lagt sig i, angående min svärmor. Jag ville kontrollera det en gång till och frågade därför Frälsaren. Frälsaren: "Min dotter, din svärmor kommer att gå hem denna månad."

Frälsaren: "Fader Joachim kommer att ringa dig, var beredd."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Jag måste låta tuktan drabba jorden." Jag frågade:

"Vem är du, 'JAG'?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag är den treenige Guden, Gud Fadern, Gud Sonen, Gud den Helige Ande."

Jag: "Min Herre och Gud, vad uppnår du med det?" (Med tuktan)

Frälsaren: "De själar som är mig trogna."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Min dotter, det räcker. Gå i frid."

Det kom väldigt många människor till bönegruppen. Fader Berthold från Waghäusel gav alla den första mässans välsignelse en efter en. Vår bön varade, inklusive välsignelsen, drygt tre timmar. Tack Gud för denna oväntade välsignelse.

12.05.92 – tisdag

Läkarmottagningen:

Jag frågade Frälsaren ännu en gång om tuktan.

Frälsaren: "Tukten är nödvändig för att människorna ska inse vilken Fader de tillhör, för de måste välja en Fader."

Jag hade mycket arbete och kom inte till kapellet förrän kl. 15.00.

Jag frågade Frälsaren om jag skulle gå till fader Söllner i Mingolsheim, eftersom han plötsligt hade blivit sjuk.

Frälsaren: "Gå, min dotter, gå till honom." Jag:

"Vad ska jag säga?"

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Han ska göra det som jag också begär av dekan Enz. Säg till honom att han skulle göra mig mycket glad därmed." Jag:

"Ja, min Herre och Gud, jag ska förmedla det till honom."

Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter, gå i frid."

Min man fyllde år idag.

Jag deltog i högmässan i Rot i kyrkan.

Min son opererades idag i Stuttgart. Det var brådskande. Vi var sju personer tillsammans och bad för honom.

13.05.92 – onsdag

Kl. 12.00 i kapellet:

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska skriva ner det."

Frälsaren: "Din son kommer att klara sig bra."

Efter en stund:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, Slovakien är i fara. Faran är alldeles nära. Kriget från Ryssland kommer att nå Slovakien."

Frälsaren: "Skriv, min dotter." Jag:

"Ja, min Herre och Gud." Frälsaren:

"Gå."

– Det var tyst och stilla. Jag:

"Vem ska jag gå till?"

Frälsaren: "Till fader

Joachim."

Jag: "Han har inte kallat på mig. Varför har han inte kallat på mig? Du vet det, min Herre och Gud, min käre Jesus och själsledare?"

Jag: "Men om du är den käre Guden, så säg till mig: 'Viva Jesu och Maria'."

Frälsaren: "Skriv: 'Viva Jesu och Maria'."

Jag: "Varför har fader Joachim inte ringt?" Frälsaren:

”För att han saknar levande tro.”

Frälsaren: "Min dotter, du vet ju inte hur du kommer att må i morgon."

Jag: "Okej, när ska jag gå till fader Joachim?"

Frälsaren: "Gå redan i dag."

Jag: "Kommer fader Joachim att vara där när jag kommer?" Frälsaren: "Ja, min dotter, han kommer att vara där."

Jag: "Min Herre och Gud, kommer han fortfarande att tala med mig?" Frälsaren: "Ja, han kommer att tala med dig."

Jag: "Vad ska jag säga till honom?"

Frälsaren: "Säg till honom att jag menar allvar med kriget, och att han omedelbart måste sätta dig i kontakt med förbundskansler Kohl, så att du kan tala med honom."

Jag: "Varför så brådiskande?"

Frälsaren: "Syndens tyngd väger tyngre." Jag:

"Och om han säger att han inte kan göra det?"

Frälsaren: "Då har du, min dotter, gjort din plikt."

Jag: "Min Herre och min Gud, min andlige vägledare, men du vet ju redan i förväg om han kommer att göra det."

Jag: "Och du har sagt att kriget inte längre går att stoppa. Och kriget kommer. Varför måste jag då gå till honom?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter. De själar som tillhör mig måste räddas." Jag: "Käre Frälsare, kan du ge mig ett tecken som kommer från dig och som visar att du har sänt mig?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag ska ge dig det."

Jag: "Och vad skulle det vara?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, fader Joachim kommer att ge dig något som kommer att överraska dig."

Jag: "I positiv eller negativ bemärkelse?"

Frälsaren: "I positiv bemärkelse."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ska gå till fader Joachim. Herre, ske din vilja."

Jag var i Oggersheim tillsammans med Verena. Det var precis som vid mitt besök hos dekan Enz i Wiesloch. När jag väntade framför klostret stod en man med den orena anden framför mig. Han skulle helst ha slitet mig i stycken.

Först vid den tredje raden i rosenkransen öppnades dörren.

Jag sa att jag ville tala med fader Joachim. Först kom en annan präst, som jag också berättade för vad Frälsaren önskar.

Fader Joachim kom och vi talade med varandra. Till slut sa fader Joachim att han med polisens hjälp skulle försöka se till att jag fick träffa H. Kohl.

Jag lämnade klostret kl. 18.40.

Kl. 19.25 var jag redan i Mingolsheim i Rochuskapellet. Där deltog jag i den heliga mässan, eftersom det inte fanns någon mer i Oggersheim.

Klockan 21.30 på kvällen var Erich hos mig och berättade att fader Söllner, missionären, som just då var sjuk, när han var med i min bönegrupp, två gånger hade frågat var han egentligen hade hamnat.

I bönegruppen somnade han under bönen. Denna kväll bad vi också Jungfru Marias litanian.

14.05.92 – torsdag

Jag frågade om mannen som stod utanför klostret igår. Frälsaren:

"Ja, min dotter, det var en oren ande."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Prästerna kommer att göra det som jag har rekommenderat fader Joachim angående dig."

Jag: "Kommer jag då att tala med förbundskanslern, herr Kohl?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Under de närmaste dagarna kommer det att inträffa några katastrofer."

Jag: "Berätta något om det."

Frälsaren: "Be, min dotter."

Jag: "Jag ska be. Tack, min Herre och Gud."

Jag deltog i mässan i Rochuskapellet i Mingolsheim

15.05–22 – fredag

kl. 10.30 i läkarrummet:

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Kriget är alldeles nära. Gå till prästen, till pastor Vogt. Gå till honom igen. Gå redan i dag. Prästerna ska be rosenkransen tillsammans med de troende."

Klockan 11.20 frågade jag ännu en gång.

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag lyssnar."

Frälsaren: "Gå till prästen, till pastor Vogt. Han ska be rosenkransen före den heliga mässan."

Jag: "Käre Gud, det har jag redan sagt till honom."

Frälsaren: "Jag vet, min dotter. Du måste gå till honom en gång till." Jag: "Och om han frågar varför?"

Frälsaren: "Säg till honom att kriget är alldeles nära." Jag: "Min Herre och Gud, han tror mig inte."

Frälsaren: "Och ändå måste du gå till honom."

Jag: "Ska jag säga något mer till honom, förutom det där med rosenkransen?" Frälsaren: "Skriv, min dotter, att han därmed besparar sig lidande."

Jag: "Men det är svårt att säga. Kan jag inte säga något annat? Men om du vill det, så ska jag säga det till honom."

Frälsaren: "Jag vill att du säger det till honom." Jag: "Ja, min herre, och vad skulle det vara?"

Frälsaren: "Olydnad mot mig är det största onda som kan drabba en präst."

Kl. 12.30 i kapellet:

Jag sa till Frälsaren: "Käre Gud, det är ju ännu svårare. Och det är svårt för mig att gå till prästen, för jag vet att han inte tror mig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, och det är så svårt för mig att hålla fast vid synden, eftersom jag älskar er alla."

Frälsaren: "Gör det, min dotter, gå dit."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska göra det, eftersom det är din vilja, men det är mycket svårt för mig."

Frälsaren: "Jag tackar dig, min dotter, jag älskar dig. Gå i frid."

Kl. 14.30: Jag visste inte hur han skulle be rosenkransen.

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Prästen ska be rosenkransen tillsammans med de troende och leda bönen."

Jag: "Kommer du att följa med mig?"

Frälsaren: "Ja, jag ska följa med dig."

Jag blev lite förskräckt och frågade hur han skulle kunna gå bredvid mig. Jag blev förskräckt eftersom jag tänkte: "Hur ska han kunna gå bredvid mig när jag inte ser honom?"

Frälsaren: "Jag ska följa med dig och vara hos dig."

Jag: "Det förstår jag inte."

Jag: "Min Herre, det är obegripligt för mig att jag ska gå till prästen, för du har sagt att han inte befinner sig i Guds nåd."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. För varje präst försöker jag rädda honom." Jag: "Käre

Gud, jag frågar dig inget mer. Jag ska gå till honom.”

I kyrkan i Rot efter att ha tagit emot den heliga nattvarden:

Frälsaren: "Gå, min dotter, gå till honom."

Klockan var omkring 19.45 när jag var hos pastor Vogt. Jag berättade för honom vad Frälsaren hade sagt till mig. Pastor Vogt frågade mig om jag var tvungen att skriva ner det.

Jag: "Måste du hålla mässan?"

Pastor Vogt: "Det är mitt yrke." Jag:

"För mig är det Guds vilja."

Pastor Vogt frågade om Frälsaren hade sagt att jag skulle skriva ner det.

Jag sa till honom: "Ja, allt står i dagboken, men de vill inte att jag ska läsa upp det för dem." Pastor

Vogt sa: "Han kan också viska något till mig."

Sedan frågade han mig om jag hade varit hos

dekanen. Jag svarade: "Ja, har han ljugit igen?"

Pastor Vogt skrattade.

Sedan berättade jag för honom vad som hade hänt när jag var hos dekan

Enz. Pastor Vogt lyssnade på det.

Det kändes som om jag återigen hade varit hos pastor Vogt förgäves. Jag tror att det döljer sig något allvarligt bakom det där skrattet. Det jag kunde göra har jag gjort, allt annat lägger jag i Guds händer.

När jag gick ut ur rummet och stod i prästgårdens korridor såg jag att häxan fortfarande hängde ner från taket, som dekoration.

Jag kom att tänka på att när jag för två år sedan var på kur i Kohlgrub, hängde det också en häxa i en läkarkvinnas mottagning. Jag förklarade för läkarkvinnan att det inte var bra, och hon tog då bort häxan. Hon bjöd till och med in mig till sitt hem, och jag berättade om min omvändelse.

Jag undrade om pastor Vogt också skulle ta ner häxan om jag sa det till honom.

16.05.92 — lördag

Kl. 01.30–02.30 bad jag på natten.

Kl. 7.15: Högmässa i kyrkan i Waghäusel.

Kl. 16.00: Jag besökte min son i Stuttgart.

Kl. 18.30 var jag i Rot för att delta i den heliga mässan i kyrkan.

Klockan cirka 18.40 vigde jag mig själv och min familj till Jesu och Marias heliga hjärtan för Jungfru Marias önskemål.

17 maj 1992 – söndag

Jag bad från kl. 7.15 till 8.50 och förenade mig med Frälsaren. Frälsaren:

"Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre och Gud. Store Gud och Helige Gud, jag ska skriva ner det. Jag gråter över prästerna och så många döda och sårade i kriget."

Jag har aldrig varit så besviken på prästerna som nu.

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre, vad ska jag skriva ner?"

Efter en stund:

Jag: "Jag vet fortfarande inte vad jag ska skriva ner." Frälsaren:

"Jag ska ge dig ett tecken."

Jag: "När och var?"

Frälsaren: "I kyrkan."

Jag: "Hörde jag rätt?" Frälsaren: "Ja, i kyrkan."

Jag: "Kommer de troende i kyrkan att omvända sig genom detta?"

Frälsaren: "Ja, de kommer att omvända sig."

Jag: "Men i kyrkan är de ju redan omvända."

Frälsaren: "Nej, de måste alla omvända sig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, kära Jesus."

Frälsaren: "Prästerna är för närvarande förblindade. Min dotter, man måste be mycket för prästerna."

Jag: "Men Herre, du vet ju att jag redan ber mycket för dem."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Det är viktigt. Kriget är redan här." Jag:

"Min Herre, jag förstår inte det här just nu. Menar du kriget i Bosnien?"

Frälsaren: "Kriget i alla hjärtan."

Jag: "Det här är helt obegripligt för mig. Kan du inte förklara det tydligare för mig?"

Frälsaren: "Be om fred."

Jag: "Snälla, förklara det ännu enklare för mig när det gäller kriget."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Där det inte finns kärlek finns bara hat. Mitt barn, kriget börjar först i hjärtat. Det som hjärtat är fyllt av, det talar munnen om. Be att era hjärtan må bli rena."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, prästerna har fallit i det stora martyriet." Jag: "Har jag skrivit det rätt?"

Frälsaren: "Ja."

Han upprepade det genast en gång till.

Jag: "Min Herre, jag vågar inte alls skriva det här." Frälsaren:

"Men du har ju skrivit det."

Jag: "Vad är den främsta orsaken till deras martyrium?" Frälsaren: "Deras olydnad."

Jag: "Käre Gud, jag kan inte skriva mer, det är för svårt för mig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Människorna befinner sig i stor fara. Min försoning har överskridit gränsen. Jag kan inte längre se på denna stora smuts."

Jag: "Käre Gud, snälla, rädda oss."

Frälsaren: "Min dotter, tro på det, tvivla inte. Förbli mig trogen. Gå i frid." Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig. Jag ska förbli dig trogen."

PS: När jag skrev in denna dag i dagboken (jag skriver först ner allt i ett manuskript) plågades jag i 30 minuter av en djup sömn. Jag bad ständigt i tankarna till Frälsaren, sedan gick det bra igen. Den onde vill inte att jag ska skriva ner detta.

Klockan 10.00 deltog jag i högmässan i Rot.

Runt kl. 15.00 kom Marion, därefter kom Adriane. Vi bad rosenkransen tillsammans. Senare kom Fridolin och Claude från Luxemburg.

Jag berättade för Claude om min omvändelse.

Därefter gick vi till marianandakten i kyrkan. Claude gick på prästseminariet tillsammans med Fridolin, men har nu lämnat seminariet eftersom han blev besviken på prästerna.

Efter kyrkobesöket berättade jag återigen om mina upplevelser. Jag kände den orena anden hos Claude, men märkte också att han stärktes av min berättelse.

Claude berättade för mig att han tidigare hade bett mycket och att präster hade sagt till honom att han bad för mycket. Därefter hade han slutat, men sedan dess kände han en andlig torka och har nu lämnat prästseminariet. Han och Fridolin sov hos oss och på måndag förmiddag åkte de iväg igen. Claude frågade min man om han fick komma tillbaka.

Han gick därifrån lycklig och fick mycket nåd här.

18.05.92 – måndag

Idag för åtta år sedan uppenbarade sig Jungfru Maria för mig i Medjugorje.

Kl. 8.45 på arbetsplatsen:

Eftersom jag inte hade förstått vad Frälsaren hade sagt till mig om prästerna, frågade jag honom igen. Jag frågade vad det betydde att prästerna befann sig i martyrskap.

Frälsaren: "De lyssnar inte på min röst, utan på den orena andens röst." Jag: "Vad är orsaken till deras martyrium?"

Frälsaren: "Er olydnad!" Jag fortsatte med röntgenundersökningen.

När jag var ensam igen försökte jag förena mig med Frälsaren i röntgenrummet. Frälsaren: "Skriv, min dotter, du måste gå."

Jag: "Vart, min Herre och Gud? Jag vet inte vart."

Jag kände en värme och en frid inom mig. Det var väldigt vackert i det ögonblicket. Man känner att man inte är ensam. Kärleken finns där.

Jag: "Jag vet fortfarande inte vart jag måste gå."

Frälsaren tvekade att säga det till mig, jag var nyfiken på vart.

Jag: "Har jag inbillat mig det när jag hörde: 'Du måste gå'? Mitt hjärta brinner av kärlek, och jag väntar tålmodigt. Den onde är också där. Han är otålig och gör sig påmind."

Och Frälsaren tiger.

Frälsaren låter mig inse hur den onde ligger på lur. En halvtimme senare, omkring kl. 10.15:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du måste gå."

— återigen inget svar —

På kvällen var jag i Rot i kyrkan för att delta i den heliga mässan.

19.05.92 — tisdag

Idag för åtta år sedan döptes jag.

Idag hörde jag ingen röst, varken under bönen eller i kyrkan.

20.05.92 — onsdag

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Jesus, barmhärtiga kärlek, vad ska jag skriva ner? Jag vill inte fråga dig, du vet allt. Bara om det är din vilja ska jag skriva ner det, för jag är en syndare, jag känner att jag inte har rätten att fråga dig, för jag är bara stoft inför dig, ingenting annat."

Jag: "Min Herre och Gud, jag är redo att skriva ner det, eftersom du har sagt: 'Skriv, min dotter.' Men genom Maria och under den heliga Marias, Guds Moders, beskydd."

Frälsaren: "Så är det rätt, min dotter."

Frälsaren: "Min dotter, det var en stor attack igår." Jag: "Men min Herre och Gud, det vet jag."

Frälsaren: "Jag har tillåtit det. Satan vill förstöra allt. Till och med Patris har han tagit."

Jag ville inte fråga Frälsaren. Frälsaren:

"Vänta lite till, min dotter!" Jag: "Men du vet ju allt i förväg."

Frälsaren: "Ja, jag vet allt, men du befinner dig i kärlekens skola."

Jag: "Min Herre, säg mig, vilken oren ande som var hos min man. Det var omöjligt. För jag hade strött vigd salt från fader Heyder där min man befann sig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, min Jesus, min själsledare."

Frälsaren: "Det var återigen Lucifer med sitt följe."

Jag: "Jag har bett oavbrutet, jag har nästan inte fått luft av allt bönande." Frälsaren: "Min dotter, ge inte efter, det måste fortsätta."

Jag: "Min Herre, stör det Lucifer att jag måste gå till förbundskanslern?" Frälsaren:

"Min dotter, och sådant frågar du fortfarande?"

Jag: "Ja, min Herre, för jag är ingenting. Jag har gett dig allt och jag har ingenting." Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag älskar dig, min dotter, precis som du är."

Jag: "Jag trodde redan att jag gjorde allt fel på grund av Lucifers angrepp."

Frälsaren: "Min dotter, förbli mig trogen. Frestelserna måste komma över dig."

Jag: "Min Herre och Gud, jag skulle vilja ha en präst. Vad är det med pastor Vogt, som nu har varit på retrett?"

Frälsaren: "Min dotter, reträtten är inte som jag vill ha den."

Jag: "Min Herre och Gud, jag lägger allt i dina händer, skydda mig, vägled mig och lämna mig inte ensam, min Son. Jag lägger hela mitt förtroende i dina händer och jag förblir dig trogen, för jag älskar dig, även om du tillåter sådana frestelser att drabba mig."

Frälsaren: "Min dotter, jag ska berätta för dig senare hur det går vidare, men inte nu."

Jag: "Min Herre, jag tackar dig, jag älskar dig och förlåt mig."

Frälsaren: "Gå i frid, min kära dotter."

Jag deltog i den heliga mässan i Rochuskapellet. Jag tog inte nattvarden.

Prästen satte sig ner och lät lekmän dela ut den heliga nattvarden. Det var hans önskan.

21.05.92 — torsdag

Kl. 9.20 i läkarens rum:

Jag frågade Frälsaren om det fortfarande gäller att han ska ta svärmodern till sig redan denna månad. (Det var en frestelse, jag återkommer till det senare.)

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag tar svärmodern hem denna månad."

Jag: "Fadern i Stift-Neuburg har sagt att de privata uppenbarelserna med apostlarna skulle vara avslutade."

Frälsaren: "Endast de världsliga prästerna kan avsluta de privata uppenbarelserna."

Jag frågade om fader Söllner, eftersom han inte delade ut nattvarden själv utan överlät det åt två nattvardsassistenter.

Frälsaren: "Fadern i Mingolsheim borde inte ha låtit lekmän dela ut den heliga nattvarden."

Jag: "Vad skulle han ha gjort, han mådde dåligt."

Frälsaren: "Vänta. Att han mådde dåligt, det kom inte från mig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, lyssna noga. Du kommer att få en uppenbarelse i kyrkan." Jag frågade om jag hade hört rätt."

Frälsaren upprepade det ännu en gång.

Jag: "Käre Frälsare, menar du i Rot, i St. Leon-Rot?"

Frälsaren: "Ja, i Rot, i St. Leon-Rot."

Jag: "Jag ber dig, säg mig när, får man veta det?"

Frälsaren: "Snart."

Jag: "Hur ska jag veta om det är Jungfru Maria eller djävulen?" Frälsaren: "Du kommer att känna igen henne."

Jag: "Kommer andra i kyrkan också att se henne?"

Frälsaren: "Ja."

Jag: "Alla?"

Frälsaren: "Några få."

Jag: "Tack, min Herre och Gud, Herre, ske din vilja."

Därefter röntgade jag patienterna. När jag var klar förenade jag mig med Frälsaren. Andra går ut och röker vid den här tiden, men jag söker Guds närhet.

När jag var förenad hörde jag Frälsaren säga:

"Skriv ner denna uppenbarelse, min dotter." Jag frågade genast: "Vilken uppenbarelse?"

Frälsaren: "Er himmelska moders uppenbarelse kommer att vara ett tecken på att hon alltid finns där och är hos er."

Jag: "Barmhärtige Gud, jag kan inte tacka dig nog för detta. Jag gläder mig redan nu, men det betyder att jag nu måste be och fasta ännu mer. Min Herre och Gud, måste jag veta något mer om Mariavisionen i den röda kyrkan?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, du måste veta något till." Jag: "Och vad skulle det vara?"

Frälsaren: "Förbli alltid trogen." (mot Guds Moder).

Jag: "Ja, Frälsare, du vet att vi älskar henne. Jag lovar dig att jag ska vara trogen den himmelska modern."

Jag: "Men du sa 'den himmelska moderns uppenbarelse'. Jag frågar dig en gång till, eftersom djävulen inte kan uttala namnet Maria. Skulle du kunna säga det en gång till?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du kommer att få en uppenbarelse av den himmelska modern Maria."

Jag: "Förlåt mig, min Herre och Gud, jag lyssnade noga på rösten."

Frälsaren: "Så är det rätt, min dotter."

Frälsaren: "Gå i frid, min kära dotter."

På kvällen deltog jag i den heliga mässan i Rochuskapellet i Mingolshelm.

22.05.92 – fredag

I klinikens kapell mellan kl. 12.10 och 13.00.

Jag: "I går i St. Rochus-kapellet vid den heliga nattvarden tvekade fader Söllner och lät mig vänta till slutet, jag knäböjde vid nattvardsbänken. Han hade också svårt att ge mig den heliga nattvarden. Det var som om någon drog tillbaka händerna."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det var den orena anden i fadern. Den orena anden vill inte att du ska ta emot den heliga nattvarden knästående och med munnen."

Jag: "Du har sagt att han kommer att tala med mig."

Frälsaren: "Han skulle redan ha talat med dig om inte Satan hade makt över honom." Jag: "Kan jag inte hjälpa honom?"

Frälsaren: "Lämna det åt mig, min dotter."

Frälsaren: "Kriget fortsätter."

Jag: "Vilket krig?"

Frälsaren: "Kriget i Jugoslavien. Det kommer också att bli krig i Makedonien och Serbien."

Jag: "Jag trodde att det skulle ta slut nu."

Frälsaren: "Kriget breder ut sig ytterligare."

Jag: "Jag ville veta om jag måste skriva ner något till?"

Frälsaren: "Min dotter, jag vill att du skriver ner det." Jag: "Ja, min Herre och Gud, min Jesus, och vad skulle det vara?"

Frälsaren: "Du måste meddela prästen om gårdagens uppenbarelse av Jungfru Maria."

Jag: "När?"

Frälsaren: "Under de närmaste dagarna."

Jag: "Käre Gud, han kommer inte att tro mig."

Frälsaren: "Gör det, min dotter."

Jag: "Får jag bara berätta det för prästen, eller även för andra som jag känner?" (Jag menade uppenbarelsen).

Frälsaren: "Berätta det, min dotter, berätta det för dem."

Sedan frågade jag om prästen i Oggersheim, varför han inte hade ringt mig. Frälsaren:

"Om han inte hade stängt sitt hjärta för mig, skulle han ha ringt." Frälsaren: "Min dotter, prästerna är i stor förvirring."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ska berätta det för prästen. Herre, ske din vilja." Jag: "Vem ska jag berätta det för först?" (Jag menade uppenbarelsen.)

Frälsaren: "Min dotter, du kan berätta det för prästen eller för folket först, som du vill. Det kommer att ske. Gå i frid, min dotter, jag älskar dig."

Jag: "Jag tackar dig, min kära Gud, min kära Jesus."

Jag deltog i rosenkransbönen och den högtidliga mässan i rött i kyrkan.

23.05.92 – lördag

Kl. 7.15 – helig mässa i Waghäusel.

Efter att ha tagit emot den heliga nattvarden stannade jag kvar framför tabernaklet och bad.

Först litanian till Jungfru Maria på latin, sedan rosenkransen och innerliga böner. När jag för ett ögonblick förenades med Frälsaren hörde jag:

"Min dotter, skriv ner",

Jag: "Ja, min Herre och Gud, men ta först bort mina tvivel och allt som hindrar mig från att göra det du säger till mig."

Frälsaren: "Vår Fru kommer att uppenbara sig."

Omedelbart frågade jag: "När, min Herre och Gud, min andlige vägledare, min käre Jesus. Menar du i den röda kyrkan?"

Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Jag vet inte när, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Under dessa dagar."

Jag: "Frälsare, säg det gärna en gång till, du sa inte 'Maria'." Frälsaren: "Skriv, min dotter, Jomfru Marias uppenbarelse, den himmelska modern Maria, kommer att äga rum i den röda kyrkan under de här dagarna."

Jag: "Jag kommer att lägga hela mitt förtroende i dina händer. Herre, ske din vilja." Frälsaren: "Gå i frid."

Sedan hörde jag ännu: "Jag älskar dig, min dotter, väldigt mycket."

Jag: "Ja, Herre, jag ska göra som du har sagt. Jag tackar dig, min Herre och Gud."

Strax därefter kom frestelserna. Jag åkte till Globus för att handla. Vanligtvis ber jag alltid i bilen, men den här gången hade jag inte bett. Och genast krockade jag med bilen mot en kundvagn. När jag kom hem ville jag tända ett ljus till Guds och Jungfru Marias ära. När jag tände det slog en stor låga från ljuset mot mitt huvud och mitt hår brann upp. Den onde vill hindra Jungfru Marias uppenbarelse.

På eftermiddagen gick jag till kyrkan, där jag bad mellan kl. 16.30 och 18.15.

Under tiden gick jag till bikt och frågade prästen om han kunde föreställa sig att Jungfru Maria skulle uppenbara sig här i Rot, i denna kyrka. Prästen svarade nekande och jag sade då: "Inte jag heller."

Jag sa att jag var ovärdig att se Jungfru Maria och att jag inte heller i Medjugorje hade önskat att få se henne.

Den gode Guden har prövat oss båda.

Prästen sa till mig att han inte trodde att Frälsaren hade sagt till mig att han skulle be rosenkransen före den heliga mässan.

Jag kom hem och grät. Jag sov knappt alls hela natten. Jag väcktes hela tiden av min man. Han plågades av orena tankar, det var outhärdligt.

24 maj 1992 – söndag

Helig mässa hemma.

Jag bad innan jag förenades med Frälsaren.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, uppenbarelsen av Jungfru Maria kommer att äga rum i den röda kyrkan i St. Leon-Rot."

Jag: "I Rot eller i St. Leon, vi har ju två kyrkor."

Frälsaren: "I Rot, där du alltid går."

Frälsaren: "Du kommer att känna igen denna uppenbarelse. Du behöver inte vara rädd. Efter denna uppenbarelse kommer mycket att förändras."

Jag: "Min Herre och Gud, du har sagt att det kommer att ske inom de närmaste dagarna." Frälsaren: "Tiden bestämmer jag."

Jag: "Pastor Vogt tror inte att han måste be rosenkransen före den heliga mässan. Han anser att man kan be den även vid en annan tidpunkt."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner detta: prästen, pastor Vogt, är en olydig präst. Han måste vända om och erkänna den Helige Faderns lära."

Jag: "Pastor Vogt säger att det jag berättar för honom om dig är min vilja." Frälsaren:

"Skriv, min dotter, din vilja är min vilja."

Jag: "Då har pastor Vogt också bekräftat att det som fadern i Stift-Neuburg sa, nämligen att de privata uppenbarelserna avslutades med apostlarna, stämmer."

Frälsaren: "Det strider mot den Helige Faderns lära."

Jag: "När kommer Jungfru Maria att uppenbara sig, före eller efter den heliga

nattvarden?" Frälsaren: "Jungfru Maria uppenbarar sig efter den heliga nattvarden."

Jag: "Före välsignelsen eller efter välsignelsen – då är alla människor ute."

Frälsaren: "Det kommer fortfarande att finnas människor kvar inne."

Jag: "Måste jag veta något mer?"

Frälsaren: "Förbli mig trogen, min dotter."

Jag: "Min Herre och Gud, min käre Jesus, jag ska vara dig trogen."

Frälsaren: "Be mycket, min dotter. Gå i frid, min dotter, mitt kära barn." Jag: "Tack, min Herre och Gud."

Jag deltog i högmässan i Rott. På kvällen var det marianandakt. Innan dess bad jag rosenkransen tillsammans med de troende.

25.05.92 – måndag

Idag hade jag ledigt.

Från kl. 7.00 till 9.30 bad jag och förenade mig med Frälsaren. Frälsaren:

"Skriv, min dotter, skriv ner det."

Jag: "Min käre Jesus, jag ska skriva ner det, för det är inte min vilja utan din. Ty jag har insett att jag är ett intet, och detta intet kan bara göra något om du vill det." Frälsaren: "Skriv, min dotter.

Vår Fru kommer att uppenbara sig i Rot i kyrkan i kväll."

Jag ville veta: "Herre, vem är du som talar till mig, innan jag skriver ner det?" Jag måste pröva detta."

Frälsaren: "Jag är din Herre och Gud, din Jesus, din Frälsare, din själsledare." Jag:

"Ja, min Herre, om du säger det, så ska det ske."

Jag: "Snälla, upprepa för mig det du sa till mig nyss."

Frälsaren: "Min dotter, Gudsmoders uppenbarelse äger rum i kväll i Rot i kyrkan."

Jag: "Vilken dag är det idag?"

Frälsaren: "Idag är det den 25 maj, den dag som behagar mig."

Jag: "Men andra har sett henne med en krona och stjärnor på huvudet." Jag frågade detta eftersom jag bara såg Jungfru Maria med ett heligt sken.

Frälsaren: "Du kommer att se henne så som det är min vilja."

Jag: "Men jag är ovärdig att se Jungfru Maria." Frälsaren:

"Ingen har hittills varit värdig att se henne."

Jag: "Ska jag skriva ner vad hon säger, eller ska jag behålla det hon säger i minnet?" Frälsaren: "Du kommer att behålla det hon säger i minnet."

Därefter rann tårar ur mina ögon som inte var mina egna. Jag

frågade: "Gråter du, min Jesus?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, just nu är jag bara den lidande Jesus. Gräuelseerna är oerhörda.

Skriv, min dotter, det måste bedjas mer än någonsin

än någonsin tidigare. Min dotter, förbli mig trogen och ståndaktig. Jag måste förkorta tiden." Jag: "Vad betyder det?"

Frälsaren: "Allt som ingick i min plan måste jag påskynda."

Jag: "Jesus, du är Frälsaren. Du är Segraren. Du har alla själar i din hand."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, skriv ner det. Dessa är bara ett fåtal."

Jag: "Men prästerna predikar att du är barmhärtig, som om alla skulle komma till himlen." Frälsaren: "Prästerna predikar inte enligt min vilja. Min dotter, det var allt för idag. Jag älskar dig mycket, gå i frid."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, Herre, må din vilja ske."

Jag kände ro och frid under föreningen.

Jag ville inte säga något till någon om kvällen, och jag kände att det inte heller var Guds vilja. Tvivel plågade mig.

Innan den heliga mässan bad jag rosenkransen och stänkte vigvatten på platsen där jag knäböjde. Jag bad Frälsaren att stanna hos mig när Jungfru Maria uppenbarade sig. Jag offrade inte den heliga nattvarden idag för andras skull, utan för min egen, så att jag skulle få kraft, om det nu var djävulen, så att jag skulle vara starkare och inte låta djävulen göra något med mig, och till slut bad jag ännu för pastor Vogt och för den helige Fadern, varje gång ett Fader vår, ett Ave Maria och Gloria Patri, bönen till ärkeängeln Mikael, och sedan skänkte jag Jungfru Maria ytterligare tre Ave Maria. Därefter bad jag Cor Jesu Sacratissimum.

Roswitha satt bredvid mig och jag sa till henne att hon skulle stanna kvar till slutet. Jag sa inte mer, eftersom det var mitt under den heliga mässan. Hon stannade, men visste inte varför.

Jungfru Maria visade sig inte.

Så gick jag ut ur kyrkan. Jag var inte ledsen, det var säkert en frestelse. Kvällen kl. 20.00 i bönegruppen:

Vi tillbad Frälsaren.

Pastor Dochart tog emot bikt. Jag gick fram till honom och berättade om frestelsen. Jag grät hos honom och ville ge upp allt, inte för att jag inte fick se Jungfru Maria, utan för att djävulen hade lagt sig i och jag inte hade märkt det.

För det räckte för mig att jag hade sett Jungfru Maria en gång, den 18 maj 1984. Jag var arg för att djävulen hade frestat mig på det sättet.

Nu är det tydligare för mig. Pastor Dochart var snäll. Han lugnade mig och sa att även den heliga Teresa av Avila hade utsatts för sådana frestelser. Han stärkte mig och jag blev glad igen och gick tillbaka för att be i bönegruppen.

26 maj 1992 – tisdag

På morgonen bad jag i en timme. Jag kände ingen förening med Frälsaren.

Runt kl. 16.30 ringde fader Joachim från Oggersheim. Han talade med mig i telefon i ungefär 25 minuter. Han menade att jag borde skriva till förbundskansler Kohl och be om ett samtal, precis som med den helige fadern.

Jag: "Jag ska göra det som Frälsaren säger till mig."

Kl. 18.30: Rosenkrans och den heliga mässan i rött.

Återigen delade nunnan ut den heliga nattvarden. Jag tog inte emot den heliga nattvarden från henne utan gick tillbaka till min plats och tog emot den andligt.

27 maj 1992 – onsdag

Jag bad i ungefär två timmar och förenade mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, min Jesus, Marias Son."

Frälsaren: "Jag lät den orene anden tala till dig, så att du ska veta hur farligt det är att inte lyssna till rösten. Vår Fru kommer att uppenbara sig."

Jag: "När?"

Frälsaren: "Det bestämmer jag."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det, den orene anden kan efterlikna allt." Jag: "Du har sagt att jag kommer att få ett brev från den Helige Fadern och sedan att min svärmor kommer att gå hem denna månad."

Frälsaren: "Allt kommer att ske."

Jag: "Och att fader Joachim ska ordna en tid för mig hos kansler Kohl."

Frälsaren: "Vänta ännu lite med mötet, det ordnar sig. Du behöver inte be om ett möte. Det finns en annan väg."

Jag: "Min Herre, jag är besviken på prästerna i Oggersheim. Ingen av prästerna vill göra något. Är de alla rädda?"

Frälsaren: "Min dotter, de ser och ser ändå inte, och de hör och hör ändå inte." Jag: "Min Herre, dessa tre dagar, lördag, söndag och måndag, har chockat mig; det kändes som om Satan hade ljugit för mig om allt. Det kändes som om den orena anden i mitt hjärta hade talat till mig, och inte du."

Frälsaren: "Du måste gå igenom dessa frestelser. Vägen till mig är taggig, den skiljer sig från den bekväma vägen som nästan alla går."

Jag: "Och igår kväll delade nunnan återigen ut den heliga nattvarden. Jag tog inte emot den av henne."

Frälsaren: "Du gjorde rätt."

Jag: "Och hon fortsätter med det, trots att hon vet att hon inte får dela ut nattvarden." Frälsaren: "Hon lyssnar alltid på den orena anden."

Jag: "Men efter den heliga mässan såg jag henne i bilen. Hon vinkade till mig som om hon vore den lyckligaste människan i världen."

Frälsaren: "Den orena anden kan också ge henne en skenbar glädje, så att hon tror att hon gör rätt. Denna skenbara glädje bär inga frukter."

Jag: "Min Herre, jag frågar dig inget mer, om du vill, så säg det till mig."

Frälsaren: "Min dotter, lita på mig."

Jag: "Jag känner mig så dålig och oförmögen just nu. Helst skulle jag vilja gömma mig och bara be i tystnad; jag vill inte ens ha bönegruppen längre."

Frälsaren: "Min dotter, det är lätt att ge upp, men det är svårare att öva sig i uthållighet. Be om att du ska ha uthållighet i allt. Bonden väntar tills skörden är mogen."

Frälsaren: "Min dotter, be mycket. Låt dig inte påverkas av andra." Gå i frid. Jag älskar dig."

Jag bad ännu mer innerligt.

Jag tackar dig, min Herre och Gud, för denna lära som jag så väl behövde. Jag har inga tvivel, men det har blivit allvarigare för mig.

Jag deltog i den heliga mässan i Rochuskapellet. Innan dess hade jag bett i 45 minuter, men hört ingen röst.

28.05.92 — torsdag – Kristi himmelfärdsdag

Helig mässa och procession i Rot.

På kvällen – marianandakt. Innan dess hade jag bett rosenkransen.

29.05.92 — fredag

Jag var hemma, jag har fortfarande semester fram till onsdag den 10 juni 1992.

Tidigt på morgonen bad jag först en timme, sedan tog jag emot nattvarden andligt.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, världen går under. Den går förlorad."

Jag: "Det kan jag inte skriva, säg det till mig: Lovad vare Jesus Kristus och Maria." Jag hörde detta: "Lovad vare Jesus Kristus och Maria."

Jag: "Men du är den starke och odödlige Guden, du kan inte tillåta att världen går förlorad."

Frälsaren: "Slammet är för stort."

Jag: "Käre Gud, om en präst hör av mig att världen går förlorad, då kommer de att förklara mig galen."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, världen vill inte omvända sig. De är trogna lögnens fader. Alla som tillhör mig har redan förklarats galna."

Jag: "Och de andra, som tillhör lögnens fader, är de inte galna?"

Frälsaren: "Bara så länge som den breda vägen varar."

Jag frågade om Jomfrun av Lordens uppenbarelse, eftersom den onde hade lagt sig i den 25 maj 1992.

Frälsaren: "Du kommer att få uppenbarelsen av Jungfru Maria, men fråga inte när."

Jag: "Och vad ska jag säga till pastor Vogt? (Jag tänkte då på uppenbarelsen av Jungfru Maria)."

Frälsaren: "Han ber alldeles för lite tillsammans med de troende."

Jag: "Herre, kan det vara så att den orena anden nu är bredvid mig, för jag känner att han är där."

Frälsaren: "Ja, han är ständigt omkring dig. Be utan uppehåll. Var inte rädd, jag är med dig."

Jag: "Min Herre och Gud, det står illa till med världen, precis som i Sodom och Gomorra."

Frälsaren: "Det går inte att jämföra. Sodom och Gomorra var en varning för världen. Men världen ville inte lyssna."

Jag: "Ska jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Be för själarnas frälsning."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, ge mig snälla kraften och kärleken att be, uthålligheten, kunskapen och nåden, så att jag aldrig är rädd för den orena anden och så att jag alltid är trogen dig. Herre, ske din vilja."

Vid middagstid gick jag en promenad i skogen i ungefär 2 1/2 timmar. Jag kände en stark kraft att be och bad psalmboken i skogen.

På kvällen deltog jag i rosenkransbönen och i den heliga mässan i Rot i kyrkan.

30.05.92 – Lördag

Jag bad i ungefär 1 1/2 timme tidigt på morgonen.

Jag var inte i Waghäusel. Jag hade knappt sovit hela natten. Jag var hos Marion och vi skrev dagbok.

Från kl. 16.20 till 20.00 bad jag i kyrkan i Rot.

Jag bad psalmboken, korsvägsandakten och Jesu sju ord på korset, sedan stannade jag kvar under den heliga mässan och deltog i den.

31.05.92 — Söndag

Jag bad före den heliga mässan. Jag deltog i den heliga mässan i Rot.

Under ett innerligt samtal frågade jag Frälsaren om det var han som hade talat till mig och sagt att han skulle hämta min svärmor redan denna månad?"

Frälsaren: "Nej, det var inte jag. Skriv, min dotter, vad jag har ingivit dig, du kommer att känna igen vad som kommer från mig. Vaka, be, den onde lurar. Du tillhör helt och hållet mig, jag älskar dig, skriv, min dotter, du är mitt barn."

Jag frågade om han kunde säga till mig: "Prisad vare Jesus Kristus och Maria." Det hörde jag tre gånger.

Sedan hörde jag: "Gå i frid, min dotter." Det var ungefär klockan 8.30 på morgonen.

Kl. 19.00 var det andakt, och innan dess bad vi rosenkransen. Andakten var mycket högtidlig, eftersom det idag var den sista dagen då majandakten hölls. Det hade kommit många människor. Runt kl. 21.00 bad jag ytterligare en rosenkrans.

01.06.92 måndag

Jag hade fortfarande semester och var hemma. Jag åkte inte iväg heller, för att spara in på bönrummet.

På natten mellan kl. 03.00 och 04.00 bad jag rosenkransen och litanin till Jesu heliga hjärta. Jag bad även mellan kl. 09.00 och 10.00.

Vid lunchtid gick jag på promenad i skogen och bad två rosenkransar under tiden. På kvällen deltog jag i rosenkransbönen och den heliga mässan i den röda . Klockan

20.00 var det bönegrupp.

Idag talade jag lite om vördnaden och hur man tar emot den heliga nattvarden på rätt sätt. Jag tänkte idag på hur bra det är att Frälsaren tillåter frestelser, för min svärmor skulle redan ha dött efter frestelserna.

Då skulle djävulen ha vunnit. Min svärmor är en god kvinna, men hon är envis. Istället för på söndagar går hon alltid på lördagskvällar till den heliga mässan.

På Kristi kropps- och blodsfest ville hon inte heller gå med i processionen. Hon föredrar att ta nattvarden i handen och gör det också. Oavsett om hon tar emot den heliga nattvarden från en lekman eller från prästen, märker hon ingen skillnad. Hon är en anhängare av Hitler. Än i dag svärmar hon för honom. Hon vill inte vara med i min bönegrupp. Och när hon går hem från kyrkan vill hon inte gå tillsammans med mig.

Min svärmor låter sig hellre påverkas av vad andra säger om mig, istället för att själv komma till mig för att bilda sig en egen uppfattning om min omvändelse och mina övertygelser. Men jag tycker ändå om henne, för hon är min svärmor. Jag är tacksam för att hon bor hos oss, eftersom hon till exempel tar hand om strykningen åt oss.

På söndagar, när hela familjen är samlad, äter även svärmor med oss vid bordet, så har det alltid varit.

Djävulen skulle ha förstört allt för mig om min svärmor verkligen hade dött i maj. Då hade jag kanske trott att handkommunionen också var rätt.

Men den gode Guden bestämmer när någon ska dö.

Jag förblir ändå trogen Frälsaren, för denna frestelse var inte den första och kommer inte att bli den sista.

02.06.92 — tisdag

Jag deltog i morgonmässan i Mingolsheim kl. 06.30.

Efter mässan talade jag med fader Söllner, en missionär från Steyl som varit i Afrika och nu bor i St. Augustin nära Bonn. Under detta samtal var jag inte ensam, Frälsaren var med mig. Fadern blev glad när jag berättade för honom vad Frälsaren hade sagt till mig.

03.06.92 – onsdag

Från kl. 8.00 till 9.45 bad jag och förenade mig med Frälsaren. Jag grät mycket, eftersom frestelser drabbar mig.

Jag sa att jag måste pröva rösten och bad Frälsaren att hälsa mig så här: "Prisad vare Jesus Kristus och Maria."

Frälsaren: "Prisad vare Jesus Kristus och Maria."

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min himmelske Fader, min treenige Gud, jag skriver, eftersom du vill det." Frälsaren: "Den heliga Jungfru Maria kommer att uppenbara sig i er kyrka."

Jag: "Vem är den heliga Jungfru Maria?"

Frälsaren: "Hon är min brud, min dotter, min mor och er mor." Frälsaren: "Min dotter, tvivla inte."

Jag: "Käre Gud, berätta något för mig om detta uppenbarande, för jag vågar inte fråga eftersom jag är ovärdig. Jag är en syndare, Herre."

Frälsaren: "Tror du nu att det är jag?" Jag:

"Jag tror det, men det är inte lätt. Vem är du?"

Frälsaren: "Jag är din Jesus."

Jag: "Varför har det inte gått i uppfyllelse, det där med biskopen, påven och förbundskansler Kohl?"

Frälsaren: "Det kommer ännu."

Jag ville veta lite mer om Mariauppenbarelsen och påminde Frälsaren om att han ännu inte hade sagt något till mig."

Frälsaren: "Hon kommer att uppenbara sig. Tiden är inte inne än."

Jag: "Du har sagt att du kommer att ge ett tecken i kyrkan."

Frälsaren: "Detta tecken kommer före Jungfru Marias uppenbarelse. Detta tecken är också till för prästerna, skriv ner det, min dotter. Du kommer att få ett brev från kyrkliga myndigheter. Var uppmärksam och förbli trogen mig och trogen den Helige Fadern. Det som strider mot den Helige Faderns lära behöver du inte lyssna på och inte följa."

Frälsaren: "Min dotter, bringa många offer."

Jag: "Käre Gud, jag ska försöka, men jag kan inte lova dig något."

Jag: "Käre Frälsare, igår när jag talade med fader Söllner, så var det inte jag."

Frälsaren: "Jag talade för din räkning."

Jag: "Det kände jag tydligt och det stärkte mig, och fadern var helt annorlunda, som om något hade hänt honom. Vad var det?"

Frälsaren: "Ser du, min dotter, mitt verk förändrar en människa. Och jag kan bara verka genom er."

Jag bad ännu en stund innerligt om nåd.

Sedan hörde jag: "Gå i frid, min kära dotter." Därefter bad jag en tacksägelsebön.

När jag bad flera böner till den Helige Ande kände jag en alldeles särskild värme och mycket kärlek i mitt hjärta. Jag kände ro och frid och hade inga tvivel.

På kvällen besökte jag den heliga mässan i Rochuskapellet.

04.06.92 — torsdag

På natten bad jag från kl. 04.00 till 05.00, sedan igen från kl. 08.10 till 10.00. Efter en timmes bön förenades jag med Frälsaren.

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, käre Jesus, du levande Ord."

Frälsaren: "Du kommer ännu att tala med prästen, pastor Trunk."

Frälsaren: "Det behagar mig inte att han gav brodern den heliga nattvarden i handen." Jag: "Ja, Herre, jag såg det. Brodern hade ätit den heliga nattvarden innan prästen sade: 'Herre, jag är inte värdig...'"

Jag: "Herre, förlåt mig, för i det ögonblicket kunde jag inte låta bli att skratta inombords, även om det säkert är sorgligt. Det verkade så girigt på mig, hur brodern tog emot den heliga nattvarden."

Frälsaren: "Därmed har ni båda förolämpat mig."

Jag: "Men Herre, om prästen inte hade gett brodern den heliga nattvarden i handen, skulle vi inte ha förolämpat dig."

Frälsaren: "Det stämmer. Be för denna sak, så att prästen inte ger den heliga nattvarden till ovigda händer."

Jag: "Käre Gud, jag ska gå till bikten, för jag har förolämpat dig." Frälsaren:

"Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min himmelske Fader, jag ska skriva ner det, för du har mig." Du är allt i mig. Du använder också mina händer för att skriva."

Frälsaren: "Det behagar mig, min dotter."

Jag: "Vad ska jag skriva, käre Gud? Jag ber dig om nåd och barmhärtighet, så att jag bara skriver det rätta. Ge mig snälla en fast tro."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du är inbjuden." Jag: "Till vem?"

Jag hörde ingenting och frågade igen.

Jag: "Min Herre och Gud, till vem?"

Frälsaren: "Till en kommission."

Jag: "Har jag inbillat mig det här?"

Frälsaren: "Du är inbjuden till en kommission." Jag:

"När, var och varför?"

Frälsaren: "Det kommer, var tålmodig."

Jag: "Kommer du att vara med mig vid kommissionen?" Frälsaren: "Ja, jag kommer att vara med dig."

Jag: "Min Herre, då behöver jag inte oroa mig för hur det ska gå vidare." Jag lägger allt i dina händer."

Frälsaren: "Så kommer det att bli."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig. Gå i frid."

Jag hade inte hunnit avsluta bönen helt när två kvinnor redan väntade på mig utanför. Den ena var Roswithas svägerska och den andra var syster till fader Ferdinand Thome, som bor i Schwarzwald. Klockan var 10.00 och jag talade i ungefär 45 minuter med dem om min omvändelse.

Kl. 10.50: Jag kände att jag än en gång måste förenas med Frälsaren.

Denna känsla av att "måste" var något märklig. Men man måste också lära sig av frestelserna när de kommer.

Jag tror att synen 1984 var enklare, tack vare förmågan att urskilja andarna. Man ser Jungfru Maria, men när det gäller rösten hör man den bara och det tar längre tid att pröva rösten.

För att jag ska behålla uthålligheten att pröva rösten låter Frälsaren mig känna kärleken och också nåden, och han tillåter även frestelserna för att se om man kan urskilja tystnaden.

Eftersom jag stördes av kvinnorna i morse förenades jag alltså klockan 10.50 återigen med Frälsaren.

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Du kommer att få en uppenbarelse av Jungfru Maria om ungefär fyra veckor."

Jag: "Käre Gud, käre Jesus, himmelske Fader, snälla, upprepa det en gång till."

Frälsaren upprepade det genast en gång till.

Jag: "Var?"

Frälsaren: "I kyrkan i Rot." Jag:

"Måste jag veta något mer?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, du behöver inte vara rädd, jag är med dig. Min dotter, svik mig inte."

Jag: "Käre Gud, jag vill alltid vara förenad med dig, då kommer jag inte att svika dig." Frälsaren: "Be mycket, min dotter, och fasta."

Jag: "Käre Gud, jag ska göra mitt bästa."

Jag tänkte på Claude av Luxemburg, men jag ville inte fråga, då hörde jag:

"Du kan skriva åt Claude. Han kan inte bli präst just nu. Ni ska fortsätta att be för honom." Jag:

"Tack, min Herre och Gud, tack, käre Jesus, tack, käre Helige Ande. Har jag fullgjort din vilja när jag återförenades med dig?"

Frälsaren: "Ja, du har fullgjort min vilja. Gå i frid, min kära dotter." På kvällen deltog jag i rosenkransbönen och i den heliga mässan i rött i kyrkan.

05.06.92 – fredag – Hjärtats Jesu-fredag

Jag hade fortfarande semester och bad hemma mellan kl. 9.00 och 11.00: litan till Jesu hjärta, litan till Jungfru Maria, böner till den Helige Ande osv.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, detta tecken i kyrkan kommer att ske med dig." Jag: "Min Herre, jag har gett dig allt. Men om du säger det, så ska det bli så. Hur ska jag kunna känna igen att det kommer från dig?"

Frälsaren: "Jag kommer att vara med dig. Låt detta tecken, som kommer, verka i dig." Jag: "Hur ska jag veta att du är hos mig?"

Frälsaren: "Min nåd kommer inte att saknas för dig. Förbli stark och modig och låt dig inte påverkas av andra."

Jag: "Men Herre, du vet att jag är så svag." Frälsaren:

"Med mig är du stark."

Jag: "När kommer det att ske?"

Frälsaren: "Tiden tillhör mig."

Jag: "Käre Frälsare, jag älskar dig så mycket, låt mig aldrig skiljas från dig."

Det är obeskrivligt vackert att vara förenad med Frälsaren. Man kan inte tacka för det med ord. Man måste ständigt lovprisa och hylla Herren, dag och natt.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, människorna har kommit på avvägar. De vill inte vända om. Det är få som har insett att jag fortfarande är här. Min dotter, förbli mig trogen, jag är din väg. På denna väg kan du inte gå vilse. Min dotter, jag ger dig nåd att vara mig trogen."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag tar emot nåden att vara dig trogen, för du ensam räcker för mig, och du kan allt. Jag har på jorden insett att du är saligheten och väntar nu på saligheten i all evighet."

Frälsaren: "Min dotter, du har glatt mig med det du har skrivit." Jag: "Ja, käre Gud, det var mitt hjärta som talade, inte min mun."

Frälsaren: "Min dotter, du är ännu en knopp på en doftande blomma som ännu måste slå ut."

Därefter hörde jag Frälsaren säga: "Gå i frid, min dotter." Till

rosenkransen och den heliga mässan var jag klädd i rött i kyrkan.

06.06.92 – lördag

Jag var klockan 7.00 på den heliga mässan i St. Rochus-kapellet i Mingolsheim.

Efter mässan talade jag med en tysk präst som är verksam som missionär i Brasilien.

Han berättade för mig att han hade suttit fängslad i Kina. Jag talade med honom i ungefär 20 minuter om nattvarden i munnen. Han gick med två kryckor. Till slut fick jag ännu hans välsignelse.

16.30–18.15: Jag bad i Rot i kyrkan. Idag biktade jag mig också hos pastor Vogt.

07.06.92 – Pingstmåndag

Jag bad från kl. 7.45 till 9.05.

Jag: "Min Herre och Gud, om du vill, tala till mig. Din tjänarinna lyssnar." Frälsaren:

"Ja, min dotter, jag talar till dig. Du är otålig."

Jag: "Ska jag skriva ner det?"

Frälsaren: "Ja, skriv det. Lita på mig."

Ingen utom Gud kunde veta vad jag ville veta i min själ. Men jag fick svar.

Frälsaren: "Den heliga Jungfru Marias uppenbarelse kommer att ske inom kort."

Jag: "Men du sa ju om fyra veckor."

Frälsaren: "Min dotter, du vet att hon kommer att uppenbara sig."

Jag: "Varför låter du den heliga Jungfru Maria uppenbara sig i den röda kyrkan?" Frälsaren: "För att det ska bedjas mycket i er kyrka."

Jag: "Men i vår kyrka ber man mer än i andra kyrkor i trakten." Frälsaren: "Jag vill ha många modiga bekännare från denna kyrka."

Frälsaren: "Skriv ner, min dotter, det tecken som jag ger dig är mitt tecken. Min dotter, detta tecken kommer att inträffa redan innan den heliga Jungfru Marias uppenbarelse."

Jag: "Hur ska jag förhålla mig till detta tecken? Måste jag tiga, är det bara för mig eller även för andra?"

Frälsaren: "Det kommer inte att saknas nåd för dig. Det kommer att bli som jag vill." Jag: "Käre Gud, då må också din vilja ske."

Frälsaren: "Den Helige Ande kommer att ge dig upplysning. Du behöver inte oroa dig i förväg. Be till min mor. Hon älskar dig. Hon beskyddar och leder dig.

Du är hennes kära barn."

Jag: "Herre, det kan jag inte skriva."

Frälsaren: "Skriv det. Din mor har aldrig lämnat dig ensam. Gör henne inte besviken. Min dotter, förbli oss trogen."

Jag: "Jag ska vara trogen dig och Jungfru Maria, för jag älskar er väldigt mycket."

Frälsaren: "Min dotter, jag välsignar dig nu."

Jag knäböjde på golvet.

Jag hörde: "Faderns, Sonens och den Helige Andens välsignelse må komma över dig." Jag gjorde korstecknet och sade vörtnadsfullt: "Prisad vare Jesus Kristus och Maria."

Det var första gången som Frälsaren välsignade mig.

Därefter sade Frälsaren: "Gå i frid, min dotter." Jag deltog i den heliga mässan i Rött.

08.06.92 – Pingstmåndag

Jag bad på natten mellan kl. 02.20 och 03.20 för freden och för de fattiga själarna. Mellan kl. 08.10 och 09.10 fortsatte jag att be.

Jag: "Min Herre och Gud, min högt älskade Fader, jag tackar dig för att du tillrättavisar mig och tillåter frestelser. Genom detta älskar jag dig inte mindre utan mer. Jag har nu inga tvivel och ingen rädsla. Jag vet att du alltid är med mig och att det du tillåter måste vara så, för det är din vilja.

Förlåt mig för att jag har förolämpat dig och varit otålig. Jag lovar dig att bättra mig. Jag har sett att allt har sin tid och att du bestämmer denna tid, och så är det rätt. Jag förenar mig med den kära Jungfru Maria och med dig, käre Jesus, och jag tackar den allsmäktige, barmhärtige Fadern för att vi, efter Adam och Eva, nu också har en himmelsk moder och Frälsaren Jesus Kristus."

Jag bad ännu mer innerligt och sade till Frälsaren: "Jag behöver inte fråga dig om något, du vet allt." (Mina tankar kretsade kring tecknet)

Frälsaren: "Ja, jag vet allt. Detta tecken som du tar emot kommer från mig, till alla.

Du ska ta emot tecknet."

Jag: "Ja, min Herre, jag förstår bättre nu, jag tar emot det när det kommer."

Frälsaren: "Världen är i stor fara. Alla mina barn är i fara. Var beredda när som helst, för den stund som kommer."

Jag: "Vilken stund?"

Frälsaren: "Domen. Var och en bär ansvaret för sig själv."

Jag: "Käre Gud, måste jag redan nu vara så rädd för domen?" Frälsaren: "Kärlek!

Redan nu. Kärleken är det mått enligt vilket ni alla kommer att dömas. Be ständigt om kärlek. Jag är kärleken, mitt barn. Och var och en kan hämta så mycket han vill."

Jag: "Och om de andra inte kommer för att hämta denna kärlek?"

Frälsaren: "De har redan valt sin Fader."

Jag: "Käre Gud, jag ska hämta mer av denna kärlek än hittills. Och jag ber dig just nu: skänk mig mycket kärlek, så att jag också kan skänka den till andra."

Frälsaren: "Min dotter, ha förtroende. Jag älskar dig. Gå i frid."

På kvällen i rött vid högmässan.

Kl. 20.00 var det bönegrupp.

09.06.92 – tisdag

Idag var det den sista semesterdagen.

På natten mellan kl. 04.00 och 05.30 bad jag för freden, för prästerna och för Vatikanen.

Frälsaren: "Du talade rätt i går i bönegruppen. Du behöver inte vara rädd, fortsatt att tala så. Jag är med dig. Dina böner har behagat mig (från pingstmåndagen)." Jag: "Roswitha hade plågor i natt.

Hon kunde inte sova." (Jag hade gett henne kopiorna av dagboken att förvara.)

Frälsaren: "De orena andarna vill inte att hon ska få veta vad du har skrivit. Hon behöver inte vara rädd. Hon står under mitt beskydd."

Jag: "Min man sa att jag pratade för länge igår." Frälsaren: "Det har han sagt förut. Lyssna inte på honom. Fienden finns också i ditt hem."

Jag: "Min Jesus, det är så vackert inom mig nu. Det är en sådan ro och frid inom mig."

Frälsaren: "Vi är nu ett."

Jag: "Åh, min älskade, jag tackar dig. Vill du säga något mer till mig nu?" Frälsaren:

"Min dotter, vila dig. Gå i frid, min kära dotter." Jag: "Jag tackar dig, min store och barmhärtige Gud. Jag ska fortsätta sova."

Klockan 10.40 bad jag igen. Det var den sista dagen av tio dagars semester.

Jag hade bett mycket, men inte tillräckligt för Frälsaren.

Frälsaren: "Min kära dotter."

Jag: "Ska jag skriva?"

Frälsaren: "Skriv det. Var noga med varje ord du yttrar.

Den orena anden kommer att härma dig. Han vill förstöra allt du nu har gjort. Det du har skrivit försöker han utplåna."

Jag: "Käre Gud, tillåter du det?"

Frälsaren: "Jag kommer att ge dig skydd. Min dotter, du har känt igen och du kommer alltid att känna igen honom, den orena anden. Du kommer inte att sakna nåd. Min kära dotter, gå i frid."

Jag: "Käre Gud, jag tackar dig av hela mitt hjärta för dessa många nådegåvor."

På kvällen var jag i Rot i kyrkan för att be rosenkransen och delta i den heliga mässan. Jag offrade den heliga nattvarden för fader Gebhard Heyder.

10.06.92 — onsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Frälsaren: "Människorna är i stor fara." Jag: "Men jag kan inte göra något."

Frälsaren: "Jo, du kan göra något. Gå till prästen och berätta det för honom. Kriget närmar sig."

Jag: "Käre Gud, jag har redan sagt det till honom."

Frälsaren: "Han ska be mer tillsammans med de troende." Frälsaren: "Skriv, min dotter, ni har ont om tid." Jag: "Till vilken präst ska jag gå?"

Frälsaren: "Till pastor Vogt."

Jag: "Men du sa ju att han är olydig."

Frälsaren: "Han ska tänka noga över saken. Min dotter, gå till honom."

Jag: "Berör detta krig Tyskland?"

Frälsaren: "Alla."

Jag: "Kan jag säga något till honom så att han vet att det kommer från dig?" Frälsaren: "Säg det till honom, mina får lyssnar på min röst."

Jag: "Käre Gud, jag ska säga det till honom. Herre, ske din vilja. Min käre Jesus, min Herre och Gud, jag tackar dig."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag älskar dig. Gå i frid."

Klockan 12.00 bad jag Herrens ängels bön i kapellet på arbetsplatsen. Holger tog med sig böcker åt mig att läsa.

Kl. 16.00: Jag var på väg hem och bad den smärtsamma rosenkransen för pastor Vogt.

Klockan 17.50 var jag i kyrkan i Rot och bad en kort stund.

Från kl. 18.00 till 18.30 var jag hos pastor Vogt. Jag läste upp ur dagboken för honom, från den 24 maj 1992, den 29 maj 1992, den 3 juni 1992, den 5 juni 1992, den 7 juni 1992, den 8 juni 1992 och från

idag, den 10 juni 1992. Han skrattade medan jag läste.

Till slut sa han att man helt enkelt måste be mer.

Jag bad om hans välsignelse och gick sedan därifrån. När jag lämnade honom sa jag till honom att jag hade fått nog av det hela.

Då sa pastor Vogt: "Säg det till Frälsaren." Jag svarade: "Det har han redan hört."

Jag sa det därför att han inte tror på vad Frälsaren säger till mig.

Klockan 19.00 gick jag till Rochuskapellet för att be rosenkransen och delta i den heliga mässan där. Därefter hade jag ett samtal med pastor Trunk.

Jag frågade Frälsaren om jag nu skulle tala med pastor Trunk.

Frälsaren svarade jakande.

Jag: "Kommer han att tala med mig?"

Frälsaren: "Ja, han kommer att tala med dig."

Vårt samtal varade i ungefär 30 minuter. Jag berättade för pastor Trunk vad Frälsaren hade sagt till mig.

11 juni 1992 – torsdag

Kl. 11.30 i läkarrummet:

Jag sa till Frälsaren att pastor Vogt hade sagt igår att allt detta var hotfulla budskap.

Frälsaren: "Lämna det åt mig, allt kommer i sinom tid."

Sedan frågade jag om pastor Trunk.

Frälsaren: "Det var rätt av dig att gå till honom."

Jag: "Men han sa att biskop Oskar Saier hade sagt till honom att han måste dela ut nattvarden i handen."

Frälsaren: "Han gör det inte av egen vilja."

Jag: "Käre Gud, du har sagt att den som förvränger den Helige Faderns lära, den behöver man inte lyssna på eller följa."

Frälsaren: "Det stämmer."

Jag: "Hur är det nu, måste prästen lyssna på biskopen om denne säger att han måste ge nattvarden i handen?"

Frälsaren: "Nej."

Jag: "Säg gärna något annat än nej."

Frälsaren: "Denna präst är olydig i mina ögon."

Jag: "Han har sagt att även påven ger nattvarden i handen."

Frälsaren: "Den helige Fadern tvingas. Inte alla biskopar lyssnar på den helige Fadern."

Jag: "Han har sagt att han vill gå med i Änglarbetet, men biskopen ger honom inte tillstånd till det. Kan du säga något om det, eller angår det inte mig?"

Frälsaren: "Jo, det angår dig. Prästen H., pastor Trunk, ska gå till Änglarnas verk. Du ska säga till honom att han ska ha större förtroende för mig."

Jag: "Han har sagt att han måste lyda biskopen."

Frälsaren: "Men han är olydig mot mig."

Jag: "Käre Gud, är det hans vilja eller din vilja att han ska gå till Engelsverket?" Frälsaren: "Min dotter, det är min vilja, och det har det varit länge."

Jag: "Ska han säga till biskopen vad jag har skrivit?"

Frälsaren: "Det kommer han inte att göra, eftersom biskopen inte tror på privata uppenbarelser."

Jag: "Jag förstår inte det här. Hur kan det vara så att om den helige fadern tvingas att ge handkommunion, då kan prästen också säga att han är tvungen?"

Frälsaren: "Min dotter, den helige fadern är lydig mot mig. Han leds av min Ande." Jag:

"Käre Gud, jag vill aldrig mer fråga dig."

Frälsaren: "Min dotter, det behagar mig att du ställde den frågan. Gå i frid, min kära dotter."

Mellan kl. 12.05 och 13.00 i kapellet:

Frälsaren: "Min dotter, lyssna noga: jag är kärleken, ödmjukheten, mildheten, freden, lugnet, tålmodet, glädjen, sanningen, ljuset, vägen – jag är ditt liv.

Allt som strider mot detta är en oren ande. Kom ihåg att du efter mitt samtal ska bevara lugnet och kärleken. Den orena anden lämnar inga goda frukter efter sig."

Jag: "Käre Gud, den orena anden är tillbaka."

Frälsaren: "Min dotter, jag är också här."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det du skriver idag ska du bevara i tysthet."

Jag: "Och Marion, hon måste skriva och Roswitha måste bevara det, stämmer det?" Frälsaren: "Men ingen annan."

Jag: "Men jag behöver en präst."

Frälsaren: "Jag ska ge dig en präst. Vänta lite till."

Jag: "Hur ska jag kunna veta att det var du som talade till mig? Säg gärna ett ord till om det."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det jag har sagt till dig kommer att fylla ditt hjärta."

Jag: "Med vad?"

Frälsaren: "Med kärlek."

Jag: "Då ska det också ske. Må mitt hjärta inte bara nu, utan alltid vara fyllt av kärlek."

Rosenkrans och högmässa i rött.

12.06.92 — fredag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, min himmelske Fader, Jesus, barmhärtige Gud, vad ska jag skriva?"

Jag väntade på rösten, men ingenting kom. Jag sa till mig själv

att jag inte kan säga något till mig själv.

Jag: "Käre Gud, låt inte den onde lägga sig i." Frälsaren: "Ser du, det kan han bara göra om jag tillåter det."

Jag: "Det finns en stark värme inom mig, ro och frid. Mitt hjärta brinner av kärlek. Det är en underbar känsla som inte går att beskriva med ord."

Frälsaren: "Min dotter, du kommer att provas hårt."

Jag: "Men utan dig kan jag inte klara provningarna."

Frälsaren: "Ja, därför behöver du mig. Provningen kommer från myndigheterna."

Jag: "Jag är ju så dålig på prov. (Jag tänkte på proven i skolan.)" Frälsaren: "Jag kommer att vara med dig."

Jag frågade om min svärmor, eftersom hon inte hade dött i maj. Frälsaren: "Det har jag tillåtit. Den orena anden har därmed bekräftat att han anser att handkommunionen är rätt och även att lekmännen delar ut den heliga kommunionen. Hade hon dött, skulle du tro att handkommunionen är rätt."

Jag: "Men det är svårt att genomskåda när den orena anden lägger sig i." Frälsaren:

"Var uppmärksam på varje ord. Jag är mildheten."

Jag: "Och hur är det med Belgrad? Har han blandat sig i där också?"

Frälsaren: "Nej, det kommer senare."

Jag: "Hittills har jag märkt att den orena anden har blandat sig i, två gånger vid min svärmors död och den 25 mars 1992 vid tillkännagivandet av en uppenbarelse av Jungfru Maria och vid tillkännagivandet när det hette 'om fyra veckor'."

Frälsaren: "Det är bara de tillfällen då han har blandat sig i. Man måste göra den här erfarenheten."

Jag: "Vad är en provning?"

Frälsaren: "Försvara min lära, förbli mig trogen, oroa dig inte i förväg. Jag kommer att tala för dig."

Jag: "Tack, min Herre och Gud, nu förstår jag bättre."

Jag: "I morse var jag nära att köra in i en spårvagn med bilen. Det var nära ögat, jag hade nästan orsakat en olycka. Under körningen bad jag Jungfru Marias litan. Just när jag bad 'Virgo Prudentissima – ora pro nobis' blev jag bländad och såg inte spårvagnen. Min fot var redan på bromsen innan jag hade upptäckt spårvagnen med ögonen. Jag tror att det var skyddsängeln."

Frälsaren: "Be utan uppehåll. Den orena anden vill förstöra dig, men han kan inte, jag är med dig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, i Slovakien kommer det att bli krig." Jag: "Och hur är det med Montenegro?"

Frälsaren: "Montenegro kommer snart att förstöras."

Jag: "Käre Gud, jag vill helst inte veta mer. Det är ju fruktansvärt. Förlåt mig, min Herre och Gud, jag ska be mer. Ge mig snälla nåden att kunna be mycket."

Hi. Jag deltog i mässan och bad rosenkransen i kyrkan i Rot.

13.06.92 — Lördag

Till morgonmässan var jag i Mingolshelm i Rochuskapellet (kl. 07.00).

Därefter bad jag två rosenkransar för min familj, som ännu inte är döpta. Kl. 14.00 blev jag inbjuden till min bror, som också bor i Rot.

Det var min bror Pauls födelsedagsfest.

Min yngste bror Vladimir var också där, liksom min syster Sonja och många andra, bland annat brorsöner

och systerdöttrar osv.

Ingen av dem hånade mig, alla var väldigt snälla mot mig.

Från kl. 16.30 till 18.30 gick jag sedan till kyrkan och bad. Hos Frälsaren är det trevligare än på grillfesten.

Jag biktade mig hos pastor Vogt. Under bikten sa jag också till honom vad han inte gör rätt i kyrkan, t.ex. att han vid trosbekännelsen inte vänder sig mot tabernaklet utan tittar mot församlingen, eftersom han ju ska vara ett föredöme i tron på den treenige Guden i tabernaklet.

14.06.92 — Söndag

Jag bad hemma kl. 7.10–8.25. Vid föreningen:

Frälsaren: "Min dotter, du talade utmärkt i biktstolen. Jag har talat för din räkning. Prästen har fel i nästan allt ni har sagt."

Jag: "Käre Gud, förlåt honom. Jag undrar inte på att kyrkorna är tomma." Jag: "Käre Frälsare, vad måste jag veta?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, kriget breder ut sig ytterligare. Kriget i Bosnien kommer att förvärras. Be för fred."

Jag: "Käre Gud, jag glömde att fråga dig om något som är mycket viktigt för mig."

Jag: "**Är du närvarande i de små partiklarna av den heliga nattvarden?**" Frälsaren: "**Ja, jag är också närvarande i de små partiklarna.**"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, när kriget slutar där, då börjar det någon annanstans. Min dotter, människorna är missnöjda, det kommer inte från mig."

Efter en stund hörde jag:

"Min dotter, jag älskar dig."

Jag frågade om jag skulle skriva ner det.

Frälsaren: "Ja, skriv ner det."

Jag: "Jag känner en djup frid och en värme. Min Herre och Gud, jag tackar dig för den nåd du just har skänkt mig."

Jag är ledsen att jag inte kan beskriva det vackrare. Jag känner att jag är oförmögen att skriva något sådant.

Jag är ju ingen poet.”

Frälsaren: ”Min dotter, förbli mig trogen, gå i frid.”

Kl. 10.00 – Helig mässa i rött.

Kl. 13.00 Rosenkrans och andakt.

På eftermiddagen kom Marion och vi skrev dagbok. Därefter bad jag rosenkransen.

15.06.92 — måndag

I läkarrummet:

Jag bad innerligt och klagade. Frälsaren:

”Jag älskar dig, min dotter.” Jag: ”Det hörde jag tydligt.”

Frälsaren: ”Du har gjort rätt hittills. Oroa dig inte för det som ännu ska komma.”

Jag: ”Min Herre, det gör mig ont att de fortsätter att dela ut nattvarden i handen.”

Frälsaren: ”Skriv, min dotter, nattvarden i handen är en synd. Min dotter, allt kommer att förändras inom kort. Din uppgift är att uppmärksamma prästerna på att de endast ska ge de troende nattvarden i munnen.”

Jag: ”Men alla säger att man måste lyda biskoparna.” Frälsaren:

”Säg till dem att jag inte tillåter det.”

Jag: ”Då säger de att de inte behöver tro på de privata uppenbarelserna.”

Frälsaren: ”De präster som inte tror på de erkända privata uppenbarelserna lever inte i Guds nåd.”

Jag: ”Min Herre, har jag skrivit detta rätt?”

Frälsaren: ”Min dotter, det behagar mig så. Gå i frid.”

18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Kl. 20.00 Bönegrupp: Pastor Dochart och fader Berthold från Waghäusel var närvarande.

Det hade kommit väldigt många människor. Det fanns inte en enda ledig plats kvar.

16.06.92 – tisdag

Kl. 10.00 i läkarens rum:

Frälsaren: ”Skriv, min dotter, Satan blir starkare. Ni måste be ännu mer. Kriget blir värre.”

Jag: ”Hur menar du det, käre Gud, värre?” Frälsaren:

”Kriget finns i alla hjärtan.”

Jag: ”Finns det fortfarande så

mycket hat?” Frälsaren: ”Nästan

bara hat.”

Jag: ”Måste jag skriva ner något mer?”

Frälsaren: ”Du ska skriva ner det. Kapellet kommer att godkännas. En donation är på väg.”

Jag: ”Käre Frälsare, jag tackar dig. Det är en stor glädje för mig. För du har sett att vi inte har någon plats kvar och att så många människor kommer för att be.”

Frälsaren: ”Min dotter, jag älskar dig, gå i frid.”

Under föreningen kände jag stor värme och en djup frid.

Jag: ”Käre Frälsare, du känner mitt hjärta och min kärlek till dig. Det behöver jag inte säga till dig.

Jag förblir dig trogen.”

Kl. 18.30 deltog jag i rosenkransbönen och den heliga mässan i Rot.

Jag offrade den heliga nattvarden för mina avlidna föräldrar och syskon.

Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om det var rätt, eller om jag hade förstått det rätt i kapellet i morse.

Frälsaren: ”Du kan tro det, det stämmer.”

17.06.92 — onsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Jag tvekade att skriva, jag trodde att Frälsaren kanske inte ville att jag skulle skriva. Då hörde jag: Frälsaren: "Min dotter, jag vill att du skriver."

Jag: "Min Herre och Gud, jag överlämnar mig helt åt din vilja."

Frälsaren: "Världen är i stor fara. De falska profeterna är på väg." Jag: "Käre Gud, förklara det tydligare för mig när det gäller profeterna."

Frälsaren: "De är parasiter för människorna."

Jag: "Och botemedlet är?"

Frälsaren: "Att förbli trogen Kristi sanna lära."

Jag: "Hur ska jag kunna känna igen att det är en falsk profet?"

Frälsaren: "De leds inte av min Ande."

Jag: "Hur ska jag märka att han leds av en oren ande?" Frälsaren:

"Den falske profeten har många anhängare, sympatisörer." Jag: "Och

de andra, som leds av din Ande?" Frälsaren: "De är väldigt få."

(Anhängarna)

Jag: "Käre Gud, det räcker inte för mig. Vad måste jag veta mer om de falska profeterna?"

Frälsaren: "Min dotter, det saknas kärlek hos dem. En falsk profet talar aldrig om Kristi sanna lära. Tro inte på dem. Du kommer att segra tillsammans med mig."

Jag: "Herre, det kan jag bara göra tillsammans med dig, att skilja dem åt."

Frälsaren: "Min dotter, bara tillsammans med mig."

Jag: "Kommer jag att tala med en sådan profet inom den närmaste tiden?"

Frälsaren: "Ja, med flera. Min dotter, ha tålamod. Förbli mig trogen. Gå i frid." Sedan hörde jag ännu: "Älska mig."

Jag deltog i den heliga mässan i St. Rochus-kapellet i Mingolsheim.

18.06.92 — Kristi kropps- och blodsfest — torsdag

Jag bad från kl. 7.45 till 8.45 och förenade mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, Människorna är på väg mot avgrunden just nu." Jag: "Vad är det, avgrunden? Jag vet inte riktigt."

Frälsaren: "Till helvetet, min dotter. De har alla frivilligt valt detta."

Jag: "De andra kommer att säga till mig att du är god och barmhärtig, käre Gud, och att det inte kan vara så."

Frälsaren: "Själarna lever inte längre. De har valt sin fader." Jag: "Käre Gud, vad kallar du denne fader?"

Frälsaren: "Världens furste." Jag:

"Varför kallar du honom furste?"

Frälsaren: "Man känner igen hans barn på hans stolthet."

Jag: "Käre Gud, idag är det helgdag, Kristi kropps- och blodsfest. I morse var det procession. Kan du berätta något om det för mig?"

Frälsaren: "På denna helgdag vördas jag mycket lite. Min dotter, människornas hjärtan har blivit kalla. Rensningen av själarna måste snart komma. Tuktan är nödvändig, annars kommer ännu fler själar att hamna i helvetet."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Min dotter, jag begär av dig..."

Jag: "Men käre Gud, säg det till mig först. Prisad vare Jesus Kristus och Maria och Viva Jesu e Maria."

Jag hörde detta, sedan frågade jag: "Vad begär du av mig?" Frälsaren: "Fullständig hängivenhet till mig."

Jag: "Min treenige Gud, min konung över alla konungar, min frälsare. Jag överlämnar mig helt åt dig. Kära Gud, jag kan inte skriva ner det så här på tyska, men du vet vad jag menar."

Jag: "Min Herre och Gud, du har mig helt och hållet. Min Frälsare, jag älskar dig över allt annat. Gör med mig vad du vill. Låt mig alltid inse att jag tillhör dig.

Käre Gud, varför vill du ha tillbaka allt, jag har ju redan gett dig allt."

Frälsaren: "Du vet det, min dotter. Du får återigen ett uppdrag. Men inte ännu, min dotter. Förbli mig trogen och ståndaktig."

Klockan var 8.45. Jag hade glömt bort tiden. Min man ropade på mig och sa att det redan var för sent för kyrkan. Mässan började redan klockan 9.00 idag. Jag reste mig och blev klar så snabbt att jag var i kyrkan tre minuter före klockan 9.00. I kyrkan bad jag av hela mitt hjärta att de troende inte skulle ta emot den heliga nattvarden på ett ovärdigt sätt. Det var också få som tog nattvarden. I kyrkan fanns också en besatt person. Innan nattvardsförvandlingen lämnade han kyrkan. Jag offrade den heliga nattvarden för min son.

Många människor deltog i processionen.

Kl. 13.00 gick jag till kyrkan för att be rosenkransen och stannade sedan kvar för andakt.

19.06.92 — fredag

Ingen röst. Jag deltog i den heliga mässan och rosenkransbönen i Rot i kyrkan.

20 juni 1992 — lördag

Jag bad hemma från kl. 7.00 till 8.45, ungefär 45 minuter.

Vid föreningen sade jag till Frälsaren: "Om du vill det, min Herre och Gud, så ska jag skriva."

Frälsaren: "Ja, jag vill det, min dotter, skriv det."

Jag blev besviken över det som sändes på TV från katolikernas dag. Jag hade tittat på det hos min svärmor. Kvinnorna vill att celibatet ska avskaffas och, ännu värre, de vill fira den heliga mässan.

Frälsaren: "De kallar sig katoliker, men det är de inte. Det är få som liknar mitt hjärta. Det är inte min vilja att en kvinna ska celebrera den heliga mässan.

Skriv, min dotter, det är Lucifers verk." Jag:

"Och celibatet?"

Frälsaren: "En präst måste vara präst enligt mitt föredöme och vara trogen traditionen. Att vara katolik innebär också att vara trogen den helige fadern."

Jag: "Varför vänder sig inte pastor Vogt mot tabernaklet eller Frälsaren under trosbekännelsen när det allra heligaste är utställt? Varför står han vänd mot församlingen?"

Frälsaren: "För att det fortfarande finns så mycket stolthet där."

Jag: "Herre, du talar alltid om faror som rör människorna. Men jag har ingen präst som jag kan berätta detta för."

Frälsaren: "Min dotter, en präst kommer. Det dröjer inte länge till."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag älskar dig och du gör mig besviken, för du tror inte på det jag säger till dig."

Jag: "För att den orena anden har trängt sig in."

Frälsaren: "Det måste också ske."

Jag: "Käre Gud, jag vill tro på det, men pastor Dochart, pastor Vogt och min man förvirrar mig."

Frälsaren: "Det vet jag. Du måste bevisa för dem att det är jag."

Jag: "Hur då?"

Frälsaren: "Du har mig."

Jag: "Ja, min Herre och Gud. Jag ska göra det. Herre, ske din vilja." Frälsaren:

"Min kära dotter, gå i frid."

Klockan nio kom jag till Marion i Wiesental. Hos henne var det ungdomar. Jag berättade om mina upplevelser och om min omvändelse. Medan jag berättade kände jag starka angrepp från den orena anden. Den orena anden var ganska stark, den hindrade mig flera gånger från att fortsätta berätta.

Till en pojke som satt bredvid mig sa jag: "Du har inte biktat dig." Jag stänkte vigvatten på honom. På eftermiddagen biktade sig den här pojken i Karlsruhe vid katolikernas dag, där jag också var idag. Han hade biktat sig för sista gången för fem år sedan, och när jag såg honom igen på eftermiddagen levde han på nytt och såg så lycklig ut.

Under denna katolskedag fick jag föra många intressanta samtal. Jag var tvungen att ofta och ofta försvara påven och munkommunionen. Sedan talade jag inför tre tv-kameror.

Jag talade också med biskop Wolfgang Kirchgässner, hjälpbiskopen i Freiburg. Jag frågade honom vad han tyckte om frukterna av Medjugorje och varför han ännu inte hade varit där. Han svarade:

"Ja, Gud finns överallt."

Jag sa: "Ja, här också."

Han var inte särskilt entusiastisk över att prata med mig. Jag bad ändå om hans välsignelse. Marion var med.

Efter den ansträngande katolikdagen var jag till slut tvungen att bikta mig också. Jag lärde känna en ödmjuk präst, fader Engelbert Recktenwald. Jag hoppas att jag någon gång kommer att träffa honom igen, han är en bra biktader.

När jag talade framför tv-kamerorna var Beate Hambsch med tre gånger. Jag tror att Beate under denna katolska dag i Karlsruhe verkligen vaknade upp för att arbeta för Frälsaren. Hon upplevde att när man arbetar för själarnas frälsning, så får man då många nådegåvor från Frälsaren.

Marion var också flitig. Hon talade mycket om den katolska tron, eftersom många förlorade söner hade kommit till detta evenemang. Tack Gud för denna nåd, att vi kunde förmedla Guds ord.

21.06.92 — söndag

Jag bad från kl. 7.45 till 9.00 och grät på grund av katolikernas dag.

Jag var besviken och undrade om det verkligen var rätt, det jag hade talat om hela dagen igår med människorna och sedan framför tre kameror.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det du gjorde igår var bra. Jag talade genom dig."

Jag: "Och Marion och Beate?"

Frälsaren: "De är mina redskap, min dotter, förbli mig trogen."

Jag: "Min Herre och Gud, du har rätt. Man kan snabbt ge upp när man har sett allt som händer på katolikernas dag. Man skulle kunna säga att katolikerna inte längre är katoliker."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, kärleken måste man be om. Min dotter, jag kommer alltid att vara hos dig."

Jag: "Men jag känner att den orena anden nu också är där. Han gör sig påmind och jag känner ett ryck i min hand."

Frälsaren: "Han är också arg, för han kan inte hitta mig."

Frälsaren: "Tillsammans med mig kommer du alltid att besegra honom. Där jag är, där är också han."

Jag: "Men i hjärtat finns en ro och stillhet och en frid, jag känner det som något obeskrivligt vackert."

Frälsaren: "Där kan den orena anden inte tränga in, för du har valt mig."

Jag: "Säg mig, vem är du?"

Frälsaren: "Min dotter, jag är din Herre och Gud, din själsledare." Jag:

"Käre Gud, förlåt att jag frågar igen."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig, gå i frid."

Kl. 13.00 – Rosenkrans i kyrkan i Rot.

22.06.92 — måndag

I läkarens rum:

I det ögonblicket älskade jag Frälsaren så mycket att tårarna strömmade ur mina ögon. Jag bad innerligt. När jag förenades med Frälsaren fanns det så mycket kärlek där.

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Allt du skriver kommer att tryckas i en bok."

Innan den trycks kommer den att granskas av en präst.”

Jag: ”Vill du det, Herre, eller ska jag kanske förbli tyst och dold?” Frälsaren: ”Jag vill att boken ska nå ut till folket.”

Jag: ”Vissa saker måste tas bort, det är för mycket.” Frälsaren: ”Det sköter prästen.”

Jag: ”Käre Gud, jag har ingen präst.” Frälsaren:

”Jag ska ge dig en präst.”

Jag: ”Min Herre och Gud, om boken publiceras kommer de att utesluta mig ur kyrkan.”

Frälsaren: ”Min dotter, du har skrivit sanningen. Jag är med dig.” Frälsaren:

”Skriv, min dotter, boken måste snart tryckas.”

Jag: ”Käre Gud, ge oss nåd så att vi lyckas skriva snabbare.” Frälsaren: ”Ja, det kan du göra.”

Jag: ”Herre, din vilja ska ske med boken.”

Jag: ”Måste jag läsa upp den 11 juni 1992 för pastor Trunk?”

Frälsaren: ”Ja, gör det.”

Jag: ”Måste jag skriva ner något mer?”

Frälsaren: ”Jag tackar dig, min dotter, för att du följer min vilja.” Jag:

”Jag gör det för att jag älskar dig, kära Gud, mer än allt annat.”

Frälsaren: ”Gå i frid, min kära dotter.”

Kl. 18.30 Rosenkransbön

och helig mässa i Rot

20.00 Bönegrupp

23 juni 1992 – tisdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

I morse bad jag i ungefär en timme.

När jag förenades med Frälsaren blev jag flera gånger störd av läkare. Frälsaren:

”Skriv, min dotter.”

Jag: ”Ja, min käre Jesus, vad vill du att jag ska skriva ner?”

Frälsaren: ”Min dotter, det kommer att bli ett nytt krig i Europa. Kriget mot Ryssland kommer att breda ut sig ytterligare.”

Klockan 10.55 röntgade jag en 12-årig pojke. Han hade näsblod och en bruten näsa. Jag sa till honom att man också måste be när man står upp på morgonen. Han sa att han inte hade lärt sig det och att han kom från det forna DDR. Jag gav honom bönelappar och han blev glad. Sedan berättade jag några ord för honom om min vuxendop.

Efter en stund (efter röntgenundersökningen) vände jag mig återigen till

Jesus. Det var som en vägledning; jag skulle återförenas med Frälsaren.

Frälsaren: ”Skriv, min dotter, det är viktigt.”

Jag: ”Min Herre och Gud, och vad skulle det vara?”

Jag frågade också om jag skulle klara av det jag skulle skriva ner.” Frälsaren: ”Kalla dem alla till bön.”

Jag: ”Har jag hört rätt?”

Frälsaren: ”Min dotter, du har hört rätt.” Frälsaren:

”Kalla alla till bön.”

Jag: ”Hur ska jag göra det? Prästerna lyssnar inte. Jag kan inte gå till herr Kohl. Många av dem jag talar med talar illa om påven. Många har lämnat kyrkan eller talar illa om tron. Det står så illa till med människorna just nu.”

Jag: "Käre Gud, ge mig snälla ett råd. Hur ska jag kalla människorna till bön?" Frälsaren:

"Ja, min dotter, gå själv till förbundskanslern herr Kohl."

Jag: "När vill du att jag ska gå till honom?" Frälsaren:

"Så snart som möjligt."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ska göra det. Herre, ske din vilja. Jag ber dig, led mig, vägled mig och stanna hos mig."

Frälsaren: "Min dotter, så skall det bli."

Jag: "Käre Gud, jag älskar dig över allt, jag tackar dig."

Frälsaren: "Kära dotter, gör det snart."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska gå till förbundskanslern."

Frälsaren: "Detta krig kommer att medföra fler döda och mer skada."

Jag: "Jag känner att asgamarna (demonerna) är tillbaka runt omkring mig, trots att jag har strött helgat salt."

Frälsaren: "Min dotter, för dem är det en plåga, men på grund av det du skriver tvingas de att vara hos dig. Den Högste tvingar dem."

Jag: "Så det är alltså Lucifer."

Frälsaren: "Ja, min dotter, du har gissat rätt."

Jag: "Käre Frälsare, efter bönegruppen kunde jag inte somna. Klockan var 01.00 på natten. Jag kände en oro, det var obehagligt, som om jag hade maskar överallt under huden som kröp och rörde sig." Jag tänkte genast på demoner och klev genast ur sängen. Jag stänkte vigvatten på mig själv och sängen och bad den korta exorcismen, och allt var borta igen. Jag stänkte så mycket vigvatten att sängen, där jag somnade, var blöt."

Frälsaren: "Ja, det var många; om du hade sett dem skulle du ha dött." Jag:

"Käre Gud, kommer någon att tro mig?"

Frälsaren: "De tror först när det är för sent."

Jag: "Jag tror inte att jag kommer att glömma det här så snart. Det äcklar mig – hur måste det då inte vara i helvetet? Kära Gud, snälla, rädda människorna."

Frälsaren: "Min dotter, gå i frid." Rosenkrans och högmässa i rött.

24 juni 1992 – onsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Jag bad innerligt, därefter sade jag: "Herre, om du vill att jag ska skriva ner det, så skall, Herre, din vilja ske."

Frälsaren: "Ja, min dotter, skriv ner det."

Jag: "Det är så vackert att känna värmen, kärleken från Frälsaren och den djupa friden. Man skulle kunna tillbringa timmar på detta sätt."

Frälsaren: "Jag vill förkorta tiden för mitt folk."

Jag: "Käre Gud, säg ett annat ord till mig, det är oklart för mig."

Frälsaren: "Människorna måste dö tidigare." (än enligt Guds plan)

Jag blev avbruten igen. Veronika ropade på mig, jag fick besök. Det var en ung man som för tio år sedan arbetade hos mig som civilplikting och nu snart var klar med sina medicinstudier. På den tiden ville han bli protestantisk präst, inte för att han trodde, utan för att han trodde att man kunde tjäna bra pengar där. Jag påminde honom om det och berättade sedan om min tro idag. Andreas var nu 30 år. Han sa återigen att när han var klar med sina studier skulle han åka till Schweiz, eftersom man tjänar bättre där, de betalar mer pengar där.

Kl. 12.00 i kapellet. Jag är alltid i kapellet. Jag nämner det bara inte längre i dagboken, så att det inte blir för mycket.

Kl. 19.30 i Rochuskapellet – högmässa.

25 juni 1992 – torsdag

Ingen röst – Jag var i kyrkan i Rot för att be rosenkransen och delta i högmässan.

26.06.92 – Hjärtats Jesu-högtid

Bönesamfund:

Frälsaren: "Människorna måste omvända sig, för en stor fara väntar dem. Ni har så lite tid kvar."

Jag: "Käre Gud, jag vågar inte fråga dig. Hjälp mig, snälla. Du vet allt. Vad vill du att jag ska göra?"

Frälsaren: "Att du förblir trogen mig. Gå i frid, min dotter." Rosenkransbön och helig mässa i Rot.

27.06.92 – lördag

Klockan 7.15 var jag i kyrkan i Waghäusel för den heliga mässan. Därefter skrev jag dagbok tillsammans med Marion och ett brev till förbundskanslern, H. Kohl.

Mellan kl. 16.30 och 18.15 var jag i kyrkan i Rot, bad där och biktade mig. På kvällen kom två teologistudenter från Lantershofen, Matthias och Fridolin. Långt in på natten läste jag upp ur dagboken för dem.

28 juni 1992 – söndag

Hemma bad jag i ungefär en timme. Fridolin sjöng i badrummet. Min man störde också. Det var svårt att förena mig med Frälsaren.

Fridolin, Matthias och jag gick till kyrkan i Waghäusel. Efter den heliga nattvarden bekräftade Frälsaren budskapet för mig. Jag grät. Papperet som jag hade skrivit på på morgonen hade jag rivit sönder, jag ville inte tro på det. Och nu upprepade Frälsaren det. Jag grät så mycket, och ändå gick vi till fader Aemilian.

Jag talade med fader Aemilian i ungefär 20 minuter.

Fridolin och Matthias hade lyssnat. Jag kände att jag inte var ensam. Frälsaren var med mig. Jag sa att munkommunionen var den rätta vägen. Fader Aemilian menade att Frälsaren gick ut ur de små bitarna av hostian. Efter samtalet bad jag om hans välsignelse. Då hade vi bara en timme och 15 minuter kvar till lunchen. Fridolin bad och Matthias hjälpte mig med matlagningen.

Därefter gick vi klockan 13.30 till kyrkan för andakt.

När vi var hemma igen bad vi den smärtsamma rosenkransen på latin för freden.

29.06.92 – måndag

10.00 Läkarrummet:

Jag var missnöjd igår efter samtalet med fader Aemilian. Därför frågade jag Frälsaren om han fanns i de små partiklarna av hostian.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, även i de små partiklarna finns jag. Lyssna noga, min dotter, fadern förvränger den Helige Faderns lära. Be för honom."

Frälsaren fortsatte: "Skriv, min dotter, kriget sprider sig mycket snabbt. Alla kommer att delta i striden."

Jag: "Vem är 'alla'?"

Frälsaren: "Alla som har hat i sina hjärtan." Jag:

"Och de som har kärlek?"

Frälsaren: "De behöver inte strida."

Jag: "Men de som hyser hat är i majoritet, de är fler än de som hyser kärlek." Frälsaren: "Jag är med de få, de kommer att segra."

Jag: "Det känns som David och Goliat."

Frälsaren: "Så är det, min dotter."

Frälsaren: "Du hör till de få som har kärlek." Jag:

"Måste de andra då vara rädda?"

Frälsaren: "Om de älskar mig kommer de inte att vara rädda." Jag frågade inte, utan tänkte bara på om han också var min brudgum.

Frälsaren: "Ja, jag är din brudgum."

Jag: "Men jag förstår det inte helt ännu."

Frälsaren: "Min dotter, du är min brud."

Jag: "Käre Herre Jesus Kristus, förklara det tydligare för mig, vad är en brud?"

Frälsaren: "Bruden är den som redan har gett mig allt."

Jag: "Käre Gud, men jag tror att jag är en synderska och kan inte förstå att jag är din brud."

Frälsaren: "Hittills har ingen förstått det heller."

Frälsaren: "Min kära dotter, förbli mig trogen. Låt dig inte påverkas av andra. Gå i frid."

Jag: "Käre Gud, jag älskar dig och tackar dig, och har inget annat önskemål än att vara dig trogen."

HI. Mässa och rosenkrans i rött.

En präst från Indien hade kommit som vikarier, pastor Vogt var på kur.

Kl. 20.00 Bönegrupp: Pastor Dochart tog emot bikt.

30 juni 1992 – tisdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Jag bad innerligt och anbefallde Frälsaren många människor, och till sist alla själar. Frälsaren:

"Min dotter, det behagar mig vad du har sagt. Skriv, min dotter, du är trött, vila dig."

Jag: "Men i morgon vill jag åka till Rodalben, nära Pirmasens. Där finns ett stort tecken för världen."

Frälsaren: "Ja, gå dit, min dotter, detta tecken är mitt tecken." Jag: "Detta tecken ska säkert vördas i kyrkan.

Varför gör de inte det?"

Frälsaren: "För att prästerna inte lever i Guds nåd."

Jag: "Men det har ju redan gått 40 år. Något måste väl hända." Frälsaren: "Något kommer att hända. Men inte ännu."

Frälsaren: "Skriv ner det. Jag älskar dig, min dotter."

Efter en stund:

Frälsaren: "Tecknet kommer." (Det tecken som Frälsaren redan hade lovat mig.)

Jag: "Måste jag förbereda mig på det?"

Frälsaren: "Förbli alltid i mig."

Jag: "Ja, min Herre, min enda önskan är att alltid vara med dig, för det finns inget vackrare."

Frälsaren: "Detta tecken kommer att ske i kyrkan."

Frälsaren: "Vill du att detta tecken ska ske på dig?"

Jag: "Ja, min Herre och Gud, min brudgum, men också att jag inte ska skiljas från dig, och att jag ska lovsjunga och prisa dig tillsammans med de heliga i all evighet. För det finns inget vackrare än att vara i din kärlek."

Frälsaren: "Så skall det bli, min dotter."

Frälsaren: "Du får ett uppdrag av mig att hjälpa mig att rädda de andra själarna." Jag:

"Vilka är de andra?"

Frälsaren: "De själar som tvivlar."

Jag: "Åh min Herre, men det är ju många. Men jag ska göra det så som du vill, för jag älskar dig över allt."

Frälsaren: "Min brud, gå i frid."

Jag: "Käre Gud, har jag hört rätt? Säg det gärna en gång till." Frälsaren: "Ja, min dotter, du är min brud."

Jag: "Min Herre och Gud, min brudgum, jag tackar dig för allt."

Rosenkrans och högmässa i rött.

01.07.92 – onsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Efter den ca 10 minuter långa innerliga bönen följde ungefär 15 minuters tystnad, sedan hörde jag Frälsaren: "Min dotter, det stora kriget har redan börjat. Alla människor på jorden bär ansvaret. Jag önskar att man ber mycket. Gör bot och fasta. Jag älskar dig, min dotter, gå i frid."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, tack, min käre Herre Jesus. Ha barmhärtighet med alla människor. Rädda oss, Herre, låt oss inte gå förlorade, vi är dina barn."

På eftermiddagen ledde jag bönen i familjen Wafzigs hem. Flera troende var närvarande, båda rummen var fulla. Därefter gick vi till den heliga mässan.

Pastor Weber höll den heliga mässan. Jag tror att det var den sista jag firade hos honom. Pastor Weber går snart i pension.

Därefter gick vi till Brigitte och Franz. Fridolin var också där, tillsammans med tre studenter: Josef, Markus och Matthias.

Det var många andra människor hos Brigitte och Franz och jag berättade om mina upplevelser, erfarenheter och om min tro.

02.07.92 – torsdag

Kl. 10.00 Arbetsplatsen – läkarrummet:

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre, vad vill du att jag ska skriva?"

Frälsaren: "Ge mig din framtid."

Jag: "Min Herre och Gud, min Jesus, jag ger den till dig, för jag har lagt mitt liv och min framtid i dina händer och den tillhör dig."

Frälsaren: "Min dotter, det behagar mig hur du har sagt det."

Jag: "Ja, min Herre, Jesus, för jag vet att du är så god och att det bara finns det goda hos dig. Jag kan inte föreställa mig något annat än att alltid vara med dig. Jag är vinstocken."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det är jag som bestämmer

framtiden." Jag: "Hur ska jag kunna veta det, om det är du som bestämmer?" Frälsaren: "Det jag begär av dig, det ska du bara

göra." Jag: "Hur ska jag veta att det kommer från dig?"

Frälsaren: "Jag låter dig förstå det."

Jag: "Käre Gud, måste jag göra något redan nu?"

Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Vad då, min Herre och Gud, min brudgum?"

Frälsaren: "Tro fast på det jag säger till dig."

Jag: "Min Herre, min kära och barmhärtiga Gud, jag kommer att tro fast på det, för du har redan gett mig den levande tron."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, framtiden kommer att bli som jag vill." Jag:

"Menar du min framtid?"

Frälsaren: "Ja, din framtid, den tillhör mig."

Jag: "Det ska bli som du vill, min Herre och Gud. Jag älskar dig mycket, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Min dotter, det behagar mig hur du har sagt det."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag älskar dig, min brud, gå i frid." Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig."

Jag kom att tänka på att Frälsaren hade sagt till mig att han ville bära mig.

Frälsaren: "Jag vill bära dig dit jag vill. Du kommer att befinna dig på två platser samtidigt."

Jag: "Men Herre, jag finns ju bara i ett exemplar." Frälsaren: "Jag kan föröka dig."

Jag: "Käre Gud, jag förstår inte det här, men jag tror att du kan göra det." Jag:

"Herre, varför behöver du mig på två platser?"

Frälsaren: "För att övertyga de icke-troende. Min kära dotter, det är fint att du frågade. Min dotter, förbli mig trogen."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska vara dig trogen. Jag tackar dig, min kärleksfulle Fader."

02.07.92 – torsdag

Rosenkrans och HI-mässa i rött.

03.07.92 — fredag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Jag bad innerligt, jag ville bara skriva om det var Guds vilja.

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska skriva ner det, eftersom du vill

det." Frälsaren: "Min kära dotter, jag vill förändra tiden." Jag:

"Hur kan man förändra tiden?"

Frälsaren: "Jag ska förkorta den."

Jag: "Käre Gud, jag är så dum, jag förstår inte, förklara det enklare för mig."

Frälsaren: "Pesten kommer över er."

Jag: "Min Herre och Gud, det är återigen ett hotfullt budskap."

Frälsaren: "Människorna vill inte omvända sig."

Jag: "Käre Gud, får man veta vad du kallar en plåga?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, en katastrofal torka är på väg."

Jag: "Käre Frälsare, jag känner nu återigen den orena anden. Den rycker i min högra hand. Är det en, eller har jag inbillat mig det?"

Frälsaren: "Ja, det är flera."

Jag: "Jag har redan bett så mycket i morse." Frälsaren:

"Fortsätt att be."

Jag: "Käre Gud, jag tackar dig för att jag inte är rädd."

Frälsaren: "Med mig behöver du inte vara rädd."

Jag: "Hur ska jag veta att du alltid är hos mig?"

Frälsaren: "Jag är alltid med dig."

Jag: "Det känns faktiskt som om jag aldrig är ensam. Ska jag skriva ner något till?"

Frälsaren: "Skriv det. Du är min kära dotter."

Jag: "Jag älskar dig, min Herre och Gud, över allt och önskar att jag aldrig ska sluta älska dig."

Frälsaren: "Gå i frid, min dotter."

Mellan klockan 16.00 och 17.00 vattnade jag trädgården. Efter den tionde kannan vatten blev jag illamående, kräkfärdig och yr, och jag fick starka smärtor i hjärtat.

Jag kunde knappt andas. Sakta gick jag till sängs. Jag drack genast heligt vatten som fader

Gebhard Heyder hade välsignat och sprutade Nitrolingual-spray 04 i munnen.

Min son ville ringa läkaren. Sedan fick jag även smärtor i övre delen av magen.

Hjärtvärken varade i ungefär 15 minuter. Jag sa till Frälsaren att jag inte fick dö, för jag måste fortfarande skriva klart dagboken. Jag drack ännu en gång av det helgade vattnet. Jag mådde bättre.

Sedan gick jag till kyrkan. Efter den heliga nattvarden mådde jag ännu bättre. Min Frälsare är den bästa läkaren.

Därefter kom Fridolin från Lantershofen och Erich från Rot. Vi läste ur Barbara Weigands bok. En bok som alla borde läsa.

04.07.92 – lördag

Efter en timmes bön frågade jag Frälsaren under föreningen om han ville att jag skulle skriva idag.

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag vill att du skriver."

Jag: "Jag störs av min man och min svärmor. Tyvärr kan jag inte skriva ner något."

När man är förenad med Frälsaren finns det inget som djävulen hellre vill än att störa, så att man inte skriver ner något.

Svärmodern är sjuk just nu. Hon har inte ens gått till kyrkan de senaste dagarna och hon kan knappt gå. Men nu, när jag sitter hemma och skriver budskapet, dammsuger hon trapphuset med den tunga dammsugaren, som om hon vore den friskaste människan.

Jag sätter Gud i första rummet. Om man ber först kan man senare göra mycket bättre med kärlek, städa eller arbeta, och man får mycket mer gjort och bättre.

Knappt hade jag hunnit samla mig igen förrän min man störde mig.

Ingen tar hänsyn till att Frälsaren talar till mig. På jobbet är det nästan bättre än hemma.

Grannens hund skäller nu, bilarna på gatan rusar förbi.

"Käre Frälsare, jag försöker tala med dig."

Ungefär 15 minuter senare: Min man gick iväg och jag var ensam. Jag lade telefonluren åt sidan så att den inte skulle ringa.

En frestelse kom över mig. Jag grät en stund.

Jag undrade om det verkligen var Frälsaren som talade till mig. Det var svårt för mig. Jag sa till Frälsaren att jag hellre skulle dö omedelbart om det var djävulen som talade till mig och inte Frälsaren. För jag har gett allt till Frälsaren och inte till djävulen.

Då hörde jag:

"Skriv, min dotter, vägen till mig är brant och smal. Så få människor befinner sig på den. Ja, min dotter, du är också på denna väg. Ju brantare den är, desto fler frestelser möter dig."

Jag: "Käre Frälsare, det är svårt för mig att skriva detta, eftersom jag inte har någon präst som kan lyssna på vad du säger till mig. Jag är så oerfaren och känner mig så dum när jag skriver, och jag gör många fel. Jag är ovärdig att höra din röst. Men en sak kan inte vilseleda mig, och det är min kärlek till dig. Frälsare, jag kan inte skriva mer nu."

Frälsaren: "Gå i frid, min dotter."

Jag: "Käre Gud, förlåt mig, snälla. Jag tackar dig också för dessa frestelser som är så svåra för mig. Jag är ju en svag människa, ett dammkorn."

16.30–19.45: Under denna tid var jag i kyrkan i Rot. Jag offrade allt, även den heliga nattvarden, till Jungfru Maria. Sedan biktade jag mig hos fader Paul Adambukulam, som vikarierade för pastor Vogt.

05.07.92 — Söndag

7.30–9.15: Jag bad hemma inför den heliga mässan och förenade mig med den.

Frälsaren: "Skriv ner det, min dotter, jag ger dig tid för den uppgift du måste utföra." Jag:

"Herre, vilken uppgift måste jag utföra? Har det något med kyrkan att göra?"

Frälsaren: "Ja, denna uppgift är för kyrkans skull."

Jag: "Kan jag jämföra denna uppgift med evangeliet?" Frälsaren:

"Ja, det kan du."

Jag: "Jag vill inte gissa, säg det till mig, snälla."

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag väntade en stund och sa: "Jag vet inte, min Herre, det är oklart för mig och jag kan inte heller föreställa mig vad det är för uppgift."

Frälsaren: "Det kommer. Denna uppgift som jag ger dig måste du utföra."

Jag: "Men jag kan inte göra någonting om jag inte vet vad."

Frälsaren: "Lämna brevet till den helige fadern till den präst som är här som ställföreträdare, och han måste överlämna det personligen till den helige fadern."

Jag: "Var det din vilja att denna präst skulle komma till vår kyrka?"

Frälsaren: "Ja, det var min vilja."

Jag: "Vill han också göra det?"

Frälsaren: "Ja, det kommer han att göra."

Jag: "Jag är glad att jag har en kopia av brevet till den Helige Fadern. Ja, min Herre, jag ska göra det. Din vilja ska ske."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag älskar dig, gå i frid."

Jag bad ännu en tacksägelsebön.

Kl. 13.30 var det rosenkransbön, ingen andakt. Men Hedwig H. ledde efter rosenkransbönen litania till det heliga dyrbara blodet.

Framför kyrkan stod två hemlösa som letade efter filter att sova på. Jag bjöd in dem till mitt hem. Hedwig följde också med.

Jag gav dem båda mat och sedan bad jag rosenkransen tillsammans med Hedwig H. En av de två hemlösa somnade omedelbart och den andre bad med. Vi gav dem två sovtäcken och de gick sin väg.

Kl. 18.30: Jag deltog i rosenkransbönen och den heliga mässan i Rochuskapellet i Mingolsheim. Hedwig var också med.

06.07.92 – måndag

Kl. 10.00 Läkarmottagningen:

Tack Gud för att det inte var så många patienter. På sommaren är det färre än under andra årstider. Då hinner man be mer, för jag gillar inte meningslösa samtal. Det eviga livet börjar inte först efter döden, utan redan nu här på jorden.

Därför är det första och det andra budet så viktiga. Där det inte finns någon vördnad för Gud, där finns det heller ingen kärlek.

Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Tiden är kommen då ni alla ska siktas. Var på din vakt, Satan är stark. Många klarar inte denna prövning. De saknar kärlek. Be utan uppehåll. Anden är villig, men köttet är svagt. Guds Ande vilar i er. Ni måste visa Honom ära." Frälsaren: "Min dotter, tvivla inte, gå i frid."

Jag: "Jag känner nu mycket värme och kärlek inom mig, men jag är ledsen över att jag bara kallar rösten för 'röst', för det är ett inre samtal.

Man talar om en röst när man hör den högt eller när man talar. Jag hör den från ett djup som är så ofattbart. Därför ber jag dig, min Herre och Gud, förlåt mig.

Jag tvivlar inte på din kärlek och din närvaro, utan jag undrar varför andra människor inte hör något sådant. I början trodde jag att alla hörde det, precis som jag. Men när man sedan hör att så inte är fallet, då behöver man säkert en tid på sig för att förstå att detta är en stor nåd från dig och inte från mig själv. Jag tackar dig, min Herre, min käre Jesus, för denna stora nåd.

Rosenkrans och högmässa i Rot.

Kl. 20.00 Bönegrupp: Vi bad i två timmar.

07.07.92 – tisdag

Kl. 10.00 Läkarrummet:

Jag bad och förenade mig med Honom.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag behöver..."

Jag: "Herre, vem är du, när du säger: 'Skriv, min dotter'?"

Frälsaren: "Du kan skriva till Jesus."

Frälsaren: "Jag behöver starka bekännare under den kommande tiden. Du är ännu inte så stark, min dotter."

Jag: "Käre Gud, käre Jesus, vad måste jag göra för att bli stark?" Frälsaren:

"Lita helt på mig."

Jag: "Min Herre och Gud, skänk mig snälla denna nåd, så att jag har fullt förtroende för dig."

Frälsaren: "Min dotter, jag ger dig det."

Jag: "Min Herre och Gud, du är min kärleksfulle Fader. Du har redan gett mig den levande tron, sedan troheten mot dig och nu förtroendet för dig.

Är det dygder?"

Frälsaren: "Ja, det är de dygder som du nu har."

Jag: "Fru Becker gav mig en lapp där det stod att en ung man, R. Denninger, har en sjukdom, Crohns sjukdom."

Frälsaren: "Den här mannen ska bära detta kors med kärlek." Jag: "Har jag skrivit kors rätt?"

Frälsaren: "Ja, det kors som jag har gett honom." Därefter:

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig att du tycker om Barbara Weigands bok och att den hjälper dig."

Jag: "Ja, min käre Jesus, det är också en av de bästa böckerna. Alla borde läsa den."

Jag frågade Frälsaren om min semester, eftersom jag ju har överlämnat allt till Frälsaren.

Jag: "Vad skulle du göra i mitt ställe?"

Frälsaren: "Stanna hemma, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, det ska jag göra. Tack för det goda rådet." Jag:

"Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter, gå i frid."

Kl. 18.30 Rosenkrans och högmässa i rött.

08.07.92 – onsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Veronika och jag bad tillsammans den smärtsamma rosenkransen, därefter litanin över det dyrbara blodet och ytterligare några böner.

Jag: "Käre Gud, det är skönt att överlämna allt till dig; då är man fri från problem, oro, tvivel och rädsla. Så som du säger, så ska det bli. Allt ska ske som du vill." Frälsaren: "En stor katastrof kommer att inträffa inom kort."

Jag: "Var?"

Frälsaren: "Alla är mina barn, man måste be."

Frälsaren: "Ett av kärnkraftverken kommer att utplåna många människor. Skriv ner, min dotter, allt handlar om pengar. Tyskland kommer att delta i detta krig mot Serbien." Jag: "Så det kommer alltså att bli krig i Serbien?"

Frälsaren: "Ja, snart."

Jag: "Käre Frälsare, din ande är förenad med min ande, därför talar du till mig." Frälsaren: "Ja, så är det."

Frälsaren: "Var försiktig, frestelserna är starkare. Min dotter, håll dig fast vid min hand."

Jag: "Min kära och barmhärtiga Gud, det ska jag göra. Må min skyddsängel påminna mig om detta och skydda mig, och jag ber att den heliga Jungfru Maria må breda ut sin skyddsmantel över alla sina barn och över mig."

Frälsaren: "Min dotter, gå i frid."

Kl. 15.45 ringde fader Joachim från Oggersheim till mig. Jag talade med honom i ungefär 10 minuter. Han ville veta om jag hade talat med förbundskansler H. Kohl. Jag sa honom att jag hade sett förbundskanslern tillsammans med hans fru när de just tittade på balett i München. (Jag såg dem båda på tv, i nyheterna, som jag hade tittat på hos min svärmor.)

Kanske är det viktigare än att läsa brevet och fullfölja Guds vilja. Under semestertiden hade vi också högmässa på onsdagar hos oss, så jag behövde inte gå till Rochuskapellet.

Kl. 18.30 rosenkrans och högmässa i rött.

09.07.92 – torsdag

I morse bad jag i över en timme. Vid föreningen:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du är inbjuden till påven."

Jag: "Innan Veronikas semester, eller efteråt? Och kommer jag att få en audiens hos den Helige Fadern?"

Frälsaren: "Ja, du kommer att tala med honom."

Jag: "Min Herre, jag tror på det du har sagt. Jag tror nu att det kommer att ske."

Frälsaren: "Min dotter, du behöver inte veta vad som väntar dig inom den närmaste tiden. Din framtid tillhör mig."

Jag: "Ja, min Herre, så ska det vara."

Jag: "Det betyder alltså att jag inte behöver oroa mig för hur det ska gå vidare. Du tar bort den oron från mig."

Frälsaren: "Du har skrivit det rätt, det behagar mig. Så skall det bli."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig, gå i frid."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.

En stund efter den heliga nattvarden bad jag om att fader Adambukulam skulle tilltala mig, så att jag kunde berätta för honom vad Frälsaren önskar.

När jag gick ut ur kyrkan tilltalade fadern mig och frågade om jag skulle åka till Heidelberg i morgon. Jag hann fortfarande säga till honom att jag hade ett budskap från Frälsaren till honom.

Han sa till mig att om han inte stod framför kyrkan kl. 06.45 i morgon, så skulle han inte åka med till Heidelberg. Han tog vänligt farväl av mig.

Anton, en nattvardsassistent, såg att jag talade med honom.

10 juli 1992 – fredag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Jag berättade för Frälsaren att jag hade varit vid kyrkan i Rot vid 6.50-tiden i morse och att fader Paul inte var där.

Min man och jag bad sedan tillsammans under resan till Heidelberg. På kliniken hade jag sedan bett tillsammans med Veronika.

Frälsaren ville att jag skulle skriva detta.

Frälsaren: "Människorna ska söka skydd för flygplanet." Jag:

"Gäller det Förbundsrepubliken Tyskland?"

Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Är Förbundsrepubliken hotad av flygplan?"

Frälsaren: "Ja, snart. Flygplanen kommer från öster."

Jag: "Herre, det är dock mycket svårt, det jag måste skriva."

Frälsaren: "Min dotter, de ska alla be."

Frälsaren: "Min dotter, människorna befinner sig i stor fara. Uppmana dem att be. Jag måste återigen förkorta tiden. Alla har så lite tid kvar."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer, käre Gud?"

Frälsaren: "Ja, allt du skriver måste snart tryckas."

Jag: "Käre Gud, jag ber dig om nåd, så att Marion och jag kan skriva snabbare, för vi har så många störningar när vi skriver att vi inte kommer framåt så snabbt." Frälsaren: "Min dotter, ni måste anstränga er."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska anstränga mig för att skriva."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig, gå i frid."

Vid föreningen kände jag värme och mycket kärlek, och jag fick så mycket nåd, särskilt ro och frid. Ja, jag kände att Frälsaren var närvarande i mig.

Han talade som en Frälsare som vill rädda alla sina barn.

Kl. 15.00: Jag öppnade ett paket från Miriam-förlaget. I ett nyhetsbrev läste jag att

H. Josef Künzli hade avlidit. Jag hade redan länge bett för honom, eftersom han skulle trycka boken och nu hade han avlidit.

Jag började gråta, tände ett ljus för honom, stänkte vigvatten för honom och började genast be för honom.

Kl. 18.30: Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Efter den heliga mässan gav jag brevet till den helige fadern, fader Paul Adambukulam, och bad honom att personligen överlämna det till den helige fadern. Sedan bjöd jag in honom till måndagen

kl. 19.45 att jag skulle läsa upp för honom ur min dagbok vad Frälsaren hade sagt till honom. Jag bjöd också in honom till bönegruppen kl. 20.00, så att han kunde se vad och hur vi ber. Han sa att han skulle komma hem till mig.

Därefter kom Marion och vi skrev i dagboken.

11 juli 1992 – lördag

Jag kom till kyrkan i Waghäusel kl. 8.15 istället för kl. 7.15 och hade inte märkt det alls. Irma tilltalade mig och frågade om jag visste vad klockan var.

När jag sa "klockan 7.15" skrattade hon och förklarade för mig att klockan redan var 8.15.

Något sådant har aldrig hänt mig förut.

Sedan gick jag till Marion och vi skrev dagbok.

På eftermiddagen gick jag till kyrkan mellan kl. 16.30 och 19.45. Jag bad för många olika saker.

12 juli 1992 – söndag

07.50–09.00: Efter bönen hade jag förenats med Frälsaren.

Frälsaren: "Världen befinner sig i mycket stor fara. Europa har ont om tid att göra bot. Nästan alla människor kommer att gå förlorade. De är inte förberedda på det eviga livet.

Människorna har överlämnat sin vilja till Satan."

Jag: "Men det är ju så många som går till kyrkan."

Frälsaren: "Av dem kommer många fortfarande att falla bort."

Jag: "Är det detta som kallas

'siktningen'?" Frälsaren: "Ja, Satan siktar redan."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, världen har aldrig tidigare befunnit sig i en sådan synd som nu.

Kriget kommer att sprida sig lika snabbt som alla krig hittills. Min dotter, be, be mycket.

Genom bönen kan ni gottgöra mycket."

Jag: "Ska jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Jag behöver väldigt många bönegrupper."

Jag: "Vi har många bönegrupper i vår omgivning." Frälsaren: "Inte tillräckligt många för att rädda det stora antalet människor."

Frälsaren: "Min dotter, så många själar går förlorade varje dag. Den bönegrupp som du leder bär mycket frukt, men den måste ännu mogna."

Jag: "Vad måste de göra för att mogna?" Frälsaren:

"De måste älska."

Jag: "Jag vågar inte fråga, det låter allt som ett hot."

Frälsaren: "Nästan hela Uppenbarelseboken är ett hotbudskap. Mina barn, jag kan inte trösta er. Ni måste be och fasta mycket. De som älskar mig kommer att räddas. Och de som inte älskar mig har redan valt sin far, världens furste." Jag: "Käre Jesus, du är världens segrare och frälsare, du kan rädda dem alla." "Frälsaren: "Min dotter, människornas fria vilja för dem in i avgrunden. Min dotter, jag älskar dig och jag älskar fortfarande alla människor. Gå i frid."

Jag: "Käre Gud, förlåt oss alla. Jag älskar dig även för dem som inte älskar dig. Förbarma dig över oss och rädda oss, så att vi inte går under. Jag tackar dig för dessa smärtsamma ord, som är ett varningsbudskap till världen."

Kl. 10.00: Jag besökte HI-mässan i Rot.

13.30 Rosenkransbön utan andakt i Rot i kyrkan. Fader Paul håller ingen andakt.

13 juli 1992 – måndag

Kl. 10.00 Läkarmottagningen:

Jag bad innerligt och förenade mig sedan med Frälsaren.

Frälsaren: "Min dotter, lyssna noga. Alla tryckta blad kommer en präst att ta med sig, granska och låta trycka. Vilket förlag som ska trycka dem kommer prästen att bestämma. Det ska inte vara din bekymmer."

Sedan sade Frälsaren:

"Förvara din dagbok i tysthet, för Satan är stark. Han vill förstöra allt som jag har skrivit. Först när boken är färdig får den läsas."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Ja, du ska skriva ner. Min ande är förenad med din, då hör du mig tydligare."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, kriget kommer att bli hårdare under de närmaste dagarna."

Jag: "Vilket menar du, i Bosnien eller i Ryssland?"

Frälsaren: "På båda sidor, det kan du skriva, min dotter. Be för de döende." Jag: "Måste jag veta något mer?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, gå inte ensam, utan mig."

Jag: "Käre Gud, jag önskar att alltid vara hos dig och med dig." Frälsaren:

"Det behagar mig, min dotter, gå i frid."

Jag: "Min Herre och Gud, jag älskar dig och tackar dig."

14 juli 1992 – tisdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Vid föreningen:

Frälsaren: "Skriv ner det, min dotter."

Jag: "Är det återigen på grund av

kriget?" Frälsaren: "Ja, be för Serbien."

Jag: "Jag trodde att H. Panić skulle ordna allt?"

Frälsaren: "Det är en fälla från Satan."

Jag: "Så han är inte rätt man för Serbien?" Frälsaren:

"Nej, han är en varg i fårakläder."

Jag: "Kan det här kriget förhindras om du säger att jag ska be för Serbien?"

Frälsaren: "Många själar skulle kunna räddas. I kriget i Serbien kommer fler själar att gå förlorade än i Bosnien och Kroatien tillsammans."

Efter en stund hörde jag:

"Skriv, min dotter: – Jungfru Marias uppenbarelse kommer snart." Jag: "Var?"

Frälsaren: "I den röda kyrkan. Be och fasta. Tecknet kommer snart, inom kort."

Jag: "Varför säger du 'inom kort'?"

Frälsaren: "För att det är jag som bestämmer tiden. I denna kyrka måste man be."

Frälsaren: "Min dotter, lyssna noga. Gör mig inte besviken."

Jag: "Nej, min Herre och Gud, jag kommer inte att svika dig. Snälla, ge mig nåden att vara modig."

Frälsaren: "Min kära dotter, gå i frid."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Klockan cirka 21.00 besökte fader Paul Adambukulam mig. Han lovade mig att komma tillbaka till bönegruppen på måndag.

15 juli 1992 – onsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Jag bad och förenade mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Människorna befinner sig i Satans snara." Jag: "Käre Gud, när du säger 'människorna', då tänker jag på alla." Frälsaren: "Det är bara ett fåtal som inte befinner sig där."

Jag: "Det låter som i Don Boskos vision."

Frälsaren: "Min dotter, du har inte fel. De ska alla omvända sig. För många är det redan för sent."

Jag: "Ska jag skriva ner något mer?" Frälsaren: "Ja, skriv ner det, det är till och med mycket viktigt." Jag:

"Ja, min Herre och Gud, och vad skulle det vara?"

Frälsaren: "I år kommer kriget att bryta ut i Serbien. Skriv, min dotter, den stora förvirringen i kyrkan bär en del av skulden. Biskoparna måste återvända till kyrkans sanna lära."

Jag: "Vad är det värsta i kyrkan just nu, varför finns det förfall i kyrkan?" Frälsaren:

"Vanhelgandet av min kropp. Handkommunionen måste omedelbart avskaffas."

Jag: "Jag är ju så hjälplös."

Frälsaren: "Det stämmer. Men med mig är du inte hjälplös." Jag: "Vad ska jag bara göra?"

Frälsaren: "Tala om det om och om igen. Lika snabbt som den infördes måste den också avskaffas igen. Skriv, min dotter, om de inte gör det kommer en straff att drabba dem.

Olydnad mot mig är det största onda som kan drabba alla människor."

Frälsaren: "Fortsätt att tala om det. Jag kommer att vara hos dig när du talar om det. Min dotter, förbli mig trogen. Jag älskar dig, gå i frid."

16.07.92 — torsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre. Jag tackar dig för att du talar till mig och jag älskar dig över allt annat, för för mig handlar det inte om nyfikenhet på vad du kommer att säga till mig, utan det handlar om att rädda själarna och om att jag ska fullfölja din vilja, eftersom du säger att jag är din tjänarinna. Eftersom jag förenar min ande med din Helige Ande behöver jag inte frukta att någon annan ska lägga sig i. Det är bara möjligt om du tillåter det."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, alla måste vända sig bort från den breda vägen, ty de har inte mycket tid kvar. Eftersom jag måste förkorta tiden måste omvändelsen ske snabbt. Det finns så många döda och ingen präst kan begrava dem, be för dem."

Jag: "Räcker det jag har skrivit, eller måste jag skriva ner något mer?" Frälsaren: "Du måste bygga kapellet så snart som möjligt."

Jag: "Käre Gud, ge arkitekten Wolfgang nåd att han ska göra ritningarna snabbare; jag har inte heller tillräckligt med pengar ännu."

Frälsaren: "Allt kommer att finnas på plats i rätt tid."

Jag: "Käre Gud, skicka mig gärna också arbetare som kan hjälpa mig att bygga kapellet."

Frälsaren: "Min dotter, vi har ont om tid."

Jag: "Varför säger du 'vi'?"

Frälsaren: "Jag är med er."

Jag: "Herre, din vilja ska ske. Jag ska sträva efter att uppfylla din vilja. Jag ber dig om nåd att göra det."

Kl. 18.30 Rosenkrans och högmässa i Rot.

17.07.92 – fredag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Jag bad och förenade mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Min dotter, jag behöver många böner. Kriget har börjat." Jag: "Du sa att kriget började den 1 juli 1992."

Frälsaren: "Det ryska kriget."

Jag: "Käre Gud, varför kallar du detta krig för det ryska kriget?"

Frälsaren: "För att de står bakom serberna. Det här kriget kommer man inte att kunna stoppa." Jag: "Ska jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Ja. Det kommer att bli många döda inom kort." Frälsaren: "Min dotter, jag behöver starka

bönare." Jag: "Frälsaren, vad menar du med starka bönare?"

Frälsaren: "De som ber med hjärtat. Skriv ner, min dotter, du kommer snart att få en uppenbarelse av Jungfru Maria."

Jag: "Men det har du ju redan sagt till mig."

Frälsaren: "Det närmar sig."

Jag: "Vad betyder 'det närmar sig'?"

Frälsaren: "Älska henne."

Jag: "Älskar jag henne inte tillräckligt?" Frälsaren: "Du talar för lite med henne."

Jag: "Käre Jesus, jag lovar dig att i framtiden tala mer med vår Jungfru Maria och älska henne mer."

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig vad du har skrivit. Min dotter, jag älskar dig, gå i frid."

På eftermiddagen såg jag att jag hade fått post från förbundskansleriet (ref.nr: 012—K—0007772/92/0()01). — se kopia, sida - 155 -

Kl. 18.30 bad jag rosenkransen i kyrkan för detta ärende och stannade även kvar till den heliga mässan.

Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren vad jag skulle göra. Klockan var ungefär 19.40.

Frälsaren: "Tror du att du kommer att få tala med honom?" Jag: "Ja, det tror jag."

Frälsaren: "Be för honom, du kommer att få ytterligare ett brev från förbundskanslern." Jag: "Ja, min Herre, jag ska be för honom och för denna sak."

18 juli 1992 – lördag

Klockan 07.15 var jag i kyrkan i Waghäusel, därefter hos Marion, som nästan varje lördag efter högmässan, eftersom vi då skriver dagbok. Idag gav jag Monika Hamsch boken av Barbara Weigand i present och jag sa till henne att om hon hade läst den skulle hon förstå mig bättre.

16.30–18.30 i kyrkan i Rot: Jag bad och gick därefter till bikt hos fader Paul Adambukulam.

Knappt hade jag hunnit hem förrän jag blev attackerad igen. Den här gången gick demonen till attack mot Hedwig H. och min man. Hedwig vill absolut att jag ska bära huvudduk i kyrkan, eftersom en begåvad person någonstans har sagt det.

Jag sa till henne: "Jag tror visserligen att vi ska bära huvuddukar, men man behöver inte vara spydig när man själv inte bär någon. Jag tror att det är viktigare för Frälsaren idag att ha ett rent hjärta än att 1 000 kvinnor bär huvudduk men har ett orent hjärta. Om Frälsaren vill att jag ska bära huvudduk i kyrkan i denna tryckande hetta, då är jag beredd att bära huvudduk redan i morgon."

Jag tog genast fram rosenkransen och bad. Därefter blev det lugnt. Märkligt, dessa frestelser kommer omedelbart efter bikten.

19.07.92 — Söndag

Jag bad på natten mellan kl. 04.20 och 05.20, och på morgonen mellan kl. 08.00 och 09.15.

Eftersom jag i går kväll, i natt och i morse plågades av den orena anden, frågade jag Frälsaren under föreningen efter bönen:

Jag: "Vill du att jag ska skriva, eller vill du att jag inte ska skriva?" Frälsaren: "Jo, jag vill att du ska fortsätta skriva."

Jag: "Jag tror att du talar till mig och jag har insett att den orena anden inte vill att jag ska skriva."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, människorna hänger i ett rep och de vacklar."

Jag: "Käre Gud, förklara det för mig, det är så oklart för mig."

Frälsaren: "Människorna är inte längre kapabla att tro."

Jag: "Varför är de så oförmögna att tro?" Frälsaren:

"För att de inte älskar den som har frälst dem." Jag visste inte vad jag skulle säga.

Frälsaren: "Fråga mig, min dotter."

Jag: "Det är svårt för mig, för jag har ännu ingen präst som läser igenom det jag skriver."

Frälsaren: "Det kommer en präst. Han kommer att läsa igenom det och så snart som möjligt skicka det till tryck."

Därefter:

Frälsaren: "Kriget kommer att bli värre inom kort." Jag: "Jag trodde att politikerna hade slutat fred?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, de har inte slutat fred med mig. Jag är fredens konung. Utom mig kan ingen ge fred. Den världsliga freden är bara en skenbar fred. Den varar inte länge. Jag har förutsagt det i min plan."

Jag: "Vad är det för plan du har?"

Frälsaren: "Jag har förutsagt att Antikrists tid kommer att komma. Och den tiden är redan här." Jag: "Min Herre och Gud, det är ju helt fruktansvärt."

Frälsaren: "De starka kommer att siktas."

Jag: "Snälla, Frälsare, hjälp oss, för vi är så svaga."

Frälsaren: "Människans stolthet måste utrotas. Människorna måste återigen älska, så att de kan känna igen sin Frälsare. Min dotter, älska mig, gå i frid."

Klockan 10.00 var jag i kyrkan i Rot för den heliga mässan, och klockan 13.30 för rosenkransen. Idag var det ingen andakt.

20.07.92 – måndag

Kl. 10.00 I läkarens rum:

Precis som varje morgon bad jag även idag, och därefter förenade jag mig med honom. Frälsaren: "Skriv, min dotter, det är viktigt."

Från och med det ögonblicket blev jag störd fyra gånger av dr Arndt. Läkaren var ganska orolig. Han gick hastigt in och ut om och om igen. Det händer mycket ofta när Frälsaren talar med mig.

Läkarna stannar inte länge i rummet. Vanligtvis skriver de patienternas journaler i det här rummet eller ringer både i tjänsten och privat, och det är inte lite. När de för meningslösa samtal ber jag för dem, eftersom jag kan både be och arbeta i det här rummet. Här är jag oftast en halvtimme.

Annars är jag i röntgenrummet, ett rum utan dagsljus, där jag röntgar patienterna.

När rummet var tomt frågade jag Frälsaren vad det viktiga var som han ville säga mig. Frälsaren: "Min dotter, tvivla inte."

Jag: "Min Herre, jag ska inte tvivla. Jag ska tro fast på det du säger till mig och jag ska skriva ner det."

Frälsaren: "Det kommer att inträffa en stor jordbävning. Alla kommer att känna av den. Den kommer att bli mycket kraftig."

Jag: "Ingår det i straffet?"

Frälsaren: "Ja, för människornas olydnad. Olydnad mot mig." Jag: "Vad kan jag göra?"

Frälsaren: "Du kan göra något. Be."

Jag: "Jag har en känsla av att ingen lyssnar på mig."

Frälsaren: "Så är det, min dotter."

Frälsaren sa något till mig som jag inte ville skriva ner. Frälsaren:

"Förbli mig trogen, gå i frid."

Då bestämde jag mig ändå för att skriva ner det som Frälsaren sa till mig:

"Prästerna och politikerna samarbetar."

Eftersom jag nu ändå hade skrivit det hörde jag:

"Tack, min dotter."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Kl. 20.00 Bönegrupp: Fader Paul Adambukulam bad med oss, därefter tog han emot bikt. Fridolin var också där, liksom många andra som inte hade varit där på länge.

21.07.92 — tisdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Jag bad innerligt och förenade mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Jag älskar dig också. Du tillhör helt och hållet mig. Jag är ditt liv. Eftersom du har gett mig allt, tar jag hand om dig."

Frälsaren: "Min dotter, det finns många problem som måste lösas." Jag: "Och vilka är de?"

Frälsaren: "Ett av dem är: Prästerna måste tillhöra mig. De måste avsky det världsliga. De måste vara trogna mot den helige fadern och traditionen. Att avvika från den helige fadern innebär att avvika från mig. Prästerna måste återvända till kyrkans sanna lära, annars är prästen inte den andre Jesus."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, alla som hånar dig, hånar mig. Dem ska du be för mig."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, det ska jag göra."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Verkan av mitt tecken på dig närmar sig. Förbli mig trogen och stå fast."

Jag: "Käre Gud, jag måste ändå fråga en gång till: eftersom jag har berättat lite om dagboken för Holger och Fridolin, var det rätt?"

Frälsaren: "Fortsätt med det, min dotter."

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig när du frågar."

Jag: "Varför säger du alltid att jag ska förbli trogen dig? Är jag inte trogen dig?"

Frälsaren: "Jo, men du vet inte vad som kommer att hända dig i morgon."

Jag: "Min Herre, vad menar du med det?"

Frälsaren: "För att du har fri vilja, och den kan jag inte ta ifrån dig." Jag: "Men jag förenar ju alltid min vilja med din."

Frälsaren: "Och ändå kan du bestämma dig annorlunda nästa dag."

Jag: "Käre Gud, då vill jag hellre dö nu än att besluta mig annorlunda. Åh, käre Gud, jag vet att du vet allt i förväg. Låt mig aldrig skiljas från dig. Jag är ditt barn och det vill jag alltid vara."

Frälsaren: "Det du har skrivit var viktigt för mig. Jag älskar dig, min dotter. Gå i frid."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.

22.07.92 — onsdag

Kl. 8.15 i läkarrummet:

Frälsaren: "Min dotter, jag vill att du skriver."

Jag: "Min käre Jesus, det är så svårt för mig, ingen tar det jag skriver på allvar."

Frälsaren: "Det kommer en tid då de kommer att ta det du skriver på större allvar."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, krigsfartygen vid Adriatiska havet är redo att inleda kriget mot Montenegro."

Jag: "Montenegro och Serbien har för närvarande fred."

Frälsaren: "Men inte fred i sina hjärtan."

Jag: "Måste jag veta något mer?"

Frälsaren: "Ja, den nye prästen i rött kommer snart." Jag:

"Är det Freiburgs vilja eller din?"

Frälsaren: "Det är min vilja. Den nye prästen kommer att be den heliga rosenkransen före den heliga mässan. Människorna i rött kommer att inse att de befinner sig i stor synd. Jag vill rädda er alla."

Jag ville veta om jag skulle gå till fader Gebhard Heyder. Frälsaren:

"Gå till honom, gå. Tala med honom."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig, be mycket. Gå i frid."

På eftermiddagen var jag och handlade på Globus. När jag var klar och stod framför min bil såg jag att det under toalettpaperet i kundvagnen fortfarande låg schampo och en kam; båda hade inte skannats vid kassan. Jag gick genast tillbaka och betalade för dem. Kassörskan sa till mig att det sällan händer nuförtiden. Jag visste att detta var en frestelse för mig. Förr skulle jag absolut inte ha gjort något sådant, men nu, efter dopet, vill jag vara en god kristen, eftersom mitt samvete kräver det.

Om man hade debiterat mig 5 DM för mycket, skulle jag också ha gått tillbaka och reklamera. Därför säger jag: om det är till min fördel, då går jag också tillbaka, för Gud ser allt och djävulen faller i den grop han grävt åt mig.

Kl. 18.30 Högmässa och rosenkrans i Rot.

23.07.92 — torsdag

Från kl. 9.30 till 10.30 var jag i läkarrummet.

Frälsaren: "Hör du mig, min dotter?"

Jag: "Ja, jag hör dig, min Herre."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, världen befinner sig i stor fara. Satan visar sin största makt. Världen är förblindad av honom. Den här gången tar han med sig ett stort byte. Nästan alla lyder honom."

Jag: "Måste jag veta eller göra något?"

Frälsaren: "Ja, gör något för mig. Skriv ner det, min dotter. Allt du skriver måste du låta trycka."

Jag: "Du har sagt att en präst kommer att göra det."

Frälsaren: "Ja, en präst kommer också att komma. Han kommer att göra det."

Jag: "Herre, jag är rädd att han kommer att ta bort det om avskaffandet av handkommunionen, och även det om att lekmän inte får dela ut den heliga kommunionen. Jag är rädd att han inte kommer att låta trycka det."

Frälsaren: "Min dotter, det kommer han inte att göra." (Han kommer inte att ta bort någonting.)

Jag: "Då kommer denna präst att ha en levande tro och vara i Guds nåd." Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, redan i förväg för denna präst. Jag kommer att be och fasta mycket för honom."

Frälsaren: "Min dotter, gör det."

Jag: "Min Herre, jag vill fråga dig om jag ska åka dit, till den plats där Josef och Gisela bor, för att hålla ett föredrag där. Är det också din vilja?"

Frälsaren: "Min dotter, jag kommer att bli mycket glad om du åker dit och håller ett föredrag." Jag:

"Herre, kommer du att vara med mig?"

Frälsaren: "Ja, jag är alltid hos dig."

Jag: "Käre Gud, jag tackar dig av hela mitt hjärta."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, vad tror du kommer att hända nu?" Jag:

"Jag är verkligen nyfiken."

Jag väntade förvånad på vad Frälsaren nu skulle säga.

Frälsaren: "Tecknet kommer."

Jag: "Min Herre och Gud, jag frågar inte nu när. Men Herre, ske din vilja. För jag vill aldrig vara skild från dig. Jag älskar dig så mycket att jag sätter dig, den levande och kärleksfulle, treenige Guden, på första plats i mitt liv."

Därefter blev jag avbruten av dr Arndt. Han bokade sin privata flygresan per telefon. Under tiden han pratade i telefon bad jag för honom och klistrade fast siffrorna på röntgenpåsarna. Så avbröts mitt samtal med Frälsaren.

Kl. 12.00 i kapellet på kliniken.

Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren:

Jag: "Du nämnde något om tecknet för mig i morse. Behöver jag veta något mer om det?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, det kommer att hända dig."

Jag: "Herre, jag oroar mig inte för det. Jag tillhör dig helt och hållet."

Frälsaren: "Min dotter, så behagar det mig."

Frälsaren: "Min dotter, förbli mig trogen, gå i frid."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag älskar dig, jag ska vara dig trogen. Jag tackar dig för att du återigen har talat till mig."

Vid röntgenundersökningen: En ung kvinna hade ramlat och slagit i ansiktet. Jag var tvungen att röntga henne. Jag sa till henne att man måste be på morgonen.

Hon: "Jag ber på morgonen och på

kvällen." Jag: "Men du måste gå till

bikten." Hon: "Men jag är luthersk."

Jag tittade på henne och hon grät. Jag gav henne en bönelapp och hon gick iväg glad.

Nästa patient var en ung man. Någon hade slagit sönder hela hans ansikte under en svensexa.

Jag berättade för honom hur den orena anden verkar genom människor. Jag sa också till honom att han måste förlåta den personen och be för honom och tacka Gud för denna prövning.

Jag gav honom bönelappar och skickade honom till bikten. Han blev glad och gick tillbaka till läkaren för ytterligare undersökning.

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.

24 juli 1992 – fredag

Kl. 09.00 i läkarens rum:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag behöver många bekännare som försvarar min tro."

Jag: "Men käre Gud, människorna har människorädsla och dessutom rädsla."

Frälsaren: "Ser du, min dotter, med människorädsla kommer ingen till mig. Be, min dotter, så att du blir befriad från människorädsla. Den orena anden orsakar människorädsla. Man kan inte tjäna två herrar. Min dotter, skriv.

Allt du har skrivit hittills är rätt." Jag: "Men jag har så många fel."

Frälsaren: "Det spelar ingen roll hur många fel du har, utan vad jag säger till dig."

Jag: "Du är min andlige vägledare, får jag läsa upp ur min dagbok för fader Gebhard i Regensburg?"

Frälsaren: "Det kan du."

Jag: "Ska jag göra något mer?"

Frälsaren: "Ja, du kan göra något." Jag:

"Vad då?"

Först hörde jag ingenting.

Efter en stund:

Frälsaren: "Ser du, du kan inte tala om dig själv."

Jag: "Ja, det har jag redan insett flera gånger. Men de andra inser det inte. De tror att jag pratar med mig själv."

Frälsaren: "Man måste ju lyssna mer på Gud än på de andra."

Jag frågade Frälsaren om Beate får korrekturläsa dagboken på grund av felen. Frälsaren: "Det kan du göra. Min dotter, jag älskar dig, gå i frid."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.

25 juli 1992 – lördag

Jag var på morgonmässan i Waghäusel. När Beate gick in i biktstolen bad jag för henne och fader Werner Egon, eftersom hon var kvar i biktstolen i ungefär en timme. På kvällen ville vi åka iväg till Regensburg, men husbilen fungerade inte. Så vi bestämde oss för att åka iväg med bilen nästa dag.

26 juli 1992 – söndag

Runt kl. 9.45 befann min man och jag oss i Regensburg, i karmeliterklostret, i kyrkan.

Därefter tillbringade jag tiden mellan kl. 10.45 och 15.45 tillsammans med fader Gebhard Heyder. En underbar lärare. Han gick igenom några dagar ur dagboken.

Han granskade vad Frälsaren ingav mig och sa att det stämde överens med Bibeln. Fader Gebhard är väl insatt i Bibeln, eftersom han också är bibelforskare och själv har översatt och kommenterat Bibeln.

Jag läste upp mycket ur dagboken för honom, och när det gällde vissa dagar sa han omedelbart vilken bibeltext som hörde till,

t.ex. dagboksanteckningen från den 3 juli 1992 stämmer överens med Johannesevangeliet, kapitel 14, vers 23.

När jag berättade för fader Gebhard att folk skulle tro att jag var galen, citerade fader Gebhard återigen en mening ur evangeliet...

Och så fortsatte det, i flera timmar tillsammans med honom.

Jag tackar Gud för att jag fick äran att tala med denna präst. Till slut välsignade han vatten, ljus, salt och bilder åt mig.

Därefter biktade jag mig hos honom.

Det som särskilt imponerade på mig var att det som Frälsaren redan i förväg hade berättat för mig om världen och vad som kommer att hända med den, det visste fader Gebhard redan.

Så dessa budskap var en bekräftelse för honom och samtidigt även för mig. Fader Gebhard är mycket precis i sitt tal och mycket korrekt.

När vi körde hem från Regensburg blev min man återigen angripen av den orena anden. Så jag var tvungen att köra ungefär 200 km ensam medan han sov bredvid mig i bilen.

Under den tiden bad jag rosenkransar och andra böner, hela tiden. Min man hade också biktat sig i Regensburg, och ändå plågades han. Nu undrar jag inte längre varför. Jag offrar allt till Frälsaren.

När vi kom hem ville jag skriva och förena mig med Frälsaren.

Men tyvärr var det omöjligt. Det hade kommit kvinnor som förde meningslösa samtal. Så blev jag störd. Jag kände hur den orena anden verkade genom dessa kvinnor. Det var inte svårt att känna igen den orena anden.

Jag gick och lade mig vid midnatt utan att ha hört några ord från Frälsaren.

27 juli 1992 – måndag

Kl. 10.30 i läkarrummet:

Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, kriget kommer att förvärras inom kort. Be mycket. Det kommer att bli krig i Irak. Detta krig kommer att sprida sig vida omkring. Min dotter, jag älskar dig, gå i frid."

18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.
Kl. 20.00 Bönegrupp. Pastor Dochart tog emot bikt.

28 juli 1992 — tisdag

Kl. 10.00 hemma:

Jag bad och förenade mig med Frälsaren. Frälsaren:

"Skriv, min dotter.

Jag: "Ja, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Du kan inte heller veta vad du nu ska skriva ner." Sedan
hörde jag ingenting på länge.

Jag: "Ja, Herre, jag vet inte vad jag ska skriva ner. Jag tror på vad du säger, jag
tvivlar inte längre."

Frälsaren: "Är du rädd?"

Jag: "Jag är inte rädd. Men om rädslan kommer efter samtalet med dig, så var det inte du som
orsakade den, för du ingjuter inte rädsla i människor."

Frälsaren: "Ja, min dotter, skriv ner det: Människorna..."

I det ögonblicket tvekade jag att fortsätta skriva ner det jag hörde. Jag ville inte skriva mer, för jag
undrade vad som skulle komma härnäst.

Frälsaren: "Skriv ord för ord." Jag:

"Ja, det ska jag göra, min Herre."

Frälsaren: "Människorna hotas av många katastrofer. En av dem är alldeles nära." I mina
tankar undrade jag var.

Frälsaren: "Du frågar var? Mina barn finns överallt. Man måste be för alla." Jag: "Min
Herre, jag ska be för alla."

Jag tänkte nu på Wolfram och bad för hans
angelägenheter. Frälsaren: "Det kommer att gå bra."

Jag: "Kan du berätta något om det för mig?"

Frälsaren: "Det han gör är min vilja."

Frälsaren: "Du kan skriva ner något till. Men det du ska skriva ner är inte bra." Jag: "Men Herre,
allt som kommer från dig är bra."

Frälsaren: "Det stämmer, min dotter."

Jag: "Ska jag stryka över det då?"

Frälsaren: "Nej."

Jag: "Begär du något av mig?"

Frälsaren: "Ja."

Jag: "Får jag veta vad, snälla?"

Frälsaren: "Din hälsa."

Jag: "Ursäkta, jag förstår inte det där. Kan du säga det igen, snälla?"

Kanske har jag inbillat mig det."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill ha din hälsa."

Jag: "Min Herre och Gud, jag förstår inte detta, men jag ger dig min hälsa. Ty din kärlek är starkare
än min hälsa. Låt mig snälla aldrig skiljas från dig."

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig vad du har skrivit. Jag älskar dig, min dotter, gå i frid."

Jag: "Jag tackar dig, min käre Jesus, min själsledare, för att du har talat till mig och för att du älskar
mig, en syndare."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.

Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren: "Käre Frälsare, bad du mig om hälsa i morse?
Har jag förstått det rätt? Förlåt mig, snälla, att jag frågar igen."

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag bad dig om hälsa och du gav den till mig

."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud."

29 juli 1992 – onsdag

kl. 10.05–11.45 hemma:

Jag bad innerligt och förenade mig med honom.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du förstår inte vad det innebär att jag vill ha din hälsa. Jag förfogar över din hälsa som jag vill."

Jag: "Ja, min Herre, du kan göra som du vill."

Tårar strömmade ur mina ögon på ett helt övernaturligt sätt, utan att jag själv bidrog till det.

Jag frågade: "Gråter du, min Herre?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, mina tårar är lidande. De som kommer ur dina ögon är mina tårar."

Jag: "Det känns som om jag vore ett med dig. Det betyder att jag inte är ensam. Det finns också en alldeles särskild frid inom mig. Det är så vackert, jag är så fri inombords, som om alla problem och bekymmer vore borta. Jag har ingen rädsla, inga tvivel, ingen börda inom mig."

Jag: "Jag ville fråga dig om den hälsa som jag har gett dig. Jag vill veta om jag har förstått det rätt. Jag vet inte om det jag tänker är rätt."

Frälsaren: "Säg vad du tänker."

Jag: "Jag menar att när du ger mig en sjukdom, ett lidande, så säger du inte när, utan du ger det när du vill."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det, det är försoningslidanden." Jag: "Vad uppnår jag med dessa försoningslidanden?"

Frälsaren: "Först och främst lider du med mig. Du hjälper mig att bära korset.

Därigenom räddas många själar."

Jag: "Åh, min Herre, kan jag bära detta kors, för du vet ju det i förväg. Jag oroar mig redan nu för att jag inte ska vända mig bort från dig, för jag är ju en så svag människa."

Frälsaren: "Utan mig skulle du säkert vända dig bort, men inte med mig." Jag: "Vad måste jag göra för att alltid vara med dig?"

Frälsaren: "Att vara trogen mot mig."

Jag: "Herre, jag är trogen mot dig nu, men jag vet inte hur det kommer att bli i morgon." Frälsaren: "Tänk inte på morgondagen, ge denna morgon till mig."

Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra."

Frälsaren: "Du ska få mitt tecken. Mina sårmärken." Jag: "Var, hemma?"

Frälsaren: "I kyrkan."

Jag: "På vilka delar av kroppen?"

Frälsaren: "Alla fem. På hjärtat, på händerna och fötterna."

Frälsaren: "Ja, min dotter, de synliga, de som inte varar."

Jag: "Det betyder att du kommer att korsfästas igen, i mig."

Frälsaren: "Ja, min dotter, du har gissat rätt."

Jag: "Käre Gud, kommer jag att behöva arbeta på sjukhuset med sårmärkena?"

Frälsaren: "Framtiden tillhör mig, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre, jag har redan överlämnat min framtid till dig. Kära Gud, men sårmärkena är den största smärtan."

Frälsaren: "Ja, min dotter, det är de. Men med denna smärta kan man rädda många själar."

Jag: "Herre, din vilja ska ske, jag tillhör dig helt och hållet."

Frälsaren: "Min dotter, korset med mig är ljuvt."

Jag: "Vad betyder 'ljuvt'?"

Frälsaren: "Du kommer att bära det tillsammans med mig ända till slutet."

Jag: "Herre, är det sårmärken som hos den helige Franciskus och hos fader Pio?"

Frälsaren: "Ja, det är samma som hos den helige Franciskus och hos den salige fader Pio." Jag: "Men då måste väl fader Pio också vara helig."

Frälsaren: "Ja. Det kommer han snart att bli."

Jag: "Och om jag dör med sårmärkena?" Frälsaren: "Min dotter, jag är odödlig."

Jag: "Min Herre och Gud, jag älskar dig bortom alla gränser." Frälsaren: "Kärleken har varken gränser eller mått."

Jag: "Det är skönt att höra. Jag tackar dig, jag har nu pratat så länge med dig. Man kan inte få slut på samtalet med dig."

Frälsaren: "Jag är början och slutet."

Jag: "Min Herre och Gud, min käre Jesus, min brudgum, min själsledare, jag är redo att bära korset tillsammans med dig. Men för vilka själar?"

Frälsaren: "För syndarna som lever i mörkret och när som helst kan hamna i helvetet." Jag: "Kan präster också hamna i helvetet?"

Frälsaren: "Ja, det kan de också."

Frälsaren: "Min dotter, du kommer att lida för alla själar."

Jag: "Men det är ju många."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dem alla."

Jag: "Det är vackert, och så måste vi människor också älska alla."

Frälsaren: "Med mig kan ni göra det. Utan mig kan ni inte älska. Min dotter, jag älskar dig och jag tackar dig. Gå i frid."

På kvällen var jag i Rochuskapellet för nattvardsmässan, som leddes av en präst från Zaire. Han läste upp den heliga mässan lite för snabbt. När han delade ut den heliga nattvarden hade han inte sett mig, eftersom jag knäböjde vid nattvardsbänken.

En syster var tvungen att ge honom ett tecken på att jag ville ta emot Frälsaren. Han stod ungefär en meter från mig och ändå såg han mig inte.

St. Rochuskapellet är ett kapell i en kurklinikbyggnad. Ungefär var fjärde vecka byts prästerna ut där. Oftast är prästerna där för att kurera sig och bedriver under den tiden själavård. Ofta tillhör prästerna Steyler-missionärerna och därför kommer också många präster från många olika länder.

30 juli 1992 – torsdag

Kl. 9.00–10.45 hemma:

Först bad jag, sedan förenade jag mig med Herren. Och sedan grät jag så mycket, för jag hade blivit rädd för om jag skulle orka hålla ut om jag skulle få de heliga fem såren. Jag var rädd för att inte orka hålla ut till slutet och kanske vända mig bort från Frälsaren.

Sedan bad jag Frälsaren att ge mig nåden till detta, då skulle jag vara beredd att lida för syndarnas frälsning.

Jag älskar Frälsaren så mycket att jag inte kan föreställa mig att förlora Honom. Det vore det allra värsta som skulle kunna hända mig.

Jag önskar att alla funderar över hur det står till med deras närhet till och kärlek till Gud och sin nästa. Jag kan redan nu säga att Gud verkligen är kärlek och utan denna kärlek kan jag inte längre leva.

Jag är beredd att tillsammans med honom bära de fem öppna sårmärkena, så att jag inte förlorar kärleken och förblir förenad med Frälsaren för att rädda syndarna. På egen hand kan jag ingenting.

Just nu är jag inte rädd längre och jag gråter inte heller längre. Det har tagits ifrån mig.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag älskar dig mycket. De sår som du kommer att bära är mina sår."

Frälsaren: "Det betyder att du kommer att vara med mig och att jag inte lämnar dig. Vi kommer att vara ett." Jag: "Min Herre och Gud, jag kan inte förstå detta, men jag tror på det."

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min kära barmhärtige Gud."

Frälsaren: "De försoningslidanden som du kommer att få kommer att inträffa inom kort." Jag: "Måste jag göra något eller förbereda mig?"

Frälsaren: "Så som du är nu räcker det för mig. Håll fast vid det du har sagt."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag lovar dig, snälla ge mig din nåd så att jag kan hålla det och inte motsäga mig själv."

Frälsaren: "Du kommer att få nåden till det. Min dotter, förbli mig trogen, fortsatt att älska mig. Gå i frid."

Sedan flera veckor har jag ont i vänster axel och överarm. Det är en beninflammation. Jag offrade smärtan för själarnas frälsning.

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.

Pastor Vogt var tillbaka från kuren.

Efter den heliga nattvarden sade jag till Frälsaren: "Du vet vad jag vill säga till dig. Jag tvivlar inte och jag tror på det, men jag vill vara säker."

Frälsaren visste vad jag ville fråga och svarade:

Frälsaren: "Du kommer att få de heliga fem såren. Det dröjer inte länge. Tro på det. Du har inte misstagit dig."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, för att du har bekräftat detta för mig efter den heliga nattvarden." Hela dagen kände jag så mycket glädje och kärlek. Det går inte att beskriva.

31 juli 1992 – fredag

Kl. 9.00–11.00 hemma:

Jag bad och förenade mig med Frälsaren.

Jag: "Min oändliga kärlek, min käre Jesus, om du vill är jag redo att skriva."

Frälsaren: "Ja, min dotter, skriv, jag behöver många själar som är mig trogna, som stillar min vrede."

Jag: "Är du Gud, även med vrede?"

Frälsaren: "Min dotter, människorna är olydiga." Jag:

"Prästerna talar inte om Guds vrede."

Frälsaren: "De präster som är i min nåd predikar redan det som jag ingiver dem. Min dotter, men de är mycket få. Be om att det ska finnas fler goda präster. Prästerna predikar inte längre idag. De har stängt sina hjärtan för mig."

Jag: "Ska jag berätta att jag kommer att få de fem sårmarkena från dig?" Frälsaren: "Min dotter, bevara det ännu i tystnad."

Jag: "Varför får jag inte säga det ännu? Får jag veta det?"

Frälsaren: "De fem såren som du kommer att få är mina sår, och det kan ingen av dem förstå ännu."

Jag: "Har de förstått det hos de andra som burit dina sår, som t.ex. hos den helige Franciskus och andra?"

Frälsaren: "Ja, kyrkan har gjort det, men de (prästerna) hånar det ständigt."

Jag: "Kan du ge mig ett annat ord för att håna?"

Frälsaren: "De har blivit likgiltiga vid nattvarden."

Jag: "Käre Gud, jag kan inte heller förstå det här med de heliga såren." Frälsaren:

"Då är du inte du själv, utan jag är i dig."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, nu förstår jag det bättre. Jag är ju bara ett dammkorn jämfört med dig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, världen befinner sig i en kris. Den kan inte längre ta sig ur den."

Jag: "Vad menar du med kris, käre Gud?"

Frälsaren: "Krisen är att de helt har vänt sig bort från sin

Gud." Jag: "Är det den främsta orsaken till denna vrede?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, du har gissat rätt."

Jag: "Men min Gud, det finns ju fortfarande så många som håller fast vid dig." Frälsaren: "Min dotter, de är fångade i Satans nät."

Jag: "Käre Gud, för vilka ska jag då lida försoning tillsammans med dig?" Frälsaren: "För dem som befinner sig i Satans nät."

Jag: "Käre Gud, då måste man vara en stor kämpe."

Frälsaren: "Min dotter, med mig är du redan stor. Jag har gett människorna den fria viljan, och människorna kommer att tillhöra det de har valt och det ställe dit de vill höra hemma."

Jag frågade om jag hade skrivit det rätt. Frälsaren:

"Det räcker för mig."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig, förbli mig trogen. Gå i frid."

När jag var klar med skrivandet stängde jag den stora metallskjutdörren till balkongen. Och redan då fastnade min finger mellan dörren. Det gjorde väldigt ont och jag blödde.

Hos läkaren fick jag en stelkrampsspruta. Jag offrade smärtan till Guds större ära.

Kl. 18.30 Rosenkrans och högmässa i rött.

1 augusti 1992 – lördag

Kl. 7.15 var jag i kyrkan i Waghäusel. Kl. 13.20–

14.10 hemma:

Frälsaren: "Min dotter, jag är hos dig. Jag älskar dig."

Jag: "Ska jag skriva ner det?"

Frälsaren: "Det kan du skriva ner."

Jag: "Jag tackar dig för din kärlek, som jag redan i flera timmar har känt så starkt."

Jag trodde att det bara var min vilja som gjorde att jag så långtansfullt ville förenas med Frälsaren, så att jag knappt kunde vänta.

Frälsaren: "Min dotter, det var min vilja att förena mig med dig."

Jag: "Käre Gud, väntar något på mig, eftersom du ville förena dig med mig?"

Frälsaren: "Ja, något väntar på dig."

Jag: "Får jag veta vad det är, min Herre och Gud? Jag ber dig om nåd att kunna klara av allt som väntar mig. Min Herre och Gud, jag tar emot det även om jag inte vet vad som väntar mig. Herre, din vilja ska ske och inte min."

Frälsaren: "Min dotter, du är utvald, har du tvivel, min dotter?" Jag: "Nej, min Herre."

Därefter hände ingenting på länge och jag tänkte på vad som skulle vänta mig.

Frälsaren: "Du kan inte säga att det kommer från dig."

Jag: "Nej. Jag vet inte vad som kommer. Måste jag gråta på grund av det som väntar mig?"

Frälsaren: "Du kan glädja dig."

Jag: "Vad kommer det att vara som gör att jag ska glädja mig? Jag kan inte föreställa mig något som jag ska glädja mig över just nu."

Frälsaren: "Du kommer alltid att vara förenad med den Heliga Jungfru

Maria." Jag: "Var jag inte förenad med henne?"

Frälsaren: "Du kan också tala till henne."

Jag: "Jag har redan talat till henne."

Frälsaren: "Hon kommer också att tala till dig."

Jag: "Menar du att jag kommer att höra henne, precis som jag hör dig?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, du kommer att höra henne precis som mig." Jag: "Hur kan man skilja på det när hon talar?"

Frälsaren: "Hon kommer att presentera sig för dig, du kommer att känna igen hennes röst." Jag: "Ja, min Herre, jag gläder mig redan nu.

När kommer det att ske?" Frälsaren: "Så snart tecknet kommer."

Jag: "Men du har ju sagt att hon kommer att uppenbara sig i kyrkan i St. Leon-Rot." Frälsaren: "Ja, det kommer hon att göra."

Jag: "En gång?"

Frälsaren: "Flera gånger."

Frälsaren: "Bevara allt i tystnad."

Jag: "Herre, ge mig nåd att kunna bevara allt detta i tystnad. Du säger att det som hjärtat är fyllt av, det talar munnen om. Ge mig nåd att min tunga ska tala om detta."

Frälsaren: "Ja, min dotter, du kommer att få den."

Frälsaren: "Min dotter, din Heliga Guds Moder Maria och jag älskar dig. Gå i frid."

Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig för så mycket nåd. Jag tackar den kära Guds Moder för att hon också vill tala med mig, en synderska. Åh, barmhärtighetens Moder, du syndarnas tillflykt, vägled mig och beskydda mig."

15.30–18.15: Jag bad i Rot i kyrkan och biktade mig hos pastor Vogt.

2 augusti 1992 — söndag

8.00–9.20:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du älskar mig med min kärlek. Denna kärlek är en gåva från mig för ditt "ja" till mig. Och denna kärlek är den största gåva jag har gett dig." Jag: "Jag känner att jag alltid måste vara förenad med dig. Det drar mig ständigt mot dig. Man väntar så långtansfullt på att förenas med dig."

Frälsaren: "För att du tillhör mig helt och hållet."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill ha ditt självmedvetande." Jag: "Snälla, säg ett annat ord för det."

Frälsaren: "Du kan inte göra någonting själv, jag handlar åt dig."

Jag: "Käre Gud, hur ska det fungera eller ske, jag förstår det inte. Min Herre, hjälp mig att förstå det bättre."

Frälsaren: "Allt du gör, det gör jag."

Jag: "Så det är inte jag, utan du som gör det." Jag: "Hur ska jag kunna se att det är du som gör det?"

Frälsaren: "Säg, innan du gör något: 'Gör det du, Herre, som du vill.'"

Jag: "Då är jag ditt redskap, som du använder dig av."

Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ska göra det som du vill. Snälla, ge mig nåden att kunna göra det, för det är säkert inte lätt."

Jag tänkte då på ödmjukheten.

Frälsaren: "Säg det, min dotter, det är rätt, för det behöver du ödmjukhet."

Jag: "Herre, jag ber varje dag om ödmjukhet, **det är den svåraste dygden.**"

Frälsaren: "Det uppnår du bara om du är med mig. Och när du inser att du är ingenting och att allt är jag i dig, och när du inser att du inte kan göra någonting på egen hand, då har du uppnått den ödmjukhet som jag så uppskattar."

Jag ville skynda mig så att jag skulle hinna i tid till kyrkan för den heliga mässan.

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag behöver dig där också. Jag älskar dig, min dotter, gå i frid."

Kl. 10.00 helig mässa i Rot.

Kl. 13.30 Rosenkrans – Därefter bad jag till de heliga såren. Kl. 19.00 bad jag den smärtsamma rosenkransen hemma.

3 augusti 1992 – måndag

Kl. 8.00–10.00 i läkarens rum:

Efter att jag innerligt hade bett till Frälsaren.

Frälsaren: "Min dotter, jag har hört dig tydligt. Vad som kommer att hända med dig är min sak, liksom det som ännu ligger framför dig. Din uppgift, min dotter, är att tjäna mig så som jag vill."

Jag: "Herre, men låt mig snälla förstå vad du vill. Säg mig vad du vill att jag ska göra." Frälsaren: "Du måste lita helt och hållet på mig."

Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra."

Jag: "Käre Gud, eftersom jag har förenats med din Helige Ande, låt inte min ande lägga sig i när jag skriver, det skulle göra mig osäker."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag har utarbetat en plan för dig. Denna plan måste fullbordas."

Jag: "Käre Gud, då blir jag rädd om den inte fullbordas." Frälsaren:

"Den kommer att fullbordas om du alltid är med mig."

Jag: "Käre Gud, jag vill alltid vara med dig. Låt mig snälla aldrig skiljas från dig. Käre Gud, jag vågar nu inte be dig om något mer. Säg till mig om jag ska skriva ner något mer. Gör med mig vad du vill. Jag tillhör dig helt och hållet."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Oroa dig inte för det, jag har någon som kommer att fullborda detta verk."

Jag: "Herre, jag förstår inte varför det kallas ett verk."

Frälsaren: "Min dotter, detta verk är från mig och det handlar om att rädda själar. Det är ett verk för att rädda själar. Vi har mycket lite tid, min dotter."

Jag: "Min Herre, när du säger något sådant till mig, då kräver du något av mig." Frälsaren:

"Ja, min dotter, försoningslidandet."

Jag: "Min Herre och Gud, min treenige Gud, min barmhärtige Jesus, jag är redo att lida med dig för att rädda själarna av kärlek till dig och till människorna. Kära Gud, jag har inte ändrat mig, för din åsikt är nu min åsikt. För det du menar är rätt och inte det jag menar."

Frälsaren: "Det gläder mig, min dotter, vad du har skrivit." Jag: "Jag har inga önskningar längre."

Frälsaren: "Har du verkligen ingen önskan?"

Jag: "Jag vågar inte önska mig något, eftersom jag är så ovärdig."

Frälsaren: "Önska dig något, min dotter, jag vill det."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, då önskar jag att jag med kärlek och trohet kan bära det kors som du ger mig tillsammans med dig till slutet, och att kyrkan i St. Leon-Rot blir en föredömlig kyrka enligt den helige faderns uppfattning, så att andra kyrkor kan ta efter den."

Jag önskar att den heliga nattvarden ska delas ut i knä, med undantag för dem som inte kan knäböja, och att den ska delas ut som munkommunion med paten.

Jag önskar att du skänker oss präster som varje dag står till förfogande för den heliga bikten och biktkonversationen, och att den heliga nattvarden i vördnad endast delas ut genom prästens vigda händer.

Därefter att Jungfru Maria, den helige Josef och de heliga änglarna och helgonen återigen vördas mer i kyrkan.

Jag önskar att prästen tillsammans med de troende ber rosenkransen före den heliga mässan och att prästen under den heliga mässan vänder sig mot tabernaklet tillsammans med ministranterna, med undantag för predikan.

- Att man i kapellet som byggs hemma alltid ber för själarnas frälsning.

Särskilt måste dina heliga sår vördas.

- Att människor i detta kapell ska bli helade både kroppsligt och själsligt genom Jungfru Marias och den helige Josefs förbön.

- Att ingen som ber i detta kapell går förlorad.

- Att min familj, den nuvarande och de tre generationerna före den, ska bli frälsta.

- Jag ber om ett särskilt skydd för detta kapell och att man även efter min död fortsätter att be där.

- Att du, o Gud, i detta kapell skall få mer ära, lov och tack än i något annat kapell hittills.

Min Herre, det är mycket jag har räknat upp. Men Herre, jag säger: om du vill det, så ska det ske, inte för att jag är något, utan för att du är allt i mig."

Frälsaren: "Min dotter, så skall det bli." Jag:

"Min Herre, har jag hört rätt?"

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det, det kommer att ske precis som du har skrivit." Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, TACK."

Just nu åskar och regnar det väldigt kraftigt där ute, det är som ett oväder. Min själ befinner sig i ro, frid och stor kärlek till den käre Guden och till den Heliga Jungfru Maria.

I Rot var det ingen HI-mässa, jag gick till Rochuskapellet kl. 19.30.

Kl. 20.15 bönegrupp. Bönegruppen har funnits i fem år.

04.08.92 – tisdag

Hemma mellan kl. 10.55 och 11.55. Först bad jag, sedan förenade jag mig med Hanne.

Frälsaren: "Det finns många saker som jag inte tycker om." Jag: "Min Herre och Gud, vad är det du inte tycker om?"

Frälsaren: "Att Matthias har fastat tillsammans med Andreas (André från Belgien)." Jag: "Men det gjorde ju apostlarna också förr i tiden."

Frälsaren: "Min dotter, det är inte min vilja." Jag:

"Måste jag veta något mer angående Matthias?"

Frälsaren: "Be för honom."

Jag: "Och hur är det med Beate?"

Frälsaren: "Hon ska inte fortsätta att läsa din dagbok." Jag: "Men du har ju sagt att hon får rätta."

Frälsaren: "Men inte ändra."

Jag: "Hur är det med Fridolin, får han berätta för pastor Stefan om de sårmärken som jag kommer att få?"

Frälsaren: "Han ska bevara det i tystnad."

Jag: "Vill du att jag ska gå på reträtt inom den närmaste tiden?"

Frälsaren: "Inte än."

Frälsaren: "Jag är din andlige vägledare, du tillhör helt och hållet mig." Jag frågade Frälsaren om den där kvinnan med vattenkranen.

Frälsaren: "Säg till Fridolin att han ska vara försiktig med den här kvinnan. Be för Fridolin."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska be för alla dessa angelägenheter. Och för Fridolin ska jag be ännu mer."

Frälsaren: "Det gläder mig att Fridolin vill komma till bönegruppen på måndagar." Jag: "Då är jag rädd att Marion inte kommer att fortsätta skriva dagboken."

Frälsaren: "Hon kommer att fortsätta skriva."

Jag: "Vad skulle du göra i mitt ställe, för Matthias mamma?" Frälsaren: "Min dotter, överlåt det åt mig."

Jag: "Vill du att jag ska skriva ner något till?" Frälsaren:

"Ja, jag vill att du ska skriva ner något till." Jag: "Ja, min Herre och Gud."

Jag tänkte på borgmästaren.

Frälsaren: "Tala med honom, jag kommer att inge dig vad du ska säga till honom."

Jag: "Käre Gud, jag har ändå en fråga till: ska jag åka till Schio i augusti?" Frälsaren: "Du ska inte åka dit. Förbli lydig mot mig."

Frälsaren: "Min dotter, det som nu kommer måste du skriva ner. De sårmärken som du kommer att få, det kommer att ske redan i år."

Jag: "Vad menar du med i år?"

Frälsaren: "1992."

Jag: "Ja, min Herre, min goda Jesus, det ska ske som du har sagt." Frälsaren: "Min dotter, svik mig inte."

Jag: "Herre, ge mig nåden att aldrig svika dig."

Frälsaren: "Lyssna bara på mig, låt dig inte påverkas av andra. Detta tecken som du får av mig ska vara ett vittnesbörd för alla blinda, så att de återigen kan se, och för de döva, så att de återigen kan höra. Skriv ner, min dotter, detta tecken, mina sårmärken i dig, kommer att väcka stor uppmärksamhet i världen."

Jag: "Herre, jag förstår inte riktigt det där, kan du snälla säga något annat till mig."

Frälsaren: "Det kommer att bli en surdeg. Genom din bok kommer den snabbt att sprida sig. Mot de sårmärken på dig som du får kan de inte göra något, för de kommer att vara från mig."

Min dotter, jag älskar dig. Gå i frid.”

På kvällen var jag i kyrkan i Malsch. Först åkte jag till Mingolsheim, men där var det ingen mässa. Så åkte jag till Malsch för att inte missa den heliga mässan.

05.08.92 – onsdag

Hemma mellan kl. 10.45 och 12.45.

Jag bad och förenade mig sedan med Frälsaren. Jag kände en djup ånger över alla mina synder och grät. Jag kände mig som en syndare, och Herren hade utvalt mig att vara hans redskap. Åh, hur ovärdig jag känner mig inför Gud. Hur mycket ödmjukhet krävs det för att inse sina synder? Jag går till bikten nästan varje vecka, ångrar varje dag synden och ändå faller jag alltid tillbaka i synd. För vissa är de synder jag ångrar inga synder, men för mig är den minsta synden den största. Det kommer säkert väldigt få att förstå, inte ens pastor Vogt.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, kommer du att tro på det jag säger till dig?"

Jag: "Käre Frälsare, du har redan skänkt mig tron, så jag kan ju tro." Frälsaren: "Men du tvivlar fortfarande."

Jag: "Kan du snälla ta bort tvivlet för mig?" Frälsaren:

"Men det kommer alltid tillbaka."

Jag: "Jag ber dig att ta bort dem igen."

Frälsaren: "Min dotter, tvivlet kommer inte från mig. Man måste alltid be: 'Bevara oss från tvivel.'"

Jag: "Ja, min Herre, bevara mig snälla från tvivel, så att min tro blir orubblig." Frälsaren:

"Skriv, min dotter, öva dig i tålmod."

Jag: "Tålmodet är en stor dygd, jag trodde att man fick det av dig." Frälsaren: "Du kommer att få det, men inte ännu."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska öva mig i tålmod. Förlåt mig min otålighet. Rena min själ, så att jag blir helt ren och kan bli helig, för att jag alltid ska kunna lova och prisa dig tillsammans med alla helgon i himlen."

Jag: "Min Herre, var det detta du ville säga till mig, om jag kommer att tro på det?"

Frälsaren: "Det kommer något helt annat. Skriv ner det, ord för ord."

Frälsaren: "Jag vill ha hela ditt väsen."

Jag: "Min Herre och Gud, min goda Jesus, jag ger dig det, hela mitt väsen." Jag:

"Kan du berätta något om det för mig?"

Frälsaren: "Min dotter, de försoningslidanden som du får utstå är mina lidanden."

Jag: "Men det har du ju redan sagt till mig."

Frälsaren: "Då är du i mig."

Jag: "Vad händer då med min kropp?"

Frälsaren: "Din kropp är det synliga tecknet för människorna."

Jag: "Jag är så dum att jag inte kan förstå det."

Frälsaren: "Om du kunde förstå det, skulle det inte komma från mig. Det är svårt även för teologerna, eftersom de inte kan förstå det."

Jag: "Min Herre, om jag är ett tecken för människorna, vad uppnår då människorna genom mig?"

Frälsaren: "Ljuset som kommer att bryta fram ur mörkret." Jag:

"Betyder det att de blinda kommer att se igen?"

Frälsaren: "Ja, min dotter. Dina synliga sårmärken kommer att lysa för alla. Till och med den blinde kommer att se igen. På grund av dessa sårmärken som du kommer att få kommer du att bli mycket hånad och förlöjlighad. Acceptera allt detta, så kommer många själar att räddas från fördömelse."

Jag: "Min Herre, har jag skrivit det rätt? Ska jag stryka över det som inte stämmer?"

Frälsaren: "Nej, det är jag som har skrivit det, inte du. Dina händer är mitt redskap. Min dotter, jag älskar dig mycket, förbli mig trogen. Gå i frid."

Rosenkrans och högmässa i rött.

06.08.92 – torsdag

Jag bad en timme innerligt innan jag förenades med Frälsaren. Jag gav Jesus allt.

Frälsaren: "Ja, min dotter, så var det rätt."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, människorna måste omvända sig omedelbart. De har en kort tid framför sig. Satan är stark. Han måste underkuvas med böner. Människorna ber för lite just nu. Säg till borgmästaren att han ska försöka sätta dig i kontakt med förbundskansler Kohl. Han ska inte tveka att göra det." Jag: "Ska jag visa honom brevet från förbundskansler Kohl?"

Frälsaren: "Ja, det kan du göra. Om han vill ska han skriva till förbundskanslern och säga att du måste tala med honom. Säg till honom att borgmästaren också bär ett ansvar för att människorna ska kunna leva i fred."

Jag: "Kan jag läsa upp det för honom?"

Heiland: "Ja, det kan du, men inget mer."

Jag: "Jag frågar dig inte vad jag ska skriva, säg det du, snälla. Kanske räcker det."

Frälsaren: "Det räcker inte, min dotter, skriv det. Världen har aldrig varit i en sådan oro som nu. Alla står inför en stor fara. Jag skulle nästan kunna spotta ut dem alla, men jag älskar dem fortfarande. De är alla mina barn. Men bara ett så litet antal kommer att räddas!"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill att du ska fortsätta skriva. Min dotter, uppfyll min önskan."

Jag: "Vilken önskan? Jag har gett dig allt, jag kan ju ingenting."

Frälsaren: "Jo, du kan allt tillsammans med mig."

Jag: "Herre, vad är din önskan? Och om jag är med dig, ska jag uppfylla varje önskan du har."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, min önskan är att bära dig hos mig."

Jag: "Hur ska jag förstå det? Men om det är din önskan, så ska jag uppfylla den, då kan du bära mig vart du vill."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du kan vara både här och där, där jag vill."

Jag: "Min Herre, jag ska göra vad du vill, för jag vet att allt du gör är gott, och därför älskar jag dig över allt annat, och jag tackar dig för allt."

Då blev jag störd av min man. Jag reagerade inte, för Frälsaren var nu viktigare för mig.

Frälsaren: "Min dotter, ditt hjärta kommer att genomborras."

Jag: "Min Herre och Gud, det ska bli som du vill."

Frälsaren: "Ditt hjärta kommer då att vara mitt hjärta. Det blod som kommer att flöda ur ditt hjärta är mitt blod. Detta blod kommer att utgjutas för att frälsa själarna. Varje droppe blod är dyrbart."

Jag: "O, min Herre, jag kan inte förstå det så här. Förklara det enklare för mig."

Frälsaren: "Mitt blod är er frälsning."

Jag: "O, Herre, hur fruktansvärt måste det vara när man tar emot dig i den heliga hostian med när de heliga partiklarna faller på golvet. Åh, hur blinda måste prästerna vara. Herre, förlåt dem, de vet inte vad de gör när de ger den heliga hostian i handen."

Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det."

Jag: "Min Herre, det är mycket svårt för mig att skriva. Man borde gråta blodtårar på grund av dessa helgerån, denna brist på vördnad och likgiltighet gentemot dig, den treenige Guden. Låt ditt heliga ljus lysa, så att de kan komma ut ur mörkret och så att de kan bli frälsta genom ditt dyrbara blod."

Frälsaren: "Min dotter, så skall det ske. Min kära dotter, det har glatt mig att du har fortsatt att skriva. Älska mig, gå i frid."

Klockan 16.15 var jag hos borgmästaren, herr Martin. Jag talade med honom om förbundskanslern herr Kohl. Han sa till mig att han skulle försöka sätta mig i kontakt med förbundskanslern Kohl. Till slut sa jag till honom att han inte skulle skolka från kyrkan.

Kl. 18.30 rosenkrans och helig mässa i Rot.

07.08.92 – fredag – Jesu hjärtas fredag

Kl. 10.00–11.30 hemma:

Jag bad innerligt och sade till Frälsaren: "Jag kommer att göra allt du vill, men det enda jag är rädd för är att jag ska vara skild från dig när jag lider",

Frälsaren: "När du lider är jag med dig. Jag lider med dig."

Efter en stunds tystnad.

Jag grät.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, **Ordet har blivit kött**, ditt hjärta kommer att bli mitt. De ord som kommer att strömma ur ditt hjärta kommer att vara mina ord."

Jag: "Kommer den Helige Anden att tala genom mig?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, den Helige Ande kommer att tala genom dig." Jag: "Käre Frälsare, kommer de andra att märka det?"

Frälsaren: "Inte alla. Bara de som befinner sig i Guds nåd." Jag: "Och de andra, som inte inser det?"

Frälsaren: "De kommer att häna dig, skratta åt dig och förklara dig galen." Jag:

"Vad ska jag då göra?"

Frälsaren: "Det är inte du som ska göra något, utan jag som kommer att göra något. Min dotter, du är då mitt redskap."

Jag: "Kommer jag att inse att det är du?"

Frälsaren: "Ja, du har redan insett det flera gånger."

Jag: "Min Herre och Gud, kommer det att hända något mer med mig? Hur blir det när du är hos mig, kommer jag då att kunna äta? Jag menar, när jag får dina sårmärken? Men jag säger redan nu, Herre, att det ska bli som du vill."

Frälsaren: "Min dotter, framtiden tillhör mig."

Jag: "Ja, Herre, jag har glömt det igen. Förlåt mig, snälla." Jag:

"Ska jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag behöver något mer av dig."

Jag: "Käre Gud, du kan få det."

Frälsaren: "Skriv ner det, jag behöver din fullständiga hängivenhet till mig."

Jag: "Min Herre, jag har redan gett dig allt. Jag ger dig allt igen. Gör med mig vad du vill. Jag tillhör dig helt och hållet."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig, förbli mig trogen, jag kommer att göra vad jag vill. Gå i frid, min dotter."

18.30 Rosenkrans och högmässa i rött.

08.08.92 – lördag

11.00–12.45: Efter bönen förenades jag med Frälsaren.

Jag frågade Frälsaren om jag skulle berätta för pastor Vogt att jag kommer att få de fem sårmärkena och att mitt hjärta kommer att genomborras.

Frälsaren: "Ja, säg till din präst, pastor Vogt, att du får de fem sårmärkena av mig och att ditt hjärta kommer att genomborras."

Jag: "Men Herre, han kommer säkert inte att tro på det igen. Vad ska jag göra då?"

Frälsaren: "Min dotter, han kommer att tro på det när det är för sent."

Jag: "Käre Gud, då är det meningslöst att säga det till honom."

Frälsaren: "Jo, det har en mening, min dotter."

Jag: "Vad är meningen med det?"

Frälsaren: "Han kan inte längre säga att han inte visste något."

Jag talade ännu en stund med Frälsaren, men skrev inte ner något.

Frälsaren: "Nu ska du skriva, min dotter. Lyssna noga."

Jag: "Ja, Frälsaren, jag lyssnar noga. Jag vet att mitt förnuft inte kommer att förstå detta, men mitt hjärta kommer att förstå och känna det, för mitt hjärta vet vad du vill av mig, men människorna vet det inte. Därför kommer jag alltid att lyssna på dig först, för din kärlek har ännu inte svikit mig."

Frälsaren: "Allt du skriver ner, bevara det väl." Jag:

"Men det har du redan sagt till mig en gång."

Frälsaren: "Satan älskar inget mer än att förstöra det du skriver genom goda människor."

Jag: "Käre Jesus, jag ska förvara det bättre."

Efter en stund av lugn och tystnad frågade jag om det räckte med det jag hade skrivit. Frälsaren: "Nej, min dotter, allt du har skrivit är också viktigt för framtiden." Frälsaren: "Mitt verk kommer att fullbordas. De stora kommer fortfarande att förundras."

Jag: "Vilka är de stora?"

Frälsaren: "Biskoparna. Genom detta verk kommer de att se frukterna. Jag är vinstocken i detta verk. Jag kommer att utgjuta mitt blod för alla, det vill säga även den största syndaren kan omvända sig om han vill. Jag har kommit till världen för syndarnas skull. Varje syndare är mig lika kär som de rättfärdiga. Min dotter, verket, själarnas frälsning, kommer du att fullborda tillsammans med mig. Det jag har påbörjat kommer jag att fullborda. Jag räddar mina barn, de som ännu kan räddas. Din väg, min dotter, är min väg."

Jag: "Då kommer jag inte att gå vilse på denna väg."

Frälsaren: "Du kommer inte att gå vilse på denna väg. Du är hos mig. Min kära dotter, tack för att du har kommit till mig. Gå i frid."

Kl. 16.30 I Rot i kyrkan: Jag bad rosenkransen. Eftersom det inte hölls någon bikt i Rot idag, gick jag omkring kl. 17.45 till Rochuskapellet för att bikta mig.

Kl. 19.00 deltog jag i den heliga mässan i kyrkan i Mingolsheim.

9 augusti 1992 – söndag

Kl. 8.15–9.45: Efter bönen förenade jag mig med Frälsaren.

När jag förenar mig med Frälsaren tar jag alltid andlig nattvard och ber innerligt. Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska skriva ner det."

Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter. Jag måste pröva mina barn till det yttersta, för det uppdrag jag ger dem måste fullgöras. Allt du har skrivit – jag har redan sett till att allt ska gå i uppfyllelse."

Jag funderade på om Frälsaren hade ordnat detta i förväg.

Frälsaren: "Ja, i förväg. Oroa dig därför inte för när något ska hända. Din uppgift är att älska mig och människorna och att fullborda min vilja. Den kärlek som du fortfarande får från mig är som en dyrbar juvel som lyser från alla håll. Och där den lyser, där kommer kärleken att flöda."

Jag: "Herre, kommer jag att få ännu mer kärlek?"

Frälsaren: "Ja, om du lider med mig kommer du att ta emot och ge mer kärlek. Du kommer att kunna skänka mycket kärlek. Min dotter, skriv ner detta också: De sårmärken som du får kommer att bestå under en längre tid, så att många själar kan räddas. Igår sa prästen (i Rochuskapellet) till dig att sårmärkena är en nådegåva. Du kan skriva att det är en sällsynt stor nådegåva. Jag ger den till vem jag vill. Skriv ner att du kommer att kunna verka med sårmärkena, och att du kommer att behöva bära dem länge. Så länge jag vill." Jag: "Ja, min Herre och Gud, min kärleksfulle Fader. Jag tackar dig redan nu för denna sällsynt stora nådegåva som jag kommer att få. Jag är redo och önskar att jag kan bära och uthärda sårmärkena tillsammans med dig så länge du vill."

Frälsaren: "Min dotter, du oroar dig för sårmärkena. Lägg denna oro i mina händer. Låt det vara min oro och inte längre din."

Jag: "Åh, min Herre, jag törstar nu så efter din kärlek. Snälla, skänk mig mycket kärlek."

Frälsaren: "Jag kommer att skänka dig mycket kärlek, men inte just nu. Skulle du kunna uthärda det nu?" Jag: "Behöver jag inte skriva ner något mer nu?"

Frälsaren: "Jo, du ska skriva ner något till." Jag: "Ja, min Herre, vad då?"

Frälsaren: "Den smärta du känner i ditt hjärta är min smärta."

Jag: "Jag trodde att det kanske berodde på hettan. Det är en brännande smärta." Frälsaren:

"Jag tillåter det lite grann, så att du kan känna min kärlek."

Jag: "Är dina lidanden kärlek?"

Frälsaren: "Ja, den sanna kärleken till er, mina barn."

Jag: "Min Herre, jag tackar dig för alla lidanden som du ger mig, jag önskar att alltid älska dig. Låt mig aldrig skiljas från dig, inte ens genom svåra lidanden, snälla."

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig hur du har skrivit. Jag tackar dig. Det är min önskan att vara med dig och hos dig. Min kära dotter, gå i frid."

Kl. 13.30 Rosenkrans i rött i kyrkan. Det var ingen andakt idag, jag stannade kvar i kyrkan vid ett barns dop.

Kl. 19.00: Jag deltog i den heliga mässan i Rochuskapellet.

10.08.92 – måndag

Efter bönen:

Jag ville inte fråga Frälsaren något, för jag är ovärdig.

Jag: "Käre Frälsare, vill du att jag ska skriva ner något?" Frälsaren:

"Ja, jag vill att du skriver, min dotter." Därefter blev det tyst.

Frälsaren: "Min dotter, skriv, ord för ord." Jag: "Ja, min Herre."

Frälsaren: "Allt du får utstå, offra det till mig för de svåra syndarna. Din rädsla har jag tagit ifrån dig."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud."

Jag: "Käre Gud, jag kände det när jag grät nyss och var rädd för att jag inte skulle orka med sårmärkena. Och sedan var gråten plötsligt borta och jag var inte rädd längre." Frälsaren: "Min dotter, skriv ner detta: kriget i Bosnien-Hercegovina kommer att bli ännu hårdare. Det är grannländerna som är i fara."

Jag: "Min Herre, jag ville fråga dig en sak: ska jag skicka ett fax till förbundskansler Kohl och fråga om du vill det?"

Frälsaren: "Ja, gör det."

Jag: "Kommer du att vara hos mig?"

Frälsaren: "Min dotter, jag vill ha fullständig diskretion, du får inte berätta det för någon." Jag: "Och för pastor Dochart?"

Frälsaren: "Till honom ja, men inte till någon annan. När du har sårmärkena kommer de alla att se dem. Min dotter, fortsätt att älska mig precis som hittills. Det är min vilja och din vilja att vi alltid ska vara förenade. Ingen kan ta den viljan ifrån dig, den har du gett mig."

Jag: "Åh, min Herre och Gud, det gör gott att höra vad du just har sagt till mig. Jag tackar dig, min stora kärlek. Min käre Jesus, måste jag fortfarande förbereda mig för försoningslidandet?"

Frälsaren: "Min dotter, håll dig vaken och stäng aldrig ditt hjärta för mig."

Jag: "Herre, jag förstår inte så väl när du säger 'stäng inte ditt hjärta för mig', förklara gärna för mig vad du menar, säg det med andra ord."

Frälsaren: "Jag vill komma in i ditt hjärta när jag vill, och inte när du vill."

Jag: "Men min Herre, du kan göra det när som helst, och jag önskar att du alltid ska stanna hos mig och aldrig lämna mig."

Frälsaren: "Jag kommer alltid att stanna hos dig, tro på det." Jag: "Men vissa har sagt att de är övergivna."

Frälsaren: "Gud överger aldrig sina barn."

Frälsaren: "Min dotter, skriv något till."

Jag: "Men Herre, jag vill att du säger till mig när jag har stängt mitt hjärta." Frälsaren: "Det gör du ofta."

Jag: "Men det vet jag inte. Hur ska jag kunna se att du står vid dörren till mitt hjärta?"

Frälsaren: "Sätt mig före det världsliga."

Jag: "Men jag vet ännu inte när du står vid dörren." Frälsaren: "Låt ditt hjärta vara där din skatt är."

Jag: "Det kan jag inte heller helt förstå."

Frälsaren: "Min dotter, älska mig precis som du är."

Jag: "Herre, förlåt mig, du ville säga något mer till mig."

Frälsaren: "Uppfyll min önskan."

Jag: "Ja, o, min Herre och Gud, jag ber dig om nåd att jag må uppfylla det du önskar av mig, utan att jag på förhand vet vad som väntar mig. Låt din önskan gå i uppfyllelse med din medverkan."

Frälsaren: "Jag önskar att du bär de sårmärken som du får av mig utan handskar."

Jag: "Käre Gud, min Jesus, min själsledare, ursäkta? Kanske har jag missförstått, eller så har min ande blandat sig i. Snälla, säg det en gång till."

Frälsaren upprepade det ännu en gång: jag ska inte bära handskar. Jag:

"Och om läkarna säger att jag ska bära dem?"

Frälsaren: "Då säger du vad jag har sagt."

Jag: "Och om de andra säger att jag vill skryta?" Frälsaren:

"Lyssna inte på vad de andra säger."

Jag tänkte på aids eller infektioner.

Frälsaren: "Dessa sår varar inte."

Jag: "Ska jag ha dem helt öppna, helt öppna?"

Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska göra det, precis som du vill."

Jag: "Min Herre och Gud, kommer jag då att svimma när jag får sårmärkena?" Frälsaren: "Du får dem medan du är vid medvetande."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag har förstått."

Jag: "Kommer jag att få dem alla på en gång, eller först på händerna?" Frälsaren:

"Lämna det åt mig."

Jag: "Ja, min Herre, det ska bli som du vill." Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig, gå i frid."

Denna 1 1/2 timme med Frälsaren kändes för mig som 5 minuter.

Rosenkrans och högmässa i rött i kyrkan.

Kl. 20.00 – Bönegrupp

11 augusti 1992 – tisdag

Från kl. 9.00 till 10.00 bad jag tillsammans med Fridolin.

Från kl. 11.00 till 13.00 bad jag ensam och förenade mig med honom. Frälsaren: "Min älskade, skriv ner det."

Jag tänkte: "Idag säger han inte 'min dotter'."

Frälsaren: "Min älskade, så ska du skriva." Jag:

"Tack, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Allt du skriver kommer att tryckas så fort som möjligt, precis som jag vill. Lämna det till prästen som jag ger dig. Han kommer att göra det precis som jag vill. Skriv, min dotter, bry dig inte om dina misstag. De bortser från det viktigaste."

Jag: "Herre, varför har du så bråttom med detta skrivande, och det ska bli en bok."

Frälsaren: "Jag måste återigen förkorta tiden. Människorna vill inte vända om till sin Fader, som älskar dem."

Jag: "Kommer boken att hjälpa människorna att omvända sig?"

Frälsaren: "De kommer att få veta det. Det andra kommer senare. Var övertygad om att denna bok kommer att hjälpa många."

Jag: "Herre, jag vill inte uttala mig om det. Det ska bli som du vill." Därefter: Jag tänkte på Fridolin.

Frälsaren: "Det gladdde mig att ni bad tillsammans. Jag är alltid hos er." Jag tänkte att det kanske också var lite nyfikenhet hos Fridolin.

Frälsaren: "Min dotter, han kommer att bli präst. Fortsätt att be tillsammans med honom." Jag: "Tack, min Herre, jag ska fortsätta med det."

Därefter kom jag att tänka på pastor Dochart och funderade på om det var rätt enligt Frälsarens vilja.

Frälsaren: "Det glädde mig att du berättade det för honom."

Sedan tänkte jag på Fridolin, eftersom jag hade berättat för honom att jag skulle få sårmärkena. Jag var rädd för att det kanske inte var rätt av mig att ha berättat det för honom.

Frälsaren: "Det får du säga till honom, det vet du, min dotter."

Jag: "Ja, Herre, det har du redan sagt till mig en gång, men jag var inte säker."

Jag frågade Frälsaren vidare:

"Varför vill du, när jag får sårmärkena, att jag inte ska bära handskar?" Frälsaren: "Jag behöver storsinta bekännare, och därför ska ljuset lysa för dem som är i mörkret."

Klockan var 12.00 och jag avbröt samtalet för att be Herrens ängel. Efter bönen sa jag till Frälsaren:

"Du gläder dig när jag ber till Guds Moder." Frälsaren:

"Jag är också med."

Jag: "Ja, min Herre, det stämmer. Herre, det är en så vacker känsla i mitt hjärta, jag känner mig så fri och kan inte beskriva det med ord."

Frälsaren: "Min dotter, du har gett mig allt, till och med dagens och morgondagens dag som väntar dig. Så ska det också vara."

Jag: "Ja, Herre, gör som du vill."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det här också. Jag ger dig lite mer tid att fundera över det jag har begärt av dig. Denna tid är begränsad."

Jag: "Min Herre och Gud, jag säger redan nu 'JA'. Jag är din vinstock. Jag kan bara bära frukt om jag förblir på vinstocken. Gör med mig vad du vill, så att jag kan bära god frukt. Och det, Herre, kan jag bara göra tillsammans med dig."

Frälsaren: "Min dotter, då kommer du att beskäras, så att du kan ge god frukt." Jag: "Vad måste jag göra?"

Frälsaren: "Lägg bort fåfängan. Klä dig mer anspråkslöst. Skänk kläderna till de fattiga. Du kommer att klara dig med lite. Skänk dina skor till de fattiga."

Jag funderade då på hur många jag skulle behålla, kanske två par.

(Det där med skorna ville jag inte skriva. Senare skrev jag det ändå, för jag kände att jag måste skriva det.)

Jag: "Jag vill fråga dig något som jag aldrig har frågat förut. Vill du att jag bär en sjal eller ett huvudduksband på huvudet? Spelar det någon roll, eftersom jag är din brud?"

Frälsaren: "Ja, det spelar en stor roll för mig." Frälsaren:

"Bär det, min dotter, huvudbonaden." Jag: "På sjukhuset eller i kyrkan?"

Frälsaren: "Överallt."

Jag: "Men det kommer att vara svårt för mig att bära en huvudbonad."

Jag: "Varför?"

Frälsaren: "Så att du inte blir fåfäng, och dessutom har mina utvalda alltid burit huvudbonad."

Jag: "Är det på grund av traditionen, eller för att du vill det?"

Frälsaren: "För att jag vill det."

Jag: "Men pastor Vogt kommer inte att förstå det."

Frälsaren: "Är du min brud?"

Jag: "Hur är det med de andra? Ska de också bära huvudbonad?" Frälsaren: "Ja, men jag kräver det inte av alla."

Jag: "Om jag gör det kommer de andra att säga att jag är galen."

Frälsaren: "Gör det, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska bära huvudbonad, för att du vill det och av kärlek till dig."

Frälsaren: "Min dotter, gör det jag vill att du ska göra."

Jag: "Käre Gud, jag ber dig om nåd att alltid kunna förstå vad du vill att jag ska göra."

Frälsaren: "Min dotter, du är min pärla som jag måste ta hand om. Förbli mig trogen. Gå i frid."

Klockan 18.30 var jag tillsammans med Fridolin i Rot i kyrkan för att be rosenkransen och delta i den heliga mässan. Före och efter den heliga nattvarden sa jag till Frälsaren att jag noga hade övervägt vad han begär av mig och gav mitt "JA" till det. Och sedan bad jag Frälsaren att Guds Moder skulle hjälpa mig att bära korset och att hon skulle vara min tröstare i lidandet.

Jag sa till honom att jag aldrig vill vara skild från honom.

Jag upprepade att jag av kärlek till Jesus och till människorna, för själarnas frälsning och syndarnas omvändelse, är beredd att bära dessa försoningslidanden tillsammans med honom. Efter den heliga nattvarden sade Frälsaren till mig vid föreningen:

Frälsaren: "Tack, min dotter, jag älskar dig, förbli mig trogen. Jag tar emot det."

12.08.92 – onsdag

Jag bad på natten från kl. 02.30 till 03.30 och på morgonen från kl. 09.30 till

11.30. På morgonen bad jag och förenade mig:

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det."

Jag: "Ja, käre barmhärtige Fader, käre Jesus, käre Helige Ande."

Frälsaren: "De sårmärken som du får av mig kommer att präglas in i dina händer, fötter och i ditt hjärta. Mycket blod kommer att flöda för de själar som är välvilliga. Det kommer att vara mitt blod, min dotter, för själarnas frälsning. Mitt blod måste vördas djupt. Din uppgift är att fullborda min vilja när jag kommer att utgjuta detta blod. Det kommer att vara en stor smärta. Du kommer att få utstå så mycket som du klarar av. Jag vet hur mycket du kan uthärda. Lita på mig. Jag är din brudgum. Det är också min vilja att alltid vara förenad med dig. Du kommer inte att sakna någonting med mig."

Jag: "Herre, vad menar du med att jag inte kommer att sakna

någonting?" Frälsaren: "Jag äger allt du behöver."

Jag: "Ja, min Herre, jag tror på det. Kära Gud, jag vill säga till dig att jag nu älskar dig så mycket att jag vill göra allt du vill."

Frälsaren: "Min dotter, sårmärkena kommer att blöda, först på fredagen. Då behöver du inte arbeta. De kommer att befria dig från arbetet."

Jag: "Kommer jag då att kunna be?"

Frälsaren: "De andra kommer att behöva be mycket. Min dotter, var övertygad om att de kommer att göra det."

Frälsaren: "Jag älskar alla människor." Jag tänkte på törnekronan.

Frälsaren: "Det kommer ännu. Törnekronan hör till det. Först får du piskningen, därefter törnekroningen. Det sker på samma sätt som jag led på Kalvarieberget. Det är min korsfästelse i dig. Din smärta kommer att bli min. Dessa försoningslidanden är mina försoningslidanden. Jag är i dig och du är i mig. Då är vi ett."

Jag: "Snälla, min Herre och Gud, ta bara bort min rädsla så att jag inte är rädd för djävulen och så att han inte kan göra mig något. Om han gör mig något, så ska oräkneligt många själar räddas från fördömelse."

Frälsaren: "Min dotter, det ska jag se till."

Frälsaren: "Du kommer att frestas mer än de andra själarna. Därför kommer man också att be mycket för dig. Det är min vilja att man ska be mycket."

Frälsaren: "Din uppgift är fortfarande att alltid vara mig trogen."

Jag: "Att jag är dig trogen – den nåden har du redan gett mig." Frälsaren:

"Ja, det har jag redan gjort."

Jag: "Men jag behöver en präst."

Frälsaren: "Det kommer att komma en. Du kommer inte att sakna en präst." Frälsaren: "Kära dotter, det räcker för idag. Gå i frid."

Kl. 19.00 Rosenkrans och helig mässa i Mingolsheim i Rochuskapellet.

13 augusti 1992 – torsdag

Kl. 9.50–11.00 hemma:

Jag bad innerligt och förenade mig med Honom.

Frälsaren: "Åh, min dotter, skriv ner det. Allt du skriver är min vilja. Du är ingenting och kan ingenting utan mig. Därför behöver du mig i allt. Jag är Herren och Guden för alla. Allt måste ordnas efter mig. Ni syndiga människor måste vakna upp. Tiden är kommen då ni kommer att bedömas efter vad ni har gett mig.

Var och en måste stå till svars inför mig. Ingenting kan ni dölja för mig. Jag har gett er ögon för att se och öron för att höra. Men vad gör ni? Ni varken ser eller hör. Allt är bara vansinne. Min vrede kommer att drabba var och en. Mina olydiga barn, vakna upp! Jag är en ljusets Gud och inte mörkrets. Stanna kvar i mitt ljus. Be om det ljus som upplyser er. Ty när mörkret kommer kan ni inte längre be. Och då tillhör ni mörkrets Gud. Då kommer hennes plåga vara evig. Min dotter, kalla dem alla till bön. Min mor och er mor älskar er alla och har er kär; vänd er alla tillbaka till henne. Hon väntar på er med utsträckta armar. Älska henne. Hon kommer att framföra era böner (förbön) till mig.

Från henne kommer jag inte att avvisa någon förbön. Min dotter, lägg allt som kommer att drabba dig i Marias obefläckade hjärta, ty hennes hjärta är också mitt hjärta. Där måste fienden dra sig tillbaka. Kära dotter, skriv vidare."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, min kärleksfulle Fader."

Frälsaren: "Oroa dig inte så mycket för dina försoningslidanden. Det är mitt problem, inte ditt. Jag tackar dig för ditt "ja" och jag har tagit emot det. Du kommer inte att sakna något. Ha förtroende. Jag är ditt liv, min dotter. Jag känner till din svaghet.

Jag kommer att ge dig allt du behöver i rätt tid. Oroa dig inte i förväg. De försoningslidanden som du kommer att få står för dörren. Jag kommer att knacka på när tiden är inne. Hos mig sker allt i rätt tid.

Min dotter, jag älskar dig mycket och jag välsignar dig nu."

Jag knäböjde på golvet för att ta emot välsignelsen.

Frälsaren: "Jag välsignar dig, min dotter, i Faderns, Sonens och den Helige Andens namn. Gå i frid."

Jag sade: "Amen."

Därefter: "Tack vare Gud, Herren."

Jag visste inte om jag hade sagt det rätt.

Frälsaren: "Min dotter, det behagar mig."

Strax före lunchen sa jag till min son att han borde ta allt med Gud på större allvar. Jag sa också till honom att han borde gå och bikta sig.

Han sa: "Jag kan ändå inte tro på dig."

Då sa jag till honom att han, precis som Tomas, först skulle tro när han såg sårmärkena.

Jag hade länge märkt att han undvek bönegruppen, trots att han ibland kunde vara med.

Just nu lyssnar hela min familj på det som den orena anden inpräntar i dem. Jag förblir trogen vår Herre och Gud, även om jag är ensam.

Kl. 18.30 rosenkrans och helig mässa i Rot.

Jag hade ingen aning om att dagens evangelium handlade om Tomas, som inte trodde att Jesus hade uppstått när de andra lärjungarna berättade det för honom.

Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om jag skulle gå till pastor Vogt och säga till honom att jag skulle få Frälsarens sårmärken.

Frälsaren: "Gå till honom, tala med honom."

Så efter mässan gick jag till pastor Vogt och berättade det för honom.

Han log lite och sa: "Ni tror på det."

Jag: "Ja, jag tror."

Sedan sa jag till honom att Frälsaren hade sagt att han först skulle tro på det när det var för sent. Jag bad honom om välsignelse och gick sedan glad hem.

14.08.92 – fredag

10.00–11.45 hemma:

Bön – förening

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill att du skriver." Jag: "Ja, käre Jesus, min andlige vägledare."

Frälsaren: "Min dotter, kriget blir allt hårdare. Det råder kaos i världen. Fienden har redan tagit en stor del av bytet. Människorna väntar för länge med att försonas med sin Gud. Kriget har redan orsakat tillräckligt med skada, men det kommer att orsaka ännu mer. Uppmana politikerna att omvända sig. De är förblindade av Satans slöja. De kommer att behöva stå till svars inför mig. Ingen politiker kommer att undgå detta. Jag kommer att behöva förkasta många."

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig att du skriver ner allt. Jag kommer att belöna detta arbete särskilt."

Jag: "Herre, jag vill fråga dig om sårmärkena. Du har sagt att du står vid dörren och pastor Vogt har inte uttryckt sig väl. Måste jag veta eller inse något mer innan du knackar på dörren till mitt hjärta, för man måste vara försiktig så att den orena anden inte blandar sig i."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, de sårmärken som du får är mina och lätta att känna igen."

Jag: "Hur då, käre treenige Gud?"

Frälsaren: "Det blod som kommer att flöda ur såren är mitt blod. Människan har inte så mycket blod att det skulle kunna flöda därifrån."

Jag: "Men det räcker inte för forskarna."

Frälsaren: "Dessa sår läker inte och varar inte. Dessa sår kommer att utstråla det ljus som gör de blinda seende igen. Detta blod, som jag kommer att utgjuta genom dig, kommer att vara deras frälsning. Min dotter, om någon då fortfarande inte tror, kan han inte heller tro senare."

Skriv, min dotter, för vissa blev jag korsfäst förgäves och för vissa kommer jag att korsfästas förgäves. Dessa själar har redan valt sin Fader."

Jag talade ännu en stund med Frälsaren.

Sedan:

Frälsaren: "Skriv ner det, min dotter. Du kommer att utstöta höga skrik när sårmärkena präglas in i kyrkan. Smärtskriket måste komma."

Jag: "Herre, gör det så ont?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, det är den största smärtan."

Jag: "Kommer då många att bli förskräckta?"

Frälsaren: "Min dotter, att bli skrämmd är inte så farligt jämfört med den smärta du kommer att känna. Denna helvetiska smärta är bara en droppe jämfört med helvetet."

Jag: "Ja, min Herre, jag har förstått. Som du vill, så ska det ske." Jag undrade om något mer skulle komma nu och om Frälsaren skulle säga något mer till mig.

Frälsaren: "Ja, det kommer något till. Jag kommer att prägla in sårmärkena i dig så snart som möjligt."

Jag: "Min Herre och Gud, jag överlämnar mig till din vilja. Låt mig bara älska dig och vara med dig, nu och i all evighet."

Frälsaren: "Min dotter, jag har utvalt dig. Du är min allra käraste, nu och i evighet."

Jag: "Käre Gud, ska jag stryka över 'min allra käraste'?"

Frälsaren: "Kan jag inte säga det till vem jag vill?"

Jag: "Tack, min Herre och Gud."

Jag: "Jag känner mig så ovärdig att kallas 'min allra käraste'."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag välsignar dig nu."

– Jag knäböjde –

Frälsaren: "Jag välsignar dig i Faderns, Sonens och den Helige Andens namn. Gå i frid, min dotter."

Jag: "Tack vare Gud, Herren. Prisad vare Jesus Kristus, nu och i all evighet. Amen."

Som vanligt bad jag en tacksägelsebön och offrade den andliga nattvarden för alla människor och alla fattiga själar i skärselden.

18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.

Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om jag då skulle skicka ett fax till förbundskansler H. Kohl.

Frälsaren: "Gör det, min dotter, det är min vilja."

Sent på kvällen gick jag sedan till Roswitha. Hennes son hjälpte till att faxes ett brev till förbundskanslern.

Runt kl. 23.30 bad jag ännu en rosenkrans.

15.08.92 — lördag – Mariä

himmelsfärdsdag Kl. 04.15 på morgonen

började jag be. Jag förenade mig med

Frälsaren.

Frälsaren: "Brevet var rätt. Oroa dig inte för brevet." Tårar rann ur mina

ögon, helt av sig själva, utan min inblandning.

Frälsaren: "Skriv det, min dotter, kriget blir hårdare. Tyskarna får inte blanda sig i detta krig."

Jag: "Måste jag säga det?"

Frälsaren: "Om du blir tillfrågad. Folket måste uppmanas till bön. Genom bönen kan jag förändra mycket. Min dotter, be mycket. Satan är stark. Många goda kristna kommer att falla i hans klor.

Bevara väl allt du nu skriver ner. Jag kommer att ge dig ett särskilt skydd. Min dotter, jag älskar dig. Gå i frid."

Från kl. 10.30 till 12.30 var jag hos Marion och vi skrev.

Från kl. 16.30 till 19.45 var jag i kyrkan i Rot. Där biktade jag mig och stannade också kvar till den heliga mässan kl. 19.00.

16 augusti 1992 – söndag

Från kl. 8.30 till 10.00 bad jag.

Jag anbefalde många själar till Frälsaren genom Marias obefläckade hjärta, liksom också de fattiga själarna.

Jag grät från djupet av mitt hjärta och sade till Frälsaren:

"Käre Jesus, jag är redo att lida botgöring för alla själar."

Plötsligt strömmade stora, tunga tårar ur mina ögon. Ja, det var inte mina tårar. Det var

Frälsarens tårar som jag fällde.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du kommer att lida för alla själar. Jag älskar dem alla. Alla är mina barn. Inte alla vill uppfylla min vilja. Dina botgöringslidanden är alldeles nära."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig väldigt mycket. Skriv ner det. Den kärlek som jag ger dig och som jag kommer att ge dig är min kärlek och min gåva till dig."

Jag: "Herre, men det är ju den största dygden."

Frälsaren: "Ja, skriv ner det. Denna dygd får få. Jag kan ge den till vem jag vill. Med denna kärlek övervinner du allt."

Jag: "Min Herre och Gud, hur kan jag tacka dig för denna stora gåva?"

Frälsaren: "Min dotter, du har redan tackat mig genom att ge mig allt. Du kan vidarebefordra denna kärlek från mig, om du vill. Du kommer inte att sakna kärlek. Hos dig kan många själar hämta kraft. Min dotter, du är mitt tabernakel."

Jag: "Åh, min Herre, jag kan inte förstå allt detta."

Frälsaren: "Om du kunde förstå det, skulle det inte komma från mig.

Skriv, min dotter, jag är också ofattbar kärlek. Du har sagt till din präst att ditt hjärta kan förstå det. Förnuffet kan inte förstå det som hjärtat förstår. Jag finns i ditt hjärta, min dotter. Utan mig kan ni ingenting.

Endast kärleken kan allt. Utan den kan ni inte leva. Endast jag kan kärleken. Min dotter, prästen som du väntar på kommer fortfarande. Oroa dig inte för det. Oroa dig inte i förväg."

Jag: "Min Frälsare, låt mig snälla inte skiljas från dig i den stora smärtan." Frälsaren: "Ingen kan skilja dig från mig, för du tillhör mig helt och hållet."

Jag funderade på om jag skulle kunna skilja mig från dig av egen vilja. Frälsaren: "Av egen vilja kan du ingenting."

Jag: "Åh, min Herre, nu är jag lugn och lättad." Frälsaren: "Så är det, min dotter."

Jag: "Låt mig då, så länge du vill, lida botgöring tillsammans med dig för att rädda själarna."

Frälsaren: "Min dotter, det du har skrivit behagar mig särskilt."

Det är min vilja att du gör det. Du kommer inte att sakna någonting hos mig. Allt du säger är jag. Ja, min dotter, jag är din Herre och Gud. Din kropp är min kropp. Din vilja är min vilja. Din välsignelse är min välsignelse."

Jag: "Herre, får jag då välsigna?"

Frälsaren: "Min dotter, du skall välsigna mycket." Jag sade att välsignelsen är något mycket stort. Frälsaren: "Jag är också stor."

Jag: "Hur ska jag välsigna?"

Frälsaren: "Jag kommer att leda din hand."

Jag: "Åh, min Herre, nu är jag klar. Måste jag skriva ner något mer? Vill du det?" Frälsaren: "Min kära dotter, älska mig mer i din nästa."

Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra."

Frälsaren: "Min dotter, jag välsignar dig nu. I Faderns, Sonens och den Helige Andens namn."

Jag: "Amen. Tack vare Gud, Herren. Lovad vare Jesus Kristus och Maria nu och i all evighet. Amen."

Jag: "Käre Gud, var det rätt av mig att också nämna Maria?"

Frälsaren: "Det gläder mig att höra det."

Kl. 13.00 Rosenkrans och andakt i Rot.

19.00 H. mässa i Rochuskapellet i Mingolsheim.

17.08.92 – måndag

Kl. 10.00 i läkarens rum:

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig över allt." Jag:

"Herre, det kan jag ju inte skriva."

Frälsaren: "Skriv det. Min dotter, jag tycker om hur du agerar. Fortsätt bara så. Var inte rädd för att du ska få för lite kärlek. Jag är kärlekens Gud. Ge alltid vidare den kärlek du får från mig. Du kommer inte att sakna kärlek. Var ödmjuk och mild. Jag är med dig."

Jag: "Herre, jag trodde att jag först skulle vara med dig när jag fick sårmärkena?"

Frälsaren: "Min dotter, du är redan med mig. Jag är allt i dig."

Jag: "Herre, jag känner en eld i mitt hjärta."

Frälsaren: "Jag är kärlekens eld. Ingen kan släcka denna eld. Den brinner där jag vill."

Jag: "Min Herre, jag skulle kunna gråta nu. Hur mycket jag älskar dig, det vet bara du själv. Kära Frälsare, är det något mer jag behöver veta?"

Frälsaren: "Låt det komma till dig. Oroa dig inte i förväg."

Jag: "Min Herre, jag tror att det inte finns något vackrare än att vara i kärlek med dig.

Åh, min käre Jesus, och du kommer till universitetssjukhuset, in i det här läkarrummet, och sänker dig till en sådan ynkelig röntgenassistent.

Det hade jag aldrig kunnat föreställa mig förut, att något sådant finns. Min Herre, jag kan inte tacka dig med ord. Jag tackar dig med min kärlek till dig och till mina medmänniskor.”

Jag: ”Åh, min Herre, du är kärlekens källa. Jag känner den så starkt just nu.” Frälsaren: ”Min dotter, var beredd på det jag begär av dig.”

Jag: ”Min Herre och Gud, jag är redo, om jag på så sätt dörar dig.”

Frälsaren: ”Min dotter, det räcker mig att du är som du är.”

Jag: ”Min käre Jesus, tveka då inte länge. Jag törstar också.” Frälsaren:

”Det har glatt mig att höra det från dig.”

Frälsaren: ”Min kära dotter, gå i frid.” Jag: ”Tack vare Gud, Herren.”

Rosenkrans och högmässa i rött.

Kl. 20.00 Bönegrupp.

18.08.92 — tisdag

Kl. 10.00 i läkarens rum:

Efter en djup och innerlig bön kommer tårarna återigen.

Frälsaren: ”Min dotter, jag älskar dig, skriv ner det. Tiden är kommen då jag ska fullborda mitt verk. Du tillhör mig helt och hållet.”

Tårar rann från mina ögon, tårar som inte var mina. Jag

frågade: ”Är det dina tårar?”

Frälsaren: ”Ja, det är mina tårar. Det är lidandet för din skull. Min dotter, låt mitt verk verka i dig.”

Jag: ”Herre, vad kallar du ditt verk?”

Frälsaren: ”Min dotter, det är min korsfästelse i dig.” Jag:

”Hur många timmar kommer det att ta?”

Frälsaren: ”Precis som på Golgata.”

Jag: ”Kommer Jungfru Maria att vara där?”

Frälsaren: ”Din himmelska moder är närvarande vid varje korsfästelse. Hon kommer att ge dig tröst. Älska henne, precis som du älskar mig.”

Jag: ”Kommer jag att förlora mycket blod vid korsfästelsen?” Frälsaren: ”Nästan allt.”

Jag: ”Kan jag då fortfarande leva?”

Frälsaren: ”Min dotter, det är det som är obegripligt för er.”

Frälsaren: ”Jag kan ersätta allt som saknas. Du kommer inte att sakna någonting. Jag är ditt liv.”

Jag: ”Då kommer själar att räddas genom detta utgjutna blod.”

Frälsaren: ”Ja, min dotter, väldigt många, väldigt många kommer att omvända sig genom det. Det kommer att ske helande.”

Jag: ”Vem kan då bli helad?” Frälsaren:

”Alla.”

Jag: ”Herre, men alla är ju inte sjuka.”

Frälsaren: ”Jo. Den största sjukdomen är att nästan alla inte längre älskar mig.”

Jag: ”Käre Gud, jag älskar dig ju.”

Frälsaren: ”Det vet jag, min dotter.”

Frälsaren: ”Skriv ner, min dotter, de sårmärken som du kommer att få; det kommer att ske under de närmaste dagarna. Var beredd, min dotter.”

Jag: ”Käre Jesus, jag ber dig om nåd, så att jag kan uthärda allt och förbli ståndaktig och trogen, och att jag, när detta har skett, ska älska dig ännu mer.”

Frälsaren: ”Min dotter, var övertygad om att du kommer att älska mig ännu mer efter det.” Jag: ”Händer det i kyrkan?”

Frälsaren: ”Ja, det sker i kyrkan.”

Frälsaren: ”Min dotter, överlåt allt åt mig, du är mitt redskap.”

Jag: ”Min Herre och Gud, min kärleksfulle Fader, det ska ske så som du vill.” Frälsaren: ”Min dotter, jag kommer att skänka dig riklig nåd. Min kära dotter, gå i frid.”

Jag: "Tack vare Gud, Herren."

18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

19.08.92 — onsdag

Kl. 10.00 – Läkarmottagningen:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, ord för ord. De sårmärken som du får av mig kommer att blöda varje fredag, utom på stora helgdagar. Det blod som kommer att flöda är heligt blod."

Jag: "Herre, men jag är inte helig."

Frälsaren: "Då är det inte du. Det är jag. De sårmärken som du får kommer att vara djupa."

Jag: "Min Herre och Gud, jag förstår inte ordet 'djupa', vad menar du med det?"

Frälsaren: "Det är inga ytliga sårmärken. Skriv, min dotter, därför kommer mycket blod att flöda. Du behöver inte skrämmas av den mängd blod som kommer att utgjutas."

Frälsaren: "Min dotter, jag har bestämt dagen för dig då du ska få sårmärkena. Det är den dag som behagar mig och min och er mor."

Jag: "Herre, jag vill inte veta när. Eller måste jag veta det? Jag överlåter det åt dig. Jag ber dig, skänk mig mycket nåd när den dagen kommer, så att jag är modig och inte är rädd och inte tvivlar, och så att den orena anden inte är i min närhet."

Frälsaren: "Min dotter, så skall det bli."

Jag: "Min allra käraste Jesus, jag vet inte om jag ska skriva ner något mer." Frälsaren:

"Skriv, min dotter, jag vill att du bevarar allt i tystnad." Jag: "Får jag veta varför?"

Frälsaren: "På grund av platsbrist och för att de nyfikna är först på plats." Jag: "Ja, min Herre, jag ska följa din vilja."

Jag: "Herre, behöver jag inte veta något mer nu?"

Frälsaren: "Jo, min dotter, du måste uthärda allt tålmodigt och med kärlek."

Jag: "Käre Gud, det kommer jag inte att sakna, för du har gett mig dygden att vara tålig, och kärleken kommer du att ge mig ännu. Jag tror och jag önskar att jag ska kunna göra det."

Frälsaren: "Min dotter, jag är och kommer alltid att vara med dig."

Jag: "Herre, när det kommer (sårmärkena), kommer jag att märka något i förväg?" Frälsaren: "Du kommer att känna min kärlek. Jag är kärleken, min dotter."

Jag: "Ja, min Herre, jag har förstått. Jag tackar dig, min Herre och Gud." Frälsaren:

"Min kära dotter, jag bär dig hos mig."

Jag: "Ja, Herre, du kan bära mig vart du vill."

Jag: "Åh, min Herre, min käre Jesus, jag älskar dig så mycket. Jag är alltid så lycklig med dig."

Frälsaren: "Min kära dotter, gå i frid." Jag: "Tack vare Gud, Herren."

Rosenkrans och helig mässa i Mingolsheim i Rochuskapellet.

20.08.92 – torsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill ha din rörelse."

Jag: "Käre Gud, det har du redan frågat mig i början, men jag förstår det ännu inte helt, och ändå ger jag dig min vilja."

Frälsaren: "Jag bestämmer vart du ska gå."

Jag: "Herre, jag ska gå dit du vill. Låt mig snälla inse att jag också gör det."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Jag är Herren och Guden för allt som rör sig. Den som tillhör mig måste ordna sig efter mig."

Skriv, min dotter, jag vill att du strikt anpassar dig efter mig."

Jag: "Käre Gud, jag vill göra det, hjälp mig gärna med det. Jag är så svag och låt gärna min tunga tiga när jag måste tiga."

Frälsaren: "Min dotter, du talar när jag vill det. Oroa dig inte för det." Jag: "Men Herre, jag förstår inte vad 'strikt' betyder. Förklara det för mig."

Frälsaren: "Det jag har påbörjat ska jag fullborda."

Jag: "Nu är jag rädd att jag ska göra något fel." Frälsaren: "Min dotter, med mig kommer du inte att göra det."

Jag: "Kan du berätta lite mer för mig om att 'ordna strängt'?"

Frälsaren: "Ditt 'ja' betyder 'ja', och ditt 'nej' betyder 'nej'."

Jag: "Käre Gud, idag känns det mer än vanligt som om du också är en sträng Fader. Har jag inbillat mig det?"

Frälsaren: "Min dotter, grymheterna är stora i världen. Jag har förkortat tiden. Fienden finns överallt. Människorna vet inte vad de gör. Jag kommer att tillåta mycket av det som fienden vill. Människorna måste omvända sig."

Jag: "Käre Gud, snälla, visa nåd och barmhärtighet mot alla. Jag är redo att tillsammans med dig rädda själarna. Du har mig helt och hållet. Gör vad du vill och när du vill med mig. Jag älskar dig väldigt mycket, min gode och barmhärtige treenige Gud."

Frälsaren: "Min dotter, ha ännu lite tålamod tills den rätta tiden är inne. Jag är med dig, oroa dig inte för det. Håll dig fast vid min hand."

Jag: "Jesus, kung över alla kungar, jag ska göra det."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig. Gå i frid." Jag: "Tack vare Gud, Herren."

Kl. 12.00 i kapellet på kliniken.

Frälsaren: "Jag vill att du skriver ner något. Jag vill att du fullgör min vilja." Jag: "Min Herre och Gud, vad är din vilja?"

Frälsaren: "Att du bär de sårmärken som du får, ända till slutet."

Jag: "Min Herre, jag ska göra det tillsammans med dig, för att jag älskar dig, för att det är din vilja och för att jag vill att själarna ska räddas från fördömelse."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, sårmärkena kommer att ge dig många problem, besvär. Ge mig alla problem, allt besvär, jag kommer att lösa allt. Gör ingenting på egen hand. Du måste vara lydig mot mig. Min dotter, först måste du lyssna på mig.

Min dotter, jag vill att du ska vara lydig mot mig."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ber dig om nåden att få lydnad. Det är en stor dygd som jag så väl behöver."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det, du får redan idag den ödmjukheten. Det är min önskan att ge den till dig."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, jag tackar dig." Frälsaren: "Min kära dotter, gå i frid."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

21.08.92 – fredag.

Kl. 10.00 i läkarrummet:

I går var jag nära att sluta skriva helt och hållet. Jag var arg på mig själv för att jag skriver och förstår så dåligt. Av kärlek till Jesus fortsätter jag att skriva.

Frälsaren: "Det är min vilja att du skriver. Min dotter, det dröjer inte länge till innan du slutar skriva. Någon annan kommer att skriva åt dig. Så länge måste du fortfarande ha tålamod."

Skriv, min dotter, jag kommer att ge din man korslidande." Jag: "Ska jag skriva det?"

Frälsaren: "Ja, skriv det. Han måste acceptera det och har inget annat val."

Jag: "Herre, jag vill inte veta vilka prövningar han kommer att få utstå. Jag vet bara att om du ger honom dem, så är det bra för honom. Snälla, låt inte honom gå förlorad. Jag vet att han är lättsinnig."

Frälsaren: "Min dotter, jag ger honom en tid då han kan omvända sig."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Din man kommer att göra vad jag vill. Tuktan är nödvändig." Jag:

"Frälsare, jag blev inte förstådd igår."

Frälsaren: "Min dotter, du tillhör mig. Det är få som kommer att förstå dig, för det är inte du, utan jag, och de vill inte förstå mig. Inte alla tål sanningen. Skriv, min dotter: Jag är sanningen. Förvånas inte om människor behandlar dig så här.

Så behandlade de mig redan då. Försatt att vara ödmjuk och mild." Jag: "Herre, jag ber dig om ödmjukhet och mildhet. Det räcker inte för mig. Ge mig gärna mycket kärlek, så att jag kan förmedla den vidare. Bara med din kärlek lyckas jag med allt."

Frälsaren: "Min kära dotter, det behagar mig hur du handlar. Klandra dig inte för att det inte är rätt. Jag gör med dig vad jag vill. Det kommer inte att behaga de andra. Alla måste anpassa sig efter mig. Det är också min vilja."

Jag: "Min Herre och Gud, gör som du vill." Efter en stund:

Frälsaren: "Ja, min dotter, skriv ner det. Jag har beslutat att förverkliga min plan. Du kommer att få de fem sårmärkena av mig. Mitt "JA" är ett "JA". Det kommer inte att saknas smärta och nåd för dig. Vaka och var beredd."

Jag: "Käre Gud, jag älskar dig så mycket just nu. Jag kastar mig nu i dina armar och vill alltid stanna kvar i ditt hjärta."

Frälsaren: "Min dotter, du tillhör mig för alltid. Ingen kan längre skilja oss åt. Vi är nu oskiljaktiga. Jag överöser dig nu med min kärlek, så att du ska klara allt som väntar dig. Med denna kärlek besegrar du alla.

Jag: "Herre, jag känner i mitt hjärta att det är varmt och att det blir allt varmare." Jag: "Hur klarar du det?"

Frälsaren: "Jag är kärlekens Gud."

Jag: "Det är så underbart. Man tänker inte längre på ilska. Jag tror att kärleken har utplånat ilskan."

Frälsaren: "Så är det, min dotter."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, för denna stora nåd."

Frälsaren: "Gå i frid, min kära dotter."

Jag bad som vanligt en tacksägelsebön.

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

22 augusti 1992 – lördag

Kl. 7.30–9.00 Bön – förening.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, ord för ord." Jag: "Ja, min ädla kärlek."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill ha hela din hängivenhet."

Jag: "Herre, jag har redan gett dig allt. Finns det något som jag ännu inte har gett dig?"

Frälsaren: "Skänk mig dina sinnesorgan."

Jag: "Min Herre och Gud, jag skänker dem till dig. Allt ska tillhöra dig."

Frälsaren: "Jag ska se och höra åt dig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du får andra sinnesorgan av mig. Du ser och hör det som andra inte ser och inte hör."

Jag: "Herre, hör detta till mystiken?"

Frälsaren: "Ja, det hör till mystiken."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag begär fortfarande ditt samtycke till sårmärkena."

Jag: "Min Herre och Gud, min kära och barmhärtige Jesus, min ofattbara och oändliga kärlek, jag ger dig mitt samtycke till att du får prägla sårmärkena i min kropp; min kropp är nu din kropp. Och detta är för alla själars frälsning och för omvändelsen av de syndare som är villiga."

Frälsaren: "Min dotter, det räcker för mig."

Frälsaren: "Jag var tvungen att pröva detta ännu en gång."

Frälsaren: "Du är min allra käraste dotter."

Jag: "Herre, ska jag skriva ner det?"

Frälsaren: "Ja, skriv ner det."

Jag: "Herre, jag kan inte förstå att jag är din allra käraste." Frälsaren: "Det är du, min dotter."

Jag: "Herre, jag är rädd för att jag är den största syndaren."

Frälsaren: "Det tror du för att du är så liten."

Jag: "Åh, min Herre, jag törstar återigen efter din kärlek, jag är så omättlig.

Snälla, fördjupa mig i din kärlekens källa, så att jag aldrig mer ska törsta."

Frälsaren: "Att du är fullkomlig och aldrig törstar, det kommer du först att vara i

paradiset." Jag: "Herre, jag trodde att jorden redan var paradiset, om man ger dig allt."

Frälsaren: "Min dotter, du har fortfarande din klädnad."

Jag: "Vad menar du med klädnad?"

Frälsaren: "Din kropp. Du befinner dig i ett förstadium till paradiset, precis som det också finns ett förstadium till helvetet."

Jag: "Menar du att jag fortfarande kan hamna i skärselden?"

Frälsaren: "Min dotter, överlåt det åt mig. Gläd dig åt att vara med mig."

Frälsaren: "Hittills har du fullgjort min vilja. Förbli i mig och med mig även fortsättningsvis, då kommer du också att fullgöra det andra som väntar dig."

Jag: "Min Herre, min kärleksfulle Fader, jag älskar dig så mycket att jag inte har någon annan önskan än att uppfylla din vilja och alltid vara i dig och med dig." Frälsaren: "Jag välsignar dig, min dotter, i Faderns, Sonens och den Helige Andens namn. Gå i frid, min kära dotter."

Jag: "Tack vare Gud, Herren. Prisad vare Jesus och Maria, nu och i all evighet. Amen."

Mellan kl. 16.30 och 17.15 bad jag i kyrkan i Rot och biktade mig hos pastor Vogt.

Kl. 18.15 deltog jag i den heliga mässan i kyrkan i Mingolsheim. Adriana var med. Hon upplevde något vackert när jag knäböjde på golvet och fick den heliga nattvarden av pastor Kesenheimer.

Klockan 21.00 bad jag den smärtsamma rosenkransen.

23 augusti 1992 – söndag

Kl. 08.20: Som alltid bad jag innan jag förenade mig med Honom.

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner detta. Din uppgift är att leda många själar till mig. Älska dem alla. Varje själ är mig kär, den ena lika mycket som den andra. Döm ingen."

Jag frågade om gårdagen, när jag knäböjde framför prästen i Mingolsheim och utsattes för attacker. Före den heliga nattvarden kände jag frid, och först efter att jag tagit emot den och efter föreningen kände jag frid igen.

Frälsaren: "De orena andarna är alltid omkring dig och du kommer alltid att bli attackerad av dem. Det kommer du inte att slippa. Du behöver inte vara rädd, jag är med dig."

Jag: "Herre, om du är med mig, varför tillät du då de orena andarna att angripa mig när jag knäböjde?"

Frälsaren: "För att du ska se hur de orena andarna kämpar när någon knäböjer inför mig."

Jag: "Tack, min Herre, jag hoppas att de andra tar till sig denna lära och offrar sig, knäböjer inför dig när de tar emot den heliga nattvarden."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill be dig om något."

Jag: "Ja, min Herre, jag ger dig det utan att veta vad du vill ha."

Frälsaren: "Jag vill ha ditt ja till allt."

Jag: "Herre, har jag hört rätt?" Frälsaren:

"Ja, skriv ner det."

Jag: "Min Herre och Gud, min kärleksfulle treenige Gud, jag ger dig mitt 'ja' till allt." Jag: "Käre Gud, men låt mig också, snälla, inse att det är du när jag säger 'ja'. För det måste jag också ha förmågan att urskilja andarna."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du kommer att få nåden att urskilja andarna, det dröjer inte länge till."

Frälsaren: "Min dotter, du har verkligen gett mig allt." Jag ville inte skriva det.

Frälsaren: "Skriv det. Mitt verk kan börja."

Jag: "Min Herre, kan du ge mig ännu mer kärlek? Min själ längtar efter mer kärlek. Jag behöver mycket kärlek, det räcker inte för mig. Jag känner mig som en tiggare som ber om bröd. Du är kärlekens brinnande eldstad. Jag fördjupar mig i denna kärlek"

Frälsaren: "Det klarar du inte av ännu. När du får ta emot försoningslidandet, kommer jag att göra det. Min dotter, du saknar inte kärlek, jag är hos dig."

Jag: "Ja, min Herre. Man måste vara nöjd med det man har." Jag:

"Vad ska jag göra med brevet från förbundskansler Kohl?"

Frälsaren: "Min dotter, vänta ännu. Jag kommer att inge dig vad du ska göra. Fortsätt att be för politikerna."

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig. Gå i frid." Jag: "Tack, min Herre och Gud, för allt."

Kl. 10.00 helig mässa i Rot.

Kl. 13.00 Rosenkrans och andakt.

På eftermiddagen hade jag kraftiga huvudvärk, men kände samtidigt stor kärlek till Frälsaren."

24 augusti 1992 – måndag

Kl. 9.45:

Jag: Kära Gud, jag hade stickande och kraftiga huvudvärk igår och även i morse mellan kl. 03.00 och 06.00.

Frälsaren: "Min dotter, det var mina försoningslidanden."

Jag: "Käre Frälsare, jag sov 2 1/2 timmar i natt, nu måste jag arbeta och i kväll är det bönegrupp. Just nu känner jag mig så pigg som om jag hade sovit hela natten. Är det nåd från dig?"

Frälsaren: "Ja, min dotter, annars skulle du inte orka."

Jag: "Jag vill fråga dig om jag ska gå till fader Gebhard Heyder i helgen, är det din vilja?"

Frälsaren: "Min dotter, gå till fader Gebhard, gå till honom."

Jag: "Får jag berätta för honom om de sårmärken som jag kommer att få av dig?"

Frälsaren: "Du ska berätta för honom eller läsa upp för honom vad du har skrivit."

Jag: "Herre, när ska jag ta min semester?" Frälsaren: "Du ska låta honom skriva in dig i september."

Jag: "Jag var orolig igår över om det var rätt att berätta för Claudius från Luxemburg det jag berättade för honom (om sårmärkena)."

Frälsaren: "Det var inte du, utan det var jag som sa det. Oroa dig inte längre för det. Du är bara mitt redskap."

Jag: "Käre Frälsare, var det igår som försoningslidandet började?"

Frälsaren: "Ja, det var början."

Jag: "Käre Frälsare, är det något mer jag behöver veta?"

Frälsaren: "Skriv ner, min dotter, de sårmärken som du får av mig; det kommer att ske inom kort."

Jag: "Herre, det har du redan sagt till mig." Frälsaren: "Jag vill att du ska vara redo." Jag: "Vad menar du med redo?"

Frälsaren: "Att jag kan verka vid den tidpunkt som passar mig." Jag: "Käre Gud, vad menar du med 'inom kort'?"

Frälsaren: "Det kan hända när som helst, vilken timme eller vilken dag som helst." Jag: "Du sa till mig 'att vara redo', vad menar du mer med att vara redo?"

Frälsaren: "Du måste vara storsint."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ber dig om nåden att få vara storsint och att vara redo på det sätt som du vill."

Frälsaren: "Min dotter, jag skänker dig denna nåd redan nu. Men det är få som har storhet."

Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig för denna stora nåd."

Jag: "Min käre Jesus, det brinner i mitt hjärta som eld. Åh, min brinnande kärlek, jag älskar dig över allt annat. Jag tror att kärleken övervinner allt lidande."

Frälsaren: "Ja, min dotter, det kommer den att göra."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag förväntar mig tålamod och kärlek till allt av dig. Det kommer du inte att sakna, du behöver bara fortsätta att skänka dem."

Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag hade glädje av att lida med dig igår." Jag: "Och jag, Herre, jag älskade dig så mycket under lidandena, det är obegripligt för mig."

Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det. Min kära dotter, jag tackar dig. Gå i frid."

Jag: "Tack vare Gud, Herren."

Jag röntgade en patient från Kroatien. Vi fick båda nåd när jag berättade om Gud för honom. Patienten grät och gick därifrån lycklig.

En annan patient kom från Hamburg, född 1909.

Han sa till mig att Gud inte fanns och han svärde över det förflutna. Jag stänkte vigvatten på honom och välsignade honom utan att han såg det. Sedan fortsatte han att svära, särskilt över den Helige Fadern.

Jag sa till honom att om han nu skulle stå inför Guds domstol, så skulle han hamna i helvetet. Sedan sa jag till honom att han borde be.

Då sa han att han hellre skulle bita sig i näsan än att be. Jag sa till honom att han skulle bita sig i näsan och sedan gå.

Strax innan hade jag redan bett för honom, och efteråt tänkte jag på bibelordet: "Kasta inte era pärlor för svinen."

En annan patient kom från Ryssland, från Volga. Han hade arbetat i Sibirien i många år. Han var ödmjuk och gladde sig över de bönelappar som jag gav honom.

18.30 – Rosenkrans och högmässa.

20.00 Bönegrupp.

25 augusti 1992 – tisdag

26 augusti 1992 – onsdag

Kl. 10.00 Läkarrummet:

Jag: "Jag ber dig, min Herre och Gud, kan du ge mig ett annat ord för 'snabbast möjliga tid'? Det finns inte i det tyska språket."

Frälsaren: "Min dotter, men du har ju förstått det." Jag:

"Ja, men de andra förstår det inte."

Frälsaren: "Min dotter, om jag skulle förmedla det till dig på ett sätt så att de andra förstår, då skulle du inte förstå det. Jag talar till dig och inte till de andra."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska ta emot det så som du har sagt."

Frälsaren: "Min kära dotter, du har inte mycket tid kvar tills du får sårmärkena. Min dotter, lyssna noga på mig. Jag är din Herre och Gud. De andra kommer att försöka avskräcka dig från allt. Lyssna inte på dem. Med mig kommer du att genomskåda dem alla. Den sanna kärleken finns i mig. Mitt kära barn, skriv ner detta: du kommer att ha fler avundsjuka människor än någon annan hittills."

Jag: "Herre, och allt detta ska jag uthärda."

Frälsaren: "Det kan du ju inte, min dotter, jag kommer att uthärda det tillsammans med dig." Jag: "Min Herre, ta bort mitt 'jag'."

Frälsaren: "Min dotter, ditt jag är Jag."

Jag: "Det är fortfarande en vana jag måste avvänja mig från."

Jag: "Min Herre, jag har väntat ett tag nu, ingenting har hänt, du har inte sagt något, måste jag gå tillbaka till mitt arbete nu?"

Frälsaren: "Min dotter, jag har stärkt din själ så att du har mod till allt." Jag: "Det betyder att jag nu är modig."

Frälsaren: "Ja, min dotter. Min dotter, jag älskar särskilt de modiga. Jag älskar dig, gå i frid."

Jag: "Tack, min Herre och Gud."

Kl. 19.00 – Högmässa i Rochuskapellet.

27 augusti 1992 – torsdag

Kl. 10.00 Läkarrummet vid föreningen:

Frälsaren: "Min dotter, hör du mig?" Jag:

"Ja, min Herre, jag hör dig."

Sedan hörde jag ingenting på ett tag, för dr Hermann kom in.

Senare:

Jag: "Käre Frälsare, står något i väntan på mig?" Frälsaren: "Ja, gisslandet, ta emot allt."

Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra."

Jag: "Hur ska jag kunna känna igen att det kommer från dig?"

Frälsaren: "Du kommer inte att sakna kärlek. Offra det för de svåra syndarna." Jag:

"Ja, min Herre, jag ska offra det för de svåra syndarna."

Frälsaren: "Var beredd, min dotter."

Jag: "Händer det på dagen eller på natten?" Frälsaren: "På natten, min dotter."

Jag: "Kommer piskningen att vara utan blod eller en blodig piskning?"

Frälsaren: "Det blir en blodig piskning."

Frälsaren: "Utstå smärtan."

Jag: "Ja, det ska jag göra, käre Gud, för jag älskar dig så mycket. Min Herre och Gud, dagen efter piskningen lägger jag i dina händer. Jag oroar mig inte för vad som kommer att hända

och vad som kommer att hända."

Frälsaren: "Min dotter, jag har tagit på mig omsorgen om dig."

Jag: "Ja, min Herre, det ska ske som du vill. Jag älskar dig, min Herre och Gud, mer än jag trodde att jag kunde älska dig."

Frälsaren: "Min dotter, jag blir piskad i dig. Vi kommer att känna smärtan tillsammans.

Jag kommer att tillåta så mycket som du kan uthärda. Min dotter, mitt ok är ljuvt."

Jag: "Ska jag skriva något mer?"

Frälsaren: "Det räcker. Min kära dotter, gå i frid." Jag: "Tack, min Herre och Gud."

Kl. 18.30 Rosenkrans och högmässa i rött.

28 augusti 1992 – fredag

Kl. 10.00:

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv det."

Jag: "Min Herre och Gud, jag säger redan nu, eftersom jag inte vet vad du vill av mig eller om jag ska göra något, säger jag 'JA' till det. Min Herre, det ska ske som du vill. Allt till din större ära och för själarnas frälsning."

Frälsaren: "Min dotter, jag känner till dina önskningar. De behagar mig väl. Min vilja är att bära dig i mig. Du har hittills klarat provningarna. De andra kommer ännu."

Jag: "Herre, måste jag vara rädd för att jag inte ska klara dem?"

Jag: "Åh, min Herre och Gud, jag har nu en enda önskan, nämligen att jag aldrig skall skiljas från dig, inte ens under de stora lidandena."

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner det. De stora lidandena är mina lidanden. Du får försoningslidandena, de fem heliga såren på en gång. Låt dem verka." Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag låter dem verka."

Frälsaren: "Jag kommer att vara i dig, vara hos dig och vara med dig. Den orena anden kommer inte att vara i din närhet."

Jag: "Är denna händelse alldeles nära?"

Frälsaren: "Så nära att det kan hända när som helst."

Jag: "Herre, du har sagt att det kommer att ske i kyrkan i Rot."

Frälsaren: "Genom att förkorta tiden kan jag bestämma hur jag vill ha det."

Jag: "Ja, min Herre, jag förstår. Min Herre, du har alltid rätt." Frälsaren:

"Skriv, min dotter, i mig finns inget orätt."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, allt du måste utstå tillsammans med mig kommer att bli din stora belöning i himlen."

Jag: "Käre Gud, jag vill fråga dig ännu en gång om jag ska bära sårmärkena öppet och om jag förstod det rätt förra gången. (Jag menade utan handskar eller täckning.)"

Frälsaren: "Ja, min dotter, när du får dem ska du bära dem öppet. Det är min vilja att du bär dem så."

Jag: "Ja, min Herre, jag har förstått, jag ska göra det." Jag: "Och om de blöder på fredagar?"

Frälsaren: "Då ska du göra det jag ingiver dig. Bry dig inte om vad andra säger, gör alltid det jag säger till dig."

Jag: "Käre Gud, måste jag skriva ner något till, eller kan jag gå bakåt för att röntgas?"

Frälsaren: "Gå, gör din plikt, min kära dotter, jag är med dig. Jag är din frid." Jag: "Min käre Jesus, då går vi och arbetar."

Jag: "Jag tackar dig av hela mitt hjärta för allt."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.

Efter den heliga nattvarden frågade jag Frälsaren om fader Gebhard Heyder, om jag skulle gå till honom.

Frälsaren: "Gå till honom, min dotter, gå." Jag:

"Kommer han att ta emot mig?" Frälsaren:

"Han kommer att ta emot dig."

29 augusti 1992 – lördag

Kl. 7.15 i Rot, hemma:

Jag hade egentligen tänkt åka till fader Gebhard i Regensburg, men jag kände att jag först måste skriva. Utanför stormade det. Det åskade och det var ett kraftigt åskväder, och det redan tidigt på morgonen.

Frälsaren: "Ja, min dotter, skriv det. Det finns många svårigheter som kommer att möta dig. En av dessa svårigheter är att du ännu inte har någon präst som står vid din sida. Fader Gebhard är den ende. Det gläder mig att du går till honom. Lyssna noga på honom. Jag kommer att tala till dig genom honom. Fader Gebhard är den rätta prästen för dig."

Jag: "Käre Gud, får jag läsa upp det du har sagt?" Frälsaren: "Ja, det får du."

Jag: "Vilka svårigheter finns det mer?"

Frälsaren: "Människorna är otroende. De har en skenbar tro. Du har många fiender omkring dig."

Frälsaren: "Jag kommer inte att överge dig. Tillsammans med mig kommer du att besegra dem alla. Min dotter, skriv ord för ord."

Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra."

Röst: "De sårmärken du kommer att få – det kan hända när som helst, men jag bestämmer tidpunkten."

Jag: "Vem är du nu, 'jag'?"

Rösten: "Skriv, min dotter, nu talar Gud Fadern till dig."

Jag: "Min Herre och min Gud, jag kan inte förstå detta, men jag tror på vad du säger." Gud

Fadern: "Du är utvald av mig, av min Son och av den Helige Ande. Och du tillhör den treenige Guden. Din himmelska Moder kommer att stå vid din sida och stanna hos dig så länge du lider försoning tillsammans med min Son. Jag och min Son och den Helige Ande är med dig. Min dotter, de svårigheter som kommer att drabba dig kommer du att, en efter en, tillsammans med oss. Din korsväg är också min korsväg. Du kommer att behöva vandra den till slutet."

Jag: "Tack, min Herre och Gud, jag ska vandra korsvägen med dig till slutet." Jag: "Jag ber dig om tålamod, uthållighet och ihärdighet och mycket kärlek."

Gud Fadern: "Min dotter, det kommer du inte att sakna."

Jag: "Käre Gud, jag trodde att Jesus hade valt tidpunkten för sårmärkena." Gud

Fadern: "Det jag är, det är också Jesus och den Helige Ande. Vi är ett. Vi är oskiljaktiga."

Jag: Jag tänkte på mig själv, att jag under lidandet kommer att få så lite kärlek.

Gud Fadern: "Jag är kärlek, lidandet är försoningen. Du kommer att lida för syndarnas skull, min dotter."

Jag: "Jag har förstått, min Herre och Gud. Åh, min stora kärlek, låt mig aldrig skiljas från dig."

Gud Fadern: "Min dotter, du kommer inte att sakna något med den treenige Guden. Jag välsignar dig nu, min dotter:

Må Gud Fadern, Gud Sonen och Gud den Helige Ande välsigna dig. Gå i frid, min utvalda dotter."

Jag: "Tack vare Gud, Herren. Lovad och prisad vare den allsmäktige och barmhärtige Treenige Guden."

-Regensburg-

Efter att ha skrivit brevet åkte vi till Regensburg. På vägen dit plågades min man av den orena anden. Jag var tvungen att be mycket. Utanför rasade en storm. När vi kom fram till Regensburg mådde min man bra igen och stormen hade lagt sig.

Jag träffade fader Gebhard och vi pratade först i en halvtimme.

Sedan gick jag in i kyrkan, som är integrerad i klostret. Det allra heligaste hade ställts fram och tillbads. Prästen ledde rosenkransbönen. Därefter rådde tystnad.

Kvällen den 17.15 i karmelitklostret hörde jag Frälsaren och skrev sedan ner det framför det Allraheligaste.

Frälsaren: "Jag kommer att tala till din man genom fader Gebhard, så att du får mina sårmärken. Var säker på att allt kommer att gå bra, du behöver inte vara rädd."

Jag: "Herre, hur blir det med min son?"

Frälsaren: "Din man kommer att berätta det för din son när sårmärkena är där."

Frälsaren: "Jag tackar dig för att du har kommit hit."

Jag: "Ville du att jag skulle komma hit?" Frälsaren:

"Ja, jag ville att du skulle komma hit." Jag: "Då har jag uppfyllt din vilja."

Frälsaren: "Det har du, min dotter. Du är en juvel." Jag ville inte skriva det här.

Frälsaren: "Skriv det."

Jag: "Herre, varför kallar du mig en juvel?"

Frälsaren: "En juvel är dyrbar, man måste ta hand om den."

Jag: "Herre, jag står under ditt och Jungfru Marias beskydd." Frälsaren:

"Skriv ner det. Ja, det är du, min dotter. Gå i frid."

Jag: "Tack, min Herre och Gud."

Eftersom jag glömde mig i kyrkan i klostret fick min man vänta på mig i över en timme. Jag skyndade mig för att komma till honom.

Vi hade parkerat husbilen på Donau-parkeringen. Jag hade stämt träff med fader Gebhard omkring klockan 18.30.

Fader Gebhard kom och vi pratade. Sedan gick fader Gebhard iväg till sitt rum i klostret i ungefär två timmar.

När han kom tillbaka tog fader Gebhard med sig en stor staty av Jungfru Maria som var avsedd för vår kapell. Fader Gebhard hade berättat för min man vad han behövde veta om mig och vad som väntade mig. Min man hade också biktat sig hos fader Gebhard.

När min man sedan hade gått, samtalade fader Gebhard och jag om religion och jag läste vidare ur dagboken för honom. Runt kl. 21.00 följde min man och jag fader Gebhard tillbaka till klostret.

Hos fader Gebhard fann jag Jesus, och för mig är det en nåd att jag återigen fick vara med honom. Han är en ödmjuk präst, full av kärlek och lugn. Han talar sanningen klart och tydligt, är precis i allt, en duktig bibelforskare som kan förklara Bibeln väl. Nu när jag så väl behöver en god präst är han där för att hjälpa mig.

De moderna prästerna kan tyvärr inte hjälpa mig, därför måste jag vända mig till fader Gebhard Maria Heyder. Tack Gud för att du har gett mig denna präst.

30 augusti 1992 – söndag

I husbilen "Salve Regina" i Regensburg, på Donau-parkeringen:

Kl. 7.45 på morgonen, bönesamling:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, skriv ner det." Jag kände plötsligt värme och kärlek.

Frälsaren: "Jag är kärleken. Min dotter, jag har inte övergivit dig, jag är hos dig." Jag: "Kommer du att stanna kvar hos mig?"

Frälsaren: "Du tillhör mig."

Jag: "Åh, min Herre, det är så vackert med dig."

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner det. Det du talade om med fader Gebhard igår var rätt. De sårmärken som du kommer att få av mig kommer att ske inom mycket kort tid. Det är så nära att det är som om det redan hade hänt. Jag är hos dig, oro dig inte för något." Jag: "Käre Gud, kan det hända att jag kommer att få piskmärkena senare?" Frälsaren: "Jag kan göra som jag vill."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill att du bär sårmärkena på händerna öppet och inte bundna. Jag kräver det av dig."

Jag: "Men varför är det så viktigt?"

Frälsaren: "Jag kommer att låta ljuset stråla ut från sårmärkena."

Jag: "Herre, är det synligt ljus?"

Frälsaren: "De som befinner sig i mörkret kommer att se det. Åh, min dotter, det finns så många i mörkret. De behöver detta ljus för att kunna se igen."

Jag: "Och hur är det med kylan?"

Frälsaren: "Jag är kärlekens brinnande eld. Med mig kommer du inte att frysa."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill att du skriver ner något till. Låt ingen reporter fotografera i början. Då undviker du mycket nyfikenhet. Nyfikenheten kommer från den oräna anden. Jag kommer att leda människor till dig, utan reportrar. Låt dig inte påverkas av nyfikna människor. Glöm inte att jag är Herren som bär sårmärkena. Du är mitt redskap. Min dotter, med mig behöver du inte vara rädd. Jag älskar dig, och jag kommer att varna dig för faror. Lyssna noga på min röst. Mina får känner igen min röst."

Jag: "Min käre Jesus, jag har förstått. Jag tackar dig för alla omvändelser och de många nådegåvor som du redan har skänkt mig."

Frälsaren: "Min dotter, var försiktig, gå i frid." Jag: "Tack vare Gud, Herren."

Klockan 9.30 bad jag vid utställningen av det allra heligaste altarsakramentet.

Klockan 9.45 var det högmässa i karmelitklostret, som vi deltog i. Efter lunchen kom fader Gebhard tillbaka till oss i husbilen.

Han skänkte oss ett krucifix. Tårarna rann ur mina ögon. Hemma hade vi haft ett ungefär lika stort krucifix hängande, och det var jag tvungen att lämna tillbaka, det tillhörde inte oss. Jag hade blivit fäst vid detta kors och gav bort det med tungt hjärta.

Och nu fick vi inom 24 timmar ett annat kors, där de fem heliga såren är markerade med rött. Innan vi åkte till Regensburg bad jag Frälsaren att, om han så ville, ge mig ett litet tecken på att jag var på rätt väg. Nu vet jag det – jag fick ett krucifix.

Jag fick återigen bikta mig hos fader Gebhard. Han lyssnade på det jag läste upp för honom ur min dagbok och gav mig vägledning, styrka, mod och tröstade mig inför de lidanden som skulle drabba mig. Hans tröst var en uppmuntran för mig.

Fader Gebhard är väl insatt i mystiken och jag är tacksam för att han undervisade mig. Det var som om Frälsaren talade genom honom och orden etsade sig fast i mitt hjärta.

Fader Gebhard har välsignat många ljus och heligt vatten åt oss.

På hemvägen körde min man sträckan ensam, utan besvär. Han var lycklig och glad.

31 augusti 1992 – måndag

Kl. 10.00 – Läkarens rum:

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner detta."

Jag: "Ja, min treenige Gud, min käre Jesus."

Frälsaren: "De sårmärken som du kommer att få kan förväntas inom de närmaste dagarna. Min dotter, var beredd. Det sker ju i kyrkan. Det är min vilja. Oroa dig inte för hur det kommer att gå vidare."

Jag har tagit alla bekymmer på mig. Du är mitt redskap. Förvara allt du har skrivit väl."

Jag: "Käre Gud, vad måste jag veta, vad är det allra viktigaste när det gäller

sårmärkena?" Frälsaren: "Att älska mig. Genom kärleken kommer du att klara allt. Du kommer inte att sakna kärlek. Jag är hos dig, med dig och i dig. Du är helt i mig."

Frälsaren: "Du kommer att känna en stor eld i ditt hjärta de närmaste dagarna. Det är elden av min kärlek. Många av mina utvalda har inte kunnat klara av denna eld." Jag: "Käre Gud, men kommer jag att kunna uthärda denna eld?"

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner detta. Efter den första gången kommer du att behöva stanna i sängen (lidande – kanske sårmärkena, tänkte jag) under en viss tid."

Jag: "Och bönegruppen?" Frälsaren:

"Man ber där."

Jag: "Är du hos mig även om jag stannar kvar i sängen?" Frälsaren: "Jag är alltid hos dig."

Jag: "Min Herre, det ska bli som du vill. Jag älskar dig så mycket."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag älskar dig också så mycket, gå i frid." Jag: "Är det rätt så som jag har skrivit det?"

Frälsaren: "Ja, jag tackar dig."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa.

20.00 Bönegrupp

1 september 1992 – tisdag

I läkarens rum:

Frälsaren: "Min dotter, igår gjorde du allt rätt, låt dig inte påverkas av andra."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Du kommer ofta att utsättas för sådana frestelser som igår. Förbli stark. Överlämna alltid dessa personer till mig."

Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra."

Jag: "Herre, jag vill skriva ner vad du vill och inte vad jag vill." Frälsaren:

"Min dotter, det gläder mig att du sa det."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill att du i framtiden rådgör med mig om allt. Diskutera det först med mig. Klaga dig till mig. Det du inte tycker om, berätta det först för mig. Om du behöver något, fråga först mig. Jag kan ge dig allt och ersätta allt. Du kommer inte att sakna något. Genom dessa försoningslidanden räddas många själar.

Var alltid glad, min dotter."

Jag: "Min Herre, ge mig snälla nåden att alltid vara glad."

Frälsaren: "Min dotter, denna nåd skall du få. Min dotter, jag är med dig. Gå i frid."

Jag: "Jag tackar dig, min stora kärlek."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Klockan cirka 20.30 ringde fader Gebhard Heyder och jag berättade om den hemlighet som Frälsaren hade gett mig i morse och som endast var avsedd för mig. (Frälsaren hade bekräftat denna hemlighet för mig klockan 12.15 och ännu en gång efter den heliga nattvarden i kyrkan.) Fader Gebhard tröstade mig när jag anförtrodde honom hemligheten.

02.09.92 — onsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

Bönesamling!

Frälsaren: "Jag vill att du skriver ner det."

Jag: "Ja, min Herre, vad då?"

Frälsaren: "Jag har velat att fader Gebhard ska ringa för att bevisa för dig att han hör min röst. Han kommer att ringa dig igen. Lyssna noga på honom.

Min dotter, skriv ner att försoningslidandena kommer att börja redan i dag. Du kommer att känna igen dem, eftersom jag är med dig."

Jag: "Hur kommer lidandena att se ut? Blodiga eller andra?" Frälsaren: "Låt dem komma över dig."

Jag: "Kan jag då gå till jobbet i morgon och i övermorgon?"

Frälsaren: "Ja, det kan du."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag har förstått." Jag:

"Kan jag gå och simma idag?" Frälsaren: "Gå och simma."

Frälsaren: "Min dotter, jag måste säga något till dig." Jag:

"Ja, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Låt det jag ger dig sjunka in." Jag: "Herre, vad ger du mig egentligen?"

Frälsaren: "Mina heliga fem sårmärken."

Jag: "Herre, jag låter dem verka i mig. Ge mig snälla kraft och mod, kärlek och allt jag behöver för att du ska kunna verka i mig, för jag är svag och kan inte göra något själv."

Frälsaren: "Min dotter, du kommer att få allt detta."

Jag: "Herre, jag är inte rädd, jag tvivlar inte och jag tror. Jag har stort förtroende för dig. Jag förblir dig trogen, för jag vet att du är med mig, vid min sida och i mig. Jag tackar dig med min kärlek till dig."

Frälsaren: "Min dotter, förbli så. Du fullgör min vilja."

Frälsaren: "Jag välsignar dig, min dotter. Du kan sitta kvar nu."

(Kanske kunde jag stanna kvar där för att just då kom en läkare in, som säkert skulle ha undrat vad jag gjorde på golvet.)

Frälsaren: "Må Gud Fadern, Gud Sonen och Gud den Helige Ande välsigna dig. Gå i frid, min kära dotter."

Jag: "Tack vare Gud, Herren, lovad vare den treenige Guden."

Hi. Mässa i Rochuskapellet i Mingolsheim.

03.09.92 – torsdag

Röntgenavdelningen – arkiv mellan kl. 10.30 och 11.05:

Frälsaren: "Skriv, min dotter,

Jag: "Ja, min Herre och Gud, min själsledare.

Frälsaren: "Du måste göra något för mig, min dotter. Allt du får av mig ska du uthärda tålmodigt.

Början är mycket svår. Ingen av mina utvalda har haft det lätt. Alla har gått samma väg som du nu.

Du kommer att få mina fem heliga sår, du vet när.

Jag: "Dagen ja, men inte när. På morgonen eller på kvällen."

Frälsaren: "Efter den heliga nattvarden. Du kommer att få alla fem sårmärkena på en

gång." Jag: "Då dör jag av smärta."

Frälsaren: "Du dör inte. Jag är med dig. Jag kommer att tillåta så mycket smärta som du kan uthärda."

Jag: "Måste jag fortfarande gå till läkaren?"

Frälsaren: "Nej, du kan gå och lägga dig efteråt."

Jag: "Kan jag fortfarande gå?"

Frälsaren: "Ja, du kan fortfarande gå."

Jag: "Har jag gjort något fel hittills?" Frälsaren: "Nej, fortsatt som hittills."

Jag: "Kan jag säga till vissa att de ska komma till kyrkan?"

Frälsaren: "Ja, men berätta inte vad som kommer att hända. Säg det bara till några få. Du kommer att få lida försoningssmärter igen idag. De kommer att bli blodiga idag."

Jag: "Menar du piskningen?"

Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Snälla, ge mig nåden att orka igenom allt."

Frälsaren: "Min dotter, den kommer du inte att sakna. Jag är med dig, min dotter.

Jag älskar dig mycket, förbli mig kär."

Jag: "Ja, min käre Jesus, jag älskar dig också väldigt mycket. Jag förblir dig trogen."

Frälsaren: "Min dotter, fortsatt att skriva. Jag har förberett en vacker bostad åt dig i himlen."

Jag: "Och ska jag skriva ner det?"

Frälsaren: "Ja, skriv ner det."

Frälsaren: "Därför ber jag dig: gå denna korsväg till slutet. Tillsammans med mig kommer du att klara den."

Jag: "Käre Jesus, jag ska göra allt du vill, men bara om jag alltid får vara med dig."

Jag frågade Frälsaren om jag hade förstått rätt, det där med att prägla in sårmärkena och att jag måste stanna i sängen.

Frälsaren: "Du måste stanna i sängen en viss tid. Det måste bedjas mycket."

Frälsaren: "Du kommer att ta emot den heliga nattvarden hemma. Det ska jag se till."

Jag: "Snälla, skänk mig mycket kärlek innan sårmärkena präglas in."

Frälsaren: "Det ska jag göra."

Frälsaren: "Jag välsignar dig nu, min dotter."

Jag knäböjde på golvet.

Frälsaren: "Må Gud Fadern, Gud Sonen och den Helige Ande välsigna dig. Gå i frid."

Jag: "Tack vare Gud, Herren."

Jag: "Prisad vare Jesus Kristus och Maria. Tack för allt, min Herre och Gud, min kära Jesus."

04.09.92 — fredag

Jag: "Min Herre och Gud, min käre Jesus, min själsledare. Jag vill nu skriva vad som ligger mig varmt om hjärtat. Du begärde igår ett offer av mig, att jag på natten skulle bli blodigt piskad. Jag var beredd att låta mig piskas, men du tillät det inte, och idag ska jag få de heliga stigmärkena inpräglade. Hur ska jag förstå detta? Jag ber dig, hjälp mig. Jag älskar dig därför inte mindre och vill fortsätta att vara dig trogen."

Jag tänkte på Abraham och Job, och vissa saker blev klara för mig.

Jag: "Du har inte besparat mig försoningslidandena. Så starka huvudvärkar, som varade så länge, har jag aldrig upplevt. Jag har offrat dem och har inte vägrat att få dem igen. En modern präst skulle kanske ha sagt att denna frestelse kom från djävulen, men det tror jag inte, för din kärlek och din frid har inte saknats. Jag var inte rädd för vad som skulle komma. Vad kommer du, min Herre och Gud, att säga mig om detta?"

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Hör du mig?" Jag:

"Ja, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Allt du har skrivit är rätt. Allt du har väntat på kommer ännu. Tiden bestämmer jag. Min dotter, skriv ner det. Alla som kommer att vara i kyrkan i kväll kommer att förundras över det som händer. De är nästan alla blinda. Ett ljus kommer att lysa för dem. Fortsätt att göra din plikt, precis som hittills.

De kommer att skörda frukter av mitt verk. Jag är det levande trädet, du är min frukt. Min dotter, jag älskar dig, gå i frid."

18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

05.09.92 – Lördag

Kl. 8.00 — Bönesamling

Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig. Jag har ändrat min plan. Det fortsätter som jag vill.

Jag: "Jag trodde att jag hade gjort något fel, för jag var beredd på att allt det du sagt skulle ske."

Frälsaren: "Min dotter, du har gjort allt rätt. Det är jag som bestämmer tiden." Jag: "Du sa att det skulle ske efter den heliga nattvarden."

Frälsaren: "Jag kan ändra på det."

Jag: "Käre Gud, jag kan inte fråga dig mer nu. Säg du vad du vill. Jag förstår inte allt detta, därför överlämnar jag allt till dig."

Frälsaren: "Min dotter, det kommer en tid då ni inte har någon utväg och måste göra vad jag vill."

Jag: "Käre Jesus, kan du förklara det tydligare för mig, jag förstår inte." Frälsaren:

"Det kommer värre tider."

Jag: "Säg mig snälla, käre Gud, vad är det värsta som kommer att hända?" Frälsaren: "Det stora kriget i Europa."

Jag: "Då behöver jag väl inte bygga någon kapell?"

Frälsaren: "Jo, bygg den. Den kommer att skonas. Kriget närmar sig och breder ut sig kraftigt."

Jag funderade på om jag fortfarande skulle få sårmärkena." Frälsaren:

"Du frågar. Ja. Du kommer att få dem. Jag bestämmer dagen." Jag:

"Min Herre och Gud, må också din vilja ske."

Frälsaren: "Be mycket, mina barn, be. Satans makt är oöverskådlig. Jag har tillåtit det så. Han skall ta bort allt som har vänt sig bort från mig. Människorna vill ha det så. De har valt sin breda väg. Förbli mig trogen, min dotter, precis som hittills. Jag har gett mina trogna barn skyddet av er himmelska moder Maria. De står under hennes skyddsmantel, där har fienden ingen plats. Be till er moder, mycket. Jag kommer inte att avvisa hennes förbön. Hon överger inte sina barn."

Jag: "Men det här kriget kan man stoppa."

Frälsaren: "Endast med fasta och bön."

Jag: "Måste jag göra något?"

Frälsaren: "Oroa dig inte i förväg. Allt kommer i rätt tid."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre, för kärleken och ditt råd och budskapet om vad som väntar oss."

Frälsaren: "Jag välsignar dig, min dotter."

Jag knäböjde.

Frälsaren: "Må Gud Fadern, Gud Sonen och den Helige Ande välsigna dig, min dotter. Gå i frid."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud. Prisad vare Jesus Kristus nu och i all evighet. Amen."

Kl. 16.30–19.45 bad jag i kyrkan och biktade mig. Därefter stannade jag kvar till den heliga mässan.

06.09.92 – söndag

07.30–09.20:

Jag bad och kände återigen en viss tvivel; i mina tankar hade jag många frågor. Därefter bad jag innerligt.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, de sårmärken som du kommer att få kommer att uppstå redan under dessa dagar. Tiden bestämmer jag."

Jag: "Herre, vem är du nu?"

"Jag!", min dotter, nu talar Gud Fadern, Gud Sonen och Gud den Helige Ande till dig. Tvivla inte, min dotter, du förolämpar mig. Du tillhör helt och hållet mig. Du behöver inte vara rädd. Förbli mig trogen och ståndaktig.

Jag: "Åh, min Herre och Gud, förlåt mig, jag kommer aldrig att kunna förstå dig, men jag kastar mig i dina armar och omfamnar dig som ett litet barn. Min kärleksfulle Fader, låt det ske vidare, precis som du vill."

Frälsaren: "Min dotter, de fem sårmärkena får du av mig."

Jag: "Jag trodde att det skulle komma från en ängel, precis som hos den heliga Teresa av Avila. Kanske för att en präst berättade det för mig."

Frälsaren: "Jag kan göra det precis som jag vill."

Jag: "Min Herre och Gud, det har blivit mycket tydligare för mig. Man får inte lita på vad som står i vissa böcker. Du gör ju det som du vill." Frälsaren: "Ja, så är det, min dotter."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Ja, min dotter. Ditt hjärta kommer att genomborras av ett ljus som kommer från mig. Detta ljus kommer att tränga igenom ditt hjärta. En eld kommer att uppstå i ditt hjärta. Denna eld är min kärlek. Då kan du inte längre göra vad du vill. Jag är allt i dig. Du gör allt som jag vill."

Jag: "Det låter som hos den helige Paulus."

Frälsaren: "Min dotter, jag upprepar det som redan har hänt. Jag är samma Gud som då. Min dotter, du är och kommer endast att vara mitt redskap, som jag kommer att använda mig av."

Jag: "Herre, måste jag gå till kyrkan nu?"

Frälsaren: "Ja, gör det, min dotter."

Jag: "Klockan är redan 9.15."

Frälsaren: "Jag välsignar dig, min kära dotter."

Jag knäböjde.

Frälsaren: "Må Gud Fadern, Gud Sonen och den Helige Ande välsigna dig. Gå i frid, min kära dotter."

Jag: "Prisad vare Jesus Kristus. Tack vare Gud, Herren. Amen."

Kl. 10.30: Mässa i rött.

Kl. 13.00 Rosenkrans och andakt.

07.09.92 – måndag

Jag har tre veckors semester.

Kl. 8.30:

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min kärleksfulle Fader, min Brudgum."

Frälsaren: "Ditt försoningslidande kommer snart."

Jag: "Vad menar du med 'SNART', min Herre?"

Frälsaren: "Det är jag som bestämmer när den rätta tiden är inne. Min dotter, det kommer att bli som jag vill."

Jag: "Herre, vad är det som ska bli som du vill, får man veta det?"

Frälsaren: "Din framtid."

Jag: "Min Herre och Gud, det ska bli som du vill och som det behagar dig."

Jag: "Käre Jesus, just nu har jag det svårt, för det här är obegripligt och jag känner mig som den allra dummaste. Det känns som om jag inte hör hemma i den här världen. Det verkar som om alla är smartare än jag, som om jag gick i första klass. Det är till att gråta över. Jag känner mig övergiven av alla. Till och med av dig känner jag mig övergiven. Läkarna skulle nu säga: 'Hon hör hemma hos en psykiater', men jag är nykter och väntar på vad du vill att jag ska göra."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, din uppgift är att följa mig och göra vad jag vill, även om allt verkar så här. Min dotter, jag tycker om dig, allt du gör. Lägg de bekymmer du har just nu i mina händer."

Jag: "Allt detta är svårt att förstå. Jag lägger allt det oförståeliga i dina händer." Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner det. Även denna prövning som du nu genomgår måste ske. Allt är enligt min vilja. De fem sårmärkena som du får kommer att ge dig och andra ljus, så att du bättre kan förstå mig. Utan mitt ljus befinner ni er fortfarande i mörkret. När ljuset tränger igenom mörkret kommer ni att se. Jag är ljuset och sanningen."

Min kära dotter, jag tackar dig för att du trots allt har skrivit idag. Jag välsignar dig, min dotter. Jag knäböjde...

18.30 Rosenkrans och helig mässa i rött.

Kl. 20.00 Bönegrupp.

08.09.92 – tisdag

Förmiddag: Efter bönen – förening

Frälsaren: "De fem heliga såren kommer att präglas in inom kort, var därför beredd när som helst. Min dotter, jag har ändrat tiden, det måste bli så."

Allt sker som jag vill. Du kommer inte att sakna kärlek."

Jag: "Käre Frälsare, när folk frågar mig om jag hör din röst, får jag säga det till dem?"

Frälsaren: "Du kan säga det, du behöver inte förneka det. Min dotter, jag talar till dig inte bara för din skull, utan också för andras."

Jag: "Min Herre, när jag får sårmärkena och inte har någon präst, kommer du då till mig även andligt?"

Frälsaren: "Jag är alltid hos dig, min dotter. Då är jag allt i dig, då är du ingenting längre."

Jag: "Käre Gud, men jag lever ju fortfarande." Frälsaren: "Ditt liv är mitt liv."

Jag: "Min Herre, jag kommer att acceptera det, men jag kan inte förstå det."

Herre, ske din vilja. Jag är ju bara ditt redskap."

Därefter välsignade Herren mig.

Kl. 9.00: Jag var i Waghäusel med Fridolin för att delta i den heliga mässan.

Kl. 18.30: Rosenkrans och helig mässa i Rot; jag tog inte nattvarden i Rot, eftersom jag redan i morse hade tagit emot Frälsaren i Waghäusel.

Kl. 20.30: Fader Gebhard ringde, precis som Frälsaren hade sagt. Vi pratade i telefon i ungefär 25 minuter. Jag tackar Gud för detta samtal.

9 september 1992 – onsdag

Hemma — bön — förening

Frälsaren: "Skriv, min dotter." Jag:

"Ja, min kärleksfulle Jesus."

Frälsaren: "Allt du har skrivit är min förtjänst. Du talar precis som jag vill. Din uppgift är att fortsätta skriva, även om du gör så många fel, det behagar mig."

Dina misstag är harmlösa jämfört med teologernas misstag, för teologernas misstag leder människorna i avgrunden. Min dotter, fortsätt att skriva.

Jag känner till dina svårigheter. Jag känner till din kärlek till mig. Jag tycker om båda delarna hos dig. De försoningslidanden du får utstå är min kärlek till dig. Lika mycket lidande som du får av mig, lika mycket kärlek får du också. I lidandet ligger själarnas frälsning. Jag kommer att behöva lida mycket i dig, eftersom jag vill rädda många själar.”

Jag: ”Min Herre och Gud, nu förstår jag bättre. Herre, gör som du vill.”

Frälsaren: ”Skriv lite till. De fem Hl. Sårmärkena som du kommer att få av mig, det kommer att ske inom kort. Låt dem verka när lidandena är där.”

Jag: ”Kommer jag att veta i förväg när lidandena kommer?”

Frälsaren: ”Jag förbereder dig redan så att du ska veta det. Min kära dotter, jag tycker om dig precis som du är. Förbli ödmjuk, så att jag kan överösa dig med många nådegåvor. Fortsätt att älska mig, precis som hittills. Din kärlek är min kärlek. Det gläder mig att du vill älska mig mer och mer. Jag är alltid redo att skänka dig mer kärlek.”

Jag: ”Vad ska jag göra nu?”

Frälsaren: ”Gör din plikt, det du nu måste göra. Jag välsignar dig, min kära dotter.”

Jag knäböjde och bad Frälsaren att också välsigna de två kvinnorna som nu skulle komma, Marianne och fru Müller.

Frälsaren: ”Ja, jag välsignar dem

också.” Frälsaren gav sin

välsignelse.

Hl. Mässa i Rochuskapellet i Mingolsheim.

10 september 1992 – torsdag

Kl. 10.30 hemma:

Bön och förening.

Frälsaren: ”Skriv, min dotter. Jag vill att du skriver. Det kommer att bli mycket besvär innan allt detta sker.”

Jag: ”Vad kommer att hända, min Herre och

Gud?” Frälsaren: ”Det som jag vill fullborda tillsammans med dig.”

Jag: ”Herre, vad vill du? Vad ska jag fullborda tillsammans med dig?” Frälsaren: ”Hela korsvägen till slutet.”

Jag: ”Måste jag ta emot detta lidande?”

Frälsaren: ”Detta besvär är inte för dig, utan för mig, men min vrede kommer att drabba dem. Det blod som du kommer att utgjuta är för dem som är välvilliga, men inte för hädarna.” Jag: ”Men Herre, du har utgjutit ditt blod för alla.”

Frälsaren: ”Då, min dotter, men inte längre idag; de har redan valt sin far. Du behöver inte tala med hädarna.”

Jag: ”Hur ska jag kunna känna igen att de är hädare?”

Frälsaren: ”Jag kommer att känna igen dem, inte du. Min dotter, skriv ännu något. De sårmärken som du kommer att få kommer att uppstå under dessa dagar.”

Jag: ”Herre, det ska ske som och när du vill, jag är inte rädd och tvivlar inte, jag tillhör dig helt och hållet.”

Frälsaren: ”Skriv, min dotter. Du får inte lyssna när andra tillrättavisar dig. Du ser inte deras svagheter. Lyssna noga på mig, jag är din själsledare; även om du gör något fel och de andra märker det hos dig, så är det ändå rätt för mig. Så vill jag ha det. De flesta förbiser sina egna misstag. Om du låter dig beläras av vem som helst, vänder du dig bort från mig. Satan är listig; var försiktig: om du gör något dåligt och det inte faller de andra i smaken, så kommer det från mig. Du behöver inte ha de nyfikna omkring dig. Skicka först alla nyfikna att be för att ångra sina synder; på så sätt sparar du dig mycket besvär.”

Jag: ”Käre Gud, för det behöver jag ödmjukhet. Ge mig nåden att vara ödmjuk.”

Frälsaren: ”Min dotter, du kommer att bli ödmjuk och mild, precis som jag är. För då är du helt i mig.”

Jag: "Men då är det ju illa om prästerna ännu inte tror."

Frälsaren: "Varje präst är en andra Kristus, man måste be för varje präst. Jag älskar dem alla, min dotter."

Jag: "Men Herre, jag älskar er också alla, men ni älskar inte mig alla."

Frälsaren: "Så är det, min dotter, ni älskar inte mig alla heller."

Jag: Frälsaren välsignade mig...

Rosenkransen och den heliga mässan i rött

11 september 1992 – fredag

Kl. 7.40 till 8.30

Min man hade gjort det svårt för mig.

Det har kommit många biblar från fader Gebhard Heyder.

Frälsaren: "Jag vill att du ska skriva. Jag älskar dig väldigt mycket. Du kommer att utsättas för Satans attacker oftare under den närmaste tiden. När det gäller det som händer med din familj har du rätt. Han söker den kortaste vägen, precis som ni söker den kortaste vägen till mig genom Maria, så söker den orena anden den kortaste vägen till er. Min dotter, du gjorde rätt igår. Min dotter, de orena andarna är särskilt rasande på dig, men tillsammans med mig kommer du att besegra dem alla. Min dotter, be för din man, han behöver din hjälp." Frälsaren sade till mig: "Fortsätt att skriva, min dotter. En brinnande eld kommer att komma över dig."

Jag: "Det skriver jag inte. Det kommer säkert inte från dig, käre Gud."

Frälsaren: "Jo! En brinnande eld av kärlek."

Jag: "Min Herre, nu blev jag rädd att jag skulle bränna mig." Frälsaren: "Du kommer att brinna i min kärlek. Med denna eld kommer du att bli helt ren."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, gör mig snälla ren, så att jag alltid är med dig och aldrig skild från dig."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag välsignar dig."

Jag: "Frälsaren välsignade mig..."

Rosenkrans och helig mässa i rött

12 september 1992, lördag

Kl. 7.30 till kl. 9.00

Frälsaren: "Min dotter, skriv. Jag vill att du gör vad jag vill. Dit jag leder dig, dit ska du gå."

Jag: "Herre, hur ska jag kunna veta att du leder mig?"

Frälsaren: "Du kan fråga mig! Vägen till mig blir brantare." Jag:

"Herre, vad betyder det att den blir brantare?"

Frälsaren: "Den blir mer ansträngande och kräver mycket kraft. Denna kraft kan du bara få från mig. Be för dig själv och dina medmänniskor, så att de får följa med dig på vägen. Annars kan du förlora dem på den branta vägen."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska i framtiden be om mer kraft för mig själv och mina medmänniskor."

Frälsaren: "Ditt hjärta är redan mitt hjärta. Jag måste forma det så som det behagar mig. Ur detta hjärta kommer mycket nåd att strömma ut, och detta sårade hjärta kommer att bli en källa till kärlek."

Jag: "Min Herre och Gud, min käre Jesus, hur ska jag kunna förstå att det redan nu är ditt hjärta?"

Frälsaren: "Den här brännande känslan som du känner i ditt hjärta är min kärleks eld; den blir starkare när jag vill det."

Jag: "Min Herre och Gud, jag känner denna eld, men jag visste inte vad den betyder för mig. Jag insåg att jag med denna eld kan älska dig mer. Min själ längtar starkt efter att vara hos dig. Jag har känt att mitt hjärta just nu är som en brinnande ugn och att denna eld aldrig slocknar. Nu förstår jag bättre när jag läser i "Jesu hjärtats litania":

Du, kärlekens brinnande eldstad.

Hittills var detta oklart för mig, men nu förstår jag det. Jag tackar dig, min Herre och Gud, för denna stora nåd och upplysning.

Jag vill dessutom säga, min Herre och Gud, att ditt hjärta är en levande, brinnande eld av kärlek. Åh, må denna eld aldrig slockna, för då vet jag att du alltid är hos mig. Jesus, jag älskar dig av hela mitt hjärta och med all min kraft, jag älskar dig över allt annat.

Frälsaren: "Min kära dotter, det gläder mig att du har insett detta. Förbli som du är, håll fast vid min hand." Jag: Frälsaren välsignade mig...

Kl. 16.30–19.45 Bön och helig mässa i kyrkan i Rot.

13 september 1992 – söndag

Kl. 9.30–11.15 hemma

I natt mellan kl. 02.30 och 03.30 var det oroligt framför mitt hus. Berusade personer hade parkerat mittemot mitt hus. Polisen var tvungen att komma.

Bönesamfund!

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag är hos dig, i dig och med dig, du tillhör helt och hållet mig. Låt dig inte påverkas av andra. Du har sett det, igår och i natt. Satan försöker med alla medel att vända dig bort från mig. Han är stark, min dotter, men du är ännu starkare tillsammans med mig. Min dotter, förbli trogen din bönegrupp, precis som hittills. Satan önskar inget hellre än att splittra din bönegrupp."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, den brännande smärtan som du kände igår var min smärta."

Jag: "Jag kände dem så brännande och stickande hela dagen, och nu har jag inga längre."

Frälsaren: "Jag förbereder dig för det som kommer att hända under dessa dagar. Du känner nu en brännande känsla i ditt hjärta."

Jag: "Men den är inte stark."

Frälsaren: "Men den kommer att bli väldigt stark." Jag: "Kommer jag att klara det?"

Frälsaren: "Det kommer du att göra."

Jag: "Måste jag då hämta en läkare?"

Frälsaren: "Det behövs inte, du vet vad du ska göra." Jag: "Ja, min Herre, jag ska göra som du vill."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, du får sårmärkena i kyrkan." Jag: "I rött?"

Frälsaren: "Ja, i rött."

Jag: "Kommer jag då att se dig?"

Frälsaren: "Du kommer att se mig. Med det ljus som strålar från mig kommer du att ta emot sårmärkena, och detta ljus kommer att stanna kvar hos dig så länge jag vill. Jag är ljuset och fördriver mörkret. Min dotter, de sårmärken du får, är mina sårmärken."

Jag: "Men det har du ju redan sagt till mig en gång."

Frälsaren: "Dessa kan världen inte efterlikna hos dig. Inte ens biskoparna kan längre förklara detta för sig själva, eftersom de saknar ljuset. Var därför ödmjuk, för de måste upplysas av detta ljus. Min dotter, jag älskar dem alla."

Jag: "Min Herre, vad säger de som hädar om detta?"

Frälsaren: "Även de som hädar kan nu bli frälsta." Jag: "Hur då, min Herre och Gud?"

Frälsaren: "Genom att du skänker dem den kärlek som de saknar." Jag: "Hur kan jag skänka dem kärlek?"

Frälsaren: "Jag är kärleken."

Jag: "Det ska jag göra."

Frälsaren: "Du är mitt redskap, som jag använder."

Jag: "Åh, min Herre och Gud, det är mycket svårt att förstå."

Frälsaren: "Jag kommer att upplysa dem som är villiga. De kommer att inse i sina hjärtan, precis som du också har insett, att jag är kärleken."

Jag: "Ja, min Herre, nu förstår jag. Vetenskapen kan inte förstå detta med sitt förnuft. Kärleken i våra hjärtan går bortom vetenskapen. Kära Frälsare, hur obetydlig måste inte den världsliga vetenskapen vara jämfört med det himmelska som väntar oss."

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig vad du har skrivit. Jag välsignar dig nu." Jag:

"Jag sade: Välsigna hela världen."

Frälsaren: "Må Gud Fadern, Gud Sonen och Gud den Helige Ande välsigna dig. Gå i frid, min älskade dotter."

Jag: "Tack vare Gud, Herren. Prisad vare Jesus Kristus och Maria, nu och i all evighet. Amen."

Kl. 12.45 bad jag rosenkransen och andakten i rött.

Kl. 14.30 bad jag tillsammans med Hetwig den smärtsamma rosenkransen samt deltog i den heliga mässan i Rochuskapellet i Mingolsheim. Efter den heliga mässan talade jag med en missionär, fader Steiler, i över 30 minuter.

14 september 1992 – måndag

hemma:

Kl. 02.10 till 03.05 på natten: bön

Kl. 9.30 till 11.15: bönesamling

Jag grät! En präst i Rochuskapellet förvirrade mig igår kväll. Han försvarade handkommunionen. Jag bad Frälsaren att ge mig ett svar om han så önskade. För jag är säker på att den rätta vägen är munnkommunionen.

Jag kunde inte tro på den här prästen. "Käre

Frälsare, har jag misstagit mig?"

Frälsaren: "Min dotter, du har inte misstagit dig, det är en stor synd hos präster som fortfarande ger nattvarden i handen. Eftersom ni fortfarande försvarar detta måste ni ställa till svars. Alla som fortfarande delar ut nattvarden i handen är likgiltiga för mig. Min dotter, det du har gjort hittills är rätt. Skriv, min dotter, de sårmärken du kommer att få kommer att göra mycket ont."

Jag: "Jag blir redan rädd när jag hör det här." Frälsaren: "Min dotter, är du rädd nu?"

Jag: "Nej."

Frälsaren: "Med mig kommer du inte att vara rädd. Smärtan du kommer att känna blir starkare om man ber för lite."

Jag: "Åh min Herre, vem kommer då att lyssna på mig och be?"

Frälsaren: "Min dotter, de som vill bli frälsta kommer att be. Jag kommer att korsfästas i dig för att frälsa själarna. Min dotter, alla har en kort tid för sig själva. De kommer att be. Skriv, min dotter, endast ett fåtal kommer att bli frälsta."

Jag: "Jag kommer att lida för alla själar."

Frälsaren: "Min dotter, nästan alla vill inte omvända sig."

Jag: "Behöver jag då inte lida för alla?"

Frälsaren: "Jo, annars kan de inte säga att jag inte har lidit för dem." Jag: "Käre Jesus, det är mycket svårt för mig att skriva, det är smärtsamt."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag välsignar dig. Jag inkluderar hela världen, särskilt alla sjuka och döende, i min välsignelse."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa, röd

20.00 Bönegruppen Röd.

De första tre åren bad vi ungefär en timme. Sedan två år tillbaka ber vi ungefär två till två och en halv timme.

Frälsaren hade begärt av mig att vi skulle be mycket.

15 september 1992 – tisdag

10.30–13.00

Tidigare bad jag tillsammans med Fridolin. Därefter bad jag ensam och förenade mig med Frälsaren.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, de smärtor du kommer att få, förena dem med Marias smärtor. Marias smärtor är också mina smärtor. Offra allt till den himmelske Fadern. Genom era offer blir många själar helade."

Jag: "Min kära Jesus, jag älskar dig så mycket, jag ska göra som du vill. Du behöver bara säga till mig så att jag vet. Jag känner nu en djup frid som inte går att beskriva. I denna frid finns så mycket kärlek och jag har en önskan att inte behöva skiljas från den. Jag känner mig inte i min kropp. Jag känner mig ofattbart lätt och fri, utan bekymmer och smärta. Det världsliga är som borttaget från mig. Jag är i n g e n t i n g.

Allt i mig är Gud. Tack, min Herre och Gud, för denna övertygelse och nåd. Jag har nu en önskan, och den skriver jag till dig nu, för den är så vacker för mig:

Jesus, låt mig vila mot din bröstorg, precis som Johannes. Och nu vill jag omfamna dig, för mitt hjärta älskar dig så mycket. Det kan jag inte förklara för någon, för kärleken finns helt enkelt där. Tårarna väljer sig i mina ögon, för jag älskar dig."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, precis som du är nu vill jag alltid ha dig. Ser du, du saknar inte kärlek. Du får den i ännu större mått när du lider. De fem sårmärkena är alldeles i närheten.

Jag: "Käre Gud, det har du redan sagt en gång."

Frälsaren: "Då visste du ännu inte så mycket. Var beredd på varje stund som nu kommer. Du kommer att provas hårt, min dotter."

Jag: "Åh, Frälsare, jag har redan provats så mycket."

Frälsaren: "Inte tillräckligt."

Jag: "Och om teologerna inte tror?"

Frälsaren: "Du offrar dig inte för teologerna, utan för alla själar. Det kommer att finnas teologer som lever i ljuset och som kommer att tro. Min kära dotter, jag älskar dig väldigt mycket. Skriv ner det, försoningslidandet kommer snart att börja."

Jag: "Vad räknas som försoningslidande?"

Frälsaren: "Huvudvärken och hjärtvärken, det är förberedelsernas lidanden. Här hjälper ingen medicin dig. Dessa lidanden kommer från mig. Du lider för att rädda själarna, därför hjälper inga läkemedel dig. Du måste tåla allt med kärlek och tålamod. Jag kommer att ge dig så mycket kärlek att du kan uthärda det. Jag kommer att vara allt i dig. Din själ är förenad med mig, och du kommer bara att få en del av mitt lidande. Så är du, min dotter, inte längre du. Det är jag. Frälsaren: "Jag välsignar dig och alla som står dig nära."

Frälsaren välsignade oss.

Kl. 18.30 var jag hos en präst från Peru i Mingolsheim. Jag gav honom en bibel av fader Gebhard Heyder. Jag biktade mig hos honom. Hedwig var med mig hos denne präst och hon talade illa om mig. Jag var tvungen att ödmjuka mig. Jag har förlåtit henne.

Kl. 18.30 rosenkrans och helig mässa i Rot

16 september 1992 – onsdag

Kl. 9.30 till 10.20

Frälsaren: "Skriv, min dotter." Jag:

"Ja, min käre Jesus."

Frälsaren: "Korsvägen som leder till mig ligger i ljuset. Alla mina barn känner igen den. Detta ljus som upplyser dig är jag. Min dotter, ingen kan avleda dig från denna väg. När någon känner igen den upplysta vägen vill han inte längre

gå den mörka vägen. Det anonyma brevet som du har fått är en fälla från Satan. Han vill avleda dig från den upplysta vägen, men han kan inte, eftersom jag är hos dig. Älska dem alla, precis som hittills. Min kära dotter, var beredd att ta emot allt som kommer din väg.

Det som blir för mycket för dig, ge det till mig. De heliga fem sårmärkena får du av mig, var säker och övertygad."

Frälsaren: "Jag ändrar inte mitt ord. De provningar som ligger framför dig måste du klara.

Jag är din själsledare och du kommer att klara dem. Min dotter, det behagar mig vad du gör och hur du bemöter människor.

De andra, som vill lära dig, drivs av avund. Var vaksam. Min dotter, du har många fiender omkring dig. Var sparsam med dina ord inför dem. Av ett ord gör de tio ord för att håna dig. Min dotter, överlämna alltid alla dina bekymmer till mig."

Jag: "Måste jag skriva något mer nu?"

Frälsaren: "Nej, min dotter, gå dit du måste. Jag välsignar dig, min kära dotter."

Jag: "Jag sa till Frälsaren att jag i välsignelsen inkluderar de sjuka, de döende, de fattiga själarna i skärselden och mina fiender."

Jag: Frälsaren välsignade mig...

Kl. 12.00 i domkyrkan i Speyer bad jag Herrens ängel och andra böner.

Kl. 19.30 helig mässa i Rochuskapellet.

Kl. 20.30 skrev jag dagboken tillsammans med Marion.

17 september 1992 – torsdag

Hemma kl. 10.30–11.30. Jag är för närvarande fortfarande på semester.

I natt bad jag kl. 20.30 till 03.30 i bönesamfundet:

Frälsaren: "Skriv, min dotter, de fem heliga såren kommer att präglas in i dig. Det kommer att finnas ett tecken på himlen framför kyrkan, du ska titta på det. Det kommer att vara min bekräftelse på det som sker."

Jag: "Och om jag inte ser det, har din plan då ändrats?" Frälsaren: "Du kommer att se det, min dotter."

Jag: "Min Herre och Gud, jag tror att det kommer att ske. Jag har en orubblig tro, därför tror jag."

Frälsaren: "Min dotter, låt det verka i dig. Jag älskar dig så mycket, min dotter. Jag har utvalt dig. Jag vill rädda många själar tillsammans med dig! Det har länge varit min önskan att göra detta.

Tiden är inne och ingen kan ändra min tid!

Jag är evigheten. Min kära dotter, allt sker i rätt tid.

Jag tackar dig, min dotter, för ditt ja. Ditt ja är fast som en klippa i havet. Ditt "ja" är mitt "ja" och ingen kan ta det ifrån dig.

P. Heyder: Efter att ha granskat dagboken säger fader Gebhard Heyder i Regensburg att jag ska fortsätta skriva, eftersom detta är en nådegåva från Frälsaren.

Jag: "Jag tänkte just: 'Herregud, jag älskar så mycket.'"

Frälsaren: "Din kärlek är min kärlek. Denna kärlek kan du förmedla vidare till dem som längtar efter kärlek."

Jag: "Herre, allt det jag nu har talat innerligt med dig om ska ske, precis som du vill och som det behagar dig. Det är klart och tydligt för mig, och jag har nu förstått att jag måste förstå detta, och det övriga kommer du att lära mig senare. Jag litar på dig och förblir dig trogen – med de dygder du ger mig och de du redan har gett mig."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag tackar dig, det gläder mig mycket att läsa vad du har skrivit. Jag välsignar dig och utgjuter nåd över dig, så mycket som du behöver. Jag skänker dig så mycket kärlek att du kan uthärda det jag kommer att skänka dig."

Jag: Frälsaren välsignade mig...

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud. Tack, min stora kärlek. Prisad vare Jesus Kristus och Maria nu och i all evighet. Amen."

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

18 september 1992 – fredag

hemma,

kl. 04.00 till 05.30 bad jag.

Bön till vörtnad för Jungfru Maria!

Vördade de heliga såren, böner för fiender, därefter förenad med Frälsaren.

Frälsaren: Min dotter, jag har planer för dig. Jag gör vad jag vill. Ha tålamod. Allt kommer att ske som jag har lovat. Jag bestämmer tiden. Allt måste ske så som jag vill."

Jag: "Herre, jag trodde att jag hade gjort något fel."

Frälsaren: "Min kära dotter, du är en ädel ros, fienden tycker inte om dess doft. Var redo för mig när som helst. Du måste provas, min dotter. Min dotter, jag älskar dig, sov vidare."

Kl. 11.45–12.45 Bönesamling!

Jag bad innerligt och tvekade att skriva ner detta. Men Frälsaren vill att jag ska skriva ner detta.

Frälsaren: "Skriv, min dotter, din kärlek till mig är sann. Jag känner mina barn som älskar mig. Men de är väldigt få. Du törstar tillsammans med mig efter själarna, för du älskar dem så som jag älskar dem. Du älskar mig, men du har ännu inte sett mig på nära håll. Men det är desto mer värdefullt att du älskar mig utan att se mig. Det är den sanna och ädla kärleken, som inte kan svika. Jag tackar dig för att du har satt mig på första plats. Denna själ kommer jag att belöna på ett alldeles särskilt sätt i himlen."

Frälsaren: "Min kära dotter, det ser inte bra ut i världen. Allt hänger på en tråd och den kan brista när som helst. Jag håller fortfarande fast i denna tråd så att den inte brister. Kriget blir ännu hårdare. Be för freden i alla kyrkor och hem, så att freden må finnas i alla hjärtan. Tiden för att rädda själarna är kort och ingen utom jag kan förlänga den. Be för att ännu många själar ska räddas. Jag är er frälsare och ert botemedel.

Endast med mitt botemedel kan ni bli frälsta." Jag:

"Vad är ditt botemedel, min Herre och Gud?"

Frälsaren: "Kärleken. Den är allt, min dotter."

Jag: "Jag har skrivit så mycket igen. Måste jag verkligen skriva så mycket?"

Frälsaren: "Skriv det varje dag."

Jag: "Ja, Herre, jag tackar dig."

Kl. 13.45–15.45 bad jag psalmerna i skogen.

Kl. 18.30 helig mässa och rosenkrans i Rot

19 september 1992 – lördag

Kl. 8.00 till 10.00

bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min dotter, j a v i l l d e t !

Du är min älskade dotter. Din smärta är min smärta. Jag kommer att rädda själarna tillsammans med dig. De tårar du har fällt, offra dem till mig."

Jag: "Ja, min Herre, jag offrar dem till dig så att själarna inte hamnar i fördömelse. Det är så svårt för mig när man vet att så många själar går förlorade och att människorna är ljumma och drabbade av blindhet. De ser och ändå ser de ingenting. Hur stor måste inte synden vara."

Frälsaren: "Min älskade dotter, allt kommer att bli annorlunda."

Jag: "Hur då, Herre, hur kommer allt att bli annorlunda?"

Frälsaren: "De sista skall bli de första. De skall vara mitt folk. Jag är de fattigas Fader. Min dotter, jag vill ha det du äger."

Jag: "Jag har ju ingenting och jag är ingenting, allt tillhör dig." Jag: Frälsaren välsignade mig...

Kl. 14.30 besökte fader Buran mig och jag berättade för honom om de sårmärken som jag kommer att få. Jag var inte nöjd med hans läror. Han motsatte sig det som Frälsaren hade berättat för mig.

Kl. 16.15 till 19.45 var jag i kyrkan i Rot för att be. Den första timmen var mycket ansträngande, eftersom en kör just då hade sin sångövning i kyrkan. Det smärtade mig att kören just nu måste öva, när det ju pågår bikt och rosenkransbön. Jag bad för dessa avsikter, för prästerna och för fred i hela världen.

Jag lämnade inte kyrkan på grund av kören. Jag stannade kvar i kyrkan och fortsatte att be.

20 september 1992, söndag

hemma kl. 7.45–8.50

bönesamling!

Frälsaren: "Min kära dotter, de sårmärken du kommer att få kommer att göra ont. Denna smärta är förknippad med min kärlek. Du får nåden att vara ödmjuk. Det som prästen från Mannheim, fader Buran, har sagt till dig har du själv känt, det är inte sanningen. Det blod som kommer att flöda ur dig är mitt blod. Du måste be mycket för denna präst. Tro på det jag ingiver dig att skriva. Jag är din andlige vägledare."

Jag: "Efter samtalet med prästen hade jag hjärtsmärter i flera timmar. Vad betyder detta?"

Frälsaren: "Dessa smärter är mina smärter. När en präst talar osanning kommer du att känna smärtan ännu starkare."

Jag: "Kanske är det då bättre att tala inför honom. Då kommer han inte att förolämpa dig så mycket."

Frälsaren: "Du ska tala när jag vill det."

Jag: "Min Herre och Gud, skona mig från präster som inte tror att du i de heliga hostierna är verkligt, väsentligt, på riktigt närvarande av kött och blod, kropp och själ, gudomlighet och mänsklighet."

Frälsaren: "Du skall vara ljuset. Skriv ännu något, min dotter: du skall få sårmärkena så snart den rätta tiden är inne för dig. Var säker på att du skall få dem. Älska mig, min dotter. Det behagar mig hur du älskar mig. Min kära dotter, ha ännu lite tålamod, det kommer inte att saknas kärlek för dig. Jag skänker dig kärlek närhelst jag vill, det tillkommer mig att välja den rätta tiden."

Jag: "Min käre Jesus, jag tackar dig av hela mitt hjärta."

Frälsaren: "Var försiktig med dem som är avundsjuka på dig. Du måste särskilt försöka komma överens med dessa människor."

Jag: "Hur då, Frälsare?"

Frälsaren: "Låt dem tala och håll själv tyst. Då kommer de att inse att de har fel."

Jag: "Ja, käre Jesus, jag har förstått." Frälsaren

välsignade mig.

Kl. 13.30 Rosenkrans och andakt.

Kl. 15.30 hemma bad jag rosenkransen och andra böner för att fader Pio ska saligförklaras.

Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rochuskapellet. I slutet av massan talade missionären inte särskilt väl. Jag blev besviken och gick hem med stor smärta.

21 september 1992 – måndag

Kl. 8.15–9.45 Bönesamling!

Jag: "I går kväll, i slutet av den heliga massan, läste missionären upp ett brev som påstods ha bekräftats av en biskop och av pastor Kessenheimer. Brevet innehöll att de troende som endast vill ta emot den heliga nattvarden av präster och avvisar lekmän befinner sig i villfarelse.

Det var en rejäl örfil som gjorde ont och gjorde mig orolig.

Jag: "Käre Frälsare, efter massan, när jag frågade dig om prästen hade talat sanning, sa du till mig att det var nonsens.

Jag skulle vilja fråga dig ännu en gång om det är rätt att lekmän delar ut den heliga nattvarden."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner detta. Jag vill och kräver att den heliga nattvarden tas emot genom prästens vigda händer. Detta är det rätta sättet att dela ut den heliga nattvarden till de troende. Den som inte följer detta måste stå till svars inför mig. Min dotter, fortsatt som hittills, även om du är ensam. Jag är med dig, min dotter."

Frälsaren välsignade mig.

Rosenkrans och helig mässa i rött omkring kl. 18.30.

Kl. 20.00 bönegrupp.

22 september 1992, tisdag

Kl. 8.30–9.45:

Bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min dotter! De sårmärken du kommer att få är snart här, jag har återigen förkortat tiden. Var beredd, min dotter."

Jag: "Käre Gud, vad betyder det att de snart är här?"

Frälsaren: "Det kan inte dröja länge."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Skriv något helt annat. Jag vill att du ska ta emot allt, precis som jag vill." Jag:

"Min Herre och Gud, vad är det du vill?"

Frälsaren: "Allt som väntar dig."

Jag: "Hur ska jag kunna känna igen att det kommer från dig?"

Frälsaren: "Du känner igen det på min kärlek, min dotter, du måste ta emot det, oavsett om du tycker om det eller inte."

Jag: "Min käre Jesus, min brudgum, om du säger det, så ska jag göra det! Även det som jag inte tycker om, men jag måste vara säker på att det kommer från dig."

Jag: "Herre, hur länge måste jag skriva ännu?"

Frälsaren: "Lite till, min dotter. Skriv lite till!" Jag: "Ja, min Herre."

Frälsaren: "Du kommer fortfarande att provas."

Jag: "Min Herre och Gud, min käre Jesus, varför gråter du? Tårarna strömmade så snabbt ur mitt högra öga, det är övernaturligt. Vad betyder det?"

Frälsaren: "En fara hotar er. Kriget i Europa breder ut sig. Många själar kommer att gå förlorade. För dem var min korsfästelse förgäves. Du kommer också att lida förgäves för många. Det är en stor smärta för mig att förlora en själ på grund av hennes olydnad."

Be, min dotter, när de kommer inför min domstol, att de må känna djup ånger, eftersom de ännu en gång får möjligheten att bli frälsta. Jag skänker dem ännu så mycket tid, så att de fortfarande kan fatta ett beslut. Helvetet är grymt, min dotter, och ändå är det så många som hamnar där."

Jag: "Käre Gud, jag orkar inte skriva mer, förbarmadig över mig." Frälsaren:

"Du känner smärtan tillsammans med mig. Jag välsignar dig, min kära dotter."

Frälsaren välsignade mig.

Rosenkrans och mässa kl. 18.30 i Rot.

23 september 1992 – onsdag

Kl. 08.00 till 12.30 hemma

Jag: "Jag bad innerligt, annorlunda än vanligt."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill att du skriver. Du ska inte gå till Cenaklet idag. Jag är ditt Cenakel."

Jag: "Ska jag skriva det här?"

Frälsaren: "Ja, skriv det."

Jag: "Jag tänkte på företagsutflykten."

Frälsaren: "Du ska gå dit. Men var snäll och ödmjuk, och gläd dig med dem." Jag: "Käre Gud, när jag tilltalar dig på så olika sätt, är det rätt?"

Frälsaren: "Det behagar mig hur du kallar mig. Min dotter, skriv detta: de smärtor du får måste du uthärda med kärlek."

Frälsaren: "Det har du redan sagt till mig en gång."

Jag: "De kan inte tas ifrån dig. Inte ens det heliga vattnet kan hjälpa dig. Ansträng dig inte för att söka efter ett botemedel."

Jag: "Och om läkarna lägger sig i?"

Frälsaren: "De behöver ditt samtycke." Jag:

"Och om de får det?"

Frälsaren: "De kan ändå inte hjälpa dig. Tvärtom, för då blir smärtan värre. Du kommer att lida för syndarnas skull. Det jag begär av dig måste du göra."

Jag: "Käre Gud, jag är rädd att jag ska bli förvirrad och inte ha tillräckligt med förtroende och uthållighet. Kommer jag att få människorädsla?"

Frälsaren: "Allt detta ger du mig om och om igen."

Jag: "Käre Gud, det brinner redan igen i mitt hjärta."

Frälsaren: "Det är den brinnande elden av min kärlek. Ingen annan än jag kan släcka den."

Jag: "Jag har varit så lycklig hela morgonen, och jag kunde be inombords som aldrig förr. Jag fick de rätta orden, precis som en präst."

Frälsaren: "Min dotter, det var jag. Din Jesus. Det är inte du, utan det är jag."

Jag: "Det är en så vacker känsla när man kan be så djupt inombords, särskilt till den himmelske Fadern, vilket så ofta glöms bort bland människorna. Jag har också förundrats över att en så värdefull bön kommer från mitt djupa hjärta. Jag tror att den himmelske Fadern har hört denna bön."

Frälsaren: "Min dotter, du har gett mig allt med kärlek."

Jag: "Min Herre, jag får inte berätta för någon att jag redan har varit förenad med dig i fyra timmar, och jag märker inte att det är för mycket. Synd att min semester inte är längre. Jag tackar dig för att du sa till mig att jag inte ska åka på semester."

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner det. Uppfyll en önskan åt mig."

Jag: "Åh min Herre, du har en önskan! Jag ska uppfylla den önskan, eftersom du är med mig och för att jag älskar dig."

Frälsaren: "Ja, jag kommer att vara med dig."

Jag: "Käre treenige Gud, du har mitt ja, även om jag ännu inte vet vilken önskan jag ska uppfylla åt dig. Mitt hjärta darrar inte, utan gläder sig över vad du nu kommer att säga till mig. Min Herre och Gud, jag litar på dig att din önskan går i uppfyllelse."

Klockan är 12.00. Jag bad andäktigt Herrens ängel och Fader vår med utsträckta armar; det gör jag ofta när jag ber ensam.

Efter bönen förenade jag mig åter med Frälsaren. Jag:

"Herre, vilken önskan ska jag uppfylla åt dig?"

Jag förblev tyst och hörde ingenting.

Jag: "Vad ska det vara? Jag förenade mig återigen med Frälsaren och bad till den Helige Ande. Låt inte någon annan ande lägga sig i, för jag litar på dig. Säg vad jag ska skriva."

Frälsaren: "Skriv, min dotter! Jag kan verka allt jag vill i dig."

Jag: "Min Herre och Gud, du kan verka allt i mig som du vill, och denna önskan ska gå i uppfyllelse för dig. Åh, min käre Fader, kan man vägra att ta emot kärlek?"

Har du vägrat att offra din ende Son för oss syndare? Har du vägrat att låta dig korsfästas för vår frälsning? Har du vägrat att stiga ned över apostlarna med eldiga tungor? Du är kärleken och jag överlämnar mig åt dig, för du är mitt eviga liv och min salighet."

Frälsaren: "Du har skänkt mig glädje, så att jag kan verka allt i dig." Frälsaren välsignade mig.

Jag har tappat tidsuppfattningen; med Frälsaren känns de fyra och en halv timmar som jag tillbringade med honom som

snabb som blixten, och det är obegripligt.

Nu förstår jag när någon klagar över att en timme i kyrkan är för mycket för honom, och det beror bara på att han saknar kärlek.

Kl. 19.00 Rosenkrans och helig mässa i Rochuskapellet

24 september 1992 – torsdag

08.30–09.45 Förening

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill att du"

Jag trodde att jag var förvirrad.

Frälsaren: "Min dotter, du är inte förvirrad. Jag vill att du gör något för mig. Ge mig alla dina svårigheter."

Jag grät av smärta och överlämnade mina svårigheter till Frälsaren. Jag skakade av mig mina problem och gav dem till Frälsaren. Det är ofattbart, men jag kände en lättnad. Frälsaren: "Ser du, min dotter, du måste alltid ge mig dina svårigheter. Jag löser dem alla åt dig."

Jag bad om ett tecken i kyrkan av en viss anledning. Frälsaren: "Jag ger dig det, min dotter, ett tecken på att du ska få sårmärkena."

Jag: "Herre, kommer de andra också att se dem, eller bara jag?"

Frälsaren: "De andra kommer också att se det. Det kommer att ske i kyrkan." Jag: "När?"

Frälsaren: "Var beredd, min dotter."

Jag: "Min Herre och Gud, hur ska jag veta att detta är ett tecken på sårmärkena?"

Frälsaren: "Det kommer att ske med dig."

Jag: "Kommer jag att känna smärta, rädsla eller glädje då?"

Frälsaren: "Min dotter, du kommer att älska mig mer. Var lugn, min dotter. Jag välsignar dig."

Frälsaren välsignade mig

18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

25.09.92 fredag

Den sista dagen på min semester. Bönesamfundet

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill"

Jag avbröt omedelbart och frågade:

"Men snälla, låt mig förstå att det är du."

Frälsaren: "Min dotter, det är jag, din Jesus." Jag:

"Ja, min Herre, vad vill du?"

Frälsaren: "Jag vill börja med ditt försoningslidande. Var beredd. Tiden är redan inne."

Jag: "Ska jag åka på företagsutflykten nu?"

Frälsaren: "Du ska gå på företagsutflykten."

Jag: "Men jag ska ju jobba nästa vecka och min kollega är sjuk just nu." Frälsaren:

"Du ska inte oroa dig för morgondagen."

Jag: "Min Herre, menar du huvudvärken när du talar om försoningslidandet?"

Frälsaren: "Jag menar de sårmärken som kommer att präglas in i dig. Du har väldigt kort tid på dig."

Frälsaren fortsatte:

"Skriv, min dotter, du kommer att få de andra dygderna." Jag: "Käre

Frälsare, vilka då?"

Frälsaren: "Uthållighet i lidandet, för att uthärda smärtan. Jag skänker dig mitt ljus, så att även de blinda kan se. Du kommer att få helande kraft."

Först ville jag inte skriva det, men sedan hörde jag:

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Du kommer att få helande kraft. Genom det dyrbara blodet räddas själar. Offra det alltid till den himmelske Fadern. Det kommer att vara det största räddningsmedlet för själarna. Mitt dyrbara blod kommer att flöda ur dina sår.

Min dotter, svik mig inte. Jag är din Herre och Gud. Jag kommer att skänka dig mycket glädje och kärlek för dina lidanden. Låt dig inte påverkas av andra. Du är helt förenad med mig genom det dyrbara blodet. Ingen kan skilja oss åt."

Jag: "Min Frälsare, måste jag skriva något mer?"

Frälsaren: "Min dotter, revolutionen kommer. I Europa kommer politikerna att störtas. Hungersnöden kommer att vara den största av de svåra katastrofer som kommer att bryta ut."
Frälsaren: "Tuktan är här. Människorna har önskat den."
Jag: "Min Herre och Gud, vem önskar sig straffet?" Frälsaren: "De människor som har velat ha lögnens fader."
Jag: "Min Herre och Gud, jag är redo, försoningslidandet kan börja. Men Herre, inte min vilja ska ske, utan din. Gör det, Herre, som du vill."
Frälsaren: "Min dotter, jag älskar dig så mycket, förbli mig trogen."
Jag: "Min kärleksfulle Fader, jag älskar dig mer än någonsin. Jag håller mig fast vid din hand."
Frälsaren: "Jag välsignar dig, min kära dotter."
Frälsaren välsignade mig.
Kl. 18.30 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

26 september 1992 – lördag

Hemma – bön – förening –

Frälsaren: "De tårar du faller, det är mina tårar. Du älskar mig med min kärlek. Du ber om kärlek och du får den. Min dotter, skriv ner det. Allt du har skrivit är ett dokument för de icke-troende. Förvara det väl tills den rätte prästen kommer att offentliggöra det. Oroa dig inte för det.

Min dotter, du måste skriva ner något till." Jag: "Ja, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Min kära dotter, var alltid glad."

Jag: "Kan man vara glad när man har ont?" Frälsaren: "Den kärlek du tar emot måste du ge vidare."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, det ska jag göra."

Jag: "Käre Gud, skänk mig vänligen ödmjukhet."

Frälsaren: "Det skänker jag dig nu, skriv ner det."

Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig."

Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter, och jag välsignar dig. Jag inkluderar alla själar i välsignelsen."

16.33–19.45 – Bön – Bikt – H. mässa i rött i kyrkan.

27.09.92 – söndag

06.30–08.15 enligt den nya tiden.

(I natt ställdes klockorna tillbaka en timme.)

Frälsaren: "Skriv, min dotter."

Jag: "Ja, min kära andlige vägledare, min kära Jesus."

Frälsaren: "Det som hände med din man igår var flera oreanda."

Jag: "Herre, man kunde ha trott att det var en hjärtattack. Men jag kunde skilja på det när jag gav honom vigvatten, välsignade honom och bad över honom. Han hade svett på ansiktet.

Sedan blev han bättre. Strax därefter skrattade han så otäckt, som ibland i drömmen, precis som jag redan hade hört. Det hade också hänt flera gånger under bilresan, men jag bad intensivt och av hela mitt hjärta. Nu satt han fortfarande vid ratten i bilen och hade precis kört in på gården och kunde inte längre kliva ur. Jag påminde min man om att han borde gå till bikten, men han ville inte."

Frälsaren: "Jag har tillåtit dessa angrepp. Din man vill inte omvända sig." Jag:

"Vem kommer att tro mig när han går till kyrkan på söndagar?"

Frälsaren: "Det finns många som går till kyrkan på söndagar. Min dotter, överlåt allt åt mig."

Jag: "Käre Frälsare, pastor Vogt kan inte hjälpa mig. Efter gårdagens bikt var det mycket svårt för mig. Pastor Vogt tror att jag läser böcker. Jag sa till honom att det står något annat i varje bok och att jag aldrig hade någon bok med mig under föreningen, varken hemma eller på arbetsplatsen. Jag skulle också akta mig för att göra det."

Jag sa också till pastor Vogt att det blod som kommer att flöda ur sårmärkena kommer att vara Frälsarens blod. Han tror inte på det, precis som fader Buron från Mannheim. "

Jag: "Berätta gärna något om detta för mig, kanske har jag trots allt skrivit något fel." Frälsaren: "Min dotter, det blod som kommer att flöda ur de fem sårmärkena hos dig kommer att vara mitt blod. Det är den hemlighet som jag inte avslöjar för alla.

Det är mitt blod som jag kommer att utgjuta för er. Min dotter, det ofattbara här kommer från mig. Så är det. Så förblir det. Så kommer det att vara.

Om pastor Vogt kunde förklara allt för dig, skulle jag inte behöva vara din andlige vägledare. Min kära dotter, tro på det. Min vilja är att du ska vara uppmärksam på allt som kommer att hända dig."

Jag: "Åh, min Herre och Gud, jag är ju en svag människa. Jag är så oerfaren.

Satan är efter mig som en bitande hund. Jag tackar dig, min Herre och Gud, för att han inte kan göra vad han vill, utan bara det du tillåter; annars skulle han ha fullständig makt över världen, men världen tillhör dig."

Frälsaren: "Min dotter, det har du skrivit rätt. Din själ är redo för mitt verk. Du behöver bara vänta lite till. Lita på mig. Du står under mitt beskydd." Jag: "Och Jungfru Maria?"

Frälsaren: "Där jag är, där är också hon." Jag: "Min käre Gud, jag tackar dig."

Frälsaren: "Åh, min kära dotter, hur illa är det inte just nu. Aldrig tidigare under något århundrade har det funnits så många blinda som nu. Villfarelsen har förblindat själarna. Villfarelsen är ormens gift. Det enda botemedlet mot detta gift är jag, mitt barn. Min kära dotter, du måste skriva ner något till. Jag behöver av dig..."

Jag: "Käre Gud, vad då?"

Jag: "Min Herre och Gud, min käre Jesus, jag ger dig min frihet. Men låt mig aldrig vara skild från dig. Kära Gud, jag har gett dig min frihet, men jag förstår det inte helt. Kan du säga något om det till mig?"

Frälsaren: "Du är fri endast i mig!"

Jag: "Ja, min Herre, nu förstår jag."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag välsignar dig nu."

Jag knäböjde på golvet och Frälsaren välsignade mig.

Kl. 10.00 Högmässa i rött.

Kl. 13.00 Rosenkrans och andakt.

Från kl. 16.00 läste jag i Bibeln.

Runt kl. 17.00 kom Hedwig till mig. Hon berättade "sin hemlighet" för mig, vilket chockade mig mycket. Hon berättade att pastor Vogt hade fotograferat mässpojarna, som alla var pojkar, nakna bakifrån. Dessa bilder hänger enligt uppgift i sakristian och finns privat i en pojkes fotoalbum. Pojkens mamma tycker inte att detta är bra och är förskräckt, men hon tiger.

Sedan berättade hon också att pastor Vogt hade setts vid Baggersee när han sög på en mässpojkes bröst och kysste honom på öronen.

Därefter klagade mamman på att pastor Vogt inte skickade hem barnen i tid. De stannar för länge hos honom. Såvitt jag vet har han de flesta mässpojarna i hela trakten.

Eftersom jag vet att pastor Vogt är mycket blyg och osäker, bad jag för honom och jag ber varje dag att han ska bli en god präst.

Hedwig berättade för mig att hon också hade hört det från Zita.

När Hedwig gick bad jag 50 gånger Sanctus på de små pärlorna, och på de stora pärlorna bad jag ärkeängeln Mikael's bön, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Fader vår, Ave Maria och Gloria Patri, sedan bönen för fienderna och exorcismen.

Jag blev ledsen över det här beskedet och grät sedan.

Helst hade jag velat sluta gå till kyrkan omedelbart.

Jag lägger allt i Guds händer. Det är möjligt att detta är Satans verk.

Klockan 21.00 åkte jag till Wiesental och skrev dagbok tillsammans med Marion. I förtroende berättade jag för Marion om H. pastor Vogt. Hon sa att jag inte skulle berätta det för någon.

28 september 1992 – måndag

Kl. 10.00 Läkarnas

bönesamling!

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner: Pastor Vogt kommer att ge sig av." Jag:

"Från St. Leon-Rot?"

Frälsaren: "Min dotter, något närmar sig dig!" Jag: "Herre, hur ska jag förstå det?"

Frälsaren: "Mitt verk i dig."

Jag: "Min Herre och Gud, jag är redo för ditt verk och säger ja till det;

Jag älskar dig så mycket, snälla ge mig nåden att aldrig säga nej till dig, även om jag inte gillar något. Låt mig bara inse att allt detta kommer från dig. Jag vill göra allt för att rädda själarna."

Frälsaren: "Min kära dotter, du kommer alltid att känna igen min

kärlek." Jag: "Min Herre och Gud, hur då?"

Frälsaren: "Jag bär dig dit jag vill. Min dotter, skriv ner det." Jag: "Ja, min Herre och Gud."

Frälsaren: "De lidanden som du får av mig ska tas på största allvar. Du måste leva med detta lidande. Jag kommer inte att ta det ifrån dig, även om du ber om det."

Jag: "Ja, min Herre, jag har förstått, men kärleken förblir väl ändå i mig?" Frälsaren:

"Min kära dotter, den förblir för evigt hos dig."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud. Gör vad du vill med mig, jag tillhör dig. Herre, din vilja ska ske."

Frälsaren: "Jag välsignar dig, min kära dotter."

Frälsaren välsignade mig.

Från och med idag är rosenkransen redan klockan 18.00, den heliga mässan klockan 18.30 och jag deltog i båda i rött.

Kl. 20.00: bönegrupp.

Allt fler och fler kommer för att be. Det börjar bli trångt. Till slut biktade jag mig hos pastor Dochat om pastor Vogt. Under bikten frågade jag vad jag skulle göra, jag vill hjälpa honom, det har berättats saker om honom.

Fader Dochat menade att jag borde prata med fader Vogt om situationen.

Innan jag talar med pastor Vogt vill jag först tala med Frälsaren, för jag måste vara säker på att det pastor Dochat sa till mig är rätt.

Om Frälsaren håller med mig kommer jag att göra det som pastor Dochat har rekommenderat mig. Efter bönegruppen stannade Roland Schmidt kvar hos oss för att diskutera med min man. Jag kände att min man var angripen av en oren ande. Min man avslöjade för mig att han i hemlighet hade läst min dagbok. Jag blev förskräckt när jag hörde det. Jag sa genast till honom att detta är en synd och att man inte gör sådant. Det är inte bara nyfikenhet, utan också olydnad mot Gud. Jag lägger dessa problem i Guds händer.

Från och med idag kommer jag att vara mer försiktig med min dagbok. Jag vill inte dölja det som Frälsaren säger till mig, men det måste först granskas av en präst innan det går till tryck. Roland har redan fört böckerna av fader Johannes från Rotenberg till Ukraina. Det är de böcker som Frälsaren sa att

böckerna inte stämmer. Detta har jag redan berättat för fader Johannes, men han trodde mig inte. Roland gör det som fader Johannes säger åt honom.

29 september 1992 – tisdag

Kl. 10.00 i läkarrummet,

bönföreningen!

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv: Du ska inte gå till pastor Vogt, för det är jag som bestämmer när något ska göras. Jag känner allas hjärtan. Be mycket för prästerna. Satan är särskilt stark just nu och många präster faller för hans frestelser. Lämna hela historien som man talar om angående pastor Vogt åt mig."

Jag: "Jag tänkte på Rodalben!"

Den 1 oktober kommer himmelsmärket att resas. Det dyrbara blodet kommer att vördas där.

Frälsaren: "Du är överbelastad."

Jag: "Så den här gången åker jag inte till Rodalben, jag har så mycket att skriva."

Frälsaren: "Ja, skriv, min dotter."

Jag: "I går talade jag inte i bönegruppen. Vissa har frågat varför jag inte talade idag."

Frälsaren: "När du ska tala, kommer jag att inge dig orden. Människorna måste be mycket nu.

Använd tiden till att be. Bönen är nödvändig som aldrig förr. Min dotter, ni bad väl igår. Himlen glädde sig med er. Ännu fler kommer att ansluta sig till bönen. Min dotter, det gläder mig hur du ber tillsammans med de troende. Jag tackar dig för din insats."

Jag: "Kärleksfulle Fader, jag känner nu en eld i mitt hjärta. Det är en mycket vacker känsla."

Frälsaren: "Min dotter, det är min kärlek."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, för din kärlek."

Frälsaren: "Du uthärdar mycket, min dotter."

Jag: "Vad betyder det att jag tål mycket?"

Frälsaren: "Det betyder att du också kan uthärda mycket lidande." Jag:

"Åh, må bara många själar bli frälsta."

Frälsaren: "Åh, min dotter, försoningslidandet har redan börjat." Jag:

"Men jag förstår inte det."

Frälsaren: "Du uthärdar redan allt med min kärlek. Var beredd på de heliga fem sårmärkena som du kommer att få."

Jag: "Min Herre och Gud, jag är redo för att du ska prägla sårmärkena på mig närhelst du vill. Låt mig inte törsta länge. Jag är mycket törstig. Släck min törst, snälla."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag ska stilla din törst, den bestämda tiden är här. Min dotter, jag törstar med dig!"

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

30 september 1992 – onsdag

Kl. 10.00 i läkarrummet:

bönesamling!

Jag tackar Frälsaren för att jag igår fick så mycket kärlek hela dagen. Jag känner fortfarande kärleken. Det är så skönt utan bekymmer och problem. Jag vill vara riktigt fri med Gud.

Store Gud, jag prisar och lovar dig och tackar dig för ditt rike som har kommit till mig.

I en sådan situation älskar man allt. Till och med det här gråa vädret där ute var vackert för mig.

Kärleken känner inget hat, hos henne finns inget fult. Åh min Jesus, det är vackert att älska dig.

Min Herre och Gud, vad är det för ett tecken att jag får så mycket kärlek från dig?" Frälsaren:

"Denna kärlek som du tar emot är ett förebud om det lidande som du kommer att få uppleva. Du måste först lära känna den kärleksfulle Guden, sedan kommer du också att lära känna den lidande Guden; båda är goda."

Jag: "Jag tvekade att skriva."

Frälsaren: "Skriv det. Synden är stor och tung, den har överskridit jordens gränser. Många själar kommer att sona för världens synder. Du är alltså inte ensam, min dotter. Varje själ har en korsväg att fullborda. Endast få har en korsväg som din.

Min dotter, du har fått en särskild nåd för denna korsväg. Det är inte din förtjänst, det är min vilja. Och det jag vill, det kommer jag att fullborda hos den jag vill. Allt du hittills har gjort för mig uppskattar jag mycket och belönar jag vid korsvägens slut. Din belöning kommer att bli stor om du håller ut till slutet."

Jag: "Och om jag inte håller ut till slutet?"

Frälsaren: "Du kommer att hålla ut till slutet. Ingen kan längre skilja oss åt."

Jag: "Åh min älskade, jag älskar dig så mycket. Finns det något vackrare än att vara med dig?" Frälsaren: "Så ska alla tala. Du är min försoningssjäl, som jag har utvalt."

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 12.00 bad jag innerligt i kapellet och grät, för så många själar går förlorade. Frälsaren: "Ge mig hela ditt hjärta."

Jag: "Jag ger dig hela mitt hjärta, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Du behagar mig."

Jag: "Käre Gud, du ser mig, men jag ser dig inte, och ändå behagar du mig, för jag älskar dig."

Frälsaren: "Min dotter, den väg du vandrar med mig kommer att vara ett offer för de icke-troende, eftersom de inte känner till kärleken."

Jag: "Herre, skänk gärna de icke-troende nåden att älska dig."

Frälsaren: "Om de vill ta emot den. De ger mig inte sitt hjärta som du gör." Jag: "Jag bad om nåd för Veronika, som arbetar tillsammans med mig."

Frälsaren: "Säg till henne att hon också ska ge mig sitt hjärta."

Jag: "Ja, Herre, jag ska säga det till henne. Tack, min Herre och kärleksfulle Fader."

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot. Fader Ferdinand höll den heliga mässan.

1 oktober 1992 – torsdag

Kl. 10.45 i läkarrummet:

bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag önskar att du iakttar strikt tystnad om de fem sårmärkena."

Jag: "Käre Gud, det är ju redan så många som vet."

Frälsaren: "Men de vet inte när du ska få dem." Jag: "Käre Gud, det vet ju inte jag heller."

Frälsaren: "Men du kommer att få veta det."

Jag: "Jag ska tåga om det. Snälla, ge mig nåden att tåga. Jag vill göra allt precis som du vill."

Frälsaren: "Du kommer att få sårmärkena inpräglade i natt." Jag:

"Måste jag då gå till jobbet i morgon?"

Frälsaren: "Nej."

Jag: "Hur ska jag kunna känna igen att de kommer från

dig?" Frälsaren: "Du kommer att känna igen dem när de är där."

Jag: "Kommer jag att få ett tecken från dig om det händer i natt? Egentligen har du redan gett mig ett tecken: den brinnande kärleken som jag känner nu och den behagliga ro och frid som jag har just nu. Jag går med på att sårmärkena präglas in i natt, om du vill det." Låt mig snälla inte lida törst. Det känns som om jag brinner inombords. Jag har insett att det är din kärlek. Du vill bli älskad av mig lika mycket som jag älskar dig. Min Herre, det ska ske som du vill."

Frälsaren: "Min kära dotter, det behagar mig hur du har skrivit. Jag kan också ändra på det när och hur jag vill. Min dotter, överlåt allt åt mig."

Kl. 15.00

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner: det du måste utstå med mig i natt, offra detta till den himmelske Fadern för själarnas frälsning. Skriv, min dotter, ord för ord.

De smärtor som du kommer att få i natt kommer att vara starka. Det måste du uthärda."

Jag: "Min Herre, är du fortfarande hos mig?"

Frälsaren: "Ja, jag är fortfarande hos dig, jag älskar dig."

Jag: "Jesus, Guds levande Son, är det något mer jag behöver veta?" Frälsaren: "Att lida betyder 'kärlek'."

Jag: "Min Herre, kommer jag att kunna

det?" Frälsaren: "Med mig, ja."

Jag: "Snälla, skänk mig mycket nåd, så att jag kan älska."

Frälsaren: "Om du är med mig kommer du inte att sakna kärlek. Min dotter, jag ger dig så mycket kärlek att du kan lida."

Frälsaren välsignade mig och sade: "Gå i frid, min kära dotter."

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

02.10.19 92 Fredag – "Jesu hjärta"

Kl. 10.00 Läkarrummet,
bönesamfund I

Jag: "Min Herre och Gud, när jag vaknade i morse tänkte jag genast att inget hade hänt mig. Å ena sidan gladde jag mig, å andra sidan tänkte jag: var det inte den orena anden som övertalade mig till detta i går kväll? Sedan tänkte jag återigen: där kärleken finns kan det ju inte finnas någon oren ande. Antingen är Gud eller den orena anden med mig, för Gud delar inte sitt hjärta med andra. Gud vill ha hjärtat helt för sig själv. Så kom jag fram till ett beslut: det var Guds vilja och så blev det."

Jag förenade mig nu med Frälsaren. Jag kände nu en värme, en ro, och jag kände att Frälsaren är hos mig.

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner detta: Jag har skjutit upp sårmärkena till ett senare tillfälle. Det var min avsikt. Oroa dig inte för att det blev så här. Jag kan göra som jag vill. Du var redo, men tiden var inte inne ännu. Det var ännu en prövning. Ge inte upp, allt kommer i rätt tid."

Jag: "Min Herre, jag kunde också ha trott att det var den orena anden, för det hände ju ingenting."

Frälsaren: "Ni är alla för snabba att dra sådana slutsatser. Ni tror bara på det ni ser och tänker inte på det övriga."

Jag: "Men vad är det andra?"

Frälsaren: "Det som djävulen har för planer kan ni inte se. Min dotter, jag ser allt. Jag känner varje hjärta och vet hur långt det har kommit, så att jag kan göra något med det."

Jag: "Min käre Jesus, betyder det att jag inte var god nog eller inte mogen för dessa lidanden?"

Frälsaren: "Det beror inte på dig, min dotter. Allt ligger i min vilja. Var inte orolig, du kommer att få sårmärkena."

Jag: "Jag bad: Låt mig få stanna kvar i ditt hjärta, för idag är det Jesu hjärtats fredag. Jag vill stanna kvar i kärlekens källa, i kärlekens brinnande eldstad."

Frälsaren: "Min dotter, ditt hjärta är nu mitt hjärta. Du är i mig. Älska mig, min dotter." Jag: "Jag älskar dig ju, min Herre. Jag känner också kärlekens eld inom mig. Jag tackar dig för denna nåd."

Frälsaren: "Gå i frid, min dotter." I mina tankar

tänkte jag: ingen välsignelse idag. Frälsaren:

"Jo, jag välsignar dig, min dotter." Och

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Pastor Vogt och pastor Ferdinand höll mässan tillsammans.

3 oktober 1992 – lördag

Kl. 8.00–10.00 hemma:

bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min dotter, allt du skriver kommer att tryckas. Allt du skriver är mitt verk. Du kan ingenting på egen hand. Tvivla inte, min dotter. Därmed förlämpar du mig."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ber dig om förlåtelse, var nådig och barmhärtig mot mig, den stackars syndaren. Man känner sig övergiven av alla, som om jag vore en lögnare.

Och då kom tankarna till mig, som om jag hade kommit på avvägar och blivit en dålig människa.

Trots att jag varje dag är förenad med dig och går till bikt varje vecka.

Jag kände att alla är bättre än jag. Sedan vände jag mig åter till dig, för din kärlek är starkare och utan den kan jag inte vara, och jag längtar mer och mer efter att älska den. Jag har en stor längtan efter denna kärlek. Och jag ber om och om igen om denna kärlek.

Denna kärlek är som ett beroende eller som opium.

Varken medicin eller världsliga rikedomar kan ersätta den.

Ofta känner jag en eld i mitt hjärta. Jag känner hur mycket jag älskar dig och att allt världsligt har försvunnit från mig.

Då undrar jag: varför är jag inte redan i himlen?

Eftersom jag har insett att du är kärleken, önskar jag så innerligt att andra människor också ska inse detta. Jag är också beredd att lida för deras skull, så att de inte går förlorade.

Min Herre och Gud, inte min utan din vilja ska ske. Gör med mig vad du vill.

Låt mig inte skiljas från din kärlek.

Frälsaren: "Min kära dotter. Din kärlek till mig är stor. Jag uppskattar det hos dig. Din kärlek till mig är orubblig. Oroa dig inte för vad människor säger. Allt de säger måste de stå till svars för inför min domstol. Varje ord som kommer från hjärtat är ord som de har sått. Och det de har sått kommer de att skörda.

Därför, min dotter, se till att du kan skörda gott. I slutändan kommer man att se vad som är från mig och vad som är från den orena anden.

Min kära dotter, jag älskar dig precis som du är. Det glädde mig att du först bad till min och din mor. Jag har tagit emot allt du har sagt till henne. Hon älskar dig väldigt mycket. Hon lämnar dig inte ensam. Lita mer på henne."

Jag: "Tack, min Jesus, jag ska i framtiden be mer till henne och lita mer på henne. Jag vill också älska henne som jag älskar dig. Ge mig nåden att kunna älska henne precis som jag älskar dig. För hon är min mor och drottning."

Frälsaren: "Min dotter, du är uppriktig. Det gläder mig mycket hos dig. Jag ska skänka dig nåden så att du kan älska henne som mig. Min kära dotter, jag välsignar dig nu."

Frälsaren välsignade mig nu.

Kl. 10.15: En ung man från Plankstadt ringde mig. Han var med i min bönegrupp i måndags. Han berättade för mig att han hade blivit frestad av djävulen under natten. Han uttryckte sin önskan för mig! Han vill bli katolik. För närvarande är han fortfarande protestant. Jag gav honom ett gott råd. Han ska gå till fader Switbert i Stiftneuburg för att bikta sig.

Kl. 16.30–19.50 bad jag i kyrkan i Rot.

Jag biktade mig hos pastor Vogt. Han sa till mig att jag gör rätt, men att han inte kan hjälpa mig. Jag var tacksam för absolutionen och jag har förståelse för att han inte kan hjälpa mig.

Därefter bad jag hela rosenkransen för hans skull.

Kl. 21.15 ringde fader Gebhard Heyder från Regensburg. Jag pratade med honom i över 30 minuter. Det glädde mig mycket. Jag tackar Gud för att han ringde mig. Jag bestämde träff med honom om åtta dagar, idag, kl. 18.30 i Regensburg. Till slut välsignade han mig och min familj. Jag bad genast för honom, eftersom mitt hjärta fylldes av så stor glädje.

4 oktober 1992 – söndag

07.30 – 09.00

Bönesamling!

Först bön framför statyn av Jungfru Maria. Därefter förening igen i köket, där jag sedan fick budskapet från Frälsaren:

Frälsaren: "Min dotter, jag önskar att du skriver. Jag har tagit emot din kärlek till mig. Det är inte en smickrande kärlek."

Jag: "Ska jag skriva det?"

Frälsaren: "Ja, skriv. Det har behagat mig hur du har bett idag. Fortsätt så. Det gläder mig att du går till fader Gebhard. Det är också min önskan. Jag kommer återigen att tala till dig genom honom. Lita på honom. Min dotter, det gläder mig särskilt mycket att du har tagit emot dessa lidanden. Prövningen närmar sig sitt slut."

Jag: "Käre Gud, förklara det lite närmare för mig."

Frälsaren: "Du prövas, min dotter, för de lidanden du kommer att få utstå. Min dotter, fortsatt att älska mig som hittills. Jag kommer att skänka dig ännu mer av min kärlek. Du begär allt mer, och jag kommer att ge dig allt mer."

Jag: "Käre Gud, jag vill fråga dig en sak till: Jag har redan i flera månader haft smärtor i axeln och vänster arm. Varken salva eller saltbad hjälper. Kommer dessa lidanden från dig, eller kan jag låta läkare behandla dem på ett sjukhus?"

Frälsaren: "Inte ens på sjukhuset kan någon hjälpa dig. Dessa plågor kommer från mig. De är ett förstadium till de plågor som du ännu kommer att drabbas av."

Frälsaren: "Du har gett mig din hälsa, min dotter."

Jag: "Det ska bli som du vill. Jag offrar smärtan till dig för syndarnas omvändelse och för själarnas frälsning."

Frälsaren: "Min dotter, de stormar som ännu ska komma kommer att orsaka stor skada. Be för dessa angelägenheter. Det kommer att bli många nya krig. Människorna har blivit ljumma. De har inte känt igen sin Fader. De har föredragit det världsliga, men det världsliga kan inte rädda dem. Naturen gör motstånd mot sina syndare. Min dotter, den stora sjukdom som kommer att bryta ut är i sin linda. Denna sjukdom kommer att drabba länderna. Det finns inget botemedel mot denna sjukdom. Den tar med sig både rika och fattiga, onda och goda.

Den drabbar människorna plötsligt. Ingen kan gömma sig för den

eller undgå den. Den kommer dit jag vill. Den kommer att drabba många nationer på jorden.

Jag: "Har denna sjukdom ett namn?"

Frälsaren: "Det är en ny sjukdom. Den har ännu inget namn, men den kommer att få ett. Min dotter, du måste be mycket."

Jag: "Kan jag läsa upp detta för min bönegrupp?"

Frälsaren: "Boken måste skrivas så fort som möjligt, så att alla kan läsa den. Om du säger något till dem nu, så tror de dig inte. De lyssnar bara på vad majoriteten av människorna säger; de tror det först när de ser det. Tron är yttlig och den har inga rötter."

Jag: "Käre Gud, jag kan inte skriva mer nu. Förlåt mig, snälla." Frälsaren
välsignade mig.

Kl. 10.00 helig mässa i Rot, det var få människor i kyrkan

Kl. 13.00 rosenkrans och andakt.

5 oktober 1992 – måndag

Kl. 9.00 i läkarrummet:

bönesamling!

Jag har haft stark huvudvärk sedan i morse. Jag sa till Frälsaren att jag offrar den för syndarnas omvändelse och själarnas frälsning. Jag sa vidare att han inte behöver ta bort smärtan för mig. Därefter förenade jag mig med Frälsaren. Nu kände jag en värme i mitt hjärta. Det är en behaglig känsla. Man känner att Herren är med mig.

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag är med dig. Det finns mycket som måste sonas för själarnas skull. Min dotter, jag behöver av dig..."

Jag: "Min Herre och Gud, min käre Jesus. Jag ger dig det du behöver, även om jag inte vet vad du behöver av mig."

Frälsaren: "Min dotter, jag behöver ditt synsinne." Jag:
"Vad menar du med det?"

Frälsaren: "Du kommer inte att kunna se på en tid."

Jag: "Käre Gud, kommer jag då att bli blind?"

Frälsaren: "Inte andligt blind."

Jag: "Åh min Herre, det måste ju vara hemskt."

Frälsaren: "Jag kommer att vara med dig."

Jag: "Ja, min Herre, du kan få mitt synsinne. När kommer det att ske? Kommer det att vara före eller efter att sårmärkena präglas in? Får jag veta det?"

Frälsaren: "Min dotter, det sker när jag vill det."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, det ska ske när du vill." Jag trodde att jag inte hade någon som skulle försörja mig.

Frälsaren: "Du kommer att ha någon."

Jag: "Kommer denna blindhet att vara länge?"

Frälsaren: "En viss tid."

Jag: "Men du kräver mycket av mig."

Frälsaren: "Det är för din utveckling."

Jag: "Käre Gud, om du är hos mig behöver jag inte oroa mig. Du tar då hand om mig."

Frälsaren: "Det stämmer."

Jag: "Ja, min Herre, jag håller med." Frälsaren:

"Jag välsignar dig, min dotter."

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 11.45 – Kära Gud, ta bort mina bekymmer om jag skulle bli blind, snälla. Jag vill inte tänka på hur det kommer att bli.

Frälsaren: "Min kära dotter, jag ska ta det ifrån dig." Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig."

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

20.00 Bönegrupp!

6 oktober 1992 – tisdag

Kl. 9.00 i läkarrummet:

bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min kära dotter, jag vill att du skriver. Det gläder mig att du har talat till mig. Ditt hjärta är nu fullt av kärlek. Min dotter, ingen kan ta denna kärlek ifrån dig, utom om du själv ger ditt ja till det. Var försiktig."

Jag: "Min kärleksfulle Fader, min kära Helige Ande, min kära Jesus. Jag ber dig om nåd. Bevara den kärlek som du har gett mig. Låt mig inte föra meningslösa samtal. Låt mig tala och tiga när du vill. Låt mig älska där min ande gör motstånd.

Låt mig älska alla med ditt hjärta, som är en så brinnande eld av kärlek. Låt mig först söka efter felen hos mig själv, innan jag dömer andra."

Frälsaren: "Min dotter, du talar från ett öppet hjärta som tillhör mig. Min kära dotter, något är på väg mot dig."

Jag: "Min Herre och Gud, kommer jag att bli bedrövad över detta? Men jag vet inte vad. Snälla, säg det till mig." Jag bad sedan: "Kom, Helige Ande, kom genom det obefläckade hjärtat hos Maria, din så älskade brud, och säg mig vad jag ska skriva. Jag är redo att skriva det du ingiver mig. Oavsett om jag blir bedrövad eller inte, så ska jag göra vad du vill."

Jag hörde fortfarande ingenting.

Jag: "Tala, min Herre och Gud, din tjänarinna lyssnar."

Frälsaren: "Mycket sorg kommer över dig."

Jag: "Min käre Gud, vad betyder 'mycket'?"

Frälsaren: "Min dotter, du måste uthärda allt. Be för din familj."

Jag: "Min Herre och Gud, rädda dem alla, jag älskar dem. Låt snälla ingen gå förlorad." Frälsaren: "Min dotter, de vill inte omvända sig."

Jag: "Min Herre, jag är beredd att lida för deras skull, men bara om du vill det. För du känner deras hjärtan, men det gör inte jag."

Frälsaren: "Min kära dotter, det gläder mig vad du har sagt. Det kommer att ske så som jag vill. Min kära dotter, skriv ner något till. Kriget i Serbien kommer snart. Be att fienden ska försvagas."

Jag: "Jag ska be för dessa saker."

Jag: "Min Herre och Gud, när jag igår knäböjde inför dig i bönegruppen och bad till dig, kände jag en ständig eld i mitt hjärta. Den var ganska stark. Jag trodde att jag brann inombords."

Frälsaren: "Min dotter, det var jag."

Jag: "Käre Gud, har detta någon betydelse för mig?"

Frälsaren: "Så att du ska kunna uthärda den sorg som kommer att drabba dig. Jag belönar mina barn med god lön för goda gärningar."

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

7 oktober 1992 – onsdag

Kl. 8.15 i läkarrummet:

bönesamling!

Frälsaren: "Du är min juvel, min dotter."

Jag: "Herre, det har jag redan skrivit en gång."

Frälsaren: "Skriv det, dina bekymmer är mina bekymmer, min dotter."

Jag: "Är min själ så ren att du kan kalla den en juvel?" Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Det är en så vacker känsla inom mig. Jag tror att själens renhet är Guds rike." Frälsaren: "Med en ren själ kan jag göra vad jag vill."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner detta: Så är det med blindheten. Du kommer att se med ditt hjärta. Du kommer att se mer än andra människor ser med sina ögon.

Synförmågan är världslig, hjärtats ljus är himmelskt. Detta ljus kan bara jag ge. Därför kommer ingen läkare att tro dig. Allt du kommer att se måste du berätta.

En präst kommer att skriva ner det. Det är inte du som ska tala, utan jag som ska tala för dig. Min dotter, var övertygad om att ljuset i hjärtat är mer värt än synen."

Jag: "Min Herre, nu förstår jag bättre. Jag tackar dig för att du har sagt detta till mig."

Frälsaren: "Min dotter, jag behöver ännu något av dig."

Jag: "Ja, min Herre, om jag kan ge dig det, så får du det."

Frälsaren: "Jag behöver dina händer. Med dina händer ska jag hela själarna." Jag: "Åh, min Herre, vad gör du inte allt med mig. Jag kan inte föreställa mig något sådant.

Men om du är i mig, då tror jag att något sådant kan ske. Herre, inte min vilja, utan din vilja ska ske. När det gäller själarnas frälsning, har du redan mina händer."

Frälsaren: "Min dotter, det var det jag fortfarande behövde av dig. Helandena kommer att ske när jag vill det. Inte när människorna vill det."

Herren välsignade mig och sade:

"Gå i frid, min dotter, och lita på mig."

Kl. 19.00 Rosenkransbön och helig mässa i Rochuskapellet.

8 oktober 1992 – torsdag

Arkiv 10.15

Bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det är tyst."

Jag: "Jesus, den levande Gudens Son, min brudgum, vad ska jag skriva?"

Frälsaren: "Skriv, min dotter, ord för ord."

Jag: "Ja, min Herre."

Frälsaren: "De sårmärken som du kommer att få kommer att komma överraskande." Jag: "Så jag kommer alltså inte att veta vilken dag eller vilka timmar de kommer?" Frälsaren: "Min dotter, det bestämmer jag."

Jag: "Kan jag då fortfarande åka till Regensburg?"

Frälsaren: "Ja, du kan fortfarande åka. Min dotter, Satan är mycket stark just nu. Han kan inte göra dig något om du förblir stark. Han kommer att göra allt för att hindra dig från att skriva. Min dotter, ansträng dig och fortsätt att skriva. Han kommer snart att besegras. Inte alla mina barn lyssnar på honom."

Denna lilla skara av mina barn kommer att besegra honom." Jag: "Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Ja, skriv ner lite till. Myndigheterna är beredda att tala med dig. Lyssna noga på min röst. Min dotter, håll fast vid det du har skrivit. Jag är med dig. Jag kommer att skämma ut de stora. De stora kommer att siktas."

Jag: "Vilka är de stora?"

Frälsaren: "Politikerna och biskoparna, de är ansvariga för kaoset i denna värld. Skriv, min dotter, jag kräver att du går till prästen pastor Vogt. Säg till honom att han ska be rosenkransen tillsammans med de troende före den heliga mässan. Säg det till honom, jag har begärt det."

Jag: "Och om han säger att han inte kan?"

Frälsaren: "Lämna det åt mig."

Jag: "Käre Gud, när vill du att jag ska gå till honom?"

Frälsaren: "Gå till honom redan i dag."

Jag: "Ska jag säga något mer till honom, förutom att han ska be rosenkransen?"

Jag fick inget svar.

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska gå till honom redan i dag och säga det du har sagt till mig."

På vägen till Rot bad jag rosenkransen för prästen.

Kl. 16.10 bad jag en kort stund i kyrkan i Rot.

Kl. 16.15 var jag hos pastor Vogt.

Jag berättade för honom vad Frälsaren begärde av honom.

Han sa samma sak igen: "Hur ska jag klara det med ministranterna?" Jag sa till honom: "Hos Gud är allt möjligt."

Jag sa också till honom: "Om jag var i deras ställe skulle jag göra det som Frälsaren kräver av dem." Han kände en inre oro. Det kändes inte rätt för honom. Det kunde man också se på hans ansikte. Jag bad honom om välsignelsen och gick sedan därifrån.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Pastor Vogt bad en rad av rosenkransen framför det allra heligaste vid mässans slut."

9 oktober 1992 –

fredag i läkarrummet,
bönesammanträde!

Frälsaren: "Min dotter, var försiktig, låt ingen biskop läsa det du har skrivit. Du kan berätta för dem, men du ska bevara skrifterna. När boken är tryckt kan de läsa den. Skriv, min dotter, fader Gebhard Heyder kommer att tala till dig det som jag ingiver honom. Gör det han säger till dig. Det är min vilja.

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska göra det. Kära Gud, jag vill fråga dig om det var rätt av mig att säga det jag sa till pastor Vogt?"

Frälsaren: "Min dotter, början är god."

Jag: "Jag frågade Frälsaren om han hade något att säga mig som jag skulle vidarebefordra till pastor Gebhard Heyder."

Frälsaren: "Jo! Du kan säga till honom att allt han hittills har gjort var min vilja. Säg också något annat till honom: Jag är nöjd med hans arbete. Det arbete han hittills har utfört är gott."

Jag: "Tack, min Herre och Gud, jag ska förmedla allt detta till honom."

Jag: "Käre Gud, jag känner något väldigt varmt i mitt hjärta. Har jag bara inbillat mig det?"

Frälsaren: "Nej, min dotter, det är min nåd. Det är min gåva till dig."

Jag: "Käre Gud, om du ger mig en sådan gåva, kommer det säkert att hända något. Min Herre, jag vill ha ännu mer av denna kärlek till prästerna."

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig att du sa det.

Be om mycket kärlek för prästerna. Min dotter, jag älskar dig, skriv ner det."

Jag: Min käre Jesus, jag älskar dig så mycket just nu. Kärleken är starkare i mig än vanligt. Tack, min Herre och Gud, för all den nåd du har skänkt mig. Frälsaren välsignade mig och sade vidare: "Gå i frid, min kära dotter."

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

10.10.1992 Lördag

Kl. 07.00 helig mässa i Rochuskapellet

Kl. 11.30–12.00: Bönesamling

hemma!

Frälsaren: "Lyssna noga, min dotter, jag skänker dig min nåd att hela under en viss tid." Jag:

"Nej, Herre, har jag hört fel? Snälla, säg det en gång till."

Frälsaren upprepade samma sak för andra gången. Jag förstår inte detta. Det känns inte rätt för mig, för jag är ingenting."

Frälsaren: "Jag kommer att hela i dig."

Jag: "Min Herre och Gud, vad för slags helande kommer det att bli?"

Frälsaren: "Lämna dessa helande åt mig. Du är mitt redskap, min dotter. Skriv, min dotter, jag tycker mycket om det sätt på vilket du behandlar människor."

Jag: "Käre Gud, vissa människor säger till mig att jag är sträng."

Frälsaren: "Min dotter, lyssna inte på andra, jag vill att du ska förbli som du är." Jag:

Frälsaren välsignade mig.

11 oktober 1992, söndag

Kl. 08.00, parkeringsplatsen vid Donau – Regensburg, i husbilen. "Salve

Regina. Bönesamfund!"

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Jag vill att du skriver."

Jag: "Jag vet inte vad Frälsaren vill säga mig nu. Jag väntar på ordet. Ordet kommer inte omedelbart. Jag har tillbringat en stund i tystnad."

Frälsaren: "Fader Gebhard Heyder är fortfarande med dig idag. Sedan kommer

han till mig." Jag: "Är det då sista gången jag är tillsammans med honom?"

Frälsaren: "Ja."

Jag: "Det drabbar mig dock mycket hårt. Jag grät. Min Herre och Gud, då har jag ingen präst längre."

Frälsaren: "Min dotter, en kommer att komma till Rot."

04.10.1992 – söndag

kl. 7.30–9.00

Bönesamling!

Först bön framför statyn av Jungfru Maria.

Sedan samlas vi återigen i köket, där jag sedan fick budskapet från Frälsaren: Frälsaren:

"Min dotter, jag önskar att du skriver. Jag har tagit emot din kärlek till mig. Det är inte en smickrande kärlek."

Jag: "Ska jag skriva det?"

Frälsaren: "Ja, skriv. Jag tyckte om hur du bad idag. Fortsätt så. Det gläder mig att du går till fader Gebhard. Det är också min önskan. Jag kommer återigen att tala till dig genom honom. Lita på honom. Min dotter, det gläder mig särskilt mycket att du har tagit emot dessa lidanden.

Prövningen närmar sig sitt slut."

Jag: "Käre Gud, förklara det lite närmare för mig."

Frälsaren: "Du prövas, min dotter, inför de lidanden du kommer att få utstå. Min dotter, fortsätt att älska mig som hittills. Jag kommer att skänka dig ännu mer av min kärlek. Du begär allt mer, och jag kommer att ge dig allt mer."

Jag: "Käre Gud, jag vill fråga dig en sak till: Jag har redan i flera månader haft smärtor i axeln och vänster arm. Varken salva eller saltbad hjälper. Kommer dessa lidanden från dig, eller kan jag låta läkare behandla dem på ett sjukhus?"

Frälsaren: "Inte ens på sjukhuset kan någon hjälpa dig. Dessa plågor kommer från mig. De är ett förstadium till de plågor som du ännu kommer att drabbas av."

Frälsaren: "Du har gett mig din hälsa, min dotter."

Jag: "Det ska bli som du vill. Jag offrar smärtan till dig för syndarnas omvändelse och för själarnas frälsning."

Frälsaren: "Min dotter, de stormar som ännu ska komma kommer att orsaka stor skada. Be för dessa angelägenheter. Det kommer att bli många nya krig. Människorna har blivit ljumma. De har inte känt igen sin Fader. De har föredragit det världsliga, men det världsliga kan inte rädda dem. Naturen gör motstånd mot sina syndare. Min dotter, den stora sjukdom som kommer att bryta ut är i sin linda. Denna sjukdom kommer att drabba länderna. Det finns inget botemedel mot denna sjukdom. Den tar med sig både rika och fattiga, onda och goda.

Den drabbar människorna plötsligt. Ingen kan gömma sig för den eller undgå den. Den kommer dit jag vill. Den kommer att drabba många nationer på jorden.

Jag: "Har denna sjukdom ett namn?"

Frälsaren: "Det är en ny sjukdom. Den har ännu inget namn, men den kommer att få ett. Min dotter, du måste be mycket."

Jag: "Kan jag läsa upp detta för min bönegrupp?"

Frälsaren: "Boken måste skrivas så fort som möjligt, då kan de alla läsa den. Om du säger något till dem nu, så tror de inte på det. De lyssnar bara på vad majoriteten av människorna säger; de tror det först när de ser det. Tron är yttlig och den har inga rötter."

Jag: "Käre Gud, jag kan inte skriva mer nu. Förlåt mig, snälla." Jag:

Frälsaren välsignade mig...

Kl. 10.00 helig mässa i Rot, det var få i kyrkan

Kl. 13.00 rosenkrans och andakt.

5 oktober 1992 – måndag

Kl. 9.00 i läkarrummet:

bönesamling!

Jag har haft stark huvudvärk sedan i morse. Jag sa till Frälsaren att jag offrar den för syndarnas omvändelse och själarnas frälsning. Jag sa vidare att han inte behöver ta bort smärtan för mig. Därefter förenade jag mig med Frälsaren. Nu kände jag en värme i mitt hjärta. Det är en behaglig känsla. Man känner att Herren är med mig.

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag är med dig. Det finns mycket som måste sonas för själarnas skull. Min dotter, jag behöver av dig..."

Jag: "Min Herre och Gud, min käre Jesus. Jag ger dig det du behöver, även om jag inte vet vad du behöver av mig."

Frälsaren: "Min dotter, jag behöver ditt synsinne." Jag: "Vad menar du med det?"

Frälsaren: "Du kommer inte att kunna se på en tid."

Jag: "Käre Gud, kommer jag då att bli blind?"

Frälsaren: "Inte andligt blind."

Jag: "Åh min Herre, det måste ju vara hemskt."

Frälsaren: "Jag kommer att vara med dig."

Jag: "Ja, min Herre, du kan få mitt synsinne. När kommer det att ske? Kommer det att vara före eller efter att sårmärkena präglas in? Får jag veta det?"

Frälsaren: "Min dotter, det sker när jag vill." Jag: "Ja, min Herre och Gud, det ska ske när du vill."

Jag trodde att jag inte hade någon som skulle försörja mig.

Frälsaren: "Du kommer att ha någon."

Jag: "Kommer denna blindhet att vara länge?"

Frälsaren: "En viss tid."

Jag: "Men du kräver mycket av mig."

Frälsaren: "Det är för din utveckling."

Jag: "Käre Gud, om du är hos mig behöver jag inte oroa mig. Du tar då hand om mig."

Frälsaren: "Det stämmer."

Jag: "Ja, min Herre, jag håller med." Frälsaren:

"Jag välsignar dig, min dotter."

Jag: Frälsaren välsignade mig...

Kl. 11.45 – Kära Gud, ta bort mina bekymmer om att jag ska bli blind, snälla. Jag vill inte tänka på hur det kommer att bli.

Frälsaren: "Min kära dotter, jag ska ta det ifrån dig." Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig."

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

20.00 Bönegrupp!

6 oktober 1992 – tisdag

Kl. 9.00 i läkarrummet:

bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min kära dotter, jag vill att du skriver. Det gläder mig att du har talat till mig. Ditt hjärta är nu fullt av kärlek. Min dotter, ingen kan ta denna kärlek ifrån dig, utom om du själv ger ditt ja till det. Var försiktig."

Jag: "Min kärleksfulle Fader, min kära Helige Ande, min kära Jesus. Jag ber dig om nåd. Bevara den kärlek som du har gett mig. Låt mig inte föra meningslösa samtal. Låt mig tala och titta när du vill. Låt mig älska där min ande gör motstånd.

Låt mig älska alla med ditt hjärta, som är en så brinnande eld av kärlek. Låt mig först söka efter felen hos mig själv, innan jag dömer andra."

Frälsaren: "Min dotter, du talar från ett öppet hjärta som tillhör mig. Min kära dotter, något är på väg mot dig."

Jag: "Min Herre och Gud, kommer jag att bli bedrövad över detta? Men jag vet inte vad. Snälla, säg det till mig." Jag bad sedan: "Kom, Helige Ande, kom genom det obefläckade hjärtat hos Maria, din så älskade brud, och säg mig vad jag ska skriva. Jag är redo att skriva det du ingiver mig. Oavsett om jag blir bedrövad eller inte, så ska jag göra vad du vill."

Jag hörde fortfarande ingenting.

Jag: "Tala, min Herre och Gud, din tjänarinna lyssnar."

Frälsaren: "Mycket sorg kommer över dig."

Jag: "Min käre Gud, vad betyder 'mycket'?"

Frälsaren: "Min dotter, du måste uthärda allt. Be för din familj."

Jag: "Min Herre och Gud, rädda dem alla, jag älskar dem. Låt snälla ingen gå förlorad." Frälsaren: "Min dotter, de vill inte omvända sig."

Jag: "Min Herre, jag är beredd att lida för deras skull, men bara om du vill det. För du känner deras hjärtan, men det gör inte jag."

Frälsaren: "Min kära dotter, det gläder mig vad du har sagt. Det kommer att ske så som jag vill. Min kära dotter, skriv ner något till. Kriget i Serbien kommer snart. Be att fienden ska försvagas."

Jag: "Jag ska be för dessa saker."

Jag: "Min Herre och Gud, när jag igår knäböjde inför dig i bönegruppen och bad till dig, kände jag en ständig eld i mitt hjärta. Den var ganska stark. Jag trodde att jag brann inombords."

Frälsaren: "Min dotter, det var jag."

Jag: "Käre Gud, har detta någon betydelse för mig?"

Frälsaren: "Så att du ska kunna uthärda den sorg som kommer att drabba dig. Jag belönar mina barn med god lön för goda gärningar."

Jag: Frälsaren välsignade mig...

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

7 oktober 1992 – onsdag

Kl. 8.15 i läkarrummet –

bönesamling!

Frälsaren: "Du är min juvel, min dotter."

Jag: "Herre, det har jag redan skrivit en gång."

Frälsaren: "Skriv det, dina bekymmer är mina bekymmer, min dotter."

Jag: "Är min själ så ren att du kan kalla den en juvel?" Frälsaren: "Ja, min dotter."

Jag: "Det är en så vacker känsla inom mig. Jag tror att själens renhet är Guds rike." Frälsaren: "Med en ren själ kan jag göra vad jag vill."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner detta: Så är det med blindheten. Du kommer att se med ditt hjärta. Du kommer att se mer än andra människor ser med sina ögon.

Synförmågan är världslig, hjärtats ljus är himmelskt. Detta ljus kan bara jag ge. Därför kommer ingen läkare att tro dig. Allt du kommer att se måste du berätta.

En präst kommer att skriva ner det. Det är inte du som ska tala, utan jag som ska tala för dig. Min dotter, var övertygad om att ljuset i hjärtat är mer värt än synen."

Jag: "Min Herre, nu förstår jag bättre. Jag tackar dig för att du har sagt detta till mig."

Frälsaren: "Min dotter, jag behöver ännu något av dig."

Jag: "Ja, min Herre, om jag kan ge dig det, så får du det."

Frälsaren: "Jag behöver dina händer. Med dina händer ska jag hela själarna." Jag: "Åh, min Herre, vad gör du inte allt med mig. Jag kan inte föreställa mig något sådant.

Men om du är i mig, då tror jag att något sådant kan ske. Herre, inte min vilja, utan din vilja ska ske. När det gäller själarnas frälsning, har du redan mina händer."

Frälsaren: "Min dotter, det var det jag fortfarande behövde av dig. Helandena kommer att ske när jag vill det. Inte när människorna vill det."

Herren välsignade mig och sade:

"Gå i frid, min dotter, och lita på mig."

Kl. 19.00 Rosenkrans och helig mässa i Rochuskapellet.

8 oktober 1992 – torsdag

Arkiv 10.15

Bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det är tyst."

Jag: "Jesus, den levande Gudens Son, min brudgum, vad ska jag skriva?" Frälsaren:

"Skriv, min dotter, ord för ord."

Jag: "Ja, min Herre."

Frälsaren: "De sårmärken som du kommer att få kommer att komma överraskande." Jag: "Så jag kommer alltså inte att veta vilken dag eller vilka timmar de kommer?" Frälsaren: "Min dotter, det bestämmer jag."

Jag: "Kan jag då fortfarande åka till Regensburg?"

Frälsaren: "Ja, du kan fortfarande åka. Min dotter, Satan är mycket stark just nu. Han kan inte göra dig något om du förblir stark. Han kommer att göra allt för att hindra dig från att skriva. Min dotter, ansträng dig och fortsätt att skriva. Han kommer snart att besegras. Inte alla mina barn lyssnar på honom. Detta lilla antal av mina barn kommer att besegra honom."

Jag: "Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Ja, skriv ner lite till. Myndigheterna är beredda att tala med dig. Lyssna noga på min röst. Min dotter, håll fast vid det du har skrivit. Jag är med dig. Jag kommer att skämma ut de stora. De stora kommer att siktas."

Jag: "Vilka är de stora?"

Frälsaren: "Politikerna och biskoparna, de är ansvariga för kaoset i denna värld. Skriv, min dotter, jag kräver att du går till prästen pastor Vogt. Säg till honom att han ska be rosenkransen tillsammans med de troende före den heliga mässan. Säg det till honom, jag har begärt det."

Jag: "Och om han säger att han inte kan?"

Frälsaren: "Lämna det åt mig."

Jag: "Käre Gud, när vill du att jag ska gå till honom?"

Frälsaren: "Gå till honom redan i dag."

Jag: "Ska jag säga något mer till honom, förutom att han ska be rosenkransen?"

Jag fick inget svar.

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska gå till honom redan i dag och säga det du har sagt till mig."

På vägen till Rot bad jag rosenkransen för prästen.

Kl. 16.10 bad jag en kort stund i kyrkan i Rot.

Kl. 16.15 var jag hos pastor Vogt.

Jag berättade för honom vad Frälsaren begärde av honom.

Han sa samma sak igen: "Hur ska jag klara det med ministranterna?" Jag sa till honom: "Hos Gud är allt möjligt."

Jag sa också till honom: "Om jag var i deras ställe skulle jag göra det som Frälsaren kräver av dem." Han kände en inre oro. Det kändes inte rätt för honom. Det kunde man också se på hans ansikte. Jag bad honom om välsignelsen och gick sedan därifrån.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Pastor Vogt bad en rad av rosenkransen framför det allra heligaste vid mässans slut."

9 oktober 1992 –

fredag

läkarrummet:

bönesamling!

Frälsaren: "Min dotter, var försiktig, låt ingen biskop läsa det du har skrivit. Du kan berätta för dem, men du ska bevara skrifterna. När boken är tryckt kan de läsa den.

Skriv, min dotter, fader Gebhard Heyder kommer att tala till dig det som jag ingiver honom. Gör det han säger till dig. Det är min vilja."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska göra det. Kära Gud, jag vill fråga dig om det var rätt av mig att säga det jag sa till pastor Vogt?"

Frälsaren: "Min dotter, början är god."

Jag: "Jag frågade Frälsaren om han inte hade något att säga mig om vad jag ska säga till pastor Gebhard Heyder."

Frälsaren: "Jo! Du kan säga till honom att allt han hittills har gjort var min vilja. Säg också detta till honom: Jag är nöjd med hans arbete. Det arbete han hittills har utfört är gott."

Jag: "Tack, min Herre och Gud, jag ska förmedla allt detta till honom."

Jag: "Käre Gud, jag känner något väldigt varmt i mitt hjärta. Har jag bara inbillat mig det?"

Frälsaren: "Nej, min dotter, det är min nåd. Det är min gåva till dig."

Jag: "Käre Gud, om du ger mig en sådan gåva, kommer säkert något att hända mig. Min Herre, jag vill ha ännu mer av denna kärlek till prästerna."

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig att du sa det. Be om mycket kärlek för prästerna. Min dotter, jag älskar dig, skriv ner det."

Jag: "Min kära Jesus, jag älskar dig så mycket nu. Kärleken är starkare i mig än vanligt. Tack, min Herre och Gud, för all den nåd du har skänkt mig."

Jag: Frälsaren välsignade mig och fortsatte: "Gå i frid, min kära dotter."

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

10 oktober 1992 – lördag

Kl. 07.00 helig mässa i Rochuskapellet

Kl. 11.30–12.00: Bönesamling

hemma!

Frälsaren: "Lyssna noga, min dotter, jag skänker dig min helande nåd under en viss tid." Jag:

"Nej, Herre, har jag hört fel? Snälla, säg det en gång till."

Frälsaren upprepade samma sak för andra gången.

Jag: "Jag förstår inte det här. Det känns inte rätt för mig, för jag är ingenting."

Frälsaren: "Jag kommer att hela i dig."

Jag: "Min Herre och Gud, vad för slags helande kommer det att bli?"

Frälsaren: "Lämna dessa helande till mig. Du är mitt redskap, min dotter. Skriv, min dotter, jag uppskattar verkligen det sätt på vilket du bemöter människor."

Jag: "Käre Gud, vissa människor säger till mig att jag är sträng."

Frälsaren: "Min dotter, lyssna inte på andra, jag vill att du ska förbli precis som du är." Jag:

Frälsaren välsignade mig...

11 oktober 1992 – söndag

Kl. 08.00, parkeringsplatsen vid Donau – Regensburg, i husbilen "Salve

Regina". Bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Jag vill att du skriver."

Jag: Jag vet inte vad Frälsaren vill säga mig nu. Jag väntar på ordet. Ordet kommer inte omedelbart. Jag har tillbringat en stund i tystnad.

Frälsaren: "Pater Gebhard Heyder är fortfarande med dig idag. Sedan kommer

han till mig." Jag: "Är det då sista gången jag är tillsammans med honom?"

Frälsaren: "Ja."

Jag: "Det drabbar mig dock mycket hårt. Jag grät. Min Herre och Gud, då har jag ingen präst längre."

Frälsaren: "Min dotter, det kommer att komma en efter Rot."

Jag: "Det behöver jag väl inte säga till fader Gebhard Heyder, att du tar honom."

Frälsaren: "Nej, han vet det."

Jag: "Käre Frälsare, jag kände igår kväll att något sådant väntar honom. Käre Gud, vill du att jag ska skriva ner något till?"

Frälsaren: "Ja, skriv ner något till: Allt som fader Gebhard säger till dig idag ska du ta väl till dig. Tvivla inte, min dotter. Möt fader Gebhard med ett vänligt ansikte."

Jag: "Hur ska jag kunna göra det när jag måste gråta?"

Frälsaren: "Jag kommer att ge dig nåden till det."

Jag: "Jag har stämt träff med honom här i husbilen Salve Regina klockan 13.30. Han har lovat mig att han ska komma."

Frälsaren: "Det var min vilja. Min dotter, det gläder mig att du tycker så mycket om fader Gebhard. Säg till honom att jag älskar honom."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska säga det till

honom." Frälsaren välsignade mig därefter.

Fader Gebhard kom som överenskommet. Jag tillbringade över fyra timmar med honom i husbilen. Till slut biktade jag mig för honom. Jag läste upp ur dagboken för honom, det som Frälsaren hade ingivit mig. Han bekräftade för mig att detta kommer från Frälsaren och att jag absolut ska fortsätta skriva det som Frälsaren ingiver mig. Det är väldigt svårt för mig att ta farväl av honom. Jag sa till honom att jag inte kommer att få se honom igen och att jag därför redan i morse grät i kyrkan. Jag har stärkt honom, precis som han har stärkt mig. Vi tog ett smärtsamt farväl av varandra.

Det kändes som om någon hade rivit bort en bit av mitt hjärta. Hela vägen hem bad jag för honom.

Jag deltog i mässan i Karmelitkyrkan, predikan var bra.

12 oktober 1992 – måndag

Kl. 8.30 i läkarrummet,

bönesamfundet!

Frälsaren: "Min dotter, skriv detta: jag älskar dig. Ingenting var fel igår, allt var rätt. Var orolig, för jag var med er. Fader Gebhard kommer till mig inom de närmaste dagarna. Det är min vilja. Det glädde mig vad du sa till honom. Han kommer att fundera över det idag och förstå. Han tycker mycket om dig. Du gav honom stor glädje igår."

Frälsaren: "Min dotter, skriv vidare. Nästa stora katastrof står precis för dörren. Många människor kommer att drabbas. Ingen kan stoppa denna katastrof. Den lämnar förödelse efter sig. Be mycket för de döende. Min dotter, något väntar dig."

Jag: "Min käre Jesus, jag lyssnar."

Frälsaren: "Sårmärkena kommer att präglas in i dig. Var beredd, de är alldeles nära. Ditt mod behagar mig. Det är min nåd, min dotter."

Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig för denna nåd. Kan du snälla säga något till mig? Vad menar du när du säger till mig: Var beredd!"

Frälsaren: "Du måste sona mycket, så att många själar kan räddas."

Jag: "Ja, min Herre, jag har förstått. Med din nåd ska jag göra det."

Frälsaren: "Sonskärandets lidanden kommer i början att vara outhärdliga. Så måste det vara. Ingen kan berömma sig av sårmärkena och ingen har tyckt om dem. Endast min kärlek kan uthärda dem.

Du behöver inte lyssna på andra när många säger att du skryter med sårmärkena, eftersom du inte kommer att bära handskar. Det är den orena anden som ingiver dessa ord."

Frälsaren: "Fader Gebhard har insett att du kommer att få sårmärkena, eftersom jag har gett honom mitt ljus. Utan mitt ljus kan ingen inse någonting."

Jag: "Min Herre och Gud, allt som kommer att drabba mig lägger jag i dina händer genom Marias obefläckade hjärta. Gör som du vill, jag är din tjänarinna, må det ske med mig som du har sagt."

Frälsaren: "Jag välsignar dig, min dotter."

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 helig mässa och rosenkrans i Rot

Kl. 20.00 bönegrupp

13 oktober 1992 – tisdag

Kl. 8.30 Läkarrummet

– bönföreningen!

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner detta: du måste i början bevara de sårmärken du får i tysthet. Jag kommer att leda människorna till dig. Det är inte alla som kommer till dig som är bönemänniskor.

Många av dem kommer att falla bort. Mina får lyssnar på min röst, oroa dig inte om det under en tid kommer att vara färre människor i dina bönegrupper."

Jag: "Ja, min Herre, jag ska göra som du sa i början. Jag ska i början bevara sårmärkena i tysthet."

Frälsaren: "Du behöver mycket ro i början. Människors oro kan skada dig. Min dotter, var beredd på det som kommer att hända dig. Din kärlek till mig behagar mig.

Skriv ner något till, min dotter. Sårmärkena är mina tecken, och det är bara jag som kan prägla in dem. Ingen kan efterlikna dem. De kan försvinna när jag vill, och de kan också stanna kvar så länge jag vill. De sårmärken du får kommer att stanna kvar så länge jag vill. Sårmärkena har en viss storlek och djup.

De överensstämmer med mina på Golgata. Det kommer att uppstå en stor smärta när de präglas in. Be om att du ska kunna uthärda denna smärta. Ha tålamod med allt som väntar dig. Tålamod är en stor dygd."

Jag: "Herre, skänk mig snälla stor nåd, tålamod och uthållighet att uthärda med dig och andra människor.

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 helig mässa och rosenkrans i Rot.

14 oktober 1992 – onsdag

Kl. 8.30 i läkarrummet:

bönesamling!

Frälsaren: "Min dotter, du längtar efter mycket kärlek och jag kommer att ge dig den.

Mycket kärlek innebär mycket lidande. Vill du det, min dotter?"

Jag: "Min stora kärlek, med dig ja, för jag älskar dig över allt annat och eftersom du är allt i mig.

Jag har en stor längtan efter att rädda själarna. Vägen till dig leder genom korset till ljuset. I korset finns frälsning, hopp och liv. I korset finns världens frälsning.

Herre, jag tillhör dig helt och hållet, gör med mig vad du vill." Frälsaren: "Min kära dotter, du kommer att lida mycket."

Jag: "Min Herre och Gud, min kära Brudgum, jag kommer också att älska dig mycket. Ty lidandet med dig kommer att förvandlas till kärlek, och kärleken är starkare än allt lidande i världen!"

Frälsaren: "Min dotter, det kommer en tid då människor kommer att lida mot sin vilja. Den som vägrar att ta emot mitt kors kan inte vara min lärjunge. Endast genom mitt kors har ni evigt liv. Älska varje kors, så att ni skall bli mottagna. Ni kommer att behöva ta emot många kors."

Jag: "Jag tänkte nu på mina smärtor i vänster arm och på mina axlar."

Frälsaren: "Det är mina försoningslidanden. Du kan offra varje lidande till mig, så ofta du vill. Det bär frukt. Ni måste offra mycket till mig för att ni ska få riklig frukt."

Jag: "Måste jag skriva ner något till, min Gud?" Frälsaren:

"Ja, de plågor du drabbas av är obotliga." Jag: "Vad menar du med det, Herre?"

Frälsaren: "Läkarna kan inte bota dem. Utan lidande kommer du att befinna dig i den andra världen." Jag: "Det betyder att du lider med mig och i mig. Då kommer jag inte att vara skild från dig. Då är du den lidande Jesus i mig!"

Frälsaren: "Min kära dotter, så är det. Frälsaren välsignade mig."

Kl. 19.00 Rosenkrans och helig mässa i Rochuskapellet

15 oktober 1992 – torsdag

I läkarrummet:

bönesamling!

Jag bad innerligt och sade till Frälsaren:

Jag: "Herre, jag vill älska dem alla med din kärlek."

Frälsaren: "Kärleken finns där, ni ska göra detta. Ni kan ösa upp mycket kärlek. Källan har ännu inte sinat, var och en kan ösa upp så mycket han vill. Kärleken har inga gränser."

Jag: "Åh min Herre, ge mig mycket kärlek, så att jag kan ge den vidare. Jag känner nu en eld i mitt hjärta."

Frälsaren: "Det är min kärlek."

Jag: "Denna brinnande eld har jag känt ganska ofta på senare tid. Frälsaren kommer till mig när han vill. Denna kärlekens eld känner jag också när jag inte är förenad med Frälsaren. Då känner jag att Frälsaren är där. Det viktiga är att själen alltid är ren."

Frälsaren: "Min brud, jag älskar dig. Ingenting kan längre skilja oss åt. Du är i mig, min dotter. Jag kan göra vad jag vill med dig."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, du kan göra vad du vill med mig, du har mitt samtycke."

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner: De blodiga lidandena börjar. Jag måste börja nu, för jag törstar. Du är mitt redskap som jag använder mig av. Förbli snälla trogen."

Jag: "Åh, min Herre, skänk mig snälla nåden att kunna förbli dig trogen. För på egen hand kan jag ingenting. Utan din nåd är jag oförmögen att vara dig trogen. Min Herre, hittills har jag varit dig trogen. För du har gett mig dygden av trohet."

Frälsaren: "Ja, min dotter, jag ville veta om du redan hade glömt det."

Jag: "Men Herre, ditt ord lever i mig. Ditt levande ord kan inte utplånas när man alltid är med dig."

Frälsaren: "Min kära dotter, så är det. Älska mig mer, min dotter."

Jag: "Det ska jag göra, min kära brudgum. Min önskan är att älska dig mycket. Frälsaren välsignade mig.

Kl. 19.00 Rosenkrans och helig mässa i Rochuskapellet.

16.10.1992 – fredag

Kl. 8.30 i läkarrummet:

bönesamling!

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det, det är viktigt." Jag:

"Ja, min kära och barmhärtiga Gud."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill att du offrar alla lidanden som du kommer att få utstå till mig för mina vilsekomna barn, så att de kan finna tillbaka till Faderns hus."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska göra det."

Frälsaren: "Lidandena är redan så nära att det är som om de redan hade inträffat. Min dotter, var beredd, för de kan komma när som helst."

Jag: "Men Herre, jag är ju på min arbetsplats just nu. Jag förstår ingenting längre. Hur ska jag kunna förstå det här?"

Frälsaren: "Min dotter, du behöver inte förstå någonting. Det räcker för mig att du älskar mig. Ditt sinne är mitt sinne."

Jag: "Ja, min Herre, en sak vet jag, och det är att jag älskar dig väldigt mycket."

Frälsaren: "Skriv ner det, jag skänker dig mycket kärlek. Denna kärlek kommer att stärka dig och du kommer inte att vara rädd. Min dotter, det jag har påbörjat kommer jag också att fullborda. Det är min vilja att vara i dig och jag kommer att förbli i dig, och därmed kommer du inte att vara ensam. Jag kommer inte att lämna dig. Jag kommer att förbli i dig och lida med dig. Ha stort förtroende för mig." Jag: "Käre Gud, jag vet inte vad jag ska säga."

Frälsaren: "Säg ingenting, jag vet vad du tänker."

Jag: "Det kommer att bli mycket svårt för mig, för jag har ingen präst nu och jag kommer inte att träffa fader Gebhard längre. Och jag har ingen som fader Gebhard längre. Men jag har dig. Du ensam räcker. Du är den störste av alla präster.

Med det ska jag trösta mig."

Frälsaren: "Jag har redan en präst åt dig. Han kommer när jag vill och när tiden är inne."

Frälsaren: "Det är min vilja att du ska ha en andlig vägledare som tar hand om dig."

Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig för att jag ändå kommer att få en andlig vägledare."

Frälsaren: "Min kära dotter, hör du mig?"

Jag: "Ja."

Frälsaren: "Fortsätt att skriva. Min kärleks eld kommer att rena dig. Låt denna eld brinna. Det är min kärleks eld."

Frälsaren välsignade mig.

Hela dagen kände jag så stor glädje. Mitt hjärta brann av ren kärlek. Så mycket nåd skänkte Frälsaren mig. Men den orena anden försökte flera gånger att fresta mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot,

17 oktober 1992 – lördag

Kl. 07.00 deltog jag i den heliga mässan i Rochuskapellet. Efter den heliga mässan bad jag ytterligare ungefär en halvtimme.

Kl. 16.30–17.45 bad jag i kyrkan i Rot. Idag skrev jag inget budskap.

18 oktober 1992 – söndag

Kl. 06.30–09.00

bönesamling!

Frälsaren: "Jag tackar dig, min dotter, för att du har talat så länge med mig. Det du har anbefalat din himmelska moder har jag tagit emot allt från henne.

Genom henne är det den snabbaste vägen till mig. Det var hon som snabbast gav mig till er. Älska henne mycket, för hon blir lite älskad av sina barn.”

Frälsaren: ”Min kära dotter, skriv.”

Jag: ”Jesus, den levande Gudens Son, vad ska jag skriva? Nu tror jag på allt, för jag vet att jag är i dig. Det är en oändlig ro, frid, ja, värmen strålar i mitt hjärta. Jag vet verkligen inte vad jag ska skriva nu. Jag väntar på rösten som jag tar emot i mitt hjärta, för det har ingenting med mitt förnuft att göra. Jag koncentrerar mig nämligen helt på det jag tar emot i mitt hjärta. Jag väntar tills jag hör något igen.”

Frälsaren: ”Ja, min dotter, så är det, det du har skrivit. Du kan ingenting på egen hand. Min dotter, skriv: Min dotter, svåra tider väntar er.

Fienden vill ta med sig många fler själar än hittills. De stora katastroferna närmar sig. Tyskland hotas av en stor katastrof. Den här gången kommer många själar att gå förlorade. Nästan alla kommer att gå förlorade. För de ber inte längre. Själarna är kalla. Till och med biskoparna kommer att gå förlorade.

Jag: ”Käre Gud, jag har säkert skrivit ner det fel.”

Frälsaren upprepade och sa samma sak igen. Han uppmanade mig ännu en gång att skriva ner det.

Frälsaren: ”Ni har försatt min kyrka i förvirring. Och skingrat mina får. Ni klarar inte längre av att föra dem samman. De vilsekomna barnen går den breda vägen, de skyndar snabbt framåt. Satan har fångat dem alla. Den breda vägen är fördärvets väg. Min dotter, ha tålamod med lidandet. Den rätta stunden är ännu inte här, men den står för dörren. Var redo för mitt verk. Det måste ske så, för min Faders skull, precis som min Fader, jag och den Helige Ande vill. Ingenting sker utan vår vilja. Det gläder mig, min dotter, att du längtar efter att lida med mig. Det är den kärlek som du har tagit emot från mig som får dig att göra det. Och med denna kärlek älskar du mig.”

Frälsaren: ”Min dotter, skriv lite till. Du kommer inte att arbeta på psykiatriska kliniken mycket längre. Det är min vilja. Du kommer att ha att göra med pilgrimer hemma. Många kommer att be dig om råd. Var vänlig och kärleksfull mot alla. De flesta av dem är hjälplösa. Många har förlorat förtroendet för prästerna. De måste återvända till kyrkan. Till Petruskyrkan. Be om mycket kärlek för dem. Endast kärleken kan rädda dem.”

Jag: ”Min Herre och Gud, jag har förstått. Jag tackar dig. Jag kommer att göra allt med din nåd och kraft, som du ger mig.”

Frälsaren: ”Min kära dotter, jag älskar dig. Du har ett stort skydd över dig. Lita på detta skydd.

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Kl. 10.00 helig mässa

Kl. 13.00 Rosenkrans och andakt.

19.10.1992 – måndag

I läkarrummet:

bönesamling!

Frälsaren: ”Min kära dotter, skriv ner: De lidanden du får har ett stort värde endast om du är förenad med mig.”

Jag: ”Herre, men jag är ju alltid förenad med dig.”

Frälsaren: ”Men du kan vända dig bort från mig. Min dotter, du har fri vilja.”

Jag: ”Men Herre, om jag ger dig min vilja, kan jag inte vända mig bort från dig.” Frälsaren:

”Om du ger mig din vilja, då inte.”

Jag: ”Min Herre och Gud, min treenige Gud, min käre Jesus. Jag överlämnar min vilja till dig, så att jag aldrig vänder mig bort från dig, förblir förenad i din kärlek och alltid fullgör din vilja. Så önskar jag, och så tror jag att jag kommer att förena mitt lidande med dig.”

Frälsaren: ”Min kära dotter, det gläder mig vad du har skrivit. Skriv det, den treenige Guden älskar dig.”

Frälsaren: "Skriv, min dotter, allt som händer ska du först berätta för mig." Jag: "Ja, min Herre, det ska jag göra."

Frälsaren: "Skriv det, min dotter, det är viktigt. Min kära dotter, du ska uthärda lidandena så som jag vill."

Jag: "Min Herre, jag förstår inte det alls."

Frälsaren: "Det kommer att finnas dagar då du kommer att ha mer eller mindre smärta. Smärtan styrs av mig, därför behöver du inte vänta på någon lindring."

Jag: "Käre Gud, nu börjar det bli allvar för mig. Snälla, ge mig nåd när det kommer, så att jag kan lida väl och få uthållighet för det. Åh, min Herre och Gud, gör som du vill. Jag älskar dig så mycket. Jag kan inte längre uttrycka det med ord, men det vet du ju själv. Jag är redo att lida med dig. Jag har stort hopp. I himlen finns inget lidande. Det ger mig stor glädje att få lida med dig här på jorden."

Frälsaren: "Min kära dotter, det glädde mig att höra det från dig." Jag:

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa Röd

20.10.1992 – tisdag I

läkarens rum,

bönesamling!

Frälsaren: "Min dotter, jag är nöjd med allt du har skrivit hittills.

Min dotter, du skriver inte vad du vill, utan du skriver det som jag vill. Rösten som du hör är min röst. Min dotter, du kommer inte att kunna

, eftersom de själva inte hör något, men genom de ord du talar kommer de att inse att det är jag.

Det kommer de inte att kunna förneka. Min dotter, var beredd, ty tiden är inte långt borta för de ständiga lidanden som du kommer att utstå på jorden. Jag är Herren och Gud. Jag kommer att fullborda mitt verk. Du är mitt redskap som jag använder mig av. Min dotter, du kommer att få min kärlek i överflöd, ty jag är kärleken. Ditt lidande kommer att vara min kärlek."

Jag: "Frälsaren välsignade mig."

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa Röd

21.10.1992 – onsdag I

läkarens rum,

bönesamfundet!

Frälsaren: "Jag vill att du skriver ner detta, för du kommer att behöva det senare."

Jag: "Min käre Jesus, vad ska jag skriva ner?"

Frälsaren: "Min dotter, det finns fortfarande så mycket att skriva ner."

Jag: "Herre, jag ska skriva ner det, men ge mig snälla nåden att kunna skriva mer, och även för Marion, för det vi skriver är väldigt lite."

Frälsaren: "Min dotter, ni måste anstränga er att skriva, för det är min vilja att det ska skrivas snabbt. Ni har redan fått nåden att skriva. Min dotter, jag behöver något av dig."

Jag: "Igen? Jag trodde att jag redan hade gett dig allt. Får jag veta vad?"

Frälsaren: "Du måste anförtro mig alla själar. De ska alla bli frälsta. Du kommer att lida för alla själar."

Jag: "Min Herre och Gud, du har sagt att många själar inte längre lever."

Frälsaren: "Min dotter, skänk även dessa själar till mig. Min dotter, jag kan uppväcka dem från de döda."

Jag: "Men de har ju valt lögnens fader." Frälsaren: "I korset finns frälsning, i korset finns liv."

Jag: "Genom din korsfästelse i mig kan även de stora syndarna bli frälsta!" Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det."

Jag: "Min Herre och Gud, då blir jag rädd för lidandet." Frälsaren:

"Med mig kommer du inte att vara rädd."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag ska göra som du vill. Herre, din vilja ska ske." Frälsaren: "Gör allt som jag vill."

Jag: "Ja, jag ska göra det med din nåd."

Jag tänkte på den söndagen då Frälsaren sa till mig att nästan alla själar kommer att gå förlorade genom en katastrof.

Frälsaren: "Oroa dig inte för om något händer. Det är min sak. Din uppgift är att skriva ner allt detta. Jag kan förändra det som jag vill. Jag har makt över allt. Ingenting kan ni göra utan mig. Min dotter, förbli mig trogen. Jag har redan förberett min plan för dig. Den måste fullbordas."

Jag: Herren har välsignat mig.

Kl. 12.00 Kapellet

Frälsaren: "Min kärlek är evig. Lidandena på jorden är kortvariga. Min dotter, skriv: att lida med mig är en stor nåd. Offra dig därför för att lida med mig. Dessa lidanden kommer att förenas med min kärlek."

Kl. 16.30 var jag på ÖNH-kliniken; jag hade blivit inbjuden av överläkare Meier.

Det hölls flera föredrag. Öronläkare Meiers föredrag var klart omkring kl. 19.10. Jag lämnade föreläsningssalen och skyndade mig i full fart till Rochuskapellet i Mingolsheim.

Jag var redan framme vid kapellet kl. 19.35. Vägen var våt och jag bad hela vägen dit. Jag längtade så mycket efter att få ta emot Frälsaren. Efter den heliga mässan samtalade jag med den nye prästen i cirka 30 minuter. Denna fader från Filippinerna var där för första gången idag. Jag tror att det var Frälsarens vilja att jag skulle tala med honom. Föreläsningssalen på ÖNH-kliniken ligger drygt 30 km från Rochuskapellet i Mingolsheim/Bad Schönborn.

22 oktober 1992 – torsdag

Kl. 8.30 i läkarrummet –
bönesammanträde!

Frälsaren: "Det är min vilja att det du skriver ska tryckas. Jag vill att du håller avstånd till alla dem som du kommer i samtal med. Alla kommer att försöka påverka dig så att du tror att den röst du hör inte kommer från mig. Tala med dem om det som är nödvändigt. Älska dem alla. Min dotter, det kommer en tid då alla kommer att överge dig. Då kommer de också att överge mig. Men du är med mig. Ha alltid förtroende för mig.

Jag och min mor kommer inte att lämna dig. Håll fast vid det du har skrivit." Jag: "Min Herre och Gud, men denna ensamhet är så tung."

Frälsaren: "Min dotter, genom detta kommer många själar att räddas. Varje offer bär frukt."

Jag: "Min Herre, jag känner nu en eld i mitt hjärta. Har detta någon betydelse som jag måste känna till?"

Frälsaren: "Ja, min dotter. Det är min kärlek till dig. Med denna eld kommer jag alltid att stärka dig. Min dotter, du är aldrig ensam. Du tillhör helt och hållet mig."

Jag: Jag undrade om sårmärkena kommer att uppenbara sig redan

i år. Frälsaren: "Skriv: det kommer att ske redan i år."

Jag: "Vad kommer att hända? Jag tänker på två saker!"

Frälsaren: "Sårmärkena! Du kommer inte att befrias från dem. Det är en nådegåva till dig. Genom dem är du i mig. Mitt ja förblir ett ja."

Jag: "Min kära Jesus. Jag älskar dig så mycket nu. Jag vill alltid älska dig så här. Förutom din kärlek behöver jag inget annat."

Frälsaren: "Den som är med mig behöver inget annat än mig. Jag ersätter allt."

Jag: "Käre Gud, låt inte dessa katastrofer drabba Tyskland. Du kan förhindra dem."

Frälsaren: "Min dotter, de kommer att inträffa. För människorna vill inte omvända sig. Min dotter, jag välsignar dig nu."

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot

23 oktober 1992 – fredag

Kl. 8.30 och 9.30 i läkarrummet

Vid det andra mötet sade Frälsaren till mig:

Frälsaren: "Min kära dotter, det gläder mig att du åter talar till mig. Det var min vilja." Jag: "Ja, Herre, något ledde mig, något som drog mig till dig."

Frälsaren: "Ditt liv tillhör helt och hållet mig."

Jag: "Ja, Herre, det är klart för mig, för jag har gett dig allt."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag vill att du offrar allt du har sagt under dagen till mig."

Jag: "Egentligen talar jag om dig hela dagen. Jag ska göra det, min Herre och Gud." Frälsaren:

"Skriv vidare, min dotter. Det som prästen Abbé Wodke talade om på en kassett om Monsieur Mat jo från Kanada kommer att ske redan i år. Den katastrof som drabbar Tyskland kommer att inträffa redan i år. De sårmarken som du kommer att få kommer också att uppstå i år. Be mycket, mina barn. Ni har mycket lite tid kvar." Jag: "Kommer katastrofen eller kommer mitt lidande först?"

Frälsaren: "Vill du veta det, min dotter?"

Jag: "Ja, min Herre, om du anser att det är rätt."

Frälsaren: "Du kommer att drabbas av lidandet först, innan katastrofen inträffar."

Jag: "Ja, min Herre, jag har förstått. Jag tackar dig. Men Herre, kan jag inte varna någon inför detta?"

Frälsaren: "Min dotter, kommer någon av dem att tro dig?"

Jag: "Jag har en känsla av att alla lyssnar, men ingen kommer att tro mig."

Frälsaren: "Min dotter, de är alla svagtroende."

Jag: "Käre Gud, vissa blir upprörda när man säger att en katastrof är på väg." Frälsaren: "Ja, så att de slipper be. De kommer att tro på det när det är för sent. Min dotter, hos de som har svag tro finns också stolthet. De måste omvända sig. De ödmjuka tar emot tron, de stolta kan inte fatta det. Tron

är min gåva till er."

Jag: Frälsaren välsignade mig igen.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

24 oktober 1992 – lördag

Kl. 11.00 hemma

Kl. 7.15 i kyrkan i Waghäusel.

När mässan började gick vi ut ur kyrkan. Jag och Fridolin satt framför tabernaklet och bad.

När fader Werner Egon såg oss sa han till oss: "Vill ni delta i den heliga mässan?" Då svarade jag "ja". Han sa då: "Kom gärna över till den andra sidan".

Det är den sidan där man inte ser tabernaklet. På morgonen firas nämligen alltid mässan på den sidan. Han frågade mig en andra gång: "Vill ni delta i mässan?" Jag svarade: "Ja, men här framför tabernaklet."

Han sa samma sak för tredje gången. Därefter böjde vi oss framför tabernaklet och gick sedan ut ur kyrkan. Vi promenerade till en sjö och bad där rosenkransen och andra böner för fader Werner Egon och för de troende som hade stannat kvar i kyrkan.

För Frälsaren hade sagt till mig att jag skulle stanna kvar vid tabernaklet. Alla präster hade hittills varit överens om detta, utom fader Egon Werner.

Kl. 11.00 Bönesamling!

Frälsaren: "Skriv, min dotter, det var utmärkt vad ni båda gjorde idag. Min dotter, jag är Herren och Gud, jag har makten över allt."

Jag: "Käre Gud, nu kommer de säkert att säga elaka saker om oss."

Frälsaren: "Min dotter, alla som kommer att tala illa om er måste stå till svars inför mig. För ni hade rätt."

Jag: "Jag bad för Claude från Luxemburg."

Frälsaren: "Min dotter, Satan är fortfarande stark, be för Claude."

Jag: "Jag frågade Frälsaren om Hedwigs man, eftersom hon så ofta gråter och klagar över honom."

Frälsaren: "Min dotter, Satan har tagit honom i besittning. Man måste be en exorcisering för honom."

Jag: "Måste jag säga det till Hedwig?"

Frälsaren: "Ja, du måste alltid säga sanningen. Min dotter, skriv ner det här. Be mycket under den kommande tiden. Den stora katastrofen närmar sig."

Jag: "Då är också mina lidanden nära?"

Frälsaren: "Min dotter, dina lidanden står för dörren."

Jag: "Jag frågade Frälsaren om det stämde att min son hade fått veta av Fridolin att jag skulle drabbas av lidandena."

Frälsaren: "Min dotter, det var min vilja att han skulle få veta det. Min kära dotter, låt dig inte påverkas av människorna. Gör allt som jag säger till dig. Jag är din själsledare. Du tillhör helt och hållet mig. Jag är alltid med dig, min dotter. Fortsätt vara som du har varit hittills. Jag älskar dig och jag kommer alltid att skänka dig min nåd. Jag välsignar dig."

Jag: Jag knäböjde på golvet. Frälsaren välsignade mig.

Kl. 16.30

Fridolin och jag fortsatte att be i kyrkan i Rot. Jag biktade mig hos pastor Vogt.

19.00

Fridolin och jag deltog i den heliga mässan i Mingolsheim. När vi tog emot den heliga nattvarden knäböjde vi båda på golvet. Efter den heliga mässan kom en kvinna fram till oss: Hon hade glatt sig åt att se någon som knäböjde när hon tog emot den heliga nattvarden. Hon sa att hon gärna skulle ha gjort detsamma, men att hon inte vågade. Jag sa till henne att hon skulle be om att Gud skulle befria henne från människofrykt.

Kl. 21.00

Fader Gebhard Heyder från Regensburg ringde mig och tröstade och stärkte mig

25 oktober 1992 – söndag

07.30–10.30 hemma – bönesamling!

Frälsaren: "Min dotter, skriv: du kan ingenting på egen hand. Var medveten om det." Jag:

"Ja, min Herre, det har jag insett. Men frestelserna finns alltid där."

Frälsaren: "Så länge du är med mig kommer du att utsättas för frestelser. Alla som tillhör mig kommer att utsättas för frestelser. Det viktiga är att du motstår frestelsen.

Det gläder mig att du gång på gång går till bikt. På så sätt försvagas fienden ständigt och du genomskådar hans list. Min dotter, fienden är särskilt stark i dessa tider."

Jag kan inte bespara dig prövningarna med honom. Alla mina utvalda har kämpat mot honom. Tillsammans med mig kan du alltid besegra honom.

Min dotter, fortsätt att skriva. Jag vill att dagarna och nätterna ska tillhöra mig." Jag: "Min Herre och Gud, min käre Jesus, min själsledare, varje dag och varje natt ska tillhöra dig. För vad skulle alla dessa dagar och nätter tjäna mig till om jag inte hade dig? Min kärleksfulle Fader, låt mig bara få vara i din kärlek."

Frälsaren: "Du är min kära dotter och du befinner dig i min kärlek." Jag: "Ska jag berätta något av detta för Fridolin?"

Frälsaren: "Min dotter, du har sagt till honom vad jag ville säga till honom." Jag: "Tack, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv; jag ger dig något."

Jag: "Jag är inte nyfiken på vad du ger mig, men jag kommer att ta emot det från dig. Men snälla, säg till mig att jag ska skriva ner vad du ger mig."

Frälsaren: "Jag skänker dig mitt uthållighet i lidandet."

Jag: "Det gläder mig mycket och jag tackar dig, min barmhärtige Gud. Åh, min Herre, därmed kommer många själar att räddas. Uthålligheten i lidandet har stor betydelse för mig, ty detta är en stor nåd från dig."

Frälsaren: "Skriv ner vad det är som jag tycker så mycket om hos dig."

Jag: "Vad är det, Herre?"

Frälsaren: "Du säger till människorna det som jag lägger i ditt hjärta." Jag: "Vad är det som du lägger i mitt hjärta?"

Frälsaren: "Livets ord. Det gläder mig att du skänker dessa ord till människorna." Jag: "Men Herre, jag talar så dåligt tyska, egentligen behärskar jag inget språk ordentligt."

Frälsaren: "Men dessa ord kommer från hjärtat och inte från världen."

Jag: "Min Herre, jag ska tala med din nåd och den Helige Ande kommer att ge mig de rätta orden."

Frälsaren: "Det är min vilja att du ska tala. Mina präster ska också höra det. De kommer också att ta emot nåden när de lyssnar. Jag kan skänka nåden när jag vill. Mina ord är liv, kärlek och ljus."

Jag: "Käre Gud, jag kan inte skriva mer."

Frälsaren: "Min kära dotter, det har glätt mig att du har skrivit. Jag välsignar dig och alla som du idag har anbefalat mig."

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Klockan cirka 16.00 blev jag inbjuden på kaffe. Jag talade återigen om Gud på två språk.

Kl. 18.30 rosenkransbön och helig mässa i Mingolsheim. Jag var där tillsammans med min man. Predikan var bra!

26 oktober 1992 – måndag

Kl. 8.30–9.30:

Bönesamling
hemma!

Frälsaren: "Min kära dotter, jag har lyssnat på allt du har sagt.

De försoningssmärtor du nu upplever kommer från mig. Denna nådegåva kan jag ge till vem jag vill."

Jag: "Men det är starka huvud- och axelsmärtor i vänster arm." Frälsaren:

"Min kära dotter, skriv ner det."

Det var tyst en lång stund.

Sedan sade Frälsaren: "Nu måste du skriva."

Frälsaren: "Jag vill ha ditt ja, så att jag kan inpränta de fem sårmärkena i dig." Jag:

"Men Herre, det har jag redan gett dig. Det har du redan sagt en gång." Frälsaren:

"Jag provar det igen, min dotter."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ger dig mitt ja nu omedelbart och du kan inpränta sårmärkena i mig för att rädda själarna."

Jag: "Min kärleksfulle Fader, mitt ja är nu ditt ja och jag upprepar det ännu en gång: Låt mig aldrig vara skild från dig, för jag älskar dig över allt och jag vill tillhöra dig, för du är min treenige Gud, min kärleksfulle Fader, min Jesus, Guds helige Ande och eviga kärlekseld."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag kommer att utgjuta min kärlek i stor utsträckning i dig, så att du kan uthärda sårmärkena. Avvisa inte denna kärlek. Du måste uthärda den, så att du kan lida väl. Min kära dotter, var beredd på de heliga fem sårmärkena."

Jag: "Ska jag skriva ner det här?"

Frälsaren: "Det måste du skriva ner."

Jag: "Min käre Jesus, jag har ännu ingen präst."

Frälsaren: "Min dotter, jag är din andlige vägledare, lita mer på mig. Med mig kommer du inte att sakna något. Min dotter, dina lidanden kommer också att vara mina lidanden."

Jag: "Jag frågar: Måste jag skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Nej."

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Kl. 20.00 Bönegrupp:

Det var många troende där. Fader Berthold från Waghäusel var också där.

Han är en god präst. De har redan förflyttat honom från Waghäusel till Darmstadt. Synd, för han är en mariapäst. Pastor Dochat var också där. Han tog emot bikt. Efter bönegruppen samtalade jag med pastor Dochat i närvaro av Josef och Giesela från Neu-Ulm och min man. Jag tyckte inte om det som pastor Dochat sa om biskop Lefebvre. Omdömet om biskop Lefebvre sårade mig djupt.

27 oktober 1992 – tisdag

11.55–13.15

Bönföreningen!

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner detta. Vid handkommunionen uppstår små partiklar som faller på golvet och trampas på av människorna; dessa partiklar är JAG.

Jag: "Käre Frälsare, jag ställde igår en fråga till pastor Dochat: Vad är värre, biskopsvigningen utförd av ärkebiskop Lefebvre eller de smulor som faller på golvet och som uppstår vid handkommunionen?"

Prästen Dochat svarade:

'Biskopsvigningen utförd av ärkebiskop Lefebvre är värre.'

Min Herre, det var en stor smärta för mig och jag kan inte hantera den." Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner detta. Denna präst måste omvända sig."

Jag: "Men han firar ju den heliga mässan."

Frälsaren: "Om denna präst inte omvänder sig måste han ta på sig ett stort ansvar inför mig."

Jag: "Åh, min Herre, det är en chock för mig."

Jag: "Käre Jesus, skulle du i mitt ställe säga till honom att han måste omvända sig?"

Frälsaren: "Min dotter, överlåt det åt mig. Jag ger honom ännu en tid att tänka över saken. Min dotter, du ska om och om igen tala om munkommunionen, så att de blinda återigen kan se och de döva återigen kan höra."

Jag: "Jag frågade Frälsaren om jag ska gå på Deris föreläsning. Där kommer även pastor Dochat att vara."

Frälsaren: "Be för dessa ärenden."

Jag: "Käre Frälsare, jag vill be för pastor Vogt, eftersom han var särskilt vänlig mot mig i biktstolen i lördags, helt annorlunda än vanligt. Jag kände mig så lycklig efteråt."

Frälsaren: "Pastor Vogt kommer att göra det jag säger åt honom."

Jag: "Min Herre och Gud, hela förmiddagen fram till klockan 12.00 hade jag huvudvärk, och nu när jag talar med dig har jag ingen längre."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, jag kan ge smärtan när jag vill." Jag: "Måste jag skriva ner något mer? För jag orkar inte skriva mer." Frälsaren: "Du är trött och det räcker."

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot

Jag gick fram för att ta emot nattvarden, men eftersom det var en syster som delade ut den, böjde jag mig utan att ta emot nattvarden och gick tillbaka till min plats. Jag kände att Frälsaren kom till mig andligt och jag fick till och med mer nåd än vid den sakramentala nattvarden. För Frälsaren vill inte att jag ska ta emot nattvarden genom ovigda händer!

28 oktober 1992 – onsdag

11.00–12.30

Bönesamfund!

Jag: "Jag frågade nu Frälsaren om det var rätt vad jag gjorde i kyrkan igår, eller om jag borde ha gjort något annat?"

Frälsaren: "Det var min vilja, det du gjorde. Det var rätt."

Jag: "Idag mellan kl. 8.30 och 9.00 uppenbarade sig djävulen framför en Jesusbild för mig."

Bilden är invigd och kommer från Margaret i Belgien. Jag tycker mycket om den här bilden och kysser den ofta. Jag såg bara djävulens huvud framför bilden. Han skrattade otäckt åt mig. Men han hade falska tänder, man kunde ha trott att han hade tagit en från tandkliniken. Ganska hårig i ansiktet. Den vänstra kinden hade stora rivsår som var blodiga. Håret var krusigt. Han syntes bara en kort stund, sedan försvann han. Han ville härma Jesus, men det lyckades inte för honom.

Jag frågade Frälsaren om jag bara hade inbillat mig det?

Frälsaren: "Han ville bara reta dig."

Jag: "Innan djävulen visade sig för mig läste jag en bok om helgon. Han störde mig redan medan jag läste den boken."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill att du skriver. Jag vill ha ditt tillstånd, rätt tidpunkt, så att jag kan prägla sårmärkena på dig."

Jag: "Herre, du kan välja tidpunkten när du vill." Frälsaren
välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

29 oktober 1992 – torsdag

Kl. 8.00–10.00 hemma:

bönesamling!

Jag blev mycket besviken på prästen från Filippinerna (missionär från Steiler), han försvarade handkommunionen. Jag bad för honom, eftersom han är gäst på Kurhaus Rochus i Mingolsheim.

Frälsaren: "Min dotter, skriv att du alltid ska säga att handkommunionen är en helgerån. Alla som försvarar nattvarden i handen gör det som Satan vill.

Denna präst befinner sig i mörkret. Prästen från Filippinerna är mitt problem, överlåt honom åt mig. Håll fast vid det du har skrivit."

Frälsaren: "Min dotter, de svåra tiderna kommer."

Jag: "Käre Gud, min käre Jesus, vad menar du med svåra tider?"

Frälsaren: "En stor hungersnöd kommer. Skriv, min dotter, min vrede över jorden kommer inte att mildras. Människorna måste omvända sig. Aldrig tidigare har så många människor hamnat i helvetet som nu. De har trott på djävulen och valt honom. Min dotter, det är bara ett fåtal som tillhör mig. Min vrede kommer att drabba alla. Då kommer de att veta vem de tillhör. Min dotter, håll dig borta från meningslösa samtal, för de skadar din utveckling. Tiden är kort. Ni måste prioritera bönen.

Jag: "Vad ska jag skriva mer?"

Frälsaren: "Förbli mig trogen."

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Kl. 19.00 Rosenkrans i Rochuskapellet.

30.10.1992 – fredag

Kl. 8.30–11.20

Bönesamling!

Frälsaren: "Min kära dotter, jag har lyssnat på dig, du är min tjänarinna. Att du talar med prästerna är min vilja. De lyssnar inte på dig, men de funderar. Ju djupare en präst befinner sig i leran, desto mindre lyssnar han. Min kära dotter, var inte bedrövad över prästerna, för de är förvirrade just nu. Det värsta är att de inte inser att de är förvirrade. Därför ber jag dig att tala med dem."

Jag: "Åh min Herre, det är dock ett hårt slag för mig, för jag känner så mycket stolthet hos dem."

Frälsaren: "Be om att de må vara ödmjuka. Man måste be mycket för prästerna. De måste hämta tillbaka de vilsekomna barnen."

Jag: "Men Herre, om de vilsekomna prästerna leder de vilsekomna barnen, faller de ju båda i gropen."

Frälsaren: "Så är det."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Din kärlek till mig är äkta. Du älskar mig med min kärlek. Du längtar efter att lida med mig och jag väntar längtansfullt på den stunden, för jag älskar dig mer än du älskar mig. Att lida med mig förstår bara den som verkligen älskar mig. Min dotter, jag tackar dig för att du vill lida med mig. De frivilliga lidandena är en stor belöning för dem som lider med mig. Min dotter, jag måste fortfarande rena dig."

Jag: "Min Herre och Gud, hur då?"

Frälsaren: "Med elden i min kärlek." Jag:

"Åh Herre, snälla, rena mig ännu."

Frälsaren: "Du kommer återigen att känna smärta i ditt hjärta."

Jag: "Åh, min Herre, det förstår jag inte just nu."

Frälsaren: "Det kommer att vara en brinnande eld. Och med denna eld kommer du att renas. Det känner du redan till, min dotter."

Jag: "Jag tackar dig."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill att du offrar dina smärtor för själarnas frälsning. Varje smärta som är så förenad med mig bär frukt."

Jag: "Min kärleksfulle Fader, jag har inga önskingar. Önska vad du vill av mig." Frälsaren: "Ja, min dotter, jag har en önskan till dig. Och det är att du ska gå korsvägen till slut tillsammans med mig."

Jag: "Herre, din önskan ska gå i uppfyllelse. Min kära Jesus, jag vill inte sluta skriva nu. Jag vill förbli i dig. Det är så vackert. Jag älskar dig, min Herre och Gud. Jag kan inte beskriva det. Jag kan inte förstå hur människor kan avvisa dig."

Frälsaren: "Alla som har förkastat mig har valt lögnens fader. Man kan inte tjäna två herrar. Min dotter, fortsätt att älska mig som hittills."

Jag: "Jag bad innerligt och offrade till den himmelske Fadern, genom Marias obefläckade hjärta, alla Jesu Kristi lidanden, korsvägen, alla bloddroppar som han förlorat sedan sin korsfästelse, hans fem heliga sår, hans förtjänster och hans död. Sedan offrade jag vår kära Jungfru Marias sju sorger, hennes blodtårar som hon hittills har utgjutit för vår skull, alla böner som hon har förenat med mina böner, allt för själarnas frälsning, för att smutsen ska rensas bort ur kyrkan och för att den sanna Petruskyrkan åter ska uppstå. Herre, din vilja ska ske."

Frälsaren: "Min dotter, det har glatt mig att läsa vad du har skrivit."

Må den allsmäktige och barmhärtige Gud Fadern, Gud Sonen och Gud den Helige Ande välsigna dig. Gå i frid, min kära dotter."

Jag: "Tack vare Gud, Herren. Lovad, älskad, tillbedd och förhärligad vare den treenige Guden nu och i all evighet. **Amen.**

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

31 oktober 1992 – lördag

Kl. 07.00 helig mässa i Rochuskapellet.

Efter den heliga mässan bad jag i en halvtimme. Jag sitter i kapellet direkt framför tabernaklet och gläder mig mycket över att få be här. Nästan alla har knäböjt inför den heliga nattvarden i morse, utom ordenssystrarna och några sjuka. Det glädde mig mycket att se det. Ofta knäböjde jag ensam, eftersom de andra inte vågade. En gång kommer varje knä att böjas inför vår Herre Gud.

Kl. 11.20, efter bönen, förenade jag mig med

Honom. Frälsaren: "Min kära dotter, skriv."

Jag: "Jesus, käre Gud, vad ska jag skriva?"

Frälsaren: "De sårmärken som du kommer att få av mig är alldeles nära. Tiden är inne. Lita på mig. Prövningarna inför sårmärkena närmar sig sitt slut."

Jag: "Måste jag veta något mer om sårmärkena, om du vet något som jag borde veta?"

Frälsaren: "Ja, du måste veta något till. Du ska hålla föredrag om sårmärkena."

Jag: "Var, min Herre och Gud?"

Frälsaren: "Överallt där du behövs."

Jag: "Och om biskoparna förbjuder mig det?"

Frälsaren: "Jag kommer att tala för dig, vart du än går. Om de avvisar dig, har de också avvisat mig. Du kommer att gå dit dit jag leder dig."

Jag: "Min Herre och Gud, av kärlek till dig och för att rädda själarna kommer jag att göra allt du vill. Herre, din vilja ska ske. Min Herre och min Kung, min kärleksfulle och barmhärtige Fader, jag kommer att göra allt, för jag älskar dig så mycket – dig, den treenige Guden."

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv. De fem heliga såren som du får inpräglade av mig är ett tecken för hela världen, eftersom du kommer att lida för hela världens själar. Ge mig alla själar som avvisar dig. Varje själ måste träda inför mig och bära ansvaret inför mig. Älska därför dem alla, även dem som inte kommer att älska dig.

För även för dessa själar kommer du att utgjuta mitt blod. Min kära dotter, vi har ett stort arbete framför oss."

Jag: "Åh, min Herre, jag trodde att mitt arbete redan var avslutat."

Frälsaren: "Det här är bara början, min dotter. När vi upphöjs kommer vi att dra till oss alla som är av god vilja. Mitt blod är er frälsning och ert botemedel. Det befriar er från den eviga döden.

Endast mitt blod kan rena er från era synder, om mitt heliga blod vördas i hög grad. Du skall vara källan till det heliga blodet, ur vilken blod skall flöda varje fredag. Min kära dotter, jag tackar dig för ditt tålamod."

Jag: "Ska jag skriva det här?"

Frälsaren: "Ja, det ska du skriva."

Jag: "Min Herre, jag har förstått allt och accepterar allt för att tillsammans med dig fullborda din vilja. Så skall det ske, som du har sagt, ty jag har överlämnat min vilja till dig."

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 12.45 – Roswitha ringde mig och sa att om jag vill så ska hennes son Wolfram hjälpa mig att skriva min dagbok. Jag blev mycket glad över det, eftersom Frälsaren redan hade uppmanat mig att skriva snabbare. Jag sa till henne att jag först skulle fråga Frälsaren.

12.55 – Jag frågade Frälsaren om det var rätt att Wolfram skulle skriva.

Frälsaren: "Ja, min dotter, han ska skriva."

Kl. 13.30 till 18.00 skrev jag dagboken tillsammans med Wolfram. Han var mycket flitig och skrev 8 A4-sidor. Tack Gud för denna nåd.

Kl. 18.15 till 21.30 gjorde jag mina hushållssysslor.

Kl. 22.30 skrev jag över min dagbok från anteckningspapperet till anteckningsboken, så att Wolfram kan skriva igen i morgon bitti efter den heliga mässan.

Kl. 23.30 bad jag den smärtsamma rosenkransen. Därefter tog jag två bastubad.

Kl. 01.15 bad jag innerligt. Fram till kl. 02.30 läste jag en bok. Jag sov ungefär tre timmar och gick sedan upp omkring kl. 05.50. Jag bad först och tog sedan emot budskapet från Frälsaren.

1 november 1992 – söndag

hemma

Bönföreningen!

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner detta. Den stora faran står för dörren. Kriget breder ut sig alltmer."

Jag: "Herre, är även Förbundsrepubliken hotad?"

Frälsaren: "Min dotter, hela Europa är hotat."

Jag: "Min Herre och Gud, rädda oss, för du kan fortfarande stoppa allt. Låt inte din vrede drabba oss. Herre, skon oss."

Frälsaren: "Min dotter, svåra dagar kommer att drabba er." Jag: "Åh

Frälsare, ska jag då överhuvudtaget bygga kapellet?"

Frälsaren: "Bygg den så fort som möjligt. Min dotter, skriv ner detta: revolutionen närmar sig. Den kommer att medföra kaos. De kristna kommer att blandas med frimurarna.

Det kommer att ske ett stort avfall bland de kristna. Be mycket, min dotter. Min dotter, det var bra vad ni gjorde igår.”

Jag: ”Menar du skrivandet med Wolfram?”

Frälsaren: ”Ja. Ni har fullbordat min vilja. Fortsätt att skriva, för jag kommer att belöna detta arbete rikligt. Min dotter, jag kommer att skänka er min nåd.”

Jag: ”Måste jag skriva ner något mer?”

Frälsaren: ”Skriv, min dotter. Först kommer ditt hjärta att genomborras.”

Jag: ”Käre Gud, du har sagt att jag kommer att få alla de fem sårmärkena samtidigt.”

Frälsaren: ”Jag kan besluta annorlunda senare.”

Jag: ”Herre, din vilja ska ske.”

Frälsaren: ”Min dotter, så måste det vara. Var beredd, min dotter. Jag älskar er, mina barn.” Jag: ”Nu är jag ensam.”

Frälsaren: ”Skriv så. Min dotter, jag välsignar dig och alla som står dig nära.” Jag:

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 8.00 deltog jag i den heliga mässan.

Kl. 9.30–12.30 skrev jag dagboken tillsammans med Wolfram.

Kl. 13.30 andakt.

Kl. 19.00 till 20.00 – bönesamling!

Frälsaren: ”Min dotter, jag gläder mig över att få tala med dig. Min dotter, jag ger dig något.”

Jag: ”Nu eller när jag får lida?” Frälsaren: ”Nu.”

Jag: ”Kan jag glädja mig åt det?”

Frälsaren: ”Du kan glädja dig, för jag ger dig min kärlek.”

Jag: ”Det är en underbar gåva. Jag tackar dig för den, min Herre och Gud.”

Frälsaren: ”Min kära dotter, skriv ner det. Denna kärlek som du får av mig kommer att vara elden i ditt hjärta.”

Jag: ”Låt gärna denna eld brinna.”

Frälsaren: ”Jag låter den brinna. Min dotter, du måste också uthärda min kärlek.” Jag:

”Det ska jag göra, min Herre och Gud. Är det ett tecken på att mitt hjärta kommer att genomborras?”

Frälsaren: ”Ja, min dotter, du har förstått det. Endast med min kärlek kan du uthärda smärtan.”

Jag: ”Frälsaren välsignade mig.

02.11.1992 – måndag

Kl. 10.45 i läkarens rum –

bönesamling!

Frälsaren: ”Min kära dotter, du ska skriva.” Jag:

”Min kära Jesus, vad ska jag skriva?”

Frälsaren: ”Allt du skriver ska du förvara väl. Satan är rasande över det jag ingiver dig. Tiden kommer då allt detta ska uppfyllas. Ditt arbete behagade mig idag. Jag: ”Herre, menar du att jag

idag har berättat om dig för nästan alla patienter, delat ut böner till dem, skänkt bort den mirakulösa medaljen eller att jag har skickat dem alla till bikten?” Frälsaren: ”Ja! Min dotter, du har varit en god arbetare i min vingård. Min kära dotter, jag önskar något av dig.”

Jag: ”Käre Gud, jag är redo att ge dig allt, även om jag ännu inte vet vad!” Frälsaren: ”Tiden.”

Jag: ”Käre Gud, tiden har alltid tillhört dig.”

Frälsaren: ”Min dotter, det har du sagt rätt. Min dotter, jag önskar mig ditt språk.”

Jag: "Jag ger dig mitt språk. Men hur ska jag förstå det? Hur ska jag då kunna tala? Egentligen har jag ju redan gett dig allt. Du använder mitt språk. Om du inte hade gett mig dessa ord, hade jag ju inte kunnat säga något till patienterna. Mitt språk är ju ditt språk."

Frälsaren: "Min dotter, det är också rätt. Ser du, min dotter, jag verkar i dig." Jag: "Tack, min Jesus, för nu förstår jag verkan i mig, det du menar."

Frälsaren: "Så kommer jag att fortsätta verka i dig, min dotter. Men detta verk kommer att vara mer smärtsamt."

Jag: "Menar du med mitt hjärta, käre Gud?" Frälsaren:

"Ja, det är vad jag menar."

Jag: "Mitt hjärta tillhör helt och hållet dig. Då kommer vi båda att känna smärta."

Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det."

Jag: "Käre Frälsare, verka i mitt hjärta så att själarna blir frälsta. Käre Gud, jag har en mycket stor önskan."

Frälsaren: "Och vad är det?"

Jag: "Att jag alltid ska vara med dig, för du är kärleken."

Frälsaren: "Min kära dotter, du är i och med mig. Du kan inte längre vara utan mig, för annars skulle du törna ut. Dina böner behagar mig. Be alltid oavbrutet. Min dotter, jag ska skicka en givare till kapellet åt dig."

Jag: "Ska jag skriva ner det?"

Frälsaren: "Ja, skriv ner det."

Jag: "Min Herre och Gud, det är en stor glädje för mig, för jag önskar att man varje dag ber i detta kapell. Min Herre och Gud, jag tackar dig redan i förväg."

Frälsaren: "Marion ska skriva ner det. Ni ska båda skriva."

Jag: "Jag tackar dig, min Herre och Gud, jag ska säga det till henne och honom. Och om hon inte vill fortsätta skriva?"

Frälsaren: "Hon vill fortsätta skriva."

Jag: "Det gläder mig, käre Jesus, för jag vill inte förlora henne. Så, käre Frälsare, du behöver tre personer för att fortsätta skriva."

Frälsaren: "Det måste skrivas snabbt."

Jag: "Ja, käre Gud, vi ska skriva med din nåd. Ge oss gärna mycket nåd att skriva."

Frälsaren: "Jag välsignar dig, Marion och Wolfram."

Jag: "Tack vare Gud, Herren. Prisad vare Jesus Kristus och Maria."

P.S.: Frälsaren sa: Gud Fadern, Gud Sonen och den Helige Ande välsigne dig. I mina tankar undrade jag varför han inte sa "er" i välsignelsen.

Frälsaren: "Jag har välsignat henne, min dotter."

Kl. 12.30 – jag bad innerligt i sjukhuskappellet:

Frälsaren: "Jag älskar dig, min dotter, mer än du älskar mig."

Jag: "Tårar rann ur mina ögon, för jag törstade efter kärlek. Ju mer man dricker ur denna källa, desto större blir törsten."

Frälsaren: "Jag ger dig något, min dotter. Nåden att hela." Jag: "Hur då?"

Frälsaren: "Du kan hela, både själsligt och kroppsligt." Jag:

"Men jag kan ju ingenting!"

Frälsaren: "Jag kommer att hela genom dig." Jag: "När, käre Gud?"

Frälsaren: "Du kan börja."

Jag: "Käre Gud, min andlige vägledare, jag ska göra det med din nåd. Herre, din vilja ska ske."

Frälsaren: "Skriv ner vad jag har sagt till dig om helandet."

Kl. 13.45 har Veronika och jag druckit kaffe och ätit av Roswithas tårta.

En läkarassistent kom och förde en patient till oss för röntgen. Jag gav läkaren en bit av kakan. Han frågade mig om jag hade bakat kakan.

Jag sa: "Det är Guds försyn. Man måste bara lita på Gud." Han sa:

"Där har ni rätt."

Jag sa till honom: "Jag ber för er, att ni alla ska komma till himlen." Han

sa: "Himlen är redan full."

Jag sa: "Inte himlen, utan helvetet." Han

skrattade.

Jag visade honom bönerna som satt uppklistrade på skåpet. Och när han har tjänstgöring ska han ta sig tid och ägna några minuter åt bönerna. Han gick iväg glad.

03.11.1992 – Tisdag i

läkarrummet

Bönesamfundet!

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner det, för det behagade mig hur du handlade igår." Jag: "Det var inte jag, det var du som handlade genom mig."

Frälsaren: "Du har insett min vilja. Min dotter, du ska alltid offra dina lidanden till mig."

Jag: "Jag tänkte på den himmelske Fadern."

Frälsaren: "Jag är den treenige Guden. Du ber till Gud i tre personer. Offra allt till mig." Jag:

"Jag har redan gett dig allt. Vad har jag inte gett dig ännu?"

Frälsaren: "Din kärlek."

Jag: "Herre, jag offrar min kärlek till dig för själarnas frälsning."

Jag tänkte att allt detta var obegripligt för mig.

Frälsaren: "Min dotter, det gläder mig att du inte förstår allt. Ett litet barn tar emot allt, inte för att det förstår allt."

Frälsaren: "Skriv, min dotter, de lidanden du får utstå kommer att förvirra många människor, eftersom de saknar mitt ljus, men hellre stannar kvar i mörkret så att deras onda gärningar inte upptäcks. En gris vältrar sig gärna i sin smuts."

Jag: "Åh Herre, det kan jag inte skriva."

Frälsaren: "Jo, skriv det. Var lugn, min dotter, vissa djur är bättre än vissa människor utan mig."

Jag: "Åh, jag kan inte skriva mer, Frälsare."

Frälsaren: "Min dotter, jag tar bort din trötthet." Jag: "Jag

tackar dig, min Herre och Gud."

Frälsaren: "Jag kan ersätta allt som du saknar. Min dotter, det kommer att bli inbördeskrig i Serbien. Det kommer att bli stor förödelse. Det kommer att bli en jordbävning på Balkan. Det kommer att bli många döda. Min dotter, ingen kommer att undkomma min vrede. Var och en har ett ansvar för det som händer i världen.

Förbli mig trogen, min dotter. Din kärlek till mig behagar mig. Fortsätt att älska mig, min dotter."

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i rött.

Kl. 22.30 tittade jag på nyheterna i min svärmors rum, därefter en spelfilm. Jag har inte sett en film på länge. Men efter filmen drabbades jag av en provning. Jag grät av hela mitt hjärta. Jag trodde att Gud hade övergivit mig. Jag anklagade Gud för så många saker, att jag bara hör honom men inte ser honom. Jag tänkte att kanske är det djävulen som talar till mig. Jag kände mig så ensam och övergiven av alla. Jag grät och ville ge upp allt, men sedan knäböjde jag framför det stora korset i mitt sovrum.

Jag omfamnade korset och grät. Tårarna flödade som de inte gjort på länge. Efter en stund kunde jag inte gråta längre. Frälsaren tog bort min gråt. Jag gick lugnt och lade mig att sova.

04.11.1992 – onsdag

kl. 8.30

Bönesammankomst!

Sent i går kväll hade jag provningar. I dag bad jag många uppoffringsböner. Sedan förenade jag mig med Frälsaren:

Frälsaren: "Din kärlek till mig är god."

Jag: "Hur god?"

Frälsaren: "Det är sant. Jag kommer att skänka dig mer kärlek. Skriv ner det, min dotter: Ditt hjärta är mitt hjärta."

Jag: "Men det har du ju redan sagt till mig."

Frälsaren: "Du känner min smärta i det."

Jag: "Det känns som om jag håller på att bli sjuk i hjärtat."

Frälsaren: "Jag är din läkare. Jag kan hela utan medicin. Med min kärleks eld släcker jag all smärta. Min dotter, jag har tillåtit gårdagens provningar. Du ska inte titta på någon tv-film. Du tillhör helt och hållet mig."

Jag: "Min Herre och Gud, förlåt mig, snälla. Jag ska inte titta på någon mer."

Frälsaren: "Skriv, min dotter. Jag behöver något av dig."

Jag: "Ja, min Herre och Gud. Jag ger det till dig, även om jag inte kan ge dig något mer, för allt tillhör redan dig."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det ord för ord. Jag behöver ditt 'ja' för att prägla in sårmärkena."

Jag: "Min Herre och Gud, jag ger dig mitt ja, så att du kan prägla in de fem heliga såren. Jag älskar dig, min Herre och Gud. Jag kan inte svara på något annat sätt."

Frälsaren: "Min dotter, du är mitt älskade barn. Jag kommer att prägla sårmärkena i dig redan i år."

Jag: "Det betyder alltså redan under år 1992."

Frälsaren: "Ja! Så är det. Du kommer att se mig när jag präglar in sårmärkena."

Jag: "Hur ska jag kunna känna igen att det är du?"

Frälsaren: "Jag är kärleken. Jag är ljuset som fördriver mörkret. Gör allt vad jag säger till dig. Min kära dotter, ha större förtroende för mig. Håll dig borta från världsligt prat. Det kan bara skada dig. Du står under mitt och den himmelska moderns beskydd.

Dina skyddsänglar vaktar dig ständigt. Var inte tvivlande. Var troende." Jag:

"Käre Gud, jag kan inte skriva mer."

Frälsaren: "Det vet jag, min dotter."

Jag: Frälsaren välsignade mig. I välsignelsen inkluderade jag alla själar i världen.

Kl. 19.00 Rosenkrans och helig mässa i Rochuskapellet.

5 november 1992 – torsdag

I läkarrummet

Kl. 07.55 bar jag tillsammans med Verena de insamlade kläderna och skorna till min bil för att ge dem till de hemlösa.

Kl. 08.30 – Efter en innerlig bön och förböner, även för universitetssjukhuset (personal och patienter), frågade jag Frälsaren: "Vill du att jag ska skriva?"

Frälsaren: "Ja! Snälla, min dotter."

Jag: "Barmhärtige Gud, vad ska jag skriva?"

Frälsaren: "Du behöver inte vara rädd för vad du skriver. Det är min vilja som styr vad du skriver. Fortsätt skriva, min dotter, din uppgift är att göra allt som jag ingiver dig."

Jag: "Även om prästerna vänder sig mot mig?"

Frälsaren: "Min dotter, jag är sanningen. Mitt verk i dig är nära. Men det kommer att uppstå svårigheter innan dess."

Jag: "Berätta något om det."

Frälsaren: "Det kommer att bli besvär från kyrkans sida." Jag: "Käre Gud, det är ju hemskt för mig. Vad ska jag göra?"

Frälsaren: "Säg bara det som jag har ingivit dig. Lämna resten åt mig."

Jag: "Kommer jag att förhöras, Frälsaren?"

Frälsaren: "Min dotter, du har redan tagit många själar ifrån djävulen. Han är rasande på dig.

Han utnyttjar goda människor för att göra det svårt för dig. Var försiktig! Ha inte så bråttom!

Han tål inte ditt tålmod. Du kommer att besegra honom, min dotter. Var modig och stark.

Min dotter, skriv lite till. Prästen som du väntar på kommer snart. Var säker på att han kommer.

Du kommer inte att vara utan präst. Du behöver en ödmjuk präst. Han förstår min vilja. Min dotter,

skriv vidare. Du är trött och behöver vila. Skrivandet kommer snart att vara över. Jag uppskattar

din flit. Även fliten hos dem som hjälper dig. Jag kommer att belöna er alla rikligt för detta. Detta

arbete kommer att belönas hundrafalt. Var säker på det." Frälsaren: "Min dotter, du måste bli ännu

renare. Jag kommer att göra dig ännu renare med min kärlekseld. Denna eld, som du kommer att

känna, är mitt verk i dig."

Jag: "Åh Herre, då är jag lugnad. Jag trodde ibland att mitt hjärta brann." Frälsaren: "Med

denna kärlekens eld räddar jag många själar. Många tål inte längre denna eld."

Jag: "Åh min Herre, jag låter denna kärlekens eld verka i mig. Gör mig ren, så att det inte finns

någon fläck i mig."

Frälsaren: "Så skall det bli. Du skall bli så ren som jag vill."

Jag: "Min Herre och Gud, jag tackar dig redan i förväg av hela mitt hjärta för denna renhet."

Frälsaren välsignade mig som alltid och sade: "Gå i frid, min kära dotter."

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Kl. 20.30 till 23.15 skrev jag dagboken tillsammans med Wolfram. Tack, Gud, för så mycket nåd
att vi kunde skriva så mycket.

06.11.1992 – fredag – Jesu hjärta

Kl. 8.45 Läkarens rum

I morse bad jag redan i över en och en halv timme.

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv. Jag behöver..." Jag:

"Vad behöver du?"

Frälsaren: "Allt du har skrivit måste ordnas i bästa ordning. Det du har skrivit måste fortfarande
tryckas."

Jag: "Min Herre, ge oss nåden att skriva snabbt, för vi har många störningar från det onda."

Frälsaren: "Min dotter, jag har gett er nåden."

Jag: "Jag frågade Frälsaren om det är rätt som Wolfram har skrivit."

Frälsaren: "Min dotter, han skriver så som jag vill. Min dotter, var beredd, sårmärkena är i början."

Jag: "Käre Gud, jag förstår inte detta. Säg mig, hur du menar."

Frälsaren: "Min dotter, du har ont om tid. Nästan alla mina barn vill inte omvända sig. Jag måste
tukta dem. Min vrede drabbar dem. Alla barn tillhör mig."

Jag: "Du är inte som vanligt idag. Du framstår för mig som en straffande Gud."

Frälsaren: "Inget gott kommer inför min domstol.

De är som torrt trä, som bara kan brännas. Be, min dotter, att min vrede ska stillas."

Jag: "Käre himmelske Fader, låt inte din vrede drabba jorden. Fader, de vet inte vad de gör.

Förlåt oss, snälla. Håll ut nåden över oss, så att alla Evas barn blir Marias barn, ty hon är vår
moder och drottning över alla barn på jorden.

Heliga Moder, var du syndarnas tillflykt och vår förmedlare inför

Gud. Vi, dina barn, älskar dig.

Täck oss alla under din skyddsmantel.

Frälsaren: "Min kära dotter, be oavbrutet, synden är för stor. Min dotter, gör allt som jag hittills har
sagt till dig. Försvara min sanning. Jag är med dig."

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot. Jesu hjärta firades inte och det allra heligaste utställdes inte, eftersom det var en själamässa.

7 november 1992 – lördag

Kl. 12.10–13.10

Bönesamling!

Frälsaren: "Min dotter, skriv."

Jag: "Vad vill du att jag ska skriva?"

Frälsaren: "Skriv, det är viktigt. Min dotter, din uppgift är att förbli trogen mig, även om smärtan inte avtar."

Jag: "Käre Gud, du har redan gett mig nåden att ha uthållighet i lidandet."

Frälsaren: "Min dotter, om du fortfarande minns det, är det ännu bättre." Jag: "Min Herre och Gud, vad menar du med viktigt?"

Frälsaren: "Då är du helt i mig."

Jag: "Åh min älskade, då är jag i din rikedom. Mer kan jag inte önska mig, och det är viktigt för mig att jag alltid är med dig."

Frälsaren: "Min dotter, det är viktigt att jag är din Herre och Gud och att ditt ja förblir ett ja."

Jag: "Min Herre och Gud, skänk mig nåden att mitt ja, som jag har gett dig, förblir fast precis som du vill."

Frälsaren: "Jag vill ha något av dig, min dotter."

Jag: "Redan igen? Förlåt mig, snälla. Ja, min käre Jesus."

Frälsaren: "Jag vill ha ditt hjärta, dina händer och fötter, så att jag kan börja."

Jag: "Det har jag redan gett dig. Jag ändrar inte mig. Du kan börja när du vill."

Frälsaren: "Du har gjort mig mycket glad." Jag:

Frälsaren välsignade mig.

Från kl. 13.35 till kl. 17.05 skrev jag dagboken tillsammans med Wolfram.

Kl. 17.20 kom jag till kyrkan för att bikta mig. Det var mörkt och det fanns ingen där inne. Jag gick in i biktstolen, eftersom jag trodde att det inte var någon där.

Då hörde sig pastor Vogt till.

Jag bekände först mina synder och berättade sedan för honom vad som hade irriterat mig så mycket med kyrkan. Jag bad pastorn att låta ljuset brinna fem minuter längre efter mässan. Han sa att kyrkvaktmästaren måste gå hem. Jag sa till honom att han skulle ta nyckeln ifrån henne så att han själv kunde låsa. Sedan sa jag till honom att han inte skulle öva på klockorna med ministranterna direkt efter mässan, eftersom det fortfarande fanns flera människor i kyrkan som ville be.

Jag sa till honom att vi inte hade tagit emot bröden, utan den treenige Guden.

Jag klagade till honom över att Jesu hjärtats fredag inte firades och att han inte hade ställt ut det Allraheligaste. Han sa att det inte var möjligt på grund av själamässan.

Då sa jag till honom att precis som han flyttar lördagen till söndagen, kan han också flytta Jesu hjärtas fredag.

Sedan sa jag till honom att det inte är passande att kören övar i kyrkan under rosenkransbönen på lördagen. Samma sak inträffade under bikten. Efter bikten bad jag den smärtsamma rosenkransen.

Kl. 19.00 till 20.00 skrev jag i min dagbok.

Kl. 20.45 kom Fridolin.

Jag pratade med honom om religion. Han berättade också om problemen med handkommunion i Speyer.

Kl. 11.00–11.45 skrev jag återigen i min dagbok.

8 november 1992 – söndag

Kl. 06.30 till 07.45:

bönesamling hemma!

Frälsaren: "Min dotter, det är bra hur du har bett. Din kärlek till mig är äkta. Be om äkta kärlek för dina medmänniskor. Min kära dotter, skriv ner detta: Pastor Vogt är min präst. Han behöver ännu en tid för att förstå det som du redan förstår.

Fortsätt att be för honom. Det beras mycket lite för prästerna. En präst har ett stort ansvar inför mig. Be för dem.

Min dotter, pastor Vogt har tagit till sig det du sa till honom igår i biktstolen. Lämna det övriga åt mig."

Jag: "Jag frågade om en biskop i Speyer som tvingade en ung prästkandidat att själv ta den heliga hostian vid nattvarden."

Frälsaren: "Biskopen gör inte min vilja. Han gör lögnens faders vilja." Jag: "Vad ska studenten göra när en biskop gör något sådant?"

Frälsaren: "Min dotter, de måste be för dessa angelägenheter."

Jag: "Käre Gud, vill du att jag ska skriva ner något mer?"

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv att din kärlek till mig är uthållig. Denna uthållighet i kärleken till mig är en nåd från mig. Bevara denna uthållighet i min kärlek. Det är en stor dygd, min dotter."

Jag: "Himmelske Fader, jag tackar dig av hela mitt hjärta och jag ska bevara det som en pärla."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner något till. Det stora kriget står för dörren. Det kommer från öster, min dotter. Människorna rusar med full fart mot avgrunden. Satan har fångat dem i sitt nät. De är blinda, de märker det inte. De vill inte vända om, för den här vägen är för bekväm för dem.

Ta emot allt lidande som kommer att drabba er. Det är min vilja. På så sätt kan ni rädda det som fortfarande går att rädda."

Jag: "Åh, min Herre, det är mycket svårt att skriva."

Frälsaren: "Det är mycket svårare för mig att se på när mina barn springer mot avgrunden, från vilken det aldrig finns någon återvändo. Ja, min dotter, det var allt för idag."

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Kl. 8.00 helig mässa i Rot.

Kl. 9.30–11.30 skrev jag dagboken tillsammans med Wolfram.

Kl. 13.00 rosenkrans och andakt. Jag blev förvånad över att pastor Vogt höll en eftergudstjänst till Jesu hjärtas ära och ställde ut det allra heligaste.

I kyrkbladet stod det att det skulle vara andakt med välsignelse.

Kl. 14.15 kom Erich till mig.

Min man berättade för mig att en kvinna hade ringt upp till fyra gånger under en timme och meddelat att pastor Dochat har en flickvän och att hans bil just nu står framför hennes hus. Jag tänkte att Satan även vill ta prästen från bönegruppen ifrån mig. Jag trodde inte på den här kvinnan, eftersom hon kunde vara besatt av en demon.

9 november 1992 – måndag

Kl. 05.15–06.15: bönesamling hemma!

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner det. De sårmärken som du kommer att få inpräglade kommer du att få i kyrkan. Ditt hjärta kommer att genomborras först."

Jag: "Men du har ju sagt att jag kommer att få alla sårmärken på en gång."

Frälsaren: "Jag kan göra som jag vill. Jag kan ändra min plan. Du kommer att förlora mycket blod från såret i hjärtat. Offra detta blod för alla själar i världen."

Jag: "Och de stackars själarna?"

Frälsaren: "Även för de fattiga själarna i skärselden."

Jag: "Jag frågade Frälsaren om det stämde att jag hade skrivit 'skärselden'?"

Frälsaren: "Det är en reningsplats.

Du kommer att känna stor smärta när sårmärkena präglas in. Denna smärta kan inte jämföras med den smärta du hittills har upplevt. Det kommer att vara min smärta i dig."

Jag: "Efter bikten hos pastor Vogt fick jag stor hjärtesmärta. Det gjorde ont i mig eftersom pastor Vogt inte firade Jesu hjärta. Var denna smärta också från dig?"

Frälsaren: "Min dotter, du kommer alltid att känna smärta när prästerna förolämpar mig."

Jag: "Käre Gud, på senare tid har jag alltid känt en sådan illamående efter måltiderna. Jag mådde till och med illa i kyrkan."

Frälsaren: "Om jag är i dig behöver du inte äta någonting." Jag: "Herre, det förstår jag inte så mycket av ännu."

Frälsaren: "Jag är ditt liv. Jag kan ersätta allt." Jag:

"Men djävulen kan ju också orsaka ondska."

Frälsaren: "Men han kan inte ta ifrån dig det som tillhör dig, eftersom jag är hos dig. Din illamående är det världsliga i dig."

Jag: "Vad är det?"

Frälsaren: "Du bär världens synder med dig. Synden är en stor börda och är det onda." Jag: "Men i kyrkan har jag ofta känt mig illamående."

Frälsaren: "Det onda i kyrkan är värre än utanför. Be om att det onda ska utrotas ur kyrkan."

Jag: "Menar du Kristi kropp, när brödbitarna faller på golvet vid nattvarden och trampas på?"

Frälsaren: "Det också, min dotter."

Jag: "Eller att vissa tar emot dig med orent hjärta?" Frälsaren: "Ja, därmed drar de straffet över sig."

Jag: "Eller för att du delas ut av icke-vignade händer. Är denna likgiltighet också ett ont?" Frälsaren: "Ja, min dotter, så är det."

Jag: "Då måste väl detta ont snabbt avlägsnas ur kyrkan."

Frälsaren: "Min dotter, jag kräver av alla präster att de gör detta, annars kommer min vrede att drabba dem."

Jag: "Ja, min Herre och Gud, jag har förstått."

Frälsaren: "Det gläder mig att du har stigit upp så tidigt för att skriva. Du har inte blivit störd av någon."

Jag: Frälsaren välsignade mig.

Kl. 12.15 i kapellet på ÖNH-kliniken

Efter bönen "Herrens ängel" bad jag till Frälsaren. Jag ville veta om jag skulle säga till pastor Dochat att en kvinna hade ringt anonymt och talat illa om honom.

Frälsaren: "Säg det till honom, han ska be för den här kvinnan."

Även i morse utsattes jag för flera angrepp från det onda. Tack Gud för nåden att kunna känna igen det onda när det smyger sig in. Den här gången gick det onda via svärmodern.

Kl. 18.00 rosenkrans och helig mässa i Rot.

Nunnorna var olydiga och erbjöd mig återigen nattvarden i handen.

Jag bugade inför Frälsaren och gick tillbaka till min plats utan att ta emot den. Frälsaren kom andligt till mig. Jag fick mycket nåd.

Kl. 20.00 Bönegrupp

Det var två-tre personer som klagade inför det Allraheligaste, eftersom vi idag hade bett så mycket på latin.

10 november 1992 – tisdag

Kl. 08.00

Bönesamfund!

För första gången bad vi mycket på latin i bönegruppen. Efter kl. 23.00 gick jag till bikt hos pastor Dochat. Jag såg en grym stelhet i hans ögon.

Frälsaren: "Jag har tillåtit det, det var Satan. Mina präster är hotade, eftersom du vet om det."

Jag: "Min Herre och Gud, jag såg det bara i ögonen. Jag mår fortfarande illa när jag tänker på igår. Helst skulle jag aldrig mer ha gått till kyrkan. Men eftersom jag älskar dig och är trogen mot dig, är jag beredd att kämpa mot djävulen tillsammans med dig."

Frälsaren: "Det gläder mig att du har insett det. Min dotter, det måste fortsätta, för du har fått nåden att övervinna detta. Tillsammans med mig kommer du att besegra honom."

Jag: "Jag undrade om det var rätt att vi bad rosenkransen på latin igår." Frälsaren: "Skriv, min dotter. Det måste bedjas mycket på latin. Jag har valt latin för mitt folk. Kyrkan måste fortsätta att be på latin. Jag kommer att belöna mina barn som ber på latin särskilt. Min dotter, fortsatt som igår."

Jag: "Men Herre, de klagade ju på att de inte förstod någonting."

Frälsaren: "Min dotter, jag kräver det."

Jag: "Käre Gud, biskoparna har avskaffat det omfattande latinet."

Frälsaren: "Man kommer återigen att be på latin i kyrkan." Jag: "Ja, min Herre, jag ska göra som du säger."

Frälsaren: "Jag kommer att leda de troende till dig, de kommer att be på latin. Även de få som klagat måste anpassa sig till dig, inte du till dem. Den smala vägen som leder till mig kräver en gemensam bön för alla barn. Man behöver inte be alla böner på latin, det räcker för mig med det som alltid har bedits."

Frälsaren: "Min dotter, jag behöver något av dig."

Jag: "Min Herre, jag ska ge dig det och säger ja, även om jag inte vet vad det kommer att vara."

Frälsaren: "Jag behöver ditt tillstånd, så att de stackars själarna får visa sig för dig."

Jag: "Det är inte likgiltigt för mig. Men om jag tillsammans med dig kan hjälpa dem, och de därmed snabbare befrias från reningsplatsen, ger jag dig mitt tillstånd omedelbart. Min Herre och Gud, inte min, utan din vilja ska ske. Du måste dock låta mig känna igen dem, annars kan även djävulen visa sig som en fattig själ."

Frälsaren: "Min dotter, du kommer att känna igen varje fattig själ som kommer från mig. För det kommer jag att ge dig min nåd. Du har redan hjälpt de fattiga själarna mycket."

Jag: "Herre, jag har offrat många heliga mässor för dem, jag tändit ständigt det välvälsignade ljuset för dem, flera gånger om dagen ger jag de fattiga själarna det heliga vattnet och skänker dem många avlatsböner. Är det det du menar?"

Frälsaren: "Med det har du hjälpt dem mycket."

Jag: "Käre Gud, ta bort min rädsla när de fattiga själarna visar sig för mig." Frälsaren: "Du kommer inte att vara rädd, för de fattiga själarna ber mycket för din sak."

Jag: "Åh min Herre och Gud, välsigna dem alla, jag ska be mer för dem i framtiden. Jag älskar dem alla, eftersom de alla en gång kommer att vara i himlen och lovsjunga och prisa dig och visa dig ära."

Frälsaren: Min dotter, det har glatt mig särskilt mycket att läsa det du har skrivit. Jag, Frälsaren, välsignade mig.

Kl. 18.00 Rosenkrans och helig mässa i Rot.

Jag ville gå och lägga mig idag omkring kl. 21.30. Men just när jag skulle lägga mig kastade djävulen med full kraft det stora två meter höga korset och bordet på golvet. På bordet stod det himmelska tecknet med det dyrbara blodet från Rodalben.

Där stod också en bild av Jungfru Marias eviga hjälp och en bild av den barmhärtige Jesus av syster Faustina. Han kastade ner allt på golvet.

Bilden av det dyrbara blodet gick inte sönder. Han gjorde sig återigen påmind om att han återigen var omkring mig.

Efteråt strödde jag vigd salt över hela rummet. Jag sov hela natten.

Jesus är med mig, han kan inte göra mig något.

11 november 1992 – onsdag

Kl. 8.30–9.20

Bönesamling!

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner det. Jag vill att du skriver." Jag:

"Jesus, den levande Gudens Son, vad ska jag skriva?" Frälsaren: "Min dotter, jag vill ha något av dig!"

Jag: "Vad vill du ha av mig? Finns det något som jag ännu inte har gett dig? Herre, jag kommer inte att vägra dig något, för jag älskar dig så mycket. Och om min kärlek till dig inte är fullkomlig, så ge mig då nåden att aldrig säga nej till dig. För jag kommer att göra allt du vill att jag ska göra. Din vilja ska ske när det gäller det du vill ha av mig. Och nu får jag veta detta, eftersom jag redan har gett dig mitt ja."

Frälsaren: "Min dotter, jag vill ha ditt samtycke. Jag vill göra dig helt ny." Jag: "Herre, snälla, gör mig ny. Snälla, förklara det för mig, för jag förstår inte." Frälsaren: "Det gamla kommer att dö i dig. Du har inte längre de gamla synderna."

Jag: "Herre, befriar du mig från alla synder som jag har begått?" Frälsaren:

"Min dotter, du kommer att bli fri från alla synder."

Jag: "Åh, min Herre, vad betyder det?"

Frälsaren: "Jag kan göra det, min dotter. Ingen kan anklaga dig för dina synder. Jag har gjort dig ny."

Jag: "Herre, men jag har ju syndat mycket före dopet."

Frälsaren: "Min dotter, jag har gjort dig ny." Jag: "Käre

Gud, finns det något annat ord för 'ny'?"

Frälsaren: "Min dotter, du har lagt av den gamla människan. I dig finns den nya människan, med vilken jag kan göra vad jag vill."

Jag: "Herre, gör vad du vill med den nya människan i mig, för jag som ny människa är helt i och med dig."

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Det är helt rätt för mig. Jag kommer att börja göra vad jag vill med den nya människan. Min dotter, du förstår det inte ännu. Men tiden kommer då du kommer att förstå allt. Det ofattbara är att först förstå det i himlen.

Det räcker mig med din kärlek till mig. Min dotter, det du har skrivit var redan viktigt."

Jag: "Min Herre och Gud, min själsledare. Jag tackar dig för att du har gjort mig till en ny människa. Jag överlämnar mig till dig som en ny människa."

Frälsaren: "Min kära dotter, det var allt." Jag:

Frälsaren välsignade mig.

Kl. 17.55 till 19.05 skrev jag dagboken tillsammans med Wolfram.

Kl. 19.30 helig mässa på Rochuskliniken tillsammans med Roswitha.

Kl. 20.30 till 22.00 skrev jag återigen dagboken tillsammans med Wolfram.

12 november 1992 – torsdag

08.00

Bönesamfund!

Frälsaren: "Min kära dotter, skriv ner detta."

Jag: "Ja, min Herre och Gud."

Frälsaren: "De sårmärken som du kommer att få kommer att övertyga många människor om att det är jag. Många präster kommer att omvända sig.

Det kommer att uppstå en ny generation av många präster som kommer att tillhöra mig.

Jag har gett mina apostlar makten att bli präster, men inte kvinnorna. Kvinnan är inte utvald för prästämbetet. Min dotter, det är Satans vilja att kvinnan ska ta över prästens uppdrag. Dessa kvinnor kommer att få bära ett stort ansvar inför mig. De fullgör inte min vilja, utan Satans.

Akta er för dessa kvinnor.

Min dotter, många av de vilsekomna prästerna kommer att finna tillbaka till Faderns hus.

Gläd er med dem!"

Frälsaren: "Tuktan kommer att bli ännu större, så att mina barn inser att jag fortfarande finns. Alla som är mig otrogna är mina förrädare.

Min dotter, otrohet mot sin Gud, som kan rädda dem, är ett stort ont. Det onda måste omedelbart undanröjas."

Jag: "Käre Gud, jag kan inte skriva mer. Det är så svårt för mig att skriva, eftersom det finns så mycket otrohet mot dig i denna värld."

Den barmhärtige Guden välsignade mig.

Det var omöjligt för mig att fortsätta skriva. Frälsaren sa ännu mycket till mig, men jag kunde inte skriva mer eftersom världens synder tyngde mig så mycket. Jag mår så illa att jag skulle kunna kräkas omedelbart.

Kl. 10.30 lämnade jag arbetsplatsen. Jag gick till läkaren med smärtorna.

Dr Staufer menade att smärtan kom från ryggraden. Jag hade också en kraftig stickande smärta på höger sida nära njurarna. Smärtan strålade ut över hela ryggen. Illamåendet kvarstod. På eftermiddagen var smärtan så stark att jag inte kunde gå längre.

Mot kvällen lindrades smärtan.

Kl. 18.00 gick jag till kyrkan med mina smärtor, för min sanna läkare är Frälsaren. Idag glädde det mig att ljuset brann längre efter den heliga mässan. Pastor Vogt tog emot det jag berättade för honom i biktstolen.

Tack Gud för denna nåd.

Från kl. 19.45 till kl. 22.45 fortsatte jag att skriva dagboken tillsammans med

Wolfram. Från kl. 23.00 till kl. 23.45 skrev jag ner mina anteckningar i

dagboken.

13 november 1992 – fredag

Kl. 10.30–13.00: Bönesamling

hemma!

Först bad jag framför statyn av Jungfru Maria. Jag talade till Jungfru Maria och grät. Genom Maria anförtror jag mig åt Frälsaren. Jag förenade mig med Marias och Frälsarens hjärta. Sedan bad jag innerligt till Frälsaren.

Frälsaren: "Min dotter, skriv ner det. Jag vill att du redan i dag ger mig allt du äger."

Jag: "Min Herre och Gud, jag har ingenting. Allt tillhör dig. Du är allt i mig. Jag har inte tagit med mig någonting till denna jord. Och jag kommer inte att kunna ta med mig någonting. Var det bra eller dåligt, det jag har gjort hittills? Jag väntar på min belöning i himlen. Jag har stort förtroende för denna belöning. Jag ser redan nu fram emot den. Jag gläder mig varje dag, eftersom jag för varje dag kommer ett steg närmare himlen. Så att jag där kan fortsätta att älska, lova och prisa dig tillsammans med Jungfru Maria, den helige Josef, alla änglar, skyddsänglar och helgon.

Det är skönt att veta varför man lever här på jorden."

Frälsaren: "Min kära dotter, jag är din ägodel. Du är allt i mig. Jag är din framtid, jag är din evighet.

Min dotter, det gläder mig hur du har skrivit idag. Min kära dotter, brevet närmar sig sitt slut. Man skulle kunna skriva mycket mer, men det räcker mig med det du har skrivit. Det har glatt mig. Du har varit flitig. Du har gjort många uppoffringar.

Min dotter, vila dig lite."

Jag: "Hur är det nu? Min Herre och Gud, min kära andlige vägledare, kommer jag inte att behöva skriva mer i morgon?"

Frälsaren: "Du kan tala med mig, men du behöver inte skriva ner det längre. Min kära dotter, förbli mig trogen."

Jag: "Käre Gud, jag har nu hjärklappning, hjärtsmärta."

Frälsaren: "Det är mitt verk i dig. Jag har påbörjat mitt verk i dig. Min kära dotter, jag är i dig och jag kommer alltid att vara i dig.

Kom ihåg det väl. Du kommer aldrig att vara ensam, även om du känner dig övergiven.”

Jag: ”Min Herre och Gud, jag tror på det du har sagt till mig. Det ska också ske, precis som du har sagt. Jag är ditt barn, din dotter, brud, syster, tjänarinna och ditt redskap som du använder dig av. Min Herre och Gud, allt detta är av kärlek till dig, till din stora ära och för själarnas frälsning.”

Frälsaren: ”Min kära dotter, jag tackar dig. Du kommer att förbli under mitt beskydd.

Jag välsignar dig, min dotter.”

Jag: ”Herre, jag inkluderar alla själar, även de i skärselden, så att ingen kan säga att han inte har mottagit denna välsignelse.”

Frälsaren: ”Må Gud Fadern, Gud Sonen och Gud den Helige Ande välsigna dig. Gå i frid, min kära dotter.”

Jag: ”Tack vare Gud, Herren. Lovad, älskad, tillbedd och tacksamt prisad vare den treenige Guden. Lovad vare Jesus Kristus och Maria nu och i all evighet. **Amen.**”

Kl. 13.30 till 16.00 skrev jag in mina anteckningar i dagboken.

Kl. 17.00 till 18.15 skrev jag dagboken tillsammans med Wolfram.

Kl. 18.30 helig mässa i Rot.

Kl. 19.30 till 21.00 fortsatte jag att skriva i min dagbok tillsammans med Wolfram.

Kl. 21.30 ringde fader Gebhard Heyder från Regensburg till mig.

Han berättade för mig att han idag hade avslutat sitt stora arbete. Och att jag också skulle sluta skriva, eftersom det skulle räcka. Jag sa att Frälsaren redan hade sagt det till mig i morse. Fader Gebhard Heyder glädde sig åt detta, eftersom jag redan visste det från Frälsaren. För detta var en bekräftelse på att Frälsaren hade verkat genom honom.

Jag sa till honom att idag också kommer att bli min sista dag då jag skriver. Fader Gebhard välsignade min man och mig via telefonen. Det glädde mig att han gav mig välsignelsen på latin.

Jag tog farväl av honom. Tack Gud även för denna nåd, att fader Gebhard Heyder ringde mig och talade med mig ännu en gång.

Jag har aldrig använt en bibel eller någon annan religiös bok när jag skrivit dagboken. Mitt tyska ordförråd är mycket begränsat. Jag använde knappt några främmande ord, eftersom jag ville skriva helt enkelt så att det skulle vara begripligt för alla.

Denna dagbok blev färdigskriven idag, den 14 november 1992.

Undertecknat Julijana Ebert

Denna dagbok har skrivits på skrivmaskin av Marion Hambsch och Wolfram Bellemann.

Två tillägg till dagboken:

5 november 1993 – Jesu hjärtats fredag

Julijana hade kvällen innan (4 november) fått ett telefonsamtal från en man som hade berättat för en präst från Waghäusel (pilgrimskyrkan) att Guds Moder vill ha munkommunion.

Prästen hade svarat honom: "Det är djävulen som talar genom er!"

Till slut sa prästen till mannen, som kommer från Bruchsal, att han gärna fick ta nattvarden på knä. Julijana fick då de rätta orden: Om djävulen talade genom mannen, hur kan prästen då tillåta honom det han sa?!

Den 5 november, omkring klockan 10, frågade Julijana Guds Moder.

Då bad hon till Guds Moder att, om det är Guds vilja och hennes egen vilja, låta henne veta vad hon vill i frågan om munkommunion.

Guds Moder: "Jag säger det till dig, min dotter! Jag kräver munkommunion i alla kyrkor, precis som Fadern."

Julijana: "Kära Guds Moder, jag tackar dig för att du har sagt detta till mig!"

Hon frågar sedan, angående Marpingen, om Thomas ska skriva, och hon frågar Frälsaren.

Frälsaren: "Det är rätt att du skriver! Allt som kommer från Gud måste spridas, så att Guds plan kan förverkligas."

Julijana frågade nu Frälsaren: "Vad är anledningen till att prästerna som var i Medjugorje bär en del av skulden? (för kriget, jfr 4 nov.).

Frälsaren: "I början fanns ödmjukheten i Medjugorje, men sedan försvann den. De har överlämnat min kropp i människornas händer.

Min dotter, skriv: Av prästerna kräver Jag att de predikar om den stora vördnaden för Min kropp. Där vördnaden finns, där finns kärleken.

Där kärleken saknas, där skördar de bara hat.

Skriv, min dotter: Jag skänker prästerna omvändelse. De måste ge de troende nattvarden i munnen. Min dotter, jag skänker mig själv till själarna."

Julijana frågar Frälsaren om de ska eller måste ge nattvarden i munnen. Frälsaren: "De måste, för Jag är den som Jag är. Därför har Jag endast beviljat detta till Mina präster.

(Att röra vid Min heligaste kropp med händerna).

Jag kommer att belöna varje präst som redan nu börjar avstå från att dela ut nattvarden i handen.

Min kärlek och nåd kommer att strömma över dem i överflöd. De måste skänka mig all sin stolthet.

Min kära dotter, jag tackar dig för att du har skrivit ner detta!

5 november 1994 – måndag

21.45

Jungfru Maria: "Mina barn, jag älskar er. Ni har alla mottagit nåd från Herren.

Även om det är svårt för er att be denna rosenkrans till Herrens heliga sår, be den varje dag.

Det är inte alla som kan be denna rosenkrans.

Genom den räddas många själar.

Jag tackar er, mina barn, för den innerliga bönen.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026

Kopierat ur originaldagboken – Bernhard

**Den bästa bönen, full av nåd – Fader vår –
för alla människor –
så att varje hjärta gläds och många själar räddas**

† (Vi ber i allas namn och för alla människor)

(tyska)
19 juni 2025

† I den Allsmäktige Heliga Treenighetens namn,

Fadern, Sonen och den Helige Ande, ber vi och inbjuder till att be och beskydda tillsammans med oss: den heliga jungfrun Maria, vår moder och drottning, den helige Josef, alla helgon, de heliga änglarna i paradiset – himlen och de heliga skyddsänglarna, som alltid är hos oss. Vi ber de fattiga själar i skärselden att vara våra förbönare och be för oss.

Helige Treenige Gud, † Fadern, Sonen och den Helige Ande, du är en enda, oskiljaktig, god, allsmäktig och allestädes närvarande Gud.

Ditt rike är bland oss. Du regerar i himlen – paradiset – och på jorden.

Ske din vilja, såsom i himlen – paradiset – så också på jorden. **Barmhärtige,**

levande Gud, förlåt oss våra synder, såsom också vi förlåter våra skyldiga.

Vi ber dig ödmjukt: Lev och förbli i våra hjärtan med ditt ljus, din kraft och din kärlek.

Giv oss och alla människor nåden att din frid må leva i våra och människornas hjärtan, så att vi tillhör dig, tjänar dig, är trogna dig och förblir hos dig i evighet.

Fader vår, vi ber dig ödmjukt:

rena och befria oss från alla synder.

Giv oss vårt dagliga bröd, som genom en romersk-katolsk präst förvandlas till den levande heliga hostian. Efter förvandlingen är hostian vår närvarande, levande helige Gud, kung och frälsare för alla människor. Honom tar vi emot i kyrkan i ödmjukhet med rent hjärta och väntar på evigt liv.

Mäktige helige Gud, vi bönfaller Dig,

kasta djävlarne för evigt i helvetet, så att människorna och vi inte lyssnar på dem, tjänar dem eller syndar, så att de inte angriper oss,

föra krig, plåga, mörda, inte leda **oss** i frestelse, störa, påverka och **inte** störta **oss och människorna** i helvetet.

Helige Gud, låt inte oss och människorna vända oss bort från Dig och förbli i dödssynd, utan låt oss enligt Din vilja vara tillsammans med Dig nu och i evighet.

Helige treenige Gud, med din nåd och din vilja kommer vi att vara lyckliga i paradiset.

Evige, trofaste, helige Gud, vi hedrar, prisar, älskar och tillber Dig, litar på Dig och tackar Dig för allt, nu och alltid och i evighet. **Amen.**

Dagens helgon – den heliga Juliana av Falconieri
D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postskriptum (PS) – viktigt att läsa och göra Guds vilja: (tyska) Romersk-katolsk präst avser inte romarna, utan den förste påven, den helige Petrus i Rom.

Vi kan bara skriva så mycket som vi orkar. Därför ger Frälsaren oss starkare ord, när kriget sprider sig ytterligare och många människor dör.

Betydelse – Transformāta – Förvandling. Consecrata – ”Vigsel” eller ”Helgande”.

Belöna – praemium dare

I klassisk latin finns inte bokstaven J. Namnet Julijana skrivs med ”I”, där ”I” står för J, därav Julijana!

Giuliana – Julijana uttalas på italienska som det engelska **Juliana** (Dscha)

Heliga Juliana av Liège – Belgien. Profetinnan för Corpus Christi-högtiden, hon hyste en stor kärlek till det heliga altarsakramentet. Påven Urban IV införde år 1264 den högheliga Corpus Christi-högtiden för hela kyrkan. Juliana av Liège vördas tillsammans med italienaren Juliana Falconieri den 19 juni,

hon kan vara en förbönerska. Juliana av Nikomedia vördas i den katolska kyrkan den 16 februari.

Fader vår-bönen ändrad på Kristi kropps- och blods högtid – (19 juni 2025):

Prövningar – Tribulationes

led oss inte in i frestelse – ne inducas in tentationem

och stört inte oss i helvetet – et ne nos in infernum praecipites

Kung och Frälsare för alla människor – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

i paradiset – himlen

Heliga skyddsänglar, som alltid är hos oss

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19.06.2025) **Köln – vid den heliga mässan:**

de gula och röda paraplyerna vid nattvardsutdelningen, det är villfarelse – kätteri – Frälsaren gör inte människor sjuka, Han är också den som ger hälsa.

Alla som tar emot eller har tagit emot nattvarden i handen ska gå till bikt!

För nattvarden i handen är en styggelse i Guds ögon; det är nämligen inte vanligt bröd – efter förvandlingen till hostian är den helige Jesus Kristus oskiljaktigt förenad med Gud Fadern och den Helige Ande – med kött och blod, kropp och själ, gudomlighet och mänsklighet, verkligt, sant, väsentligt, levande närvarande och allsmäktig.

(Joh. 14:8–11: Filippus sade till Jesus: ”Visa oss Fadern, så är det nog för oss.”

Jesus Kristus svarade: ”Den som har sett mig har sett Fadern”, och: ”...Fadern, som förblir i mig...”).

Den rätta vägen är att nattvarden endast ges muntligt av prästen.

(19 juni 2025 – kl. 14.10) **Vår Faders bön är fullbordad**

Fader vår-bönen är idag fullbordad och hela paradiset – himlen – gläder sig över att be tillsammans med oss. Under mer än 30 år i Frälsarens skola har vi lärt oss hur vi bättre kan be Fader vår. Vi ska be före mässan och efter mässan, och om vi ber flera gånger om dagen kommer fler själar att räddas! Frälsaren sade: ”Det är min vilja att denna bön ska bedas”! Vi ber er att även inkludera mig, Julijana och Bernhard, i era böner; vi tackar er – den Helige Guden kommer att belöna er.

Må den Helige Treenige Guden välsigna er och alla människor,

† Fadern, Sonen och den Helige Ande!

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Optimum precatum plenum gratiae – Pater Noster – pro omnibus hominibus – ut omne cor laetetur et multae animae salventur. 19.06.2025

(latin)

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

† I den helige och treenige Gudens *namn*, Fadern, Sonen och den Helige Ande, uppmanar vi att de ska be tillsammans med oss och beskydda oss: den heliga jungfrun Maria, vår moder och drottning, den helige Josef, alla helgon, de heliga änglarna i paradiset – himlen och de heliga skyddsänglarna, som alltid är hos oss. Liksom de fattiga själarna i skärselden ber vi att de ska vara våra förbönare och be för oss.

Heliga Treenigheten, Gud, † Fadern, Sonen och den Helige Ande, Du är en, oskiljaktig, allsmäktig och allestädes närvarande Gud. Ditt rike är bland oss. Du regerar i himlen – paradiset – och på jorden. Ske din vilja, såsom i himlen – paradiset – så även på jorden.

Barmhärtige och levande Gud, vi ber Dig, förlåt oss våra skulder, såsom även vi förlåter våra skuldare; vi ber Dig ödmjukt: Lev och förbli i våra hjärtan med Ditt ljus, Din kraft och Din kärlek. Skänk oss och alla människor nåd, så att din frid må leva i hjärtan hos de människor som tillhör dig, tjänar dig, är trogna dig och förblir hos dig i evighet.

Vår Fader, vi ber Dig ödmjukt:

renar och frälser oss från alla synder.

Vi ber dig, giv oss vårt dagliga bröd, som genom den romersk-katolska prästen förvandlas till det heliga, levande offer.

Efter förvandlingen är offret vår helige Gud

levande och närvarande, kung och frälsare för alla människor.

Vi tar emot honom i kyrkan med ödmjukhet och rent hjärta och väntar på evigt liv.

Helige, mäktige Gud; vi bönfaller dig: kasta djävlarne för evigt ner i helvetet, så att varken människor eller vi själva hör dem, tjäna dem eller synda; låt dem inte angripa oss, starta krig, orsaka prövningar eller döda oss; låt dem inte föra oss in i frestelse, orsaka oro eller uppvigling, och låt dem inte kasta **oss eller människorna** ner i helvetet.

Helige Gud, jag ber Dig, låt inte oss och människorna vända oss bort från Dig och förbli i dödssynd, utan låt oss enligt Din vilja, nu och i evighet, vara tillsammans med Dig.

Helige treenige Gud, genom din nåd och din vilja skall vi vara lyckliga i paradiset. **I evighet, helige trofaste Gud,** hedrar, prisar, älskar och tillber vi Dig; vi litar på Dig och tackar Dig för allt, nu och alltid och i evighet. **Amen.**

www.gnadenvolle-gebete.de
www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de
www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postscriptum (PS) – att läsa och att göra enligt Guds vilja:

(latin)

En romersk-katolsk präst är inte underordnad romarna, utan den förste påven, den helige Petrus i Rom. Vi kan bara skriva så mycket som vi orkar. Därför ger Frälsaren oss starkare ord om krig bryter ut och många människor dör.

Fader vår-bönen ändrad på Kristi kropps högtid (19 juni 2025)

Plågor – Prövningar

led oss inte in i frestelse – ne inducas in tentationem

och stört inte oss i helvetet – et ne nos in infernum praecipites

Kung och Frälsare för alla människor – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

Paradiset, himlen och hos oss – Paradiso – caelum et apud nos

(19 juni 2025) Köln – i den heliga mässan:

Gula och röda paraplyer är kätteri.

Biskopen sade under mässan på Korpus Kristi-dagen: Jesus Kristus är kropp och blod! Han är Gud och människa, verkligen, i verkligheten, levande, närvarande och allsmäktig, den treenige Guden – Fadern, Sonen och den Helige Ande.

Nattvarden i handen – jag ber er, bekänn er tro!

(Den 19 juni 2025 – kl. 14.10) Fader vår-bönen är fullbordad.

Fader vår-bönen är idag fullbordad och hela paradiset –

himlen – gläder sig över att be tillsammans med oss.

I mer än trettio (30) år har vi i Frälsarens skola lärt oss hur vi bättre kan be. Vi måste be före mässan och efter mässan, och ju oftare vi ber under dagen, desto fler själar kommer att räddas!

Salvator sade: Det är min vilja att denna bön ska be!

Vi ber er, inkludera mig, Julijana och Bernhard i era böner, vi tackar er – må den Helige Gud belöna er.

Må den Heliga Treenigheten, den ende Guden, välsigna er och alla människor,

† Fadern, Sonen och den Helige Ande.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert,
Bernhard Koppenhagen

Vi hedrar den heliga Jungfru Maria
och minns hennes födelsedag

09.09.2025

I den heliga Treenighetens namn, Fadern, Sonen och den Helige Ande. Amen.

Heliga Guds Moder Maria, fredens drottning, vi
älskar dig och prisar dig,
Du är vår obefläckade befruktning, Guds Moder,
befruktad utan arvsynd,
som älskar oss och verkar i oss med Guds kärlek från paradiset.

Snälla, heliga kyrkans moder, sträck ut dina armar
och omslut oss med dina heliga änglar.

Led och förson oss med din Son, vår Kung och Frälsare, så att vi må
leva i den Helige Andens ljus.

Heliga Moder, be för oss om ödmjukhet, mildhet,
trofasthet och uthållighet i bönen,
så att fred och kärlek må råda i alla människors hjärtan.

Vi tackar dig, mäktiga heliga Jungfru, du är syndarnas tillflykt,
de kristnas hjälp, den stora förmedlaren av all nåd.

Med din födelsedag börjar ett bättre liv för oss med ditt ljus, ditt skydd
och tryggheten hos dig.

Må din Son, vår helige Gud, alltid vara med oss vid din sida, välsigna
oss, frälsa oss och bevara oss från synder.

Evige, allsmäktige, heliga treenige Gud, Fader, Son och Helige Ande, vi
lovar, tackar och prisar dig, nu och i evighet.

Amen.

Maspalomas – Gran Canaria – 09.09.2025
Julijana, Samuel, Bernhard